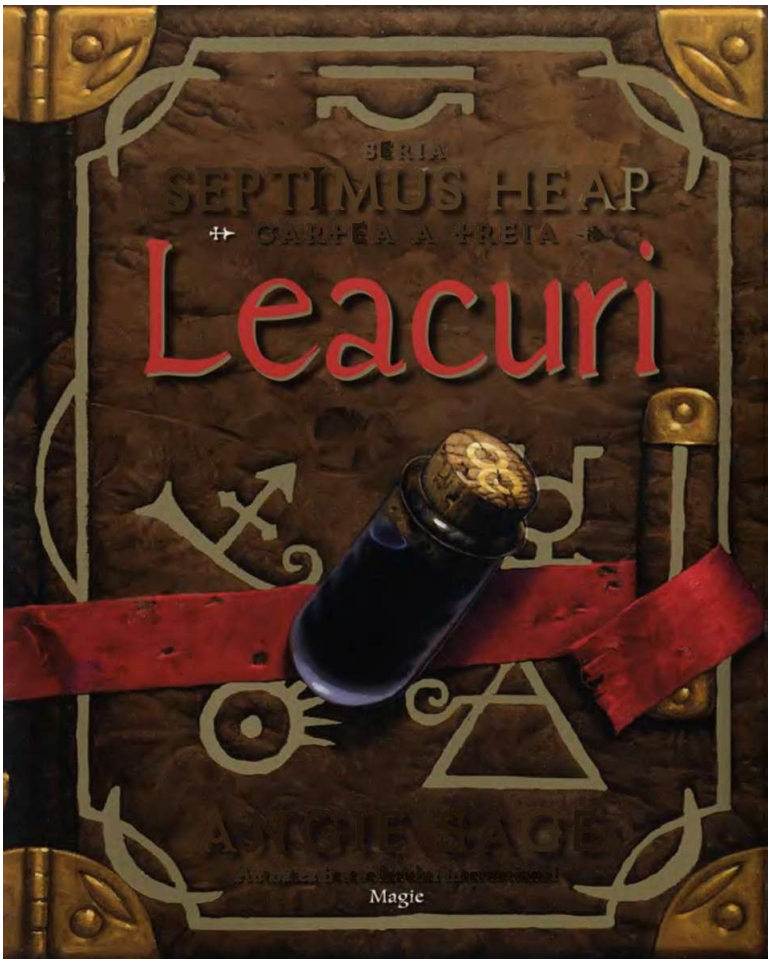

ANGIE SAGE
Autoarea bestsellerului internaţional
SERIA SEPTIMUS HEAP

AU MAI APĂRUT:
Magie Zborul

SEPTIMUS HEAP
CARTEA A TREIA
Leacuri
ANGIE SAGE

ILUSTRAŢII DE MARK ZOG
TRADUCERE DE IRINA BOJIN
CORINT JUNIOR

Septimus Heap Book Three: *Physik*
2007 by Angie Sage
Illustrations 2007 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers

ISBN 978 – 973 – 128 – 129 – 2
Bucureşti, 2008

www.editura corint.ro, www.corint junior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAGE, ANGIE
Septimus Heap: Cartea a treia: Leacuri / Angie Sage, trad Inna Bojin – Bucureşti Corint Junior, 2008 ISBN 978 – 973 – 128 – 129 – 2.
I Bojin, Inna (trad)
821.111 – 93 – 31 = 135.1
Lui Rhodri, Alchimistul meu, cu dragoste

Leacuri

PROLOG: PORTRETUL DIN POD

Silas Heap şi Gringe, paznicul Porţii de Miazănoapte, se află într-un colţ întunecat şi prăfuit al podului Palatului, în faţa unei uşiţe sigilate pe care Silas Heap, Vrăjitor Obişnuit, se pregăteşte să o desigileze.

— Înţelegi, Gringe, spune el, e locul ideal. Pedestraşii mei nu vor putea nicicum scăpa de aici, fiindcă am să sigilez uşa la loc.

Gringe nu e prea convins. Până şi el ştie că, dacă dai de o cameră sigilată într-un pod, e mai sigur să nu îţi bagi nasul acolo.

— Mie nu-mi miroase a bine, Silas, şi eu am încredere în nasul meu. În orice caz, chiar dacă ai avut norocul să găseşti o nouă Colonie sub podea, asta nu înseamnă că Pedestraşii vor şi *rămâne* aici.

— Ba bine că nu. Or să stea dacă uşa e

sigilată, răspunde Silas, strângând în braţe cutia cu preţioşii Pedestraşi pe care de-abia i-a prins. Ţi-e necaz fiindcă n-ai să poţi să îi momeşti să vină la tine.

— Nici pe cei dinainte nu i-am momit, Silas. Au venit de bunăvoie. Nu aveam cum să mă împotrivesc.

Silas nu îi mai dă însă nicio atenţie. Încearcă să îşi aducă aminte cum se face o Vrajă de Desigilare.

Gringe bate nerăbdător din picior.

— Aide odată, Silas. Tre' să mă întorc la poartă. Lucy iar bate câmpii şi nu vreau să o las singură multă vreme.

Silas Heap închide ochii ca să se concentreze. Cu voce joasă, ca să nu fie auzit de Gringe, recită de trei ori pe dos Descântecul pentru Zăvor şi încheie cu Vraja de Desigilare. Deschide ochii, dar vede că nimic nu s-a schimbat.

— Io am plecat, zice Gringe. Nu po să mă târâi de colo-colo toată ziua. Unii mai tre' să şi muncească.

Chiar atunci se aude o bufnitură grozavă şi uşa camerei sigilate se trânteşte de perete.

— Vezi? Ţi-am spus că mă pricep, se umflă Silas în pene. Eu *chiar* sunt Vrăjitor, Gringe. Aaau! Ce-a fost asta?

O pală de aer rece se năpusteşte asupra lor, lăsându-i fără suflare, pradă unui acces nesuferit de tuse.

— Ce frig m-a luat, face Gringe, tremurând şi

frecându-şi braţele ca să se încălzească.

Silas nu îi răspunde. A intrat deja în camera desigilată şi caută un loc potrivit pentru Colonia lui de Pedestraşi. Curiozitatea îl împinge şi pe Gringe să intre, dar mai cu băgare de seamă. E o cameră micuţă, puţin mai mare decât un dulap. Singura lumină vine de la lumânarea lui Silas, pentru că fereastra a fost zidită demult. Locul e complet gol, nici măcar un covor pe podeaua prăfuită, iar de pe pereţi se scorojeşte varul. Ba nu, îşi dă Gringe seama dintr-odată: încăperea nu e complet goală. În întunericul din celălalt capăt, proptit de perete, se zăreşte un tablou, un portret în mărime naturală al unei Regine.

Silas se uită la tablou. E portretul măiestrit pictat al unei Regine care a domnit peste Castel în timpuri de mult apuse. Îşi dă seama că e un tablou vechi fiindcă Regina poartă Adevărata Coroană, cea care s-a pierdut cu multe veacuri în urmă. Regina are nasul ascuţit şi părul împletit în cozi şi răsucit peste urechi, parcă vrea să şi le ferească de frig. De fusta ei e agăţat un VaiVai – o lighioană sfrijită, cu faţă de şobolan, gheare ascuţite şi coadă lungă de şarpe. Îl priveşte pe Silas cu ochii lui rotunzi, roşii, ca şi cum ar vrea să îl muşte. Are un singur dinte, dar e lung şi ascuţit. Şi Regina ai zice că îi priveşte, cu o expresie de dispreţ suveran. Ţine capul sus, cu bărbia sprijinită pe pliseurile ţepene ale gulerului; ochii ei ca nişte pumnale sclipesc în lumina lumânării şi par să îi urmărească peste tot.

Pe Gringe îl trece un fior.

— Chiar că nu aş vrea să dau ochii cu ea într-o noapte întunecoasă, zice el.

Silas e de aceeaşi părere; nici lui şi nici preţioşilor lui Pedestraşi nu le-ar place să dea nas în nas cu ea într-o noapte întunecoasă.

— Am să o iau de aici, zice el. Doar n-o s-o las să îmi tulbure Colonia de Pedestraşi când încă nici nu s-au stabilit.

Ce nu ştie Silas e că Regina a şi plecat de acolo. De îndată ce el a desigilat camera, fantomele Reginei Ethelcrunta şi a lighioanei sale au ieşit din portret, au deschis uşa şi, cu nasurile ascuţite în sus, s-au strecurat grăbite din încăpere, trecând chiar pe lângă Silas şi Gringe. Regina şi VaiVaiul nu le-au aruncat nici măcar o privire, căci aveau lucruri mai importante de făcut şi, în sfârşit, erau liberi să le facă.

I SNORRI SNORRELSSEN

Snorri Snorrelssen îşi mâna şlepul plin cu mărfuri în susul apelor liniştite ale Râului, îndreptându-se spre Castel. Era o după-amiază ceţoasă de toamnă şi Snorri se bucura că a lăsat în urmă apele Portului, învolburate de maree şi curenţi. Vântul căzuse, dar o adiere încă mai umfla pânza uriaşă a şlepului numit *Alfrun*, după mama ei, căreia îi aparţinea – aşa că Snorri putea să cârmească fără nicio grijă pe după Steiul Corbului şi să se îndrepte spre cheiul de sub Birtul lui Sally Mullin.

Doi tineri pescari nu cu mult mai în vârstă decât Snorri, care se întorseseră cu barca plină de peşte, prinseră frânghiile grele de cânepă aruncate de Snorri pe mal. Dornici să îşi arate

priceperea, legară frânghiile de doi stâlpi groşi de pe chei, aşa încât cei de pe *Alfrun* să poată coborî în siguranţă. Pescarii erau mai mult decât încântaţi să dea sfaturi despre cum se coboară vela şi cum se strâng funiile de pe punte, dar Snorri nu îi luă în seamă, pe de o parte fiindcă nu prea înţelegea ce spun, iar pe de alta fiindcă nimeni, dar chiar nimeni, nici măcar mama ei – şi mai ales mama ei – nu îi spunea lui Snorri ce să facă.

Snorri era înaltă pentru vârsta ei, subţire, musculoasă şi surprinzător de puternică. Cu uşurinţa cuiva care petrecuse ultimele două săptămâni singur pe valuri, Snorri coborî vela mare şi înfăşură pânza groasă şi grea. Apoi strânse cu grijă frânghiile colac şi înţepeni cârma. Dându-şi seama că pescarii erau cu ochii pe ea, Snorri încuie uşa chepengului, pentru că şlepul era plin cu baloturi mari de dimie, saci de mirodenii, butoaie cu peşte sărat şi un stoc de cizme din piele de căprioară, deosebit de frumoase. După ce termină – şi după ce lăsase fără răspuns şi alte oferte de ajutor – Snorri aşeză pasarela şi coborî pe ţărm. La bord rămase Ulir, pisica ei roşcată cu vârful cozii negru, care avea sarcina să patruleze pe şlep şi să ţină şobolanii la distanţă.

Snorri fusese pe mare mai bine de două săptămâni şi de-abia aştepta să pună piciorul pe pământ, dar acum, când mergea de-a lungul cheiului, i se părea că e tot pe *Alfrun*; cheiul părea

că se mişcă sub picioarele ei la fel ca puntea şlepului. Pescarii, care ar fi trebuit să fi plecat deja acasă, la mamele /or, stăteau pe o grămadă de coşuri pentru homari.

— Bună seara, domnişoară, strigă unul dintre ei.

Snorri nu le dădu nicio atenţie. Se îndreptă spre capătul cheiului şi o luă pe poteca bătătorită care ducea spre un ponton nou-nouţ, unde se vedea un birt prosper. Era o clădire frumoasă de lemn cu un etaj şi ferestre joase care dădeau spre Râu. În seara aceea rece, birtul, cu lămpile aprinse atârnate de tavan, era cald şi îmbietor. Snorri păşi pe pasarela care ducea la ponton, aproape nevenindu-i să creadă că ajunsese în cele din urmă la faimosul birt al lui Sally Mullin. Curioasă şi emoţionată, Snorri împinse uşile duble ale birtului şi fu cât pe ce să se împiedice de un şir lung de găleţi de incendiu, pline ochi cu nisip şi apă.

Birtul lui Sally Mullin era ca de obicei plin de zumzăitul conversaţiilor prietenoase, dar, de îndată ce Snorri trecu pragul, toţi amuţiră, de parcă întorsese cineva un buton. Toţi ca unul îşi puseră jos halbele şi se holbară la tânăra străină care purta veşmântul Ligii Hanseatice din care făceau parte Neguţătorii din Nord. Snorri îşi dădu seama că roşeşte şi îi veni să moară de ciudă, dar se apropie de tejghea, hotărâtă să comande o bucată de turtă de orz şi o halbă de bere Springo Special, despre care auzise atâtea.

Sally Mullin, o femeie corpolentă, cu obrajii plini de pistrui şi de făină de orz în egală măsură, ieşi grăbită din bucătărie. Cum dădu cu ochii de roba roşu-închis a Neguţătorilor din Nord şi de banderola de piele pe care fata o purta pe frunte, făcu o mutră acră.

— Aici nu servim Neguţători din Nord, zise ea răstit.

Snorri părea nedumerită. Nu înţelese prea bine ce îi spusese Sally, dar îşi dădea seama că nu erau cuvinte de bun venit.

— Ai citit anunţul de pe uşă, zise Sally când văzu că fata nu dădea semn că ar vrea să plece. Nu servim Neguţători din Nord. Nu eşti binevenită aici, în birtul meu.

— Las-o, Sal, e doar o fată, strigă cineva. Închide şi tu ochii o dată.

Din toate colţurile încăperii se auziră murmure aprobatoare. Sally Mullin se uită mai bine la Snorri şi expresia i se îmblânzi. Într-adevăr, era doar o fată – nu avea mai mult de şaisprezece ani. Ca toţi cei din stirpea ei, avea părul blond-deschis şi ochi albaştri, aproape transparenţi; în schimb, nu avea expresia îndărătnică pe care Sally nu o putea uita şi care îi dădea şi acum fiori.

— Mda, făcu Sally bătând în retragere. Văd că se înserează şi nu sunt eu aceea care să dea o fată pe uşă afară şi să o lase singură pe drum. Cu ce doreşti să te servesc, domnişoară?

— Vrei… zise Snorri şi se opri fiindcă nu îşi

mai aducea aminte cum e corect. Se spunea *vrei* sau *voi*? Voi lua o felie din delicioasa dumneavoastră turtă de orz şi o halbă de Springo Special, dacă se poate.

— I-auzi, Springo Special! răsună o voce. Uite o fată pe cinste.

— Ia mai taci, Tom, îl mustră Sally. Cred că mai bine încerci berea Springo obişnuită, îi spuse lui Snorri.

Turnă berea într-o halbă mare de porţelan şi o împinse pe tejghea spre Snorri. Snorri luă o înghiţitură şi se strâmbă, scârbită. Pentru Sally nu era nimic nou. Springo avea un gust greu şi majoritatea tinerilor nu îl puteau suferi. De fapt, uneori până şi lui Sally i se părea greu de băut. Turnă o cană de limonadă cu lămâie şi miere şi o puse pe o tavă, împreună cu o bucată mare de turtă de orz. Pe cât se părea, fetei i-ar fi prins bine o masă ca lumea. Primi de la Snorri un florin de argint, ceea ce o lăsă cu gura căscată, şi îi dădu rest o grămadă de bănuţi. Apoi

Snorri se aşeză la o masă goală, lângă fereastră, şi privi Râul peste care se lăsa înserarea.

În birt discuţiile se încinseseră din nou şi Snorri oftă uşurată. Trecuse prin multe, dar nimic nu i se păruse mai greu decât să vină singură la birtul lui Sally Mullin. Fusese chiar mai greu decât să iasă prima oară singură pe mare cu *Alfrun*, decât să cumpere mărfurile aflate acum în cala corăbiei cu banii pe care îi pusese deoparte de ani

de zile, şi mult, mult mai greu decât să traverseze întinsa mare care despărţea ţara Neguţătorilor din Nord de ţinutul unde se afla Sally Mullin. Izbutise însă, căci mergea pe urmele tatălui ei şi nimeni nu i se putuse împotrivi. Nici măcar mama ei.

După lăsarea nopţii, Snorri se întoarse pe *Alfrun*. Ulir îi ieşi înainte sub înfăţişarea ei noptatică. Pisica o întâmpină cu un mârâit gros, prelung, şi se luă după ea pe punte. După câtă turtă de orz mâncase, Snorri simţea că de-abia mai poate să se mişte, aşa că se aşeză în locul ei preferat, la provă, şi rămase acolo, mângâind-o pe Ulir Noptatica, o panteră numai muşchi, neagră ca noaptea, cu ochi verzi ca marea şi un pămătuf roşcat în vârful cozii.

Snorri era prea agitată ca să se lipească somnul de ea. Stătea cu braţul după grumazul cald al lui Ulir şi mângâia blana mătăsoasă, cu ochii la celălalt mal al Râului, unde se întindeau Şesurile. Mai târziu, când se lăsă frigul, se înfăşură într-o bucată de dimie pe care plănuia să o vândă – şi încă, pe bani buni – la Târgul Negustorilor care urma să se ţină peste două săptămâni. Avea pe genunchi o hartă a Castelului care arăta drumul către târg; pe dos erau notate indicaţii precise despre cum să cumperi autorizaţie pentru o tarabă, precum şi felurite reguli şi orânduieli pentru vânzători şi cumpărători. Snorri aprinse lămpiţa cu ulei pe care o adusese din cabina de sub punte şi se apucă să citească regulile şi rânduielile. Vântul se

domolise iar burniţa fină care căzuse la începutul serii se oprise acum; aerul era rece şi proaspăt. Snorri simţea mirosurile uscatului, atât de diferite şi deosebite de cele cu care era ea obişnuită.

Se înnoptase şi muşteriii plecau în grupuri mici din birtul lui Sally; la puţină vreme după miezul nopţii, Snorri o văzu pe Sally cum stinge lămpile şi pune zăvorul la uşă. Zâmbi, fericită, căci acum era singură cu Râul, Ulir şi *Alfrun*, singură în noapte. Şlepul se legăna uşor pe valurile stârnite de flux şi Snorri simţi că pleoapele i se închid. Lăsă deoparte plicticoasa listă a greutăţilor şi dimensiunilor permise, se înfăşură mai bine în stofa de lână şi aruncă o ultimă privire spre Râu înainte să coboare în cabină. Ei, şi atunci o văzu.

O corabie lungă, aproape străvezie dar cu sclipiri verzui, venea de după Steiul Corbului. Snorri rămase nemişcată, urmărind cu privirea corabia care înainta încet spre mijlocul Râului, apropiindu-se tot mai tare de *Alfrun*. Când fu la o aruncătură de băţ, Snorri o putu vedea bine, aşa cum sclipea în lumina lunii, şi simţi că o furnică pe spate. Snorri Snorrelssen, Văzătoarea de Spirite, îşi dădu pe dată seama despre ce era vorba: o Corabie-Fantomă. Şuieră de uimire, fiindcă nu mai văzuse niciodată o astfel de corabie. Era obişnuită cu epavele străvechi ale bărcilor de pescuit, cârmuite de căpitanii înecaţi de mult, veşnic în căutarea unui port unde să îşi afle liniştea. Din când în când vedea fantoma unei corăbii de război care se îndrepta şovăielnic spre casă după o

bătălie înverşunată pe mare, iar odată văzuse fantoma unei corăbii mândre, pesemne a unui neguţător bogat, din care curgeau bogăţii printr-o spărtură aflată sub linia de plutire. Nu văzuse însă niciodată o Gondolă Regală, şi încă una pe care se afla fantoma unei Regine.

Snorri se ridică în picioare, scoase Ocheanul pentru Spirite pe care *A* dăduse bătrâna înţeleaptă din Palatul de Gheaţă şi îl îndreptă spre corabia fantomă care tocmai trecea prin dreptul ei, împinsă de opt perechi de vâsle la fel de fantomatice.

Corabia era pavoazată cu steaguri care fluturau într-un vânt care încetase de mult să bată şi împodobită cu modele complicate, pictate în aur şi argint, iar puntea era acoperită cu un baldachin de catifea roşie, atârnat de stâlpi de aur, sculptaţi. Sub baldachin se vedea o siluetă înaltă, dreaptă, cu privirea aţintită înainte. Bărbia ascuţită i se sprijinea pe un guler plisat, ţeapăn, iar părul îi era pieptănat după o modă foarte veche: două cozi împletite, răsucite peste urechi. Alături de ea stătea o lighioană aproape cheală despre care Snorri crezu că este un câine, până când îi văzu coada lungă ca un şarpe încolăcită pe după unul dintre stâlpii de aur. Corabia fantomă trecu tăcută prin faţa lui Snorri, care o urmărea înfiorată, fiindcă aceste apariţii erau diferite de toate cele văzute de ea până atunci: erau *materiale* într-o oarecare măsură.

Snorri puse jos ocheanul şi coborî în cabină,

lăsând-o pe Ulir de strajă pe punte. Atârnă lampa de cârligul din tavan; în lumina slabă, cabina părea caldă şi primitoare. Era mică, pentru că mai tot spaţiul din cală fusese ocupat de mărfuri, dar Snorri se simţea foarte bine acolo. Pereţii erau căptuşiţi cu lemn parfumat de măr, adus odată de tatăl ei, Olaf, în dar pentru mama ei. Mobilierul, frumos şi practic, era făcut chiar de tatăl lui Snorri, care fusese şi un tâmplar talentat. La tribord se afla o cuşetă care servea şi de banchetă în timpul zilei. Sub pat erau sertare unde erau înghesuite fel de fel de lucruri care altminteri ar fi zăcut în dezordine prin cabină, iar deasupra patului era raftul unde Snorri îşi ţinea hărţile făcute sul. La babord era o măsuţă pliantă, mai multe dulapuri din lemn de măr şi o sobiţă rotofeie de fier al cărei burlan ieşea prin acoperişul cabinei. Snorri deschise uşa sobiţei şi lumina roşie a cărbunilor care mocneau înăuntru umplu cabina.

Pe jumătate adormită, Snorri se urcă în pat, se înveli bine în cuvertura făcută din blană de ren şi se cuibări aşteptând somnul. Zâmbea bucuroasă. Era mulţumită de felul în care decursese acea zi, desigur, lăsând la o parte fantoma Reginei. Dacă era vorba de fantome, Snorri nu îşi dorea să o vadă decât pe una anume – fantoma lui Olaf Snorrelssen.

TÂRGUL NEGUŢĂTORILOR

A doua zi, *Snorri se trezi* devreme, bine dispusă. Ulir, redevenită pisică slăbănoagă, roşcată, cu vârful cozii negru, prinsese un şoarece

şi îl mânca la micul dejun.

Snorri uitase cu totul de Gondola Regală, iar când, aşezată în faţa micului ei dejun constând din hering marinat şi pâine neagră de secară, îşi aduse totuşi aminte de corabia fantomatică, hotărî că totul fusese doar un vis.

După ce termină, trase afară din cală traista cu mostre, o aburcă pe umeri şi ieşi pe pasarelă în soarele puternic al dimineţii. Era bucuroasă şi nerăbdătoare în acelaşi timp. Se simţea bine în ţara străină în care ajunsese; îi plăcea apa leneşă a Râului, mirosul de frunze îngălbenite şi lemn ars care zăbovea în aer. Era fascinată de zidurile groase ale Castelului care se înălţau în faţa ei, dincolo de care simţea că e o lume întreagă de explorat. Urcă poteca abruptă care ducea la Poarta de Miazăzi, respirând adânc. Aerul era încă rece, dar nici nu se putea compara cu gerul de acasă, acolo unde Snorri ştia că mama ei se trezeşte în căsuţa întunecoasă de lemn de pe chei. Scutură din cap ca să alunge orice gând legat de mama ei şi îşi continuă drumul spre Castel.

Chiar când trecea pe Poarta de Miazăzi, văzu un cerşetor bătrân aşezat pe jos. În ţara ei se credea că dacă dai un ban primului cerşetor pe care îl întâlneşti într-o ţară străină vei avea noroc,

aşa că scoase un bănuţ de argint din buzunar şi i-l puse în palmă. De-abia când degetele îi trecură prin palma bătrânului îşi dădu Snorri seama că avea de a face cu o fantomă. Uimit de atingerea lui Snorri şi supărat fiindcă se trecuse prin el, cerşetorul-fantomă se ridică şi se îndepărtă. Snorri lăsă traista grea jos, se uită în jur şi inima i se strânse. Castelul era plin până la refuz de fantome de tot felul, pe care Snorri, fiind Văzătoare de Spirite, nu avea cum să nu le vadă, chiar dacă acestea doreau să i se arate sau nu. Pe de altă parte, se întreba însă cum îşi va găsi tatăl în mulţimea aceea. Fu cât pe ce să se întoarcă pe călcâie şi să plece acasă, dar îşi aminti că venise şi ca să facă negoţ; la urma urmei, era fiica unui Neguţător vestit şi se pricepea la fel de bine ca şi el.

Ţinând ochii plecaţi şi străduindu-se să evite cât mai multe fantome, Snorri urmă indicaţiile de pe hartă. Era o hartă bună, aşa că în scurtă vreme Snorri pătrunse în pasajul boltit de cărămidă care dădea în Hala Neguţătorilor. Ajunsă aici, Snorri se duse direct la Biroul Neguţătorilor, o căsuţă pe a cărei firmă scria Liga Hanseatică şi Ghilda Neguţătorilor din nord. În căsuţă se aflau o masă lungă de lemn, două cântare cu greutăţi de diferite mărimi, un registru enorm şi un Neguţător bătrân, cu faţa plină de zbârcituri, care număra banii şi îi punea într-o cutie mare de fier. Snorri era emoţionată, aproape tot atât de emoţionată pe cât fusese atunci când intrase în birtul lui Sally

Mullin. Venise momentul când trebuia să dovedească – tuturor şi ei însăşi – că avea dreptul să facă negoţ şi să fie înscrisă în Ghildă. Înghiţi ca să nu mai simtă nodul din gât şi intră în căsuţă cu capul sus.

Bătrânul nici măcar nu ridică privirea. Numără mai departe monedele străine cu care Snorri nu apucase să se obişnuiască: sfanţi, creiţari, florini, jumătăţi de coroană şi coroane întregi. Snorri tuşi de câteva ori, dar bătrânul nu îi dădu nicio atenţie. După câteva minute, Snorri se plictisi.

— Scuzaţi-mă, zise ea.

— Patru sute douăzeci şi cinci, patru sute douăzeci şi şase… făcu omul fără să îşi ia ochii de la bani.

Snorri nu avea ce face – era nevoită să aştepte. După câteva minute, omul sfârşi:

— O mie. Da, domnişoară, pot să îţi fiu de folos?

Snorri puse o coroană pe masă şi rosti curgător, căci se pregătise pentru acest moment cu multe zile înainte:

— Doresc să cumpăr o autorizaţie de negoţ.

Bătrânul se uită la fata îmbrăcată în jacheta groasă de lână a Neguţătorilor şi zâmbi, de parcă Snorri spusese ceva necugetat.

— Îmi pare rău, domnişoară. Trebuie să fii membră a Ligii.

Snorri se aşteptase la asta.

— Dar eu sunt membră a Ligii, răspunse.

Până să apuce el să mai spună ceva, scoase Scrisorile de împuternicire şi desfăcu sulul de pergament cu panglica roşie şi sigiliul roşu de ceară. Bătrânul se gândi să îi facă un hatâr: îşi scoase încet ochelarii şi îi puse pe nas, clătinând însă din cap şi minunându-se cât de obraznici se făcuseră tinerii. Citi fără să se grăbească, urmărind cuvintele cu degetul, dar, pe măsură ce citea, pe faţă i se zugrăvea neîncrederea. Când termină, ridică pergamentul în lumină, căutând vreo dovadă că era contrafăcut. Nu găsi nimic. Snorri ştia că pergamentul e autentic şi, de fapt, ştia şi bătrânul.

— Este neobişnuit, îi spuse el lui Snorri.

— Ne-obişnuit? se miră ea.

— *Cât se poate* de neobişnuit. Taţii nu lasă Scrisori de împuternicire fiicelor lor.

— Nu?

— Dar totul pare în ordine, oftă bătrânul şi, mai de voie, mai de nevoie, întinse mâna sub masă şi scoase un teanc de autorizaţii. Semnează aici, zise şi îi dădu un toc.

După ce Snorri semnă, bătrânul ştampilă autorizaţia de parcă fusese jignit în demnitatea lui şi o împinse pe masă spre fată.

— Taraba numărul unu. Ai venit devreme, eşti prima. Târgul începe în zori, de vineri în două săptămâni, şi se termină în Ajunul Sărbătorii Solstiţiului de Iarnă. La lăsatul serii toată lumea strânge. Gunoiul trebuie dus la Groapa Municipală de Gunoi până la miezul nopţii. Te costă o

coroană.

Omul luă moneda de pe masă, unde o lăsase Snorri, şi o aruncă în altă cutie de metal, care zăngăni a gol.

Snorri luă autorizaţia cu un zâmbet larg pe buze. Reuşise. Era Neguţător Autorizat, întocmai cum fusese tatăl ei.

— Du mostrele la magazie şi lasă-le acolo pentru controlul calităţii, mai zise bătrânul. Poţi să vii mâine să le iei.

Snorri lăsă traista într-unul din coşurile din faţa magaziei şi, simţind că a prins aripi, ieşi aproape dansând din hală şi se izbi de o fată îmbrăcată într-o tunică roşie tivită cu auriu. Fata avea păr lung, negru, şi purta pe cap o coroniţă subţire de aur. Alături de ea mergea o fantomă înveşmântată într-o robă purpurie. Bătrânul avea o expresie prietenoasă în ochii verzi. Părul cărunt era frumos pieptănat şi prins la spate într-o codiţă. Snorri se strădui să nu se uite la petele de sânge care se vedeau pe roba bătrânului, în dreptul inimii, fiindcă era nepoliticos să încerci să afli cum de ajunsese cineva fantomă.

— Scuze, se adresă fata în roşu lui Snorri. Nu am fost atentă pe unde merg.

— Ba nu, eu îmi cer scuze, spuse Snorri.

Îi zâmbi şi fata îi răspunse tot cu un zâmbet. Pe drumul de întoarcere Snorri nu îşi putea lua gândul de la fată. Auzise că în Castel locuieşte o Prinţesă, dar nu putea crede că o prinţesă s-ar putea plimba pe stradă, ca o persoană obişnuită.

Fata, care era într-adevăr Prinţesa, îşi continuă drumul spre Palat, însoţită de fantoma cu robă purpurie.

— E o Văzătoare de Spirite, zise fantoma.

— Cine?

— Tânăra Negustorească. Nu m-am arătat ei, şi totuşi m-a văzut. N-am mai întâlnit niciodată un Văzător. Sunt foarte rari şi locuiesc în Ţinuturile Nopţilor Lungi. M-a luat cu fiori, făcu el.

Prinţesa izbucni în râs:

— La asta nu m-aş fi aşteptat, Alther. Pun rămăşag că *tu* eşti cel care le dai altora fiori.

— Ba nicidecum, răspunse fantoma indignată. Adică… numai când vreau.

În zilele următoare, toamna se instală de-a binelea. Frunzele copacilor se învârtejeau pe străzi, mânate de vânturile de la miazănoapte. Aerul se răci şi oamenii băgară de seamă că înserarea venea mult mai devreme.

Lui Snorri vremea i se părea însă foarte bună. Îşi petrecu zilele hoinărind prin Castel, explorând străzile şi ulicioarele, cercetând uimită vitrinele prăvălioarelor ascunse sub arcadele Hardughiei. Ba chiar cumpără câte un flecuşteţ de ici, de colo. Privise cu teamă şi admiraţie la Turnul Vrăjitorilor, zărise o dată pe Vrăjitorul Neobişnuit, care i se păruse excesiv de autoritar, şi fusese şocată de grămezile de gunoi de grajd pe care

Vrăjitorii le ţineau în curte. Împreună cu mulţimea de curioşi adunaţi în Curtea Postăvarilor, aşteptase ca ceasul din turn să bată

amiaza şi răsese când cele douăsprezece figurine de tablă apăruseră pe rând din spatele orologiului. În altă zi se plimbase pe Calea Vrăjitorilor, vizitase cea mai veche tipografie şi se uitase prin grilaj la vechiul Palat, care era mult mai frumos dar şi mai mic decât îşi închipuise. La poartă stătuse de vorbă cu o fantomă bătrână, numită Gudrun, care recunoscuse în ea o compatrioată, deşi erau despărţite de şapte veacuri.

Dar singura fantomă pe care Snorri spera să o întâlnească în plimbările ei o ocolea. Deşi ştia cum arată doar dintr-un mic tablou pe care mama ei îl ţinea la capul patului, era sigură că l-ar recunoaşte de îndată ce l-ar vedea. Cu toate că se uitase atent la mulţimea de fantome pe lângă care trecuse, Snorri nu văzuse niciuna care să semene cu tatăl ei.

Într-o seară, după ce străbătuse câteva uliţe din spatele Hardughiei unde mulţi Neguţători stăteau în gazdă, Snorri trăsese o spaimă grozavă. Soarele apusese aproape de tot, iar ea cumpărase o torţă de mână de la prăvălia „Torţe la Purtător” a lui Maizie Small. Pe când se întorcea la Poarta de Miazăzi pe ulicioara Sugeburta, Snorri simţi că se ţine cineva după ea, numai că, ori de câte ori întorcea capul, nu vedea nimic în spate. La un moment dat auzi un foşnet, se răsuci pe călcâie şi zări… o pereche de ochi roşii şi un dinte lung, subţire ca un ac, sclipind în lumina torţei. De îndată ce văzură flacăra, ochii dispărură în întuneric. Snorri încercă să se convingă singură că

fusese un şobolan, dar nu mult după aceea, în timp ce se îndrepta cu paşi grăbiţi spre strada principală, auzi un strigăt ascuţit venind dinspre ulicioara Sugeburta. Cineva care se încumetase să intre acolo fără să aibă o torţă nu fusese la fel de norocos ca ea.

Snorri era speriată şi dorea să stea o vreme între oameni, aşa că se duse să mănânce de seară la birtul lui Sally Mullin. Sally prinsese drag de ea fiindcă, aşa cum îi spusese lui Sarah Heap, „Nu poţi să îi găseşti vină unei fete doar fiindcă a avut nenorocul să fie Neguţător. Pe lângă asta, îmi închipui că nu toţi sunt răi. E de admirat, Sarah, dacă te gândeşti că a condus singură-singurică un şlep atât de mare. Nu mă duce capul cum de a izbutit. Mie şi cu *Muriel* îmi era greu”.

Ca niciodată, birtul era gol în seara aceea. Snorri era singurul client. Sally îi mai aduse o bucată de turtă de orz şi se aşeză lângă ea.

— Mare pacoste, Molima asta, se plângea ea. Nimeni nu mai îndrăzneşte să iasă pe stradă după ce se înserează, deşi le-am spus de nu ştiu câte ori că şobolanii o iau la goană când văd o flacără. Trebuie doar să ai o torţă la tine. Oricum, toată lumea e îngrozită acum. Te prind de gleznă. Nici nu apuci să te dumireşti că te-au şi înhăţat. Doar o muşcătură şi gata, s-a zis cu tine, mai adăugă Sally, clătinând amărâtă din cap.

Snorri nu prea izbutea să prindă ceva din şuvoiul de vorbe.

— Saziscutine? prinse ea sfârşitul propoziţiei.

— Mda, cam aşa, încuviinţă Sally. Nu mori pe loc, dar nici mult nu mai ai. O vreme te simţi bine, apoi îţi apare o roşeaţă în jurul muşcăturii, te ia cu ameţeală şi poc! Te trezeşti în altă lume.

— Altă lume? repetă Snorri.

— Da, răspunse Sally şi sări în picioare, bucuroasă că mai apăruse un muşteriu.

Era o femeie înaltă, cu păr scurt şi ţepos, înfăşurată într-o pelerină. Snorri nu prea putu să îi vadă figura, dar după felul în care stătea îşi dădu seama că era supărată. Discută ceva în şoaptă cu Sally, după care dispăru tot atât de repede pe cât apăruse.

Sally zâmbea când reveni lângă Snorri, la fereastră.

— Mda, nu prea miroase a bine, cugetă ea cu glas tare, punând-o şi mai tare în încurcătură pe Snorri. Asta a fost

Géraldine. E o femeie ciudată; seamănă cu cineva, dar nu îmi pot aduce aminte cu cine. Mă rog, m-a întrebat dacă Gâtuitorii de Şobolani se pot aduna aici înainte să iasă la… ăăă… gâtuială.

— Gâtuială? întrebă Snorri.

— Ei, la vânătoare de şobolani. Ei cred că, dacă ne scapă de şobolani, ne scapă şi de Molimă. Aşa trebuie să fie. Mie una îmi convine. Chiar mi-ar prinde bine o trupă de vânători de şobolani, flămânzi şi însetaţi.

Numai că, după plecarea ţepoasei Géraldine, nu mai veni nimeni la birt. În scurtă vreme, Sally trânti scaunele pe mese, după care se apucă să

spele duşumelele. Snorri înţelese aluzia şi îi ură noapte bună.

— Noapte bună, drăguţă, zise Sally voioasă. Să nu mai zăboveşti pe stradă la ora asta.

Lui Snorri îi trecuse pofta de plimbare. O ţinu tot într-o fugă până la *Alfrun* şi se bucură să o găsească pe Ulir Noptatica de strajă pe punte. O lăsă afară şi se ascunse în cabină, baricadă uşa şi ţinu lampa aprinsă toată noaptea.

UN MUSAFIR NEPOFTIT

În scara aceea, pe când Snorri baricada uşa cabinei, Jenna, Sarah şi Silas Heap îşi terminau cina la Palat. Deşi lui Sarah Heap i-ar fi plăcut mult mai mult să cineze într-una din bucătăriile mici ale Palatului, cedase de mult în faţa insistenţelor Bucătăresei, care susţinea morţiş că familia regală *nu* ia masa în bucătărie. Nu, nici măcar într-o zi ploioasă de miercuri, nici vorbă, atâta timp cât era *ca* Bucătăreasă. „Şi cu asta, basta, doamnă Heap”.

Aşa se face că în acea seară, în vasta sufragerie a Palatului, trei persoane stăteau la un capăt al mesei lungi, scăldate în lumina lumânărilor. În căminul din spatele lor, un buştean sâsâia şi pocnea, trimiţând din când în când câte o scânteie în blana cam năpârlită a unui câine mare care sforăia şi mârâia prin somn, întins în faţa focului. Maxie, câinele-lup, nu dădea însă nicio atenţie scânteilor care îi pârleau blana. Ceva mai la o parte stătea Servitoarea pentru Cină, pe de o parte bucuroasă să fie lângă foc, dar pe de alta nerăbdătoare să strângă masa şi să scape de mirosul de blană pârlită – plus alte mirosuri – care veneau de la Maxie. Cina se întindea la nesfârşit. Sarah Heap, mama adoptivă a Jennei, Prinţesa şi moştenitoarea Castelului, avea multe de spus.

— Jenna, nu te las să pleci din Palat nici în ruptul capului. Străzile sunt bântuite de lighioane care muşcă oamenii şi le dau Molima. Vei rămâne aici până când lighioana asta, ce-o fi ea, va fi prinsă.

— Dar Septimus…

— Nu vreau să aud nimic. Puţin îmi pasă că Septimus vrea să îl ajuţi să spele dragonul ăla scârbos; dacă vrei să ştii, cred că mai bine l-ar spăla mai rar – ai văzut de mizerie a făcut pe malul Râului? Nu pot să îmi închipui ce zice Billy Pot; sunt grămezi de balegă înalte de cel puţin zece picioare. Înainte îmi plăcea să mă plimb pe acolo, dar acum…

— Mamă, chiar nu-mi pare rău să scap de spălatul lui Scuipăfoc, dar trebuie *neapărat* să mă duc la Corabia-Dragon în fiecare zi. Aşa mi-a spus Mătuşa Zelda.

— Corabia-Dragon se va descurca şi fără tine, sunt sigură. Oricum, nu are cum să ştie dacă te duci acolo sau nu.

— Ba ştie, mamă. Sunt sigură că ştie. Ar fi îngrozitor să se trezească şi să vadă că e singură, zile şi zile în şir…

— Oricum, e mai bine decât să nu mai vină nimeni niciodată să o vadă, îi tăie Sarah vorba. *Nu* ai voie să ieşi din Palat până când se termină cu Molima.

— Nu crezi că îţi faci sânge rău pentru un flecuşteţ? o întrebă Silas cu blândeţe.

— Nu, nicidecum. Nu aş zice că Infirmeria s-a redeschis pentru un *flecuşteţ*.

— Dărăpănătura aia? Mă mir că mai stă în picioare.

— A fost nevoie, Silas. Sunt prea mulţi oameni bolnavi şi nu au unde se duce. Ţi-ai fi dat

şi singur seama dacă nu ţi-ai petrece atâta timp în pod, jucând jocuri de copii…

— Contraofensiva Pedestraşilor nu e un joc de copii, Sarah. Iar acum, că am găsit cea mai bună Colonie din Castel – ar fi trebuit să vezi ce mutră a făcut Gringe când i-am zis – *nu* am de gând să îmi las Pedestraşii de capul lor. Dintr-o cameră sigilată le va fi greu să iasă.

Sarah Heap oftă. De când se mutaseră la Palat, Silas lăsase deoparte îndatoririle lui zilnice de Vrăjitor Obişnuit şi se apucase de tot felul de alte îndeletniciri; ultima lui preocupare, Contraofensiva Pedestraşilor, se dovedise şi cea mai durabilă, lucru care o scotea din fire pe Sarah.

— Ştii că nu e bine să deschizi camere sigilate, Silas, îl mustră ea. Au fost sigilate dintr-un motiv anume, mai ales dacă se află în podul clădirii. Am discutat despre acest subiect la întrunirea Societăţii Erboriştilor, chiar luna trecută.

— Şi, mă rog, ce ştiu Erboriştii despre treburile Vrăjitorilor, Sarah? Nimic. Îhî.

— Prea bine, Silas. Oricum, eşti mai în siguranţă în pod, alături de Colonia aceea caraghioasă.

— Chiar aşa, făcu Silas. Mai e plăcintă?

— Nu, ai luat ultima bucată.

În liniştea încordată care se lăsă, Jenna desluşi un tărăboi în depărtare.

— Aţi auzit? întrebă ea.

Se ridică şi se uită pe una dintre ferestrele

înalte ce dădeau în faţa Palatului. Jenna vedea aleea care era, ca întotdeauna, luminată cu torţe, şi masivele Porţi ale Palatului care erau închise noaptea. Afară, în faţa porţilor, era o mulţime care zdrăngănea cutii de conserve şi urla:

— Şo-bo-lani, şo-bo-lani, şo pe şobolani! Şo-bo-lani, şo-bolani, şo pe şobolani!

Sarah se duse şi ea la fereastră.

— Sunt Gâtuitorii de Şobolani, zise ea. Nu ştiu ce caută aici.

— Caută şobolani, cred eu, spuse Silas cu gura plină de plăcintă cu mere. Palatul fojgăie de ei. Cred că unul a şi fost fiert în supă astă-seară.

Gâtuitorii intonau din ce în ce mai întărâtaţi:

— Şo, şo, şo pe şobolani!

— Bietele jivine, zise Jenna.

— Oricum, Molima nu e răspândită de şobolani, zise Sarah. Am fost ieri la Infirmerie. Muşcăturile nu sunt de şobolan, asta e limpede. Şobolanii au mai mulţi dinţi, nu doar unul. Ia uite, o iau în sus, spre dormitoarele servitorilor. Vai de mine!

În acel moment, Servitoarea pentru Cină sări ca muşcată de şarpe. Adună farfuriile cât ai clipi, îi smulse lui Silas din mână ultima îmbucătură de plăcintă şi ieşi din cameră în goană. Se auzi un clincănit puternic când aruncă vesela şi tacâmurile pe jgheabul care ducea la bucătărie. Apoi se repezi în camera ei să vadă ce făcea Percy, şobolanul său domesticit.

Cina se cam termină aici. Sarah şi Silas se

duseră în salonaşul lui Sarah, aflat în partea din spate a Palatului. Sarah voia să termine de citit o carte, iar Silas lucra de zor la o broşură intitulată *Primele zece ponturi secrete ale Contraofensivei Pedestraşilor*, cu care spera să dea lovitura.

Jenna se hotărâse să se ducă în camera ei şi să citească. Nu se plictisea niciodată singură şi îi plăcea să se plimbe prin Palat, mai ales noaptea, când umbrele se lungeau pe coridoare şi multe fantome bătrâne se trezeau. Noaptea Palatul nu mai părea gol, nelocuit – dimpotrivă, devenea un loc aglomerat, unde fiecare avea câte ceva de făcut. Bătrânele fantome se arătau Jennei, bucuroase că au prilejul să stea de vorbă cu Prinţesa, chiar dacă majoritatea nu îşi mai aminteau care Prinţesă anume. Şi Jenna se bucura să stea de vorbă cu ele, deşi îşi dăduse în scurtă vreme seama că fantomele spuneau fiecare cam aceleaşi lucruri, iar şi iar, aşa că în scurtă vreme ştia toate conversaţiile pe dinafară.

Urcă scara largă până la galeria de deasupra sălii de intrare şi se opri să stea de vorbă cu fantoma guvernantei a doua

Prinţese gemene, care îşi petrecea nopţile colindând coridoarele Palatului în căutarea celor două fetiţe.

— Bună să îţi fie seara, Prinţesă Esmeralda, zise guvernanta, cu expresia îngrijorată care îi era caracteristică.

— Bună seara, Mary, îi răspunse Jenna, care renunţase de mult să îi mai repete că pe ea o

cheamă Jenna.

— Îmi pare bine să văd că eşti teafără şi nevătămată, zise guvernanta.

— Mulţumesc, Mary.

— Să ai grijă, draga mea, o sfătui guvernanta, aşa cum făcea întotdeauna.

— Sigur, răspunse Jenna, tot ca de obicei.

Ieşi din galerie şi o luă pe un coridor larg, bine luminat, la capătul căruia, în spatele unei uşi duble, înalte, se afla camera ei.

— Bună seara, Sir Hereward, îl salută Jenna pe fostul Străjer al Dormitorului Regal, o fantomă ciufulită şi foarte ştearsă, care făcea de pază la uşă de vreo opt sute de ani şi nu avea nicio intenţie să se retragă.

Lui Sir Hereward îi lipseau un braţ şi o mare parte din armură, căci devenise fantomă într-una din ultimele bătălii pe uscat între Castel şi Port. Era una dintre fantomele preferate ale Jennei, care se simţea în siguranţă ori de câte ori stătea el de strajă. Bătrânului cavaler îi plăcea să facă conversaţie, să spună glume şi, spre deosebire de celelalte fantome bătrâne, reuşea să nu se repete prea des.

— Bună seara, frumoasă Prinţesă. Să îţi spun una bună: Ştii care e diferenţa între un elefant şi o banană?

— Nu ştiu, zâmbi Jenna. *Care* e diferenţa între un elefant şi o banană?

— Aaa, păi atunci nu am să te trimit niciodată la cumpărături. Hâr, hâr, hâr!

— A… foarte nostim. Ha, ha!

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut. Mă gândeam eu că o să-ţi placă. Noapte bună, Prinţesă.

Sir Hereward dădu scurt din cap şi luă poziţia de drepţi, bucuros să se întoarcă la îndatoririle lui.

— Noapte bună, Sir Hereward, răspunse Jenna, apoi împinse uşile şi intră în camera ei.

Îi trebuise ceva timp ca să se înveţe cu dormitorul uriaş din Palat, după ce dormise timp de zece ani într-un dulap, dar acum îi plăcea, mai ales seara. Dormitorul era o cameră mare, înaltă, cu ferestre care dădeau spre grădina Palatului şi lăsau să intre soarele dimineţii. Acum însă, fiindcă era o seară rece de toamnă, Jenna trase perdelele de catifea roşie şi camera fu cufundată în umbră. Se duse apoi la căminul imens de lângă patul cu patru stâlpi şi aprinse grămada de buşteni dinăuntru cu Vraja de aprins Focul pe care i-o dăruise Septimus de ziua ei. Când lumina şi căldura flăcărilor umplură camera, Jenna se aşeză în pat, se înfăşură în plapuma de puf şi luă cartea ei de istorie preferată – *Povestea Castelului nostru*.

Cufundată în lectură, Jenna nu băgă de seamă că o siluetă înaltă, subţire, fantomatică, iese de după perdelele groase care înconjurau patul. Fantoma rămase nemişcată, cu ochii mici şi strălucitori aţintiţi asupra Jennei, pe faţă cu o expresie de dezaprobare. Jenna se cutremură în valul de aer rece împrăştiat de fantomă, strânse mai tare plapuma pe ea dar nu ridică privirea.

— Nu îţi mai pierde timpul citind prostiile alea despre Liga Hanseatică, se auzi o voce stridentă în stânga Jennei.

Jenna sări ca friptă, scăpă cartea pe jos şi ar fi strigat după Sir Hereward dacă o mână rece ca gheaţa nu i-ar fi acoperit gura. Atingerea fantomei îi îngheţă aerul din plămâni şi îi stârni un acces de tuse. Fantoma nu păru impresionată. Luă cartea de pe jos şi o puse pe pat lângă Jenna, care se străduia să îşi recapete respiraţia.

— Deschide la Capitolul treisprezece, nepoată, îi spuse fantoma. De ce îţi pierzi vremea citind despre oameni de rând, precum negustorii? Singura istorie care merită aflată e cea a Regilor şi Reginelor – în special a Reginelor. Pe mine mă vei găsi la pagina două sute douăzeci. E o relatare destul de fidelă a domniei mele, deşi mai sunt una, două… ăăă… interpretări greşite; dar a fost scrisă de un om de rând, aşa că la ce să te aştepţi?

Jennei îi trecuse, în sfârşit, accesul de tuse şi se putea uita mai bine la musafira ei. Era într-adevăr fantoma unei Regine, şi încă a uneia din vechime, pe cât îşi dădu Jenna seama după tunica demodată şi gulerul apretat. Fantoma, care părea surprinzător de materială dacă te gândeai la vechimea ei, stătea ţeapănă, cu bărbia ridicată. Părul ei cenuşiu era împletit în două cozi răsucite peste urechile cam ascuţite. Pe cap purta o coroană de aur, simplă şi austeră. În ochii ei violeţi aţintiţi asupra Jennei se citea dezaprobarea şi, de fapt, Jenna se şi simţea vinovată, fără să ştie

de ce.

— Ci… cine eşti? se bâlbâi ea.

Regina bătu din picior, impacientată.

— Capitolul *treisprezece*, nepoată. Uită-te în Capitolul treisprezece, ţi-am mai spus. *Trebuie* să înveţi să asculţi. Toate Reginele trebuie să înveţe să asculte.

Jenna nu şi-o putea închipui pe această Regină ascultând de cineva, dar nu zise nimic. Nu înţelegea de ce fantoma îi spunea „nepoată”. Îi spusese de două ori astfel. O fantomă atât de urâcioasă nu avea cum să fie bunica ei!

— Dar… de ce îmi tot spui „nepoată”? întrebă Jenna, sperând că nu auzise bine.

— Pentru că sunt străstrăstăstrăstrăstr

indignată. Nu a neglijat *nimic*.

— Mami… mami? Cine e această *mami*?

Regina reuşi să aibă un aer dezaprobator şi nedumerit în acelaşi timp. De fapt, exersase sute de ani arta amestecării oricărui sentiment posibil cu dezaprobarea, până când, chiar să fi vrut, nu ar fi putut să le mai despartă. Realitatea este însă că nici nu dorea. Era foarte mulţumită să dezaprobe orice.

— Mami este mami a mea, adică, mama mea, spuse Jenna supărată.

— Şi cum o cheamă, mă rog? întrebă fantoma, privind în jos spre Jenna.

— Nu te priveşte, se răsti Jenna la ea, acum înfuriată de-a binelea.

— Nu cumva e Sarah Heap?

Jenna se încăpăţână să nu răspundă. Se uita îmbufnată la fantomă, poruncindu-i în gând să plece.

— Nu, *nu* am de gând să plec, nepoată. Am îndatoriri de îndeplinit. Ştim amândouă că această Sarah Heap nu este mama ta adevărată.

— Pentru mine este, mormăi Jenna.

— Ce sunt unii sau alţii pentru tine, nepoată, nu are nicio însemnătate. Adevărul este că mama ta adevărată, sau mai bine zis fantoma ei, stă în turn şi nu se ocupă de educaţia ta regală. Drept urmare, arăţi mai degrabă a servitoare de rangul cel mai de jos decât a Prinţesă. E o ruşine, o ruşine fără margini, pe care intenţionez să o îndrept pentru binele acestui loc cufundat în

întunericul ignoranţei în care s-au transformat Castelul şi Palatul meu.

— Nici Castelul, nici Palatul nu sunt ale tale, obiectă Jenna.

— Ei, nepoată, aici greşeşti. Au fost ale mele şi în curând vor fi din nou ale mele.

— Bine, dar…

— Nu mă întrerupe. Acum plec. Ora ta de culcare a trecut de mult.

— Ba nu a trecut, făcu Jenna indignată.

— Pe vremea mea, *toate* Prinţesele mergeau la culcare la ora şase, până când deveneau Regine. Eu însămi am mers la culcare la ora şase în fiecare zi până când am împlinit treizeci şi cinci de ani, şi nu mi-a dăunat cu nimic.

Jenna o privi uimită, apoi începu să zâmbească gândindu-se cât de uşuraţi trebuie să se fi simţit toţi cei din Palat când orologiul bătea ora şase.

Regina nu înţelese zâmbetul Jennei.

— Aha, aşa mai vii de-acasă. Acum te las să te culci, fiindcă am treburi importante. Ne vedem mâine. Poţi să mă săruţi înainte de culcare.

Jenna făcu o mutră atât de îngrozită că Regina se dădu înapoi şi zise:

— Ei, bine, văd că nu te-ai obişnuit cu scumpa ta bunică. Noapte bună, nepoată.

Jenna nu răspunse.

— Am spus „Noapte bună, nepoată”. Nu plec până nu îmi spui noapte bună.

Se lăsă o tăcere încordată, până când Jenna

simţi că nu mai poate suporta să se uite la nasul ascuţit al fantomei.

— Noapte bună, zise ea cu răceală.

— Noapte bună, *bunico*, o corectă fantoma.

— Nu am să-ţi spun *niciodată* „bunico”, se înverşună Jenna şi văzu, spre marea ei uşurare, că fantoma începe să dispară.

— Ba îmi vei spune, se auzi vocea ascuţită care parcă despica aerul. Îmi vei spune…

Furioasă, Jenna luă perna şi o aruncă în partea de unde venea vocea. Nu se întâmplă nimic; fantoma se topise. Jenna făcu aşa cum o învăţase Mătuşa Zelda: numără rar până la zece, până se calmă, apoi luă *Povestea Castelului nostru* şi dădu repede paginile până ajunse la Capitolul treisprezece. Se intitula „Regina Ethelcrunta cea Groaznică”.

LA FIRIDĂ”.

Pe *când Jenna citea* Capitolul treisprezece, Septimus Heap, Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit, fusese prins citind ceva ce nu ar fi trebuit să citească. Puternica şi talentata Marcia Overstrand, Vrăjitor neobişnuit al Castelului, cedase nervos când o ciorovăială izbucnise în bucătărie între cafetieră şi plită. Exasperată, se hotărâse să le lase să se certe şi să îl caute pe Ucenic.

Îl găsise în Biblioteca din Piramidă, înconjurat de maldăre de scriituri vechi, zdrenţuite.

— Mă rog, ce faci aici? întrebă Marcia, pusă

pe harţă.

Septimus sări în sus, făcu o mutră vinovată şi îndesă hârtiile sub cartea pe care ar fi trebuit să o citească.

— Nimic, zise el.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Îl privi lung, încercând – fără să reuşească pe de-a-ntregul – să îşi păstreze expresia severă. Septimus o privea speriat cu ochii lui verzi, strălucitori. Buclele lui blonde erau încâlcite, fiindcă le răsucea fără încetare atunci când se concentra.

— Dacă ai uitat cumva, îi spuse Marcia, trebuia să repeţi pentru Examenul Practic de Prorocire, pe care îl dai mâine-dimineaţă. Nu să citeşti baliverne de acum cinci sute de ani.

— Nu sunt baliverne, replică Septimus, sunt…

— Ştiu perfect ce sunt, îi tăie Marcia vorba. Ţi-am mai spus, Alkimia e o pierdere de timp. Poţi la fel de bine să îţi fierbi ciorapii sperând că se vor preschimba în aur.

— Dar nu citesc despre Alkimie, protestă Septimus, ci despre Leacuri.

— Altfel şi la fel, zise Marcia. Îmi închipui că sunt scrierile lui Marcellus Pye.

— Da. E chiar foarte bun.

— E chiar *fără importanţă*, Septimus, zise Marcia şi scoase de sub *Principiile şi practica prorocirii pentru începători* un teanc de hârtii uscate, îngălbenite, acoperite cu un scris fin. Oricum, mai zise ea, acestea sunt doar notele lui.

— Ştiu. Ce păcat că s-a pierdut cartea.

— Hmm. E vremea să te duci la culcare. Mâine începem devreme. La şapte şi şapte minute, nicio clipă mai târziu. Ne-am înţeles?

Septimus dădu din cap.

— Atunci, la culcare cu tine.

— Dar, Marcia…

— Ce mai e?

— Chiar mă interesează Leacurile. Iar Marcellus se pricepea foarte bine. A născocit tot felul de doctorii şi tratamente, plus că ştia exact de ce se îmbolnăveşte cineva. Crezi că aş putea învăţa şi eu?

— Nu, spuse Marcia, categoric. Nu ai nevoie, Septimus. Magia poate face orice fac Leacurile.

— Totuşi, nu poate vindeca Molima, se încăpăţână Septimus. Marcia strânse din buze. Septimus nu era primul care făcea această observaţie.

— O va vindeca, o va vindeca, repetă ea. Dacă aş avea timp să… ce a fost asta?

Din bucătăria aflată cu două etaje deasupra se auzise o bufnitură puternică. Marcia ieşi în fugă. Septimus oftă, puse hârtiile lui Marcellus la loc în cutia veche pe care o găsise într-un colţ plin de praf, în care nu mai umblase nimeni de cine ştie când, suflă în lumânare şi coborî în camera lui.

Din păcate, Septimus nu dormi bine. De o săptămână încoace, în fiecare noapte, visa acelaşi vis urât despre examen, şi la fel se întâmplă în

noaptea aceasta. Visă că întârziase la examen, că Marcia alerga după el şi că el cădea într-un horn care nu se mai sfârşea… încerca să se agaţe de pereţi dar nu reuşea şi cădea… cădea…

— Te-ai luptat cu păturile, Septimus? se auzi o voce bine cunoscută venind în urma lui pe horn. Ai cam pierdut bătălia, continuă vocea chicotind. Nu e înţelept să îţi pui mintea cu o pereche de pături, băiete. Cu una mai merge, dar două te dovedesc fără greş. Sunt nărăvaşe rău.

Septimus se strădui să se trezească şi se ridică în capul oaselor, gâfâind. Alther Mella deschisese fereastra şi aerul rece îl făcu să tremure.

— Te simţi bine? întrebă Alther preocupat şi se aşeză pe patul lui Septimus.

— Cuum? mormăi Septimus.

Îi era greu să distingă silueta uşor transparentă a lui Alther Mella, fost Vrăjitor Neobişnuit, care venea aproape zilnic în Turnul Vrăjitorilor. Alther era mai vizibil decât alte fantome bătrâne din Castel, dar noaptea roba lui purpurie se topea în întuneric şi erau greu de văzut chiar şi petele întunecate de sânge din dreptul inimii, spre care ochii lui Septimus erau mereu atraşi, oricât de tare ar fi încercat să se opună. Ochii verzi ai lui Alther îl priveau cu blândeţe pe Ucenicul lui preferat.

— Acelaşi vis urât?

— Mda, recunoscu Septimus.

— De data asta ţi-ai amintit să foloseşti

Amuleta Zborului? întrebă Alther.

— Aăă… nu. Poate îmi aduc aminte data viitoare. Dar sper să nu mai existe o dată viitoare. E un vis îngrozitor.

Septimus se cutremură şi trase una dintre păturile încăpăţânate până sub bărbie.

— Hmm. Visele nu vin degeaba la noi. Uneori ne spun lucruri pe care e nevoie să le ştim, zise Alther pe gânduri, ridicându-se de pe pernă şi îndreptându-se de spate cu un geamăt. Ei, şi acum, cred că ţi-ar face plăcere o mică excursie până într-un loc pe care îl ştiu, nu departe de aici.

Septimus căscă.

— Şi Marcia ce o să zică? întrebă el somnoros.

— Pe Marcia a luat-o iar durerea de cap, zise Alther. Nu înţeleg cum de îşi face atât sânge rău din cauza unei cafetiere îndărătnice. Eu, în locul ei, o dădeam pe uşă afară. S-a dus să se culce, aşa că nu are rost să o tulburăm. De altfel, nici nu o să îşi dea seama că am plecat.

Septimus nu voia să adoarmă şi să intre în acelaşi vis urât. Se dădu jos din pat, îşi trase pe el tunica verde de lână – veşmântul lui de Ucenic, pe care îl aşeza în fiecare seară la picioarele patului, frumos împăturit, după cum fusese învăţat să îşi împăturească uniforma din Armata Tânără în primii zece ani din viaţa lui – şi îşi puse la brâu cingătoarea de Ucenic.

— Gata? întrebă Alther.

— Gata, răspunse Septimus şi se îndreptă

spre fereastra pe care Alther o făcuse să se deschidă atunci când sosise.

Se urcă pe pervazul lat al ferestrei şi se ridică în picioare, încadrat de rama înaltă de lemn. De acolo, privi în jos spre abisul de douăzeci şi unu de etaje. Până acum câteva luni nici nu ar fi visat să facă aşa ceva, ţinând seama că avea rău de înălţime. Acum însă, teama îi trecuse, iar motivul se afla în palma lui stângă: Amuleta Zborului.

Septimus apucă cu grijă mica săgeată de aur cu aripioare delicate de argint şi o ţinu între degetul mare şi arătător.

— Unde mergem? îl întrebă pe Alther, care plutea prin faţa lui, exersând o răsturnare pe spate.

— „La Firidă”, răspunse Alther, stând cu capul în jos. E un loc plăcut, cred că ţi-am mai vorbit despre el.

— Bine, dar e o bodegă, se miră Septimus. Sunt prea tânăr ca să merg prin bodegi. În plus, Marcia spune că sunt pline de…

— A, să nu iei în seamă ce spune Marcia despre bodegi, zise Alther. Are nişte idei ciudate, cum că oamenii din bodegi vorbesc pe furiş de ea. I-am spus că oamenii au de discutat lucruri mult mai interesante – cum ar fi preţul peştelui – dar nu mă crede.

Alther se răsuci pe loc şi se aşeză din nou cu capul în sus. Acum plutea în faţa lui Septimus. Îl privi pe băiatul slăbuţ care stătea în picioare pe pervaz, cu buclele jucându-i în vântul ce sufla

întotdeauna în jurul Turnului Vrăjitorilor, cu Magia sclipindu-i în ochii din ce în ce mai verzi pe măsură ce Amuleta se încălzea în palma lui. Deşi Alther îl învăţa pe Septimus Arta Zborului de trei luni – adică de când băiatul găsise Amuleta Zborului – încă i se mai strângea inima de spaimă când îl vedea stând la mare înălţime.

— Vin după tine, zise Septimus, dar vocea îi fu dusă de o pală neaşteptată de vânt.

— Cum?

— Vin după tine, Alther. E bine aşa?

— Bine, dar mai întâi vreau să te văd cum îţi iei zborul. Să mă asigur că te ţii bine în aer.

Septimus nu protestă. Îi plăcea ca Alther să fie cu el şi o dată sau de două ori, când abia învăţase să zboare, îi prinseseră bine sfaturile fantomei, mai ales într-o situaţie deosebit de neplăcută, când aproape că se zdrobise de acoperişul Scriptoriului. De fapt, voise să facă pe grozavul în faţa prietenului său, Cărăbuş; spre norocul lui, Alther stârnise o boare de vânt care îl luase pe sus şi îl dusese teafăr şi nevătămat până în curtea din spate. Alther nu îi reproşase niciodată că făcuse pe grozavul.

Amuleta Zborului se încinsese. Venise vremea să plece. Septimus trase aer în piept şi se aruncă în hăul întunecat. O clipă se simţi ca o piatră, tras în jos de propria greutate, dar apoi se întâmplă ceea ce îi plăcea cel mai tare: nu îşi mai simţi greutatea – era liber, uşor ca o pasăre, putea să se înalţe, să se rotească, să facă tumbe în aer,

susţinut de Amuleta Zborului. În clipa când Amuleta îl luă în primire, Alther se mută în faţa lui, cu braţele întinse ca aripile unui vultur în zbor planat. Septimus îl urmă, dar mişcările lui erau cam dezordonate, fiindcă încerca să facă un slalom aerian.

Aterizarea la bodegă fu destul de dură – de fapt, doar pentru Septimus. Alther trecu drept prin perete, lăsându-l pe Septimus să ia o curbă bruscă şi să se prăbuşească cu o bufnitură în tufişurile care acopereau intrarea dărăpănată a bodegii.

Când Alther se întoarse, Septimus nu reuşise încă să se descurce din ramurile tufişurilor.

— Îmi pare rău, Sep, se scuză Alther, îl văzusem pe Olaf Snorrelssen. Ce băiat de treabă! Neguţător din Nord. Nu a mai ajuns acasă, să îşi vadă copilaşul. Nici nu ştie dacă a fost fată sau băiat. O poveste tristă… Ei, cam bate el câmpii, dar are suflet bun. I-am tot spus să se mai plimbe prin Castel, să îşi mai schimbe ideile, dar nu prea are unde să se ducă, în afară de Târgul Neguţătorilor şi „Calcanul Zâmbăreţ”. Stă aici, „La Firidă”, şi se uită la halba de bere.

Septimus dădu jos câteva frunze de pe tunică, puse Amuleta Zborului în cingătoarea de Ucenic şi privi atent intrarea în bodegă. La drept vorbind, nu prea arăta a bodegă, ci părea mai degrabă o grămadă de pietre stivuite la picioarele zidului. Pe uşă nu era nicio firmă. De fapt, nu exista nicio uşă şi nu se vedeau nici ferestrele luminate, aburite,

aşa cum ştia Septimus că au bodegile, fiindcă nici nu existau ferestre. Septimus chiar se întreba dacă nu cumva Alther îi făcuse o farsă, când fantoma unei călugăriţe trecu plutind pe lângă ei.

— Bună seara, Alther, zise ea cu voce suavă.

— Bună seara, Soră Bernadette, răspunse Alther zâmbind.

Călugăriţa îi zâmbi cochet şi dispăru în grămada de pietre.

În urma ei venea un cavaler aproape transparent, cu mâna legată într-o eşarfă; îşi legă cu grijă bidiviul care şchiopăta de un stâlp invizibil şi se topi în tufişul din care Septimus de-abia ieşise.

— Va fi o seară de pomină, văd că vin o mulţime de musafiri, zise Alther, salutându-l prieteneşte pe cavaler.

— Dar… sunt cu toţii *fantome*, zise Septimus.

— Bineînţeles că sunt fantome, zise Alther. De asta şi există bodega. Orice fantomă e bine-venită. Ceilalţi pot intra doar dacă au fost invitaţi. Iar o invitaţie… ehe, nu e uşor de obţinut, ascultă la mine. Trebuie să te invite cel puţin două fantome. Ei, sigur, se mai întâmplă să intre câte unul clandestin, dar, în general, secretul e bine păstrat.

Trei Vrăjitori Neobişnuiţi, bătrâni şi aproape invizibili, se opriseră la intrare şi nu se puteau hotărî care să intre primul. Septimus dădu politicos din cap şi îl întrebă pe Alther:

— Şi cine altcineva m-a invitat?

Alther era atent la cei trei Vrăjitori care se

hotărâseră să intre toţi odată, râzând cât îi ţinea gura, şi nu îi răspunse.

— Hai, băiete, vino după mine, zise el şi dispăru în perete, apoi reapăru, câteva clipe mai târziu, şi îl îndemnă, nerăbdător: Hai, Septimus, să nu o lăsăm pe Regina Ethelcrunta să aştepte.

— Dar eu…

— Fă-ţi loc prin spatele tufişului şi strecoară-te pe după grămada de pietre. Ai să găseşti intrarea.

Septimus se afundă în tufişuri; la lumina Inelului cu Dragon, pe care îl avea pe arătătorul mâinii drepte, găsi în spatele pietrelor o cărăruie care ducea în jos, spre un loc ferit, ascuns în zidul Castelului – bodega „La Firidă”.

Când intră, rămase cu gura căscată: nu mai văzuse niciodată atâtea fantome la un loc. Septimus era obişnuit să vadă fantome prin Castel, căci întotdeauna fusese genul acela sensibil de băiat în faţa cărora fantomelor le place să se arate, şi observase că de când purta roba verde de Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit, i se arătau chiar şi mai multe fantome. Dar era ceva în atmosfera relaxată a tavernei „La Firidă” – şi faptul că se afla acolo împreună cu Alther, unul dintre cei mai populari muşterii – care îl făcea să înţeleagă că cele mai multe dintre fantome îi îngăduiau lui Septimus să le vadă. Priveliştea era uluitoare: mai întâi, erau Vrăjitorii Neobişnuiţi, îmbrăcaţi toţi în robe purpurii în fel şi fel de stiluri, după cum fusese moda la vremea lor;

Septimus se obişnuise să îi vadă adeseori prin Palat sau prin Turnul Vrăjitorilor. Mai erau şi un număr nebănuit de mare de Regine şi Prinţese. Pe lângă ele, Septimus mai văzu însă şi fantome cum nu mai văzuse niciodată: cavaleri însoţiţi de paji, fermieri şi neveste de fermieri, marinari şi negustori, scribi şi învăţaţi, vagabonzi şi cerşetori – tot felul de oameni care locuiseră în Castel în ultimele mii de ani. Toţi aveau în mână câte o halbă, care le fusese dată atunci când veniseră prima oară şi pe care nu fusese nevoie să o umple la loc.

Zumzăitul liniştit al conversaţiilor începute de fantome cu mulţi ani în urmă umplea bodega; într-un colţ, o fantomă regală auzi paşii şovăielnici ai unei fiinţe vii. Se ridică de pe locul ei de lângă foc şi alunecă prin mulţimea care se dădea respectuos la o parte în faţa ei.

— Septimus Heap, zise Regina Ethelcrunta. Ai întârziat cinci minute şi jumătate, dar nu-i nimic, aştept de cinci sute de ani să te întâlnesc. Vino cu mine.

REGINA ETHELCRUNTA

La puţină vreme după aceea, Septimus se trezi înghesuit între cele două fantome, la capătul unei mese lungi. Când se dusese la culcare în seara aceea, nu se aşteptase ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Pe de altă parte, după optsprezece luni de ucenicie la Marcia, Septimus învăţase să nu se aştepte la nimic anume şi, mai ales, să nu se mire de nimic.

De fapt, Septimus ştia că nu e înghesuit, dar aşa se *simţea*, stând între Alther şi Regina Ethelcrunta şi încercând să nu îl atingă pe niciunul. Oricum ar fi stat, tot simţea coatele ascuţite ale Reginei Ethelcrunta înfipte în coastele lui. Septimus se trase cât putu mai departe de Ethelcrunta, fiindcă se considera o mare mojicie să treci printr-o fantomă şi, desigur, Regina ar fi avut ceva de zis.

După cât se vedea, Regina Ethelcrunta avea ceva de zis despre cam orice. Stătea ţeapănă, cu bărbia ridicată, iar ochii ei violeţi erau aţintiţi asupra lui Septimus în timp ce îi împărtăşea părerile ei:

— Ce adunătură vezi aici, Ucenicule, nici nu îmi vine să cred. Uită-te la vagabondul acela

bătrân care doarme sforăind sub masă. Ce loc îngrozitor! Aşa nu se mai poate, va trebui să fac *ceva*. Iar tinerele Regine de colo… ce purtare *total* nepotrivită cu rangul lor! (De la o masă aflată mai încolo răsunau chicotele a patru Regine tinere – care muriseră cu toatele în chinurile facerii.) Nu ştiu ce a avut Alther Mella în minte când te-a adus aici. Pe vremea mea, Ucenicul Neobişnuit nu avea voie să iasă din casă fără să fie însoţit de un Vrăjitor, şi, chiar atunci, nu putea veni decât la Palat, cu treburi oficiale. Lăsând la o parte că un băiat de vârsta ta ar trebui să fie în patul lui, nu să se zbenguie într-un loc de pierzanie precum acesta.

Septimus nu puse la inimă vorbele Reginei Ethelcrunta, pentru că îi amintea puţin de Marcia; Alther, în schimb, îşi ieşi din fire.

— Maiestate, zise el înţepat, vă rog să aveţi bunăvoinţa de a vă aminti că a fost dorinţa expresă a înălţimii Voastre – *ordin* a fost cuvântul pe care l-aţi folosit – să îl trezesc din somn pe acest tânăr Ucenic şi să îl aduc aici. Aţi spus că aveţi să îi transmiteţi ceva de cea mai mare importanţă – o chestiune de viaţă şi de moarte – deşi aţi refuzat să îmi împărtăşiţi despre ce este vorba. Dumneavoastră aţi fost aceea care a insistat să îl aduc în această bodegă. Vă pot asigura că doamna Marcia Overstrand nu îi dă voie Ucenicului ei să intre în bodegi noaptea şi, de fapt, la nicio oră din zi.

Septimus îşi ţinu respiraţia. Oare ce avea să

spună Regina?

O vreme, Regina Ethelcrunta nu zise nimic. Apoi se aplecă spre Septimus şi el îi simţi suflarea rece lângă ureche când îi şopti:

— Marcellus Pye, Drumul Vaselor, miezul nopţii. Să fii acolo.

Şi cu acestea, Regina se ridică de pe banchetă de parcă era tronul regal, îşi aranjă trena rochiei, se îndreptă spre cămin cu capul sus, dispreţuitoare, şi dispăru în flăcări.

— Ei, spune! izbucni Alther. Ce tupeu…

— Marcellus Pye? mormăi Septimus, simţind că îl furnică pe spate.

Două călugăriţe se aşezaseră alături de el, pe locul unde stătuse Regina Ethelcrunta. Una dintre ele îl privi chiorâş.

— Să nu iei acest nume în râs, copile, şopti ea.

Septimus nu mai zise nimic, dar capul îi vâjâia. De ce voia fantoma lui Marcellus Pye să îl întâlnească pe e/, un umil Ucenic? La urma urmei, fantoma nu mai fusese văzută de nimeni până atunci. Poate că… Septimus se cutremură… poate că fantoma îl urmărise când îi citise notiţele în după-amiaza aceea şi se hotărâse să i se arate. Dar de ce alesese Drumul Vaselor? Şi de ce la *miezul nopţii*?

Alther băgă de seamă că Septimus era preocupat.

— Ce ţi-a spus? îl întrebă în şoaptă.

Septimus clătină din cap; nu voia să le mai

supere pe călugăriţe.

Dintr-odată, Alther simţi că îl cuprinde oboseala.

— Atunci hai să mergem, Septimus, oftă el.

Se ridică şi Septimus îl urmă, strecurându-se cu grijă pe lângă călugăriţe. Apariţia neaşteptată a Reginei Ethelcrunta îl tulburase pe Alther. Nu mai fusese văzută niciodată prin Palat şi, deşi era lucru obişnuit ca fantomele să apară şi să dispară – mai ales cele bătrâne, care adormeau într-un fotoliu şi nu se mai trezeau cu anii – nu mai auzise niciodată de cineva care să revină ca fantomă la atâtea veacuri după ce murise. Era foarte neobişnuit şi, de fapt, însăşi Ethelcrunta avea ceva ciudat. Acum îi părea rău că îl adusese pe Septimus să o vadă.

Septimus păşi cu grijă în urma lui Alther, îndreptându-se spre intrare, care era o simplă crăpătură în zid, prin care se vedea lumina lunii. Pe unde trecea Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit, discuţiile se stingeau. În adunarea aceea de fantome, fiecare reacţiona în felul ei. Unele se dădeau la o parte ca să îi facă loc şi îşi continuau discuţia; altele se opreau în mijlocul propoziţiei şi îl urmăreau cu ochi şterşi. Unele îl priveau cu un surâs trist, amintindu-şi cum era să fii o fiinţă vie, în vârstă de unsprezece ani; altele aveau o privire pierdută, aşa cum au cei rămaşi definitiv pe tărâmul umbrelor, care îi consideră pe cei vii drept nişte creaturi străine, fără nicio legătură cu ele. În orice caz, Septimus reuşi să nu treacă prin nicio

fantomă în drumul lui spre ieşire. În cele din urmă se strecură prin tufişuri şi, cu un oftat de uşurare, se trezi în faţa bodegii.

— Ei, ce ţi-a spus? repetă Alther întrebarea.

El şi Septimus o luaseră pe o scurtătură prin Curtea Postăvarilor, o piaţetă înconjurată de case unde locuiau familiile ţesătorilor şi negustorilor de postavuri. La câteva ferestre ardeau lămpi, luminând o colecţie bizară de draperii şi resturi de ţesături, dar uşile erau încuiate şi blocate cu drugi. Curtea era atât de tăcută că se auzea ticăitul Marelui Orologiu al Postăvarilor, aflat în turnul din clădirea centrală.

— Mi-a spus că am întâlnire cu Marcellus Pye pe Drumul Vaselor, astă-seară.

Chiar atunci Orologiul Postăvarilor începu să bată ora zece şi curtea se umplu de ecouri. *Bimbam*! *Bimbam*!

— Nici să nu te gândeşti, spuse Alther pe un ton ferm, de îndată ce bătăile ceasului se opriră şi figurinele de tablă intrară la loc în spatele cadranului. E ţăcănită, total şi iremediabil ţăcănită. În orice caz, eu unul nu am văzut *niciodată* fantoma lui Marcellus Pye. Problema e că, uneori, fantomele o cam iau razna; cel mai des li se întâmplă fantomelor regale. Li se pare că sunt mari şi tari şi că pot avea o înrâurire asupra celor vii. Cred că pot întoarce lucrurile cum vor, aşa cum făceau când erau în viaţă. Bineînţeles că dau tuturor multă bătaie de cap. Buba e că doar cu greu mai poţi scăpa de ele. Cel mai bine este să nu

le dai atenţie, fiindcă atunci îşi iau tălpăşiţa, în cele din urmă. Asta trebuie să faci şi tu, băiete. Îmi închipui că ştii cine a fost Pye?

— Da, încuviinţă Septimus.

— Eram sigur, făcu Alther apreciativ. Sunt multe lucruri interesante de citit despre acest subiect. Fii însă cu grijă să nu afle Marcia. Are ea ceva împotriva Alkimiei.

— Ştiu, oftă Septimus.

— Marcellus nu a fost doar un Alkimist; a fost şi un bun Tămăduitor, zise Alther. Mare păcat că am pierdut o parte din lucrurile pe care le ştia el atunci. Ne-ar fi de mare folos acum.

În acest moment se aflau pe Uliţa Vopsitorilor, care dădea în Calea Vrăjitorilor. Uliţa Vopsitorilor era o stradă îngustă, mărginită de o parte şi de alta de un fel de hambare înalte unde erau puse la uscat sculurile de lână şi ţesăturile. La această oră din noapte, hambarele erau cufundate în întuneric şi tăcere; doar mirosul înţepător de vopsea mai stăruia în aer. Fiindcă se ţinea de nas şi respira doar pe gură, Septimus nu auzi, ceva mai în faţă, hârşâitul ghearelor, şi nici nu văzu sclipirea scurtă a unui dinte ascuţit ca un ac, gata să muşte.

Nici el şi nici Alther nu zăriră doi ochi rotunzi şi roşii ieşind din canal. Ochii clipiră şi se feriră de lumina torţei înfipte în stâlpul de argint din faţa Numărului Treisprezece de pe Calea Vrăjitorilor. În schimb, auziră amândoi un zgomot mai puternic şi mai insistent: paşi grăbiţi răsunau între zidurile uliţei, paşi care veneau spre ei.

Alther se uită la Septimus şi îi arătă pe muteşte un intrând între două hambare. Cât ai clipi, se ascunseră amândoi în întuneric, cu urechea ciulită la paşii care se apropiau.

— Trebuie să fie vreun hoţ de buzunare, şopti Alther. Sper să nu îi dea prin cap să încerce ceva, fiindcă sunt prost dispus astă-seară.

Septimus nu zise nimic. Paşii erau acum mai rari, aproape şovăielnici pe când se apropiau de intrândul unde erau ascunşi Alther şi Septimus. Apoi se opriră cu totul.

Deodată, Septimus ţâşni afară din ascunzătoare, lucru care avu darul să îl îngrozească pe Alther.

Sarah Heap scoase un ţipăt ascuţit şi scăpă din mână coşul. Sticluţele şi borcanele dinăuntru se rostogoliră care încotro.

— Mamă! zise Septimus. Mamă, sunt eu, cu Alther.

Sarah Heap îi privea şi nu îi venea să îşi creadă ochilor.

— Ce căutaţi aici? Septimus, era să mor de spaimă. Iar în mintea lui Alther ce-o fi, de te aduce pe străduţele astea înfiorătoare la o oră atât de târzie?

— Nu-ţi face griji, mamă. Eram în drum spre casă. Am fost până la bodega „La Firidă”, îi explică Septimus în timp ce alerga după borcănelele şi sticluţele risipite pe jos şi le punea înapoi în coşul lui Sarah.

— La *bodegă*? exclamă Sarah revoltată.

Alther te-a dus la o bodegă… noaptea? Alther – aici se adresă fantomei care plutea deasupra ulicioarei, privind resemnat cum lucrurile mergeau din rău în mai rău – Alther, ce ai avut în minte? Ca să nu mai spun că bântuie Molima!

— Îţi explic mâine, Sarah, oftă Alther. De fapt, aş putea să îţi pun aceeaşi întrebare. Tu ce faci pe o uliţă lăturalnică, noaptea, cu un coş plin de poţiuni?

Sarah nu îi răspunse, ocupată să verifice dacă nu cumva se spărsese vreo sticluţă.

— Mulţumesc, Septimus, zise ea când acesta îi întinse şi ultima sticluţă recuperată de pe jos.

— Chiar aşa, unde te duci, mamă? întrebă şi Septimus.

— Unde mă duc? repetă Sarah Heap nedumerită, apoi reveni cu picioarele pe pământ. Vai de mine, am să întârzii, iar Nicko stă şi mă aşteaptă…

— Nicko? întrebă Septimus, acum nedumerit la rândul lui.

— Sarah, făcu Alther, ce s-a întâmplat?

— Am fost chemată la Infirmerie, Alther. Cred că mi-au trimis ultimul Şobolan Mesager rămas în Castel. Azi-dimineaţă au venit atâţia bolnavi că nu au mai făcut faţă. Mă duce Nicko dincolo, cu barca. Acum chiar că trebuie să plec.

— Nu pleci nicăieri singură, zise Alther. Mergem cu tine.

Sarah dădu să protesteze, dar se răzgândi.

— Mulţumesc, Alther. În, vai de mine! îşi

înăbuşi ea un ţipăt. Uite… zise în şoaptă, arătând ceva în întuneric.

Septimus privi într-acolo. La început nu văzu nimic, dar apoi, când îşi mută privirea, îi văzu: doi ochi roşii care veneau spre ei, sărind dintr-o parte în alta a străzii. Întâi i se păru că e un şobolan, dar băgă de seamă că ochii erau aşezaţi în faţă, cu totul altfel decât ochii de şobolan. Vârî repede mâna în buzunar, scoase o pietricică şi o aruncă spre ochii cei roşii. Se auzi un scheunat ascuţit, apoi un foşnet de frunze şi ochii dispărură în noapte.

— Hai, Sarah, zise Alther, te ducem până la barcă.

Nicko aştepta îngrijorat lângă o barcă legată la chei în atelierul lui Jannit Maarten. Nu cu multă vreme înainte, aceasta îl luase pe Nicko la atelier ca Ucenic începător, iar acum locuia aici şi dormea într-o colibă aflată în spatele căsuţei dărăpănate în care stătea însăşi Jannit. Cu vreo oră în urmă Nicko se prăbuşise în pat, istovit după ce lucrase o zi întreagă alături de Rupert Gringe ca să repare cârma şlepului din Port. De-abia dăduse geană-n geană când o bătaie insistentă în geam îl trezise: era Şobolanul Mesager trimis de Sarah.

Nicko găsise la iuţeală barca pe care Jannit o folosea uneori ca să îi treacă pe oameni peste Râu. Din păcate, o trezise pe Jannit, care, oricât de adânc ar fi dormit, auzea orice zgomot neobişnuit venit din curte. Jannit abia adormise la loc,

bombănind, când se trezi din nou în clincănitul sticluţelor şi borcănaşelor din coşul lui Sarah, care traversa curtea în fugă.

Septimus îl ajută pe Nicko să ţină barca în timp ce Sarah se urca.

— Ai grijă să ajungă mama cu bine la Infirmerie, Nik, îl rugă el.

Privi cu inima îndoită dincolo de şanţul de Apărare, lat şi adânc în dreptul atelierului, spre luminile Infirmeriei, care cu greu se vedeau în depărtare, printre ramurile copacilor Pădurii. Drumul de la pontonul de acostare până la Infirmerie era primejdios noaptea.

— Bineînţeles, răspunse Nicko; luă două vâsle lungi şi aşteptă ca Sarah să se aşeze pe banchetă.

— Fii pe pace, merg chiar *cu* cu Sarah până la uşa Infirmeriei, îi spuse Alther lui Septimus. Încă mai pot să pun pe fugă vreun jder, dacă trebuie. Am de făcut o tură pe la Poarta de Miazănoapte, dar voi fi înaintea ei la uşa Infirmeriei.

— Ne vedem mai încolo, Sep, zise Nicko şi începu să tragă la vâsle.

— Ba nu vă vedeţi, îl luă Sarah la rost. Septimus se duce direct la Marcia.

Privindu-l pe Alther cum zboară spre Poarta de Miazănoapte, Septimus se simţi cuprins de un simţământ de libertate şi uşurare. Putea să meargă oriunde, să facă orice. Nimeni nu îl putea opri. Ştia că ar fi *trebuit* să se întoarcă la Turnul Vrăjitorilor, dar nu îi era somn. Era cuprins de un

neastâmpăr, ca şi cum mai avea încă ceva de făcut în noaptea aceea. Şi dintr-odată ştiu ce anume când îi veniră în minte vorbele Reginei Ethelcrunta: „Marcellus Pye, Drumul Vaselor, miezul nopţii. Să fii acolo”.

În acea clipă, Septimus înţelese de ce Regina Ethelcrunta îi ceruse să se vadă cu fantoma lui Marcellus Pye: ca să primească formula antidotului pentru Molimă.

Nu era decât vreo zece şi jumătate. Mai avea timp să ajungă la Drumul Vaselor înainte de miezul nopţii.

DRUMUL DIN AFARĂ

eptimus se hotărî să o ia pe Drumul Dinafară, de-a lungul zidurilor Castelului, de teamă ca nu cumva Marcia să fie nevoită – în ciuda durerii ei de cap – să iasă din Turn cu treburi magice urgente şi să dea nas în nas cu el. Simţindu-se din ce în ce mai entuziasmat, trecu prin curtea atelierului, având grijă să nu facă vreun zgomot care ar fi trezit-o pe Jannit. Ajunse imediat la o barjă veche, întoarsă cu fundul în sus, se strecură în spatele ei şi găsi ceea ce căuta: scara abruptă care ducea la Drumul Dinafară.

Drumul Dinafară era o potecă săpată în piatră, îngustă şi pe jumătate prăbuşită, care mergea la vreun metru deasupra apelor întunecate ale şanţului de Apărare. Nu era propriu-zis un drum, ci doar un fel de poliţă de piatră, rămasă acolo unde se sfârşea fundaţia masivă a Castelului şi începeau zidurile, care erau puţin mai trase înăuntru, construite din lespezi de piatră ceva mai mici. Când Septimus fusese în Armata Tânără, mulţi dintre băieţii mai, mari se luau la întrecere pe Drumul Dinafară, dar lui Septimus nici prin gând nu i-ar fi trecut să meargă pe poteca îngustă. Până acum. Dar acum, după ce fusese Ucenic Neobişnuit timp de un an şi jumătate, Septimus căpătase încredere în el însuşi, ba mai mult, ştia că are Amuleta Zborului, care i-ar fi de folos dacă ar aluneca şi ar cădea. Urcă treptele, sigur pe el.

Drumul era mai îngust decât crezuse, aşa că mergea încet, cu paşi mici, pipăind fiecare piatră cu talpa, de frică să nu se desprindă chiar sub picioarele lui. Era bucuros că luna plină se oglindea în apa şanţului şi lumina zidurile de piatră ale Castelului, fiindcă aşa putea vedea bine pe unde merge. Drumul era adăpostit de vântul de miazănoapte şi, deşi ceva mai încolo vârfurile copacilor se legănau, aici, lângă apă, totul era tăcut şi liniştit.

De cealaltă parte a şanţului, înspăimântător de aproape de Pădure, luminile din ferestruicile Infirmeriei licăreau printre ramurile copacilor din

lizieră. Septimus se opri şi urmări din ochi lumina felinarului din barca unde era Sarah Heap; barca se apropia încet de Pădure şi Septimus fu impresionat de cât de mică era luminiţa în comparaţie cu întinderea vastă a întunecatei Păduri. Spera din tot sufletul ca Alther să îi aştepte pe celălalt mal.

Câteva clipe mai târziu, felinarul ajunse pe malul celălalt şi Septimus văzu silueta lui Alther profilată în lumină. Uşurat, îşi reluă drumul. După o vreme ajunse la colţul zidului şi nu mai văzu Infirmeria. În faţa lui se întindea o bucată lungă de drum, pustie la ora aceea. Septimus era puţin mirat că nu vedea încă Drumul Vaselor. Nu îşi dăduse seama că zidurile Castelului se întindeau pe distanţe atât de mari. Când voia să ajungă la Drumul Vaselor era obişnuit să o ia pe scurtătură, dar acum, neavând ce face, ridică din umeri şi grăbi pasul, cu gândul la întâlnirea cu Marcellus Pye.

De fapt, nu putea merge atât de repede pe cât ar fi vrut, fiindcă Drumul era plin de gropi. Simţea răcoarea şi mirosul apei întunecate, care se scurgea alene prin şanţul de Apărare. Chiar sub ochii lui, o perdea de ceaţă cobora peste apă; în scurtă vreme fu atât de groasă că nu se mai vedea nimic din şanţ. În acelaşi timp se lăsă o linişte adâncă, întreruptă doar de câte un vaier al vântului de miazănoapte, care legăna vârfurile copacilor de la liziera Pădurii.

Acum, Septimus nu mai era chiar atât de

încântat să îl întâlnească pe Marcellus Pye, dar nu se opri. Nici nu avea de ales, căci Drumul Dinafară era atât de îngust în acea porţiune că era primejdios să se întoarcă. După ce îi fugi de două ori piciorul pe nişte pietre desprinse din zidărie şi fu cât pe ce să cadă în şanţ, Septimus îşi zise că fusese o prostie din partea lui să meargă pe jos pe Drumul Dinafară. Se opri, se sprijini de zid ca să nu alunece şi scotoci în chimirul de Ucenic căutând Amuleta Zborului. Degetele i se înţepeniră în buzunăraşul în care o ţinea şi când trase simţi că se apleacă prea tare în faţă. Disperat, se agăţă de pietrele zidului şi cu greu reuşi să nu cadă.

Îşi dădu seama cât de nechibzuit fusese luând-o pe aici, dar încercă să îşi concentreze atenţia asupra drumului şi să nu ia în seamă gândurile care i se perindau prin minte, adică:

Patul lui cald şi moale, care îl aştepta în vârful Turnului Vrăjitorilor.

Urletul vântului deasupra copacilor.

A ce semăna urletul vântului?

Patul lui.

Oare jderii veneau până la zidurile Castelului noaptea?

Jderii ştiu să înoate?

Ştiu, nu-i aşa?

Patul lui.

De ce era ceaţa atât de înspăimântătoare?

Ce se ascundea sub ceaţă?

Oare jderilor le plăcea să înoate când se lăsa

ceaţa?

Patul lui.

Ia stai… nu spunea Marcellus Pye în scrierile lui că găsise secretul vieţii veşnice?

Nu cumva Marcellus Pye nu era o fantomă ca toate celelalte?

Dacă era cumva un bătrân de cinci sute de ani?

Atunci ar fi doar un schelet, acoperit ici, colo cu bucăţi de piele.

Cum de nu se gândise la asta mai înainte?

Chiar atunci un nor negru acoperi luna şi totul se cufundă în întuneric. Septimus se opri, cu inima bătând să îi iasă din piept, şi se lipi de zid. Când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, descoperi că poate vedea vârfurile arborilor Pădurii, dar că, oricât s-ar fi străduit, nu-şi putea vedea picioarele. Apoi înţelese de ce. Ceaţa se ridicase şi îi ajungea acum până la genunchi; simţea mirosul muced. Pe degetul lui arătător, Inelul cu Dragon strălucea la fel ca înainte, îmbărbătându-l, dar Septimus îl scoase şi îl băgă în buzunar, fiindcă i se părea că lumina Inelului era ca o invitaţie pentru oricine s-ar fi întâmplat să o zărească: „Veniţi şi prindeţi-mă”.

Vreo jumătate de oră mai târziu – deşi lui Septimus i se păru că trecuseră trei nopţi legate una de alta printr-o Vrajă pe Dos – auzi paşi în urma lui. Se opri, cu inima cât un purice, dar nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă să nu cadă în şanţul de Apărare. Paşii se apropiau, aşa că

Septimus porni din nou, poticnindu-se. Oricât îşi încorda privirea, nu vedea niciun semn că s-ar apropia de Drumul Vaselor; norii prevestitori de furtună se tot adunau, iar luna nu se mai vedea deloc.

Paşii erau uşori şi sprinteni, iar Septimus îşi dădea seama că se apropiau cu iuţeală, fiindcă la fiecare doi paşi ai lui, Arătarea – era sigur că e o Arătare – făcea trei. Deznădăjduit, încercă să meargă mai repede, dar paşii erau tot mai aproape.

La un moment dat auzi un zgomot în spate. „Şşş… şşşşş…” Arătarea şuiera la el. *Şuiera*. Trebuie că era Spectrul unui Cap de Şarpe… dacă nu cumva chiar un Magog. Da, da.

Magogii şuieră câteodată. Poate că unul dintre Magogii lui DomDaniel rămăsese în viaţă, locuia în Castel şi ieşea noaptea, să înhaţe proştii care se aventurau pe Drumul Dinafară.

„$5555!” se auzi tare, chiar lângă urechea lui. Septimus tresări speriat, piciorul îi alunecă, poteca îngustă se nărui sub el şi el se duse la vale, cu toate că se agăţa cu disperare de pietre. Piciorul drept îi ajunsese deja în şanţ când *ceva* îl apucă de mantie.

DRUMUL VASELOR

Ia nu te mai zbate atât! zise o voce exasperată. Poate vrei să ajungem amândoi în şanţ.

— Ce… ceea? făcu Septimus, întrebându-se de ce Arătarea îşi prefăcea vocea.

Arătările aveau voci groase, amenințătoare, care îți înghețau sângele în vine. Nu se mănau nicidecum cu o voce de fată. Poate că cea de acum era o Arătare tânără, se gândi Septimus şi mai prinse curaj. Dacă era tânără, poate reuşea să o

convingă să îi dea drumul. Cel mai bine era să vadă ce îl ţinea atât de strâns de mantie. Se zbătu ca să se răsucească, în timp ce era tras înapoi pe Drum.

— Ce cap sec. Bine că nu te-am scăpat din mână. Aşa meritai, zise Lucy Gringe, gâfâind de efort.

Septimus simţi dintr-odată că îl lasă puterile şi întrebă cu vocea tremurând de bucurie:

— Lucy! Ce cauţi aici?

— Aş putea să îţi pun aceeaşi întrebare, Ucenicule.

— Mm, păi… aveam chef de o plimbare, răspunse Septimus fără convingere.

— Ce să zic, aşa plimbare… Alt loc mai bun nu găseai? Hai, mergi, mişcă-te. Sau ai de gând să înnoptezi aici? Sper că nu, pentru că nu pot trece de tine şi chiar am multă treabă de făcut.

Neavând de ales, Septimus îşi continuă precaut drumul. Auzea în spate răsuflarea lui Lucy, care pufnea de nerăbdare.

— Nu poţi merge puţin mai repede? Pierdem toată noaptea aici.

— Merg cât de repede pot. La urma urmei, ce te grăbeşti aşa? Şi unde te duci? Nu mi-ai spus… sau!

Piciorul îi alunecă, dar Lucy îl prinse din nou şi îl aşeză pe potecă, de parcă era o jucărie întoarsă cu cheia.

— Nu e treaba ta. Nu e treaba nimănui, răspunse ea. De aici Drumul e mai lat, aşa că poţi grăbi pasul, ce zici?

Spre uşurarea lui, Septimus simţi că terenul e mai stabil şi că Drumul Dinafară devine într-adevăr mai lat.

— Ai mai fost pe aici, nu-i aşa? întrebă el.

— Oi fi fost, spuse Lucy. Nu poţi merge mai repede?

— Nu, nu pot. Dar de ce mergi pe Drumul Dinafară? Vrei să nu vadă Gringe… adică… tatăl tău, unde te duci? întrebă Septimus, care devenise bănuitor…

— Nu îl priveşte ce fac sau unde mă duc, zise Lucy cu arţag. Ce-ar fi să mergi mai repede?

— Da’ de ce? întrebă Septimus, încetinind intenţionat. De ce nu vrei să ştie Gringe unde te duci?

— Ei, da ştii că mă scoţi din fire? Acum înţeleg de ce spune Simon că eşti îngrozitor…

Lucy se opri în mijlocul frazei, dar era prea târziu.

Septimus rămase nemişcat şi Lucy mai făcu un pas şi se izbi de el.

— Te duci să te întâlneşti cu Simon, nu-i aşa?

— Ce faci? Prostule, puteam să cădem amândoi în şanţ.

— Te duci să te întâlneşti cu Simon, nu-i aşa? repetă Simon. De aceea ai venit pe aici. Ca să nu te vadă nimeni. Ştii unde e, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Lucy îmbufnată. Acum ai de gând să te mişti?

— Nu merg nicăieri până nu îmi spui unde e Simon, spuse Septimus fără să se clintească.

— Ei, atunci vom sta aici toată noaptea, se încăpăţână şi Lucy.

Rămaseră amândoi sprijiniţi de zidul Castelului. Niciunul nu voia să cedeze. Dar nu trecu nici jumătate de minut că auziră amândoi zgomot de paşi furişaţi în spate. După aceea, o

piatră se desprinse şi căzu cu un mic plescăit în apă.

— Septimus, zise Lucy în şoaptă, nu suntem în siguranţă aici. Arătările folosesc Drumul acesta, le-am văzut eu. Hai să mergem până la Drumul Vaselor. Acolo putem sta de vorbă, bine?

Atât aştepta şi Septimus.

— Bine, se grăbi el să accepte.

Zece minute mai târziu, după ce trecuseră de o porţiune foarte alunecoasă din Drum, aflată chiar sub Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, şi se apropiau de Drumul Vaselor, Septimus se opri pe neaşteptate şi Lucy îl izbi în călcâie cu ghetele grele pe care le purta.

— Au! exclamă Septimus înăbuşit.

— Ce te tot opreşti? făcu Lucy enervată.

— Mi s-a părut că zăresc o lumină pe Drumul Vaselor, şopti Septimus.

— Foarte bine, şuieră Lucy. Măcar vom vedea unde mergem.

Septimus porni din nou, dar câteva clipe mai târziu auzi un plescăit şi văzu cum lumina dispare. Era cât pe ce să se oprească din nou, dar se răzgândi.

— N-ai auzit un plescăit? întrebă în şoaptă.

— Nu. Dar se va auzi un plescăit grozav atunci când vei cădea tu în apă, dacă mai baţi pasul pe loc, zise Lucy şi îi dădu un ghiont în spate. *Dă-i bătaie*!

Bucuros că nu are o soră ca Lucy, Septimus grăbi pasul.

După un multă vreme ajunseră la scara abruptă de piatră care ducea spre Drumul Vaselor. În acea clipă auziră sunetul înăbuşit al ceasului de la Curtea de Justiţie bătând ora unu. Septimus se uită în jur; după cum se aşteptase, nu era nici urmă de Marcellus Pye.

Se simţi dintr-odată foarte obosit şi începu să caşte, iar Lucy se molipsi de la el, ba o mai apucă şi tremuratul. Scoase o cheie mare de fier dintr-unul din multele buzunare ale rochiei şi îşi strânse pelerina pe lângă ea. Lui Septimus i se păru că mai văzuse undeva pelerina aceea, dar habar nu avea unde. De fapt, era chiar surprins că Lucy avea o pelerină atât de frumoasă. Alde Gringe trăiau cam de pe o zi pe alta, iar Lucy îşi cosea singură hainele şi purta o pereche de ghete solide, cafenii, care păreau cu un număr prea mari pentru ea; chiar şi cozile ei lungi erau legate cu fâşii de pânză tăiate în chip de panglici, împletite cu bucăţi de sfoară. Pelerina albastră îi venea însă foarte bine şi chiar îi dădea un aer elegant.

Dar în picioare Lucy avea tot ghetele cafenii. Tropăi cu ele până la o uşă mare despre care Septimus ştia că dă în magazia unde Rupert, fratele lui Lucy, ţinea bărcuţele cu zbaturi pe care le închiria vara. Se vedea că mai fusese acolo, fiindcă răsuci fără ezitare cheia în broască, împinse uşa şi dispăru înăuntru. Septimus se luă după ea.

În magazie era întuneric. Septimus îşi puse Inelul cu Dragon şi în câteva clipe lumina lui

blândă alungă bezna. Ceva mai încolo o văzu pe Lucy luptându-se să pună o bărcuţă pe un cărucior.

— Pleacă de aici, se răsti Lucy la el când îl văzu.

— Te duci să te întâlneşti cu Simon, nu-i aşa?

— Vezi-ţi de treaba ta, îl repezi Lucy.

Se chinuia să ridice bărcuţa şi să o pună pe cărucior, dar aceasta era neaşteptat de grea. Septimus apucă un capăt şi împreună o aşezară pe cărucior, pe care apoi o ajută pe Lucy să-l tragă afară din magazie.

— Mulţumesc, zise Lucy gâfâind.

Apoi împinseră bărcuţa – vopsită în culoarea roz bombon – pe Drumul Vaselor, până la malul şanţului de Apărare. Nu aveau de unde să ştie că o siluetă fantomatică, având un nas ascuţit şi o expresie dezaprobatoare, îi pândea ascunsă în umbră. Când Septimus împinse căruciorul în apă şi bărcuţa începu să plutească, Regina Ethelcrunta, scoasă din răbdări, bătu fără zgomot cu piciorul în pământ.

Septimus îi dădu lui Lucy funia bărcii, apoi împinse căruciorul înapoi pe Drumul Vaselor şi îl băgă în magazie. Când trecu pe lângă fantomă, aceasta se uită urât la el şi şuieră:

— Punctualitatea este o virtute; întârzierea este un viciu, băiete.

Septimus nu auzi însă nimic fiindcă roţile căruciorului scârţâiau prea tare. Se întoarse la Lucy, luă funia şi ţinu barca pe loc în timp ce fata

se urcă. Nu scoseseră niciun cuvânt, dar, după ce se aşeză, Lucy îl privi şi îi zâmbi strâmb.

— Nu eşti chiar un băiat rău, zise fata parcă împotriva voinţei ei şi apucă mânerele zbaturilor.

Septimus tăcea mâlc. Privind-o pe Lucy, îşi aduse aminte de Mătuşa Zelda; ştia că, dacă vrea să afle ceva de la ea, trebuie să aibă răbdare, pentru că Zelda era tot atât de încăpăţânată pe cât părea să fie Lucy Gringe. Aşa că aşteptă răbdător, simţind că Lucy avea ceva de spus.

— Simon şi cu mine urma să ne căsătorim, izbucni Lucy.

— Ştiu, zise Septimus. Mi-a povestit tata.

— Nimeni nu voia să ne căsătorim. Nu înţeleg de ce, se văită Lucy. Nu e drept.

Septimus nu ştia ce să spună.

— Iar acum toată lumea îl urăşte pe Simon şi nu va mai putea niciodată să se întoarcă acasă. Nici asta nu e drept.

— Mda, dar a răpit-o pe Jenna, zise Septimus. Iar după aceea a încercat să ne omoare pe mine, pe Nicko şi pe Jenna, şi, pe deasupra, aproape a distrus Corabia-Dragon. Cât despre Marcia, ce să mai spun, era cât pe ce să o răpună cu Reconstituirea, iar apoi…

— Bine, bine, îi tăie Lucy vorba. Nu-i nevoie să dai atâtea *amănunte*.

Se lăsă iar liniştea. Septimus îşi dădu seama că nu are rost să încerce să mai afle ceva de la Lucy. Dădu drumul bărcuţei şi o împinse în apă.

— Dacă îl vezi pe Simon, zise, poţi să îi spui

din partea mea că nu e bine-venit aici.

Lucy scoase limba la el, apoi începu să învârtă zbaturile. Lui Septimus i se părea ciudat, fiindcă bărcuţele de acest fel erau folosite vara, pentru amuzament, nu pentru o călătorie lungă, într-o noapte umedă de toamnă, cum voia Lucy.

— Drum bun, îi spuse el, oriunde ai merge.

Lucy întoarse capul către el:

— Nu ştiu unde e Simon, dar mi-a scris un bilet şi plec să îi dau de urmă. *Ca să ştii*.

Septimus o privi cum se îndepărtează în bărcuţa roz până când dădu un cot şi dispăru. Mai zăbovi o vreme pe Drumul Vaselor, ascultând clămpănitul neîntrerupt al zbaturilor: Lucy era hotărâtă să ajungă cât mai repede la Râu.

Când în cele din urmă se întoarse ca să plece spre casă, Septimus văzu… o flacără sub apă.

O FLACĂRĂ SUB APĂ

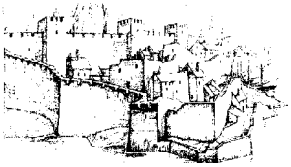

N

u era posibil. Cum să ardă focul sub apă?

Apa era întunecată şi flacăra pâlpâia în curenţii de la fund la fel ca o lumânare în bătaia vântului. Sub ochii lui Septimus, flacăra se îndepărta de Drumul Vaselor, ţinându-se aproape de temeliile Castelului. Dacă se gândea bine, flacăra parcă era ţinută de cineva care mergea pe fundul şanţului de Apărare. Şanţul era adânc de

vreo şase metri, iar flacăra se afla, pe cât îşi dădea Septimus seama, cam la patru metri sub el. Fascinat de ideea că în apă ardea un foc, Septimus îngenunche pe pietrele reci şi se uită atent în adâncul şanţului de Apărare.

Fără nicio îndoială, flacăra se îndepărta încet de el. Pe Septimus îl încercă o adâncă părere de rău, ca şi cum ar fi pierdut ceva preţios. Se aplecă înainte ca să mai vadă flacăra o dată, dar nu zări mare lucru.

În spatele lui, fantoma Reginei Ethelcrunta ieşi din umbră, cu un zâmbet subţire pe buze. Septimus era atât de atent la ceea ce vedea sub apă încât nu ar fi observat fantoma chiar dacă ea ar fi vrut să i se arate – ceea ce nu era nicidecum în intenţia ei. Băiatul se duse chiar pe marginea şanţului şi se aplecă spre apă. Dacă ar fi puţin mai aproape ar putea vedea…

Ethelcrunta îi dădu brânci.

Se auzi un plescăit puternic şi Septimus dispăru în apă. Se ducea tot mai adânc, spre fundul şanţului, cu respiraţia tăiată de frig. Dinspre Râu venea un curent îngheţat, atât de puternic încât, deşi Septimus era un bun înotător, îl trase repede spre mijlocul şanţului.

Până la urmă reuşi să iasă la suprafaţă, cu dinţii clănţănind. Simţea că îl lasă puterile şi îşi dădea seama că trebuie să se lupte şi cu altceva decât curentul îngheţat. Simţea că ceva îl trage de picioare la fund, ca şi cum cineva ar fi scos dopul şi apa din jurul lui forma un vârtej care se scurgea

la canal.

Imediat după aceea, capul lui Septimus dispăru a doua oară sub apa neagră. Vârtejul îl trăgea repede în jos şi în câteva clipe picioarele lui atinseră fundul şanţului. Străduindu-se să ţină ochii deschişi în apa mâloasă şi simţind că îi explodează plămânii, Septimus izbi cu picioarele în pământ şi nimeri drept într-o pădure de ierburi lipicioase, aşa cum creşteau în şanţul de Apărare. Vrejurile se răsuciră cât ai clipi în jurul lui şi Septimus simţi că îl părăseşte şi ultima picătură de putere. Ochii i se înceţoşară şi îşi pierdu cunoştinţa. Chiar în acel moment încercă o senzaţie ciudată: ceva rece ca gheaţa îl apucase de braţ şi îl trăgea în sus, în sus, printr-un tunel întunecat la capătul căruia se zărea o lumină strălucitoare.

— Au, Sep, mă doare! veni vocea Jennei de la celălalt capăt al tunelului.

Septimus tuşea şi scuipa, luptându-se să îşi recapete respiraţia.

— Ia mai termină, băiete, se auzi o voce enervată de fantomă. Hai, nepoată, ia-l, fiindcă nu mai am chef să se treacă prin mine din nou. E o senzaţie cât se poate de neplăcută. Ucenicii tineri din ziua de azi nu au habar de bunele maniere.

— Sep, Sep, ai scăpat, îi şoptea Jenna la ureche şi Septimus simţea că îl duce de mână prin întuneric şi, în cele din urmă, ajunge la lumină.

— Aaah! făcu Septimus, se ridică şi trase adânc aer în piept, mai adânc decât trăsese

vreodată.

Apoi respiră lacom, iar şi iar.

— Sep, ţi-ai revenit? îl întreba Jenna, bătându-l pe spate. Acum poţi să respiri? Poţi?

— Aah… aah… aah, făcu Septimus, trăgând nesătul aer în piept.

— Stai liniştit, Sep. Aici eşti în siguranţă.

Septimus se uită în jur, încercând să vadă unde se află. Era întins pe podeaua unui salonaş aflat în partea din spate a Palatului. Era o cameră plăcută: în cămin ardea focul, iar pe policioara de deasupra lui erau aprinse o mulţime de lumânări a căror ceară picura neîncetat în vatră. Fusese camera preferată a Reginei Ethelcrunta, care stătea aici în fiecare după-amiază cu un pahar de mied şi citea povestioare moralizatoare. Acum era salonul lui Sarah Heap, în care îşi petrecea şi ea după-amiezile, numai că bea ceaiuri de plante şi citea romane siropoase împrumutate de la prietena ei, Sally Mullin. Reginei Ethelcrunta nu îi plăcea mobila aleasă de Sarah şi, pe deasupra, nu era de acord cu romanele siropoase. Cât despre dezordinea şi murdăria din cameră, Regina Ethelcrunta considera că sunt o ruşine, dar nu putea interveni în niciun fel, pentru că fantomele trebuie să se adapteze la obiceiurile celor vii.

Regina Ethelcrunta îl privea pe Septimus cu eterna ei expresie dezaprobatoare. Băiatul stătea în faţa căminului, într-o băltoacă de apă mâloasă, din haine îi ieşeau aburi şi mirosul specific de mucegai al şanţului. Fantoma stătea pe singurul

scaun din cameră rămas din vremea când era ea Regină, un scaun incomod de lemn, cu spătarul drept, pe care Sarah voia de nu ştiu când să îl arunce. Cu câteva zile în urmă, Silas lăsase pe scaun un rest de sandviş cu şuncă, iar acum Regina Ethelcrunta stătea cocoţată pe el, într-o poziţie destul de instabilă.

— Sper că te-ai învăţat minte, tinere, zise Regina Ethelcrunta, privindu-l cu severitate.

Septimus tuşi şi scuipă pe covor câteva fire de iarbă din şanţ.

— Punctualitatea este o virtute, trâmbiţă Regina Ethelcrunta. Întârzierea este un viciu. Cu bine.

Rămânând în poziţia aşezată, Regina Ethelcrunta se ridică la vreun metru deasupra scaunului, se uită îngrozită la sandvişul cu şuncă şi îşi luă zborul prin tavan. Picioarele ei, încălţate cu pantofi brodaţi, cu vârfuri extrem de ascuţite, mai plutiră două sau trei minute deasupra Jennei şi a lui Septimus înainte să dispară cu totul.

— Crezi că acum a plecat de-a binelea? îi şopti Jenna lui Septimus când crezu că se scursese destulă vreme.

Septimus se ridică pentru a se uita mai bine la tavan, dar podeaua îi ieşi în întâmpinare cu o bufnitură. Când se trezi, era întins pe preşul preferat al lui Sarah.

— Cred că e mai bine să stai aici până dimineaţa. Am să trimit un Şobolan Mesager la Marcia.

Septimus gemu. *Marcia*. Uitase de ea.

— Poate ar fi mai bine să nu o trezeşti, Jen. Nici nu cred să ai norocul să dai de un Şobolan Mesager. Mai bine îi spunem mâine-dimineaţă, zise el, gândindu-se că Marcia ar fi în stare să vină pe loc la el şi să întrebe ce are în cap.

Nu era o întrebare la care ar fi putut da uşor răspuns.

— Te simţi bine, Sep? îl întrebă Jenna.

Septimus dădu din cap şi camera începu să se învârtească în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat, Jen? Cum am ajuns *aici*?

— Ai căzut în şanţul de Apărare, cel puţin aşa spune Regina Ethelcrunta. Zice că nu a fost decât vina ta şi că întârziaseşi. Că, spre norocul tău, s-a întâmplat ca ea să fie pe Drumul Vaselor şi aşa te-a salvat. De fapt, te-a rechemat, aşa a spus. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Aăă… am învăţat săptămâna trecută, dar acum nu-mi aduc aminte. Nu-mi mai merge creierul.

— Cred şi eu. Erai cât pe ce să te îneci.

— Ştiu, dar vreau să îmi aduc aminte. Uneori, când ai scăpat de la înec creierul nu îţi mai merge la fel de bine după aceea. Aşa s-o fi întâmplat şi cu mine, Jen?

— Nu fi caraghios, Sep. Nu ai nimic la creier. Pur şi simplu eşti obosit şi îngheţat.

— Dar… a, acum îmi amintesc, era în ultima ediţie a *Ghidului Spiritelor*. Rechemare: Transportare de către fantome a unor fiinţe vii,

astfel încât acestea să rămână aşa, adică vii. Hmm… Poate implica ferirea acelei fiinţe de un pericol mortal sau planificarea pe termen lung, astfel încât fiinţa să nu fie confruntată cu o primejdie. Cea mai frecventă situaţie este împingerea unei fiinţe vii din calea unui cal în galop. Ei, vezi, nu am nimic la creier, zise el şi închise ochii cu un zâmbet fericit.

— Bineînţeles că nu ai, zise Jenna cu blândeţe. Uite ce e, Sep. Eşti ud până la piele. Vreau să îţi aduc nişte haine uscate. Stai şi odihneşte-te până găsesc îngrijitoarea de Noapte.

Jenna îl lăsă pe Septimus aţipit pe covor şi ieşi în vârful picioarelor. Regina Ethelcrunta o aştepta în faţa uşii.

— A, nepoată, zise cu vocea ei ascuţită care îţi zgâria timpanul.

— *Ce* e? o întrebă Jenna fără chef.

— Ce mai face dragul tău frate *adoptiv*?

— *Fratele* meu e bine, mulţumesc. Iar acum eşti bună să te dai la o parte? Vreau să îi aduc nişte haine uscate.

— Comportarea ta lasă mult de dorit, nepoată. Ştii doar că i-am salvat viaţa băiatului.

— Da. Mulţumesc foarte mult. A fost… foarte amabil din partea ta. Acum, rogu-te, mă laşi să trec? repetă Jenna şi dădu să se strecoare pe lângă fantomă, căci nu voia să treacă prin Regina Ethelcrunta.

— Nu, *nu* te las, zise Regina aşezându-se în calea ei, cu o expresie ameninţătoare pe faţă. Am

ceva să îţi spun, nepoată, şi te sfătuiesc să mă asculţi cu atenţie. Dacă nu mă vei asculta, fratele tău adoptiv va fi la mare ananghie.

Jenna se opri, dându-şi seama că nu erau vorbe goale. Regina se aplecă spre ea şi aerul se răci deodată în jur. Apoi şopti ceva în urechea Jennei, iar aceasta simţi că o ia cu frig, un frig mai cumplit decât simţise vreodată în viaţa ei.

am adică „a petrecut noaptea la Castel”, Alther? întrebă

–C

EXAMENUL DE PROROCIRE

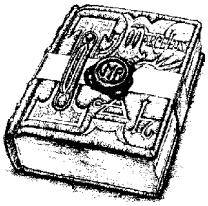

Marcia a doua zi, de cum se trezi. De ce? Mi-ai promis că se va întoarce la miezul nopţii şi eu am fost atât de nesăbuită încât să te cred. Trebuia să îmi dau seama. Zău, Alther, în ultima vreme ai devenit de-a dreptul iresponsabil. Să ştii că nu mi-e uşor să te suport. Îţi dai seama că, dacă nu se întoarce chiar acum, va rata Examenul Practic de Prorocire?

Marcia Overstrand stătea la masa ei de lucru, în Biblioteca din Turnul Vrăjitorilor. La ora aceea matinală, Biblioteca, aflată în Piramida din vârful Turnului, era întunecată, chiar mohorâtă, şi cele câteva lumânări aprinse de Marcia pâlpâiau ori de câte ori ea, scoasă din răbdări, trântea pe masă

Testele pentru Examenul Practic de Prorocire. Ochii ei verzi aruncau fulgere spre Alther Mella; acesta, cu o nepăsare care o călca pe nervi, plutea printre rafturile cu cărţi, căutându-şi titlurile preferate.

— E foarte rău, Alther. Mi-am petrecut toată ziua de ieri punând la punct detaliile legate de examen şi trebuie neapărat să înceapă înainte de ora şapte şi şapte minute dimineaţa. Dacă începem mai târziu, lucrurile se vor fi pus deja în mişcare, şi atunci nu mai e vorba decât de Telepatie şi Recunoaştere – iar acestea *nu ne interesează acum*.

— Marcia, fii şi tu mai îngăduitoare cu băiatul. Azi-noapte a căzut în şanţul de Apărare şi…

— Ce-a făcut?

— A căzut în şanţul de Apărare. Eu zic să amâni…

— Cum a ajuns să cadă în şanţ, Alther? întrebă Marcia, cuprinsă de presimţiri sumbre.

Dornic să schimbe vorba, Alther se apropie de ea şi se aşează pe colţul mesei, ca şi cum avea să îi spună ceva între patru ochi. Ştia că va regreta acele vorbe, dar nu se putu abţine.

— Poate că ar fi trebuit să prevezi că se va întâmpla aşa, Marcia, şi să programezi Examenul de Prorocire la o oră mai târzie.

— Nu e nimic de râs, se răsti Marcia la el şi mai aruncă o privire prin hârtii. De fapt, tu însuţi ai devenit plictisitor de previzibil. Ai dat în mintea

copiilor. Îţi petreci prea multă vreme făcând acrobaţii aeriene cu Septimus şi, în general, dându-te în spectacol la o vârstă când ar fi trebuit să fii respectabil. Îl trimit chiar acum pe Arcanul să îl aducă pe Septimus. Cu siguranţă că *asta* îl va trezi din somn.

— Cred că mai întâi va trebui să îl trezeşti pe Arcanu, zâmbi Alther cu subînţeles.

— Arcanul e în tura de noapte, Alther. A stat treaz toată noaptea.

— Ce obiceiuri ciudate mai are şi el, zise Alther gânditor. Sforăie când e treaz. Dar nu îl deranjează câtuşi de puţin.

Marcia nu binevoi să îi răspundă. Se ridică de la masă, îşi adună mantia purpurie în jurul ei şi ieşi ca o furtună, trântind uşa după ea.

* * *

Alther pluti prin chepengul care dădea pe acoperişul Piramidei de Aur şi zbură chiar până în vârful Piramidei. Era o dimineaţă rece de toamnă şi cădea o burniţă fină. Baza Turnului Vrăjitorilor nu se mai vedea, învăluită într-o ceaţă albă, groasă. Acoperişurile câtorva clădiri mai înalte străpungeau pătura albă, dar cea mai mare parte a Castelului era ascunsă în negură. Fiind o fantomă, Alther nu simţea frigul, dar parcă tot îi venea să tremure în vântul care bătea la vârful Turnului. Îşi trase mantia purpurie pe lângă el şi privi în jos la platforma de argint din vârful Piramidei. Hieroglifele săpate în argint îl fascinaseră dintotdeauna, dar nu reuşise să le

descifreze, cum de fapt nu reuşise nimeni până atunci. Cu multe sute de ani în urmă, un Vrăjitor Neobişnuit avusese curajul să se urce în vârful Piramidei şi să ia o amprentă a hieroglifelor, pe o hârtie care se afla acum în Bibliotecă. După ce Alther însuşi devenise Vrăjitor Neobişnuit, ori de câte ori se uita la bucata de hârtie atârnată pe peretele Bibliotecii, îl lua cu ameţeală, fiindcă îşi aducea aminte de ziua când el, pe atunci tânăr Ucenic, se văzuse obligat să îşi urmărească Magistrul, pe DomDaniel, chiar până în vârful Piramidei.

Acum era însă fantomă şi, ca atare, nu se temea de nimic, încercă să stea pe platformă întâi într-un picior, apoi în celălalt. După aceea se aruncă în hău, rostogolindu-se şi răsucindu-se prin aer. În cădere, încercă să îşi închipuie ce trebuie să fi simţit DomDaniel atunci când a căzut. Când aproape să intre în pătura de ceaţă, Alther se opri şi îşi luă zborul spre Palat.

Arcanul avea un vis urât care era pe cale să se transforme într-un coşmar. Nu putea suferi să facă de serviciu noaptea, în ghereta veche de lângă uşile uriaşe de argint ale Turnului Vrăjitorilor, nu atât din cauza mirosurilor vrăjilor învechite, cât fiindcă îi era necontenit teamă că un Vrăjitor de rang mai înalt îi va da ceva de făcut. Arcanul era Vrăjitor debutant şi nu progresa pe cât de repede sperase – fusese nevoit să dea de două ori Examenele Elementare şi tot nu le luase, ceea ce însemna că toţi Vrăjitorii din Turn îi erau

superiori în grad. După ce fusese ani de zile adjunctul teribilului Vânător, Arcanul era sătul să i se spună ce să facă, mai ales fiindcă întotdeauna lucrurile îi ieşeau pe dos. Prin urmare, atunci când Marcia Overstrand intră supărată în gheretă şi îl întrebă cu ce se ocupa, de ce stătea acolo cu ochii închişi, părând la fel de util ca o oaie moartă, Arcanului i se strânse inima. Ce însărcinare avea să îi dea? Şi ce avea să spună Marcia atunci când, aşa cum se întâmpla întotdeauna, el o va zbârci din nou? Nu îi veni să creadă când Marcia îi spuse să se ducă la Palat *pe loc* şi să îl aducă pe Ucenic. Da, asta era o treabă uşor de îndeplinit şi, în plus, scăpa din ghereta aceea strâmtă. Pe deasupra, se gândea el în timp ce cobora în goană scările şi traversa curtea Vrăjitorilor, se părea că băiatul de pripas, fostul soldat în Armata Tânără, care îi dusese pe toţi de nas şi devenise Ucenic Neobişnuit, făcuse şi el un pocinog. „Ce plăcere să fiu de faţă”, se gândi el rânjind satisfăcut.

Arcanul ajunse acum la o construcţie mare, asemănătoare unei cuşti de câine. Era făcută din blocuri de granit, înaltă cam cât o căsuţă dar de două ori mai lungă. Chiar sub streaşină era un şir de ferestruici pentru ventilaţia atât de necesară, dar care în acelaşi timp îi dădeau locatarului şi posibilitatea să se uite afară, dacă voia. În faţa cuştii era o rampă solidă de lemn care ducea la uşa făcută din scânduri groase de stejar. Uşa era închisă şi baricadată cu trei drugi de fier. Deasupra uşii era scris cu litere frumos desenate:

scuipăfoc. Auzind paşii grăbiţi ai Arcanului, ceva se izbi de uşă înăuntrul cuştii. Se auzi zgomotul lemnului crăpat şi drugul din mijloc se îndoi puţin, dar uşa rezistă. Arcanului i se şterse zâmbetul de pe faţă. O tuli de acolo cât putea de repede şi nu încetini pasul decât când străbătuse jumătate din Calea Vrăjitorilor şi vedea prin ceaţă pâlpâirea torţelor de la Palat.

După ce îl trimise pe Arcanul după Septimus, Marcia urcă pe scara răsucită de argint până în apartamentul ei de la ultimul etaj al Turnului. Era din ce în ce mai neliniştită. Septimus nu întârzia niciodată la examene – ceva nu era în regulă. Fiindcă era încă devreme, scara se răsucea încet, fără zgomot, iar Marcia, care nu era niciodată în apele ei dimineaţa, simţi că i se face greaţă din cauza mişcării scării şi a mirosurilor de slănină prăjită şi fiertură de ovăz, mai puternice chiar decât mirosul de răşină care urca din sala mare de la intrare. Când Marcia trecu de al paisprezecelea etaj, încă nedumerită din cauza comportării lui Septimus, îi veni o idee, idee care o puse pe foc.

— Hai, grăbeşte-te, se răsti ea nerăbdătoare la scara spiralată.

Ascultându-i comanda, scara se învârti cu viteză dublă faţă de cea pe care o avea ziua şi o duse pe Marcia repede ca o săgeată până în vârful Turnului, speriindu-i pe trei Vrăjitori bătrâni care se pregăteau să meargă la pescuit. Scara se opri cu aceeaşi promptitudine cu care ascultase prima comandă.

Marcia ieşi în trombă la etajul douăzeci şi se repezi la uşa purpurie care ducea la apartamentul ei. Din fericire, uşa o văzu venind şi se deschise singură, chiar la timp. Câteva clipe mai târziu, Marcia urca în goană treptele spre Biblioteca din Piramidă.

Încruntată şi îngrijorată, Marcia răsfoi iute Testele Practice de Prorocire, până dădu peste ceea ce căuta: un şir de formule scrise mărunt şi de interpretări pe care Jillie Djinn, noul Scrib Ermetic Şef, le scosese din *Almanahul Atotvăzător*. Marcia puse bucata de hârtie pe masă, scoase din buzunar creionul inteligent şi îl plimbă peste formule. Pe măsură ce creionul parcurgea pagina, numerele începură să se aranjeze singure în altă ordine. Marcia le privi câteva minute fără să îi vină să creadă.

Brusc, aruncă hârtia şi creionul şi se repezi în colţul cel mai întunecat al Bibliotecii, care avea un raft sigilat. Mâinile îi tremurau atât de tare că trebui să pocnească de trei ori din degete până să aprindă lumânarea groasă de lângă raft. Flacăra lumină cele două uşiţe groase de argint care nu se deschideau decât dacă erau atinse cu Talismanul Akhu, cel care era moştenit de la un Vrăjitor Neobişnuit la altul. Marcia scoase talismanul de lapislazuli şi aur de la gât şi îl apăsă pe Sigiliul lung de ceară purpurie care acoperea spaţiul dintre uşi. Sigiliul recunoscu talismanul, ceara se răsuci singură şi se făcu ghem şi uşiţele se deschiseră cu un şuierat uşor. În spatele lor era un

raft adânc şi întunecos, din care se răspândi miros de mucegai vechi de sute de ani. Pe Marcia o apucă strănutul.

Până acum nu mai deschisese raftul sigilat. De fapt, până acum nici nu avusese de ce. Alther îi arătase odată cum să procedeze, atunci când se hotărâse că ea va fi urmaşa lui ca Vrăjitor Neobişnuit. Marcia îşi aminti cum o încuraja Alther pe vremea când era ea însăşi Ucenic, şi o încercă un sentiment de vină fiindcă fusese atât de repezită cu fantoma.

Pipăi cu mâna în adâncurile raftului, nu fără oarecare teamă, pentru că nu se ştia niciodată ce s-ar putea afla într-un loc sigilat sau ce ar fi putut apărea acolo de când fusese deschis ultima dată. Nu îi trebui multă vreme ca să găsească ceea ce căuta; oftând uşurată, Marcia trase afară o cutie de aur. Privi bine cutia la lumina lumânării, resigilă uşiţele şi aduse cutia pe masa de lucru. Apoi scoase o cheie din cingătoarea de Vrăjitor Neobişnuit, deschise cutia şi scoase o carte învelită în piele, pe jumătate roasă. O luă cu grijă în mână şi îşi dădu seama că fusese o carte foarte frumoasă, nu prea mare dar groasă, legată cu o panglică roşie, decolorată. Pe coperta de piele fină se vedeau desene complicate, aurite, şi titlul: Eu, *Marcellus*. Marcia puse uşor cartea pe masă, dar în acel moment panglica se destrăma, transformându-se într-un praf roşu, iar sigiliul negru cu care fusese prinsă căzu pe jos şi se rostogoli într-un colţ întunecat. Marcia nu îşi bătu

capul să îl caute fiindcă era nerăbdătoare – deşi îi era teamă – să deschidă Cu, *Marcellus*.

Cu inima bătându-i puternic, Marcia ridică încetişor coperta; un nor de praf de piele se ridică în aer.

— Hapciu! făcu ea. Hapciu, hapciu, *hapciu*!… A, nu, nu se poate! exclamă după aceea, văzând că nici această carte nu scăpase de atacul temuţilor gândaci-de-hârtie.

Marcia luă o pensetă lungă dintr-un vas şi ridică una câte una paginile fine ca o dantelă, examinându-le cu o lupă. Eu, *Marcellus* era împărţită în trei părţi: Alkimie, Arta Tămăduirii şi Almanahul. Primele două părţi, ca şi o mare parte din cea de-a treia, nu se mai puteau citi. Clătinând din cap, Marcia se uită repede prin carte, până când ajunse la un gândac foarte gras, storcit între pagini chiar sub nişte calcule astronomice. Cu un aer triumfător, îl luă cu penseta şi îl aruncă într-un borcan de pe birou, în care se aflau deja o mulţime de gândaci storciţi. Răsfoi repede paginile rămase întregi din restul Almanahului până ajunse la anul în curs. Aici, după ce se uită cu atenţie la listele criptice şi mai consultă nişte tabele pătate de cerneală de la sfârşitul cărţii, Marcia găsi în cele din urmă data pe care o căuta – Echinocţiul de Toamnă, care nu se afla la locul lui – şi o bucată de hârtie acoperită de un scris fin, bine cunoscut ei.

Citind hârtia, expresia Marciei trecu de la uimire la groază. Tremurând, cu faţa ca de ceară, Vrăjitorul Neobişnuit se ridică în picioare

clătinându-se, puse încet bucata de hârtie în buzunar şi plecă în grabă spre Palat.

CAMERA VEŞMINTELOR REGINEI

La Palat, *în salonaşul* lui Sarah Heap, Septimus începuse să se mişte. Deschise ochii, dar era încă ameţit şi nu îşi dădu seama unde se află. Prin perdele înflorate pătrundea în cameră o lumină palidă, cenuşie, şi aerul era plin de umezeala Râului. Era una dintre acele dimineţi când nu ai chef să te dai jos din pat.

Jenna căscă; încă nu se trezise bine. Îşi trase cuvertura croşetată peste cap, dorindu-şi ca ziua să treacă într-o clipă. Avea o presimţire sumbră, dar nu îşi amintea din ce motiv.

— Bună dimineaţa, Sep. Ce mai faci?

— Uuu… mormăi Septimus. Unde sunt?

— Mm… în salonul mamei, mormăi şi Jenna somnoroasă.

— A, da, îmi aduc aminte… Regina Ethelcrunta… Jenna se trezi pe loc, aducându-şi aminte de ce o încerca presimţirea cea neagră.

La rândul lui, Septimus îşi aminti şi el ceva. Examenul Practic de Prorocire. Se ridică în capul oaselor, cu părul răvăşit şi o privire speriată în ochii lui verzi.

— Trebuie să plec, Jen, altminteri voi întârzia. Ştiam că o să dau greş.

— La ce să dai greş?

— La Examenul de Prorocire. Eram sigur.

— Păi, atunci e bine, nu? zâmbi Jenna. Înseamnă că ai trecut.

— Nu cred că merge aşa, Jen, zise Septimus posac. În orice caz, nu cu Marcia. Mai bine plec.

— Uite ce e, Sep, zise Jenna. Nu te poţi întoarce acum. Mai întâi trebuie să vezi ceva. Am promis.

— Ai promis? Cum adică ai *promis*?

Jenna nu îi răspunse. Se ridică încet şi împături cu grijă cuvertura croşetată. Văzând că ochii i se întunecaseră şi părea neliniştită, Septimus se hotărî să nu insiste.

— Hai, nu-ţi face griji, zise el, ieşind fără tragere de inimă din culcuşul său improvizat. Întâi vin să văd ce ai tu să îmi arăţi şi abia după aceea plec. Dacă alerg repede, s-ar putea chiar să ajung la timp.

— Mulţumesc, Sep, zise Jenna.

Când Jenna şi Septimus închiseră uşa salonului în urma lor, fantoma Reginei Ethelcrunta coborî din tavan, cu o expresie satisfăcută pe faţa ascuţită. Se aşează pe sofa, luă cărticica lăsată de Sarah pe masă şi, cu amestec de scârbă şi fascinaţie, se apucă să citească *Dragostea adevărată nu minte niciodată*.

Septimus şi Jenna se îndreptară spre Pasajul Central, un coridor care traversa Palatul prin mijloc, de la un capăt la altul. La această oră matinală Pasajul era gol, pentru că servitorii erau plecaţi care încotro cu treburi, aşa cum se întâmpla la fiecare început de zi, iar bătrânele fantome care bântuiau prin Pasajul Central aţipiseră odată cu răsăritul soarelui. Unele rămăseseră proptite de câte un canat de uşă, altele sforăiau mulţumite în fotoliile mâncate de molii şi risipite de-a lungul Pasajului pentru cei care nu îl puteau parcurge fără să facă măcar o oprire.

Un covor roşu, tocit până la urzeală, era întins pe toată lungimea Pasajului. Jennei i se păruse întotdeauna că Pasajul e fără sfârşit, deşi acum era mult mai interesant decât înainte fiindcă tatăl ei, Milo Banda, adusese tot felul de comori

stranii din Ţările îndepărtate şi le pusese în firidele şi nişele din pereţi. De fapt, Milo fusese atât de încântat de ceea ce numise el „înviorarea Palatului” că, nu după multă vreme, plecase într-o altă călătorie ca să aducă alte comori, şi mai bizare.

Când ajunseră la firidele unde Milo Banda pusese câteva capete mumificate, aduse din Insulele Canibalilor, din Mările Sudului – la vederea cărora Jenna se înfiora – Septimus se opri, fascinat.

— Hai, Sep, îl îndemnă Jenna. Nu te opri aici, chiar mi se face frică.

— Nu cred că de capete trebuie să îţi fie frică, Jen, ci de tablou. Nu e chiar bătrâna Ethelcrunta?

Dintr-un tablou impozant, Regina Ethelcrunta, pictată în mărime naturală, se uita în jos la Jenna şi Septimus, cu expresia ei obişnuită de dezaprobare, foarte bine prinsă de artist. În spatele Reginei arogante se vedea Palatul.

Jenna se înfiora.

— Tari a găsit-o într-o cameră sigilată din pod, zise ea în şoaptă, ca şi cum portretul ar fi putut-o auzi. A scos-o de acolo fiindcă spunea că îi sperie noua Colonie de Pedestraşi. Cred că am să îl rog să o pună înapoi.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse Septimus. Până nu sperie capetele…

Nu mult după aceea, Septimus şi Jenna se aflau în faţa Camerei Reginei, la ultimul etaj al foişorului de la capătul Palatului. Uşa de aur,

înaltă, încrustată cu smaralde, sclipea în razele prăfuite ale soarelui de dimineaţă. Jenna desprinse din cingătoarea de piele legată peste eşarfa aurită de la brâu o cheie de aur bătută cu smaralde. Cu mare atenţie, băgă cheia în broasca din mijlocul uşii.

Septimus stătea mai într-o parte şi se uita la Jenna cum bagă cheia în ceea ce lui i se părea a fi un perete gol, plin de crăpături. Nu se mira, căci ştia că el nu putea vedea uşa. Doar cei care se trăgeau din Regină o puteau vedea.

— Te aştept aici, Jen, zise Septimus.

— Nici gând, Sep. Vii cu mine.

— Dar… protestă Septimus.

Jenna nu spuse nimic. Răsuci cheia în broască şi sări într-o parte când uşa căzu spre ea, ca un pod mobil. Apoi îl apucă pe Septimus de mână şi îl trase spre ceea ce lui i se părea a fi un zid foarte solid şi tare.

— Jen, ştii prea *bine* că nu pot intra acolo, se împotrivi el.

— Ba da, poţi, Sep. Pot să te aduc eu înăuntru. Ţine-te de mâna mea şi vino după mine.

Jenna îl trase după ea. Septimus o văzu dispărând în perete, până când nu se mai văzu decât mâna ei, întinsă înapoi, ţinând strâns mâna lui. Era unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le văzuse Septimus vreodată; instinctiv, se dădu înapoi, nevrând să fie târât printr-un perete, nici măcar de Jenna. Aceasta îl trase nerăbdătoare de mână, până când nasul îi fu lipit de perete – ba

nu, era chiar în perete. Apoi îl mai smuci o dată şi Septimus se trezi în Camera Reginei.

La început Septimus nu zări mai nimic. Camera nu avea ferestre şi nu era luminată decât de un mic foc de cărbuni. Dar după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, fu surprins. Camera era mult mai mică decât se aşteptase, ba chiar era destul de puţin loc. Era mobilată simplu, doar cu un fotoliu confortabil şi un covoraş întins în faţa focului. Singurul lucru interesant care îi atrase privirea fu un dulap vechi, aşezat sub o boltă a peretelui. Pe el era scris, cu bine cunoscutele litere de aur, Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale. Era la fel cu dulapul din căsuţa Mătuşii Zelda, din Mlaştinile Ierboase. Pe dată, lui Septimus i se făcu dor de sandvişurile cu varză ale Mătuşii Zelda.

Dar nici Septimus şi nici Jenna nu o puteau vedea pe cea care stătea în fotoliu – fantoma unei femei tinere. Femeia se întoarse să vadă cine intrase şi o învălui pe Jenna într-o privire drăgăstoasă. Femeia purta în părul lung, negru, o coroniţă de aur, la fel ca a Jennei. Era îmbrăcată în roba regală, roşie tivită cu aur. Cu toate că focul din cămin abia lumina camera, se vedea că roba era pătată de sânge în dreptul inimii. După ce îşi bucură ochii privind-o pe Jenna, Regina întoarse privirea spre Septimus. Se uită cu atenţie la tunica şi mantia de Ucenic, la ochii lui verzi, strălucitori şi, mai ales, la cingătoarea lui de Ucenic Neobişnuit. Mulţumită că Septimus părea a fi un tovarăş potrivit pentru fiica ei, Regina se aşeză la

loc în fotoliu.

— Simt ceva… nu ştiu cum… şopti Septimus privind fotoliul aparent gol.

— Aşa e, răspunse Jenna tot în şoaptă. Dar e un sentiment plăcut. Mă simt… acasă. Hai.

— Unde, Jenna?

— În dulapul Mătuşii Zelda, zise Jenna.

Deschise uşa dulapului şi aşteptă să vină şi Septimus.

— Mergem în vizită la Mătuşa Zelda? Grozav!

— Nu mai pune întrebări, Sep, zise Jenna, puţin cam aspru.

Septimus o privi surprins, dar intră după ea în dulap şi

Jenna închise uşa. Femeia din fotoliu zâmbi, bucurându-se la gândul că fiica ei se duce pe Calea Reginei să o vadă pe Păzitoarea din Mlaştinile Ierboase. „Va fi o Regină bună, când Va veni Vremea”, se gândea ea.

Mama Jennei nu ştia însă că fiica ei nu se ducea în Mlaştinile Ierboase. De cum închisese uşa dulapului în spatele lui Septimus, Jenna îi şoptise:

— Nu mergem să o vedem pe Mătuşa Zelda.

— A, făcu Septimus dezamăgit. Dar de ce vorbeşti în şoaptă?

— Şşş, nu ştiu. Trebuie să fie un chepeng în podea pe undeva pe aici. Îl vezi, Sep?

— Nu ştii unde mergem?

— Nu. Ridică inelul, să vedem ce e aici. Îmi închipui că e în acelaşi loc ca cel din dulapul

Mătuşii Zelda.

— Eşti foarte misterioasă, Jen, zise Septimus şi ridică Inelul cu Dragon ca să lumineze podeaua.

Într-adevăr, chepengul din dulapul Reginei era exact în acelaşi loc. Ascuns în podea, Jenna găsi un inel de aur (cel din casa Mătuşii Zelda era doar de alamă) şi trase de el. Chepengul se ridică uşor, iar Jenna şi Septimus priviră puţin speriaţi înăuntru.

— Şi acum ce facem? şopti Septimus.

— Trebuie să coborâm, răspunse Jenna.

— Unde? zise Septimus, care începuse să se neliniştească.

— În Camera Veşmintelor Reginei. E dedesubt. Să cobor eu prima?

— Nu, zise Septimus. Lasă-mă pe mine. Nu se ştie… şi, oricum, eu am inelul.

Septimus se strecură prin chepeng şi, în loc de scara şubredă de lemn din căsuţa Mătuşii Zelda, găsi o scară de argint, cu balustradă de mahon lustruit şi îmbrăcată în filigran de argint. Coborî cu spatele, căci scara era aproape dreaptă, aşa cum sunt scările pe o corabie, şi strigă către Jenna:

— Hai, Jen, cred că nu e nicio primejdie.

Când ghetele Jennei apărură prin deschizătură, Septimus coborî până jos şi o aşteptă acolo. În clipa când sări de pe ultima treaptă şi picioarele ei atinseră pardoseala de marmură fină, cele două lampadare de la piciorul scării se aprinseră singure.

— Tii, făcu Septimus impresionat. E mai frumos decât în camera de sus, Jen.

Nu era doar mai frumos; Camera Veşmintelor Reginei era luxoasă. Întâi, era mai mare decât cea de sus, fiindcă foişorul era mai larg spre bază. Pereţii erau acoperiţi cu foiţă de aur, care, deşi îşi mai pierduse din strălucire cu trecerea anilor, încă sclipea în lumina lampadarelor. Pe zidul din faţa scării de argint era o oglindă veche, cu o ramă de aur bogat împodobită; nu mai părea bună la ceva, fiindcă foiţa de argint era mâncată de umezeală. Sticla era înnegrită şi arăta doar o imagine înceţoşată a lampadarului.

De-a lungul pereţilor erau cârlige groase de argint, cu forme complicate, fiecare altfel. Unul arăta ca un gât de lebădă, altul ca un şarpe, un altul era format din iniţialele unei Regine moarte de mult şi ale sufletului ei pereche. Unele cârlige erau goale, iar de altele atârnau robe sau mantii confecţionate după moda din alte veacuri, dar toate erau de culoare roşie, brodate cu fir de aur, aşa cum purtaseră întotdeauna Reginele Castelului. Un lucru o uimea totuşi pe Jenna, ceva ce Septimus nici nu băgase de seamă: pe niciuna din robe nu era fir de praf. Toate păreau nou-nouţe, de parcă abia fuseseră făcute de cusătoresele Palatului.

Jenna, căreia îi plăceau veşmintele bogate, se învârtea ca vrăjită prin cameră, atingând robele şi exclamând:

— Ce moi sunt, Sep… Ia uită-te la asta, ce

mătase fină… iar asta, cu garnitură de blană, e mai frumoasă chiar decât mantia de iarnă a Marciei, nu crezi?

Într-un cuier de argint împodobit cu smaralde şi răsucit în formă de J atârna o frumoasă mantie de lână. Jenna o luă şi o puse pe umeri; era o mantie splendidă, moale şi grea, tivită cu blană roşu-închis. I se potrivea perfect. Nevrând să o pună înapoi în cuier, Jenna închise fibula de aur şi se înfăşură în mantie. Îi aducea aminte de pelerina albastră a lui Lucy Gringe, pe care o purtase nu cu multă vreme în urmă şi pe care i-o dăduse de curând înapoi, spre marea uimire a lui Lucy.

— Uite, îmi vine de minune. Parcă a fost făcută pentru mine, Sep. Iar cadoul de la Nicko se potriveşte perfect.

Jenna prinsese mantia cu o broşă de aur tot în formă de J, pe care Nicko o cumpărase de la un neguţător din Port şi l-o dăduse de ziua ei.

— Foarte frumos, Jen, zise Septimus, pe care hainele nu îl interesau câtuşi de puţin; pe deasupra, i se părea că această Cameră a Veşmintelor avea ceva apăsător. Mai bine îmi arăţi ce voiai să văd, nu crezi?

Jenna reveni brusc cu picioarele pe pământ. Uitase de blestemata Regină Ethelcrunta. Arătă spre oglinda întunecată.

— Asta e, Sep. Trebuie să te uiţi în ea. Aşa am promis.

Septimus se codea.

— Cui ai promis?

— Reginei Ethelcrunta, şopti Jenna întristată. Azi-noapte. Mă aştepta în faţa uşii.

— Aha, mormăi Septimus. Înţeleg. Dar să ştii, Jen, că se pot întâmpla tot felul de ciudăţenii dacă te uiţi într-o oglindă, mai ales dacă e veche. Cred că nu ar fi bine să mă uit.

— Te rog, Sep, îl imploră Jenna. Te rog, uită-te, te rog.

— De ce? întrebă Septimus şi văzu spaima întipărită pe faţa Jennei. Jen… ce s-a întâmplat?

— Dacă nu te uiţi, va…

— Ei, ce va face?

— Va întoarce pe dos Rechemarea. La miezul nopţii. La noapte te vei îneca.

1
OGLINDA

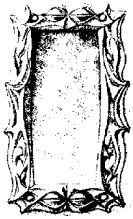

*S*eptimus *stătea în faţa oglinzii* dar, precaut, nu privea spre ea, ci spre ghetele lui. Îşi aduse aminte că Alther îi povestise cum se uitase odată într-o Oglindă şi văzuse un Spectru aşteptându-l. Îi era teamă că ar putea vedea acelaşi lucru.

— De unde ştie dacă m-am uitat sau nu în Oglindă? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Jenna aproape plângând, strângând în pumn garnitura de blană a mantiei.

Nu am întrebat-o. Eram atât de speriată că va întoarce pe dos Rechemarea că i-am promis că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca tu să priveşti în Oglindă.

— Ţi-a spus de ce trebuie să mă uit?

— Nu, nu a vrut să îmi spună. M-a ameninţat… era îngrozitoare. Ştiam că nu sunt vorbe în vânt. Poate într-adevăr să facă ceea ce spunea, Sep? Poate să întoarcă pe dos Rechemarea?

Septimus se foi supărat:

— Da, poate, Jen. Până se împlinesc douăzeci şi patru de ore, dacă se pricepe – şi pun rămăşag că da. Sunt sigur că a mai procedat astfel de multe ori: a salvat câte un amărât şi apoi l-a obligat să o slujească.

— Este îngrozitoare, mormăi Jenna. O urăsc.

— Marcia spune că nu trebuie să urăşti pe nimeni, zise Septimus. Spune că mai întâi ar trebui să te pui în situaţia cuiva, să îi încalţi pantofii, cum zice ea, şi abia apoi să judeci acea persoană.

— Marcia nu ar încălţa niciodată pantofii altcuiva, zise Jenna zâmbind din colţul gurii, în afară de cazul că ar fi pantofi din piele purpurie de piton, cu vârfuri ascuţite şi bumbi de aur.

Septimus râse, dar apoi rămase pe gânduri, ca şi Jenna, de altfel. Amândoi simţeau că privirile le sunt atrase spre Oglindă, dar niciunul nu o privea. Deodată, Septimus nu mai putu răbda:

— Asta e, Jen, am să mă uit în Oglindă chiar

acum.

— Chiar acum? întrebă Jenna cu vocea sugrumată de emoţie.

— Da. Să terminăm odată. La urma urmei, ce s-ar putea întâmpla? Poate să văd un Spectru oribil, ori o Creatură şi atâta tot. Ceea ce vezi nu te poate atinge, nu-i aşa?

— Nu. Îmi închipui că nu… răspunse Jenna, dar nu părea prea convinsă.

— Hai, să terminăm odată. Tu te urci pe scară în dulap şi vin şi eu în câteva clipe. Bine?

— Nu, nu te las singur aici, se împotrivi Jenna.

— Jen, dacă în Oglindă e un Spectru care mă aşteaptă, tu nu trebuie să îl vezi. Te va bântui şi pe tine. Eu ştiu cum să mă port cu Spectrele, dar tu nu ştii.

— Dar… şovăi Jenna.

— Hai, Jen, te rog, zise Septimus şi îi zâmbi încurajator. Hai.

Jenna urcă fără nicio tragere de inimă scara de argint până în dulapul cu poţiuni. După ce o văzu ieşită din Camera Veşmintelor, Septimus trase adânc aer în piept ca să se liniştească.

Apoi se uită în Oglindă.

La început nu văzu nimic. Oglinda era întunecată, ca un lac într-o noapte fără lună. Septimus se apropie, mirat că nu îşi vede propria lui imagine. Cu toate că încerca să se stăpânească, îşi închipuia tot felul de Spectre îngrozitoare, care îl aşteptau, apărându-i în spate.

— Cum e? Te-ai uitat în Oglindă? se auzi vocea Jennei din dulap.

— Mda. Chiar acum mă uit…

— Şi ce vezi?

— Nimic… nimic… e întunecată… ia stai… parcă văd ceva… ce… ce ciudat… un bătrân… se uită la mine… Pare uimit.

— Un bătrân?

— A, ia te uită…

— Ce? întrebă Jenna, care începuse să se îngrijoreze.

— Păi, dacă ridic mâna dreaptă, o ridică şi el. Iar dacă mă încrunt, se încruntă şi el.

— Parcă ar fi imaginea ta?

— Cam aşa ceva. Aha, acum ştiu ce este. E o Oglindă Cum-va-ţi. Pe vremuri erau la mare căutare. Găseai una în fiecare circ ambulant. Îţi arată cum vei arăta chiar înainte de a muri.

— E înspăimântător, Sep, strigă Jenna.

— Mda. Nu vreau să arăt niciodată aşa. Pfui. Ia uite, dacă scot limba, el… *ha*!

— Ce? ţipă Jenna.

Nemaiputând răbda, se repezi jos pe scară. Chiar când ajunse în Camera Veşmintelor îl văzu pe Septimus cum se trage repede înapoi din faţa Oglinzii, apoi alunecă pe pardoseala lucioasă de marmură şi cade. În timp ce Septimus se străduia să se ridice, Jenna scoase un strigăt. Din Oglindă ieşeau două mâini bătrâne, zbârcite, cu degete descărnate şi unghii galbene, încovoiate ca nişte gheare. Îl apucară pe Septimus de tunică, apoi se

încleştară pe chimirul lui şi îl traseră spre Oglindă. Septimus se zbătea, lovind cu picioarele în ghearele care îl înşfăcaseră.

— Jen! Ajutor, Je… ţipă el, după care se lăsă liniştea.

Capul lui Septimus dispăruse în Oglindă de parcă se scufundase într-o baltă de cerneală.

Jenna traversă în fugă camera, alunecând pe pardoseală, îngrozită, văzu cum umerii lui Septimus se afundau tot mai mult în Oglindă. Se repezi, îl apucă de picioare şi trase cât putea de tare. Încet, încet, Septimus începu să apară din Oglindă. Jenna se înverşuna, hotărâtă să nu îi dea drumul cu niciun chip, şi s-ar fi zis că reuşise: capul lui Septimus apăru puţin câte puţin, parcă ieşind din mâlul Mlaştinilor Ierboase. Septimus întoarse capul şi strigă la Jenna: – Ai grijă, Jen! Să nu te prindă şi pe tine! Iar atunci Jenna ridică privirea şi văzu o faţă pe care nu avea să o uite toată viaţa ei. Un bătrân, un om foarte bătrân, cu nas lung şi ochii afundaţi în orbite. O privea pe Jenna uimit, de parcă o cunoştea. Şuviţele de păr alb-gălbui îi atârnau peste urechile enorme. Gura, în care se vedeau trei dinţi înnegriţi, era crispată de efort în timp ce îl trăgea pe Septimus spre el. Şi deodată, cu o ultimă sforţare, reuşi. Septimus dispăru în Oglindă şi Jenna rămase singură în cameră, uitându-se la tot ce mai rămăsese din Septimus – vechile lui ghete cafenii, pe care le ţinea ea acum în mâini.

După ce îşi învineţi degetele de la picioare

izbind în Oglindă şi răguşi ţipând că îl vrea pe Septimus înapoi, Jenna urcă scara în goană, ţinând în mână ghetele lui Septimus. Când ajunse în dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale, trânti chepengul la loc şi deschise sertarul de sub rafturile goale. Auzi binecunoscutul *clic* şi aşteptă cu nerăbdare până când ceva se mişcă în dulap şi se simţi bine cunoscutul miros de varză fiartă. Jenna deschise uşa şi intră în căsuţa Mătuşii Zelda.

— Oi! se auzi o voce venind de pe covoraşul din faţa focului.

Luat prin surprindere, un băiat cu păr lung, încâlcit, îmbrăcat cu o tunică simplă, legată la brâu cu o curea veche de piele, sări în picioare cu o figură speriată. Văzând-o pe Jenna, Băiatul Lup se calmă şi zise:

— Iar ai venit. Nu ai linişte. Apoi, observând expresia de pe faţa Jennei, schimbă tonul: Jenna, ce s-a întâmplat?

— Vai… 409, oftă Jenna, care luase obiceiul lui Septimus de a i se adresa Băiatului Lup ca în Armata Tânără. Unde e Mătuşa Zelda? Trebuie să o văd chiar acum.

Băiatul Lup atât aştepta: lăsă jos cartea de iniţiere în prepararea poţiunilor şi veni lângă Jenna. Nu stăpânise niciodată arta cititului, fiindcă în Armata Tânără fusese prea înspăimântat de instructorul care îi învăţa să scrie şi să citească. Acum, oricât şi-ar fi dat silinţa Mătuşa Zelda şi oricâtă răbdare ar fi avut cu el, nu ajunsese să

înţeleagă cum se adună literele ca să formeze cuvinte – sau de ce nu se adună.

— Nu e aici, Jenna, zise el. A plecat să adune ierburi de leac şi alte chestii de-astea. Hei, alea nu sunt ghetele lui 412?

Jenna dădu tristă din cap. Fusese sigură că Mătuşa Zelda va şti ce e de făcut, dar acum… Puterile o părăsiră şi se sprijini de dulap.

— Eu nu pot să te ajut? o întrebă cu blândeţe, deşi din privirea lui se vedea că acum e şi el îngrijorat.

— Nu ştiu „zise Jenna şi aproape izbucni în plâns. „Trebuie să mă stăpânesc, să mă gândesc la ce e de făcut”, îşi spuse.

— 412 e la ananghie, nu? spuse Băiatul Lup.

Jenna dădu din cap; nu mai era în stare să vorbească. Băiatul Lup o luă ocrotitor pe după umeri.

— Păi, atunci să îl salvăm. Jenna încuviinţă din cap.

— Vin cu tine. Ia stai, să îi las un bilet Mătuşii Zelda, ca să ştie unde ne-am dus.

Băiatul Lup se duse la masa de lucru a Mătuşii Zelda, care arăta caraghios de când Marcia Overstrand îi adăugase picioare de raţă şi o pereche de braţe ca să ţină hârtiile în ordine. Mătuşa Zelda nu putea suferi nici picioarele, nici braţele, dar Băiatul Lup se obişnuise să le folosească ori de câte ori avea nevoie.

— O bucată de hârtie, rogu-vă, spuse el braţelor. Mâinile, cam neîndemânatice, scotociră

prin sertar, scoaseră o bucată de hârtie, o neteziră şi o puseră pe masă.

— Toc, rogu-te, zise Băiatul Lup.

Mâna dreaptă luă o pană de gâscă dintr-o tăviţă şi o ţinu deasupra hârtiei, aşteptând.

— Acum scrie. Dragă Mătuşă Zelda... Ce s-a întâmplat? (Degetele mâinii stângi băteau darabana pe masă.) A, scuze. Cerneală, rogu-te. Acum scrie: Dragă Mătuşă Zelda, Jenna şi cu mine am plecat să îl salvăm pe 412. Cu drag, 409. A, şi Jenna. Cu drag, Jenna. Asta a fost, mulţumesc. Mulţumesc, acum te poţi opri. Pune tocul jos. Nu, nu e nevoie de sugativă. Lasă biletul pe masă şi asigură-te că îl vede Mătuşa Zelda.

Mâinile îşi făcură de lucru cu tocul şi îl puseră în tăviţă, apoi se încrucişară, parcă supărate că li se ceruse să scrie atât de puţin.

— Hai să mergem, zise Jenna şi intră în dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale.

— Vin acuşi, zise Băiatul Lup, dar îşi aminti ceva, se repezi spre cămin şi luă un sandviş cu varză, rămas neatins.

Jenna se uită fără nicio poftă la sandviş.

— Chiar îţi plac? îl întrebă.

— Nu, nici vorbă. Dar 412 se dă în vânt după ele. M-am gândit că i-ar face plăcere.

— Va avea nevoie de mult mai mult decât de un sandviş, 409, oftă Jenna.

— Ei, vom vedea. Hai să mergem şi îmi spui pe drum.

Când ieşiră din dulap în Camera Reginei, Băiatul Lup era înnegurat la faţă. Jenna îi povestise tot ce se întâmplase. Trecură pe lângă fotoliul Reginei, bineînţeles fără să îşi dea seama cât de şocată fusese văzând schimbarea bruscă suferită de Septimus – dintr-un Ucenic civilizat îmbrăcat, într-un băiat venit parcă din sălbăticie. Când ajunse în faţa fantomei, Băiatul Lup simţi că i se ridică părul pe ceafă; se uită în jur ca un animal încolţit şi scoase un fel de mârâit gros.

— E ceva ce nu îmi place aici, Jen, şopti el.

Jenna se cutremură, speriată de mârâitul lui.

— Haide, spuse ea. Hai să ieşim de aici.

Îl apucă de mână şi îl trase afară prin perete.

Jillie Djinn, care fusese de curând aleasă Scrib Ermetic Şef, îi aştepta de cealaltă parte.

JILLIE DJINN

Domnişoară Djinn! exclamă Jenna buimăcită, dând cu ochii de roba Scribului, indigo cu sclipiri aurii.

Cum de ştiuse Jillie Djinn unde era? Şi, de fapt, cum de ştia un Scrib unde este Camera Reginei? Nici măcar Marcia nu ştia.

— Maiestate, zise Jillie Djinn cu răsuflarea tăiată de emoţie şi înclină respectuos capul; roba cea nouă îi foşnea la fiecare mişcare.

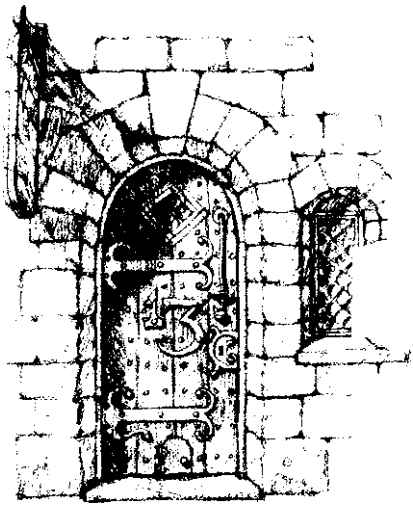

— Te rog să nu îmi spui aşa, zise Jenna supărată. Spune-mi Jenna, pur şi simplu. Nu sunt Regină încă. Şi nici nu îmi doresc să fiu. Ajungi o persoană îngrozitoare care face tot felul de lucruri îngrozitoare. E cumplit.

Jillie Djinn o privi îngrijorată, dar nu ştiu ce să răspundă. Scribul Ermetic Şef nu avea copii şi, dacă nu punem la socoteală un Scrib foarte solemn şi precoce dintr-un Templu aflat într-o Ţară îndepărtată, Jillie nu mai vorbise cu o fată de unsprezece ani, ca Jenna, de când avusese ea însăşi unsprezece ani. Domnişoara Djinn se consacrase carierei şi petrecuse ani îndelungi călătorind prin Ţările îndepărtate şi învăţând secretele cele mai bine ascunse ale multor lumi ale cunoaşterii. Petrecuse câţiva ani cercetând şi secretele ascunse ale Castelului şi se bucura văzând că aceşti ani nu fuseseră irosiţi.

— Jenna, se corectă Jillie Djinn, Doamna Marcia doreşte să te vadă. Ucenicul ei a dispărut şi se gândeşte la ce e mai rău. (Privirea îi căzu pe ghetele lui Septimus, pe care Jenna le ţinea de şireturi.) Cred că nu greşesc gândind că s-a întâmplat ceva?

Jenna dădu din cap nedumerită şi se întrebă cum de putea Marcia să ştie deja ce se întâmplase. Apoi trase aer pe nas. Mirosea ciudat a caca de dragon. Jillie Djinn pufni şi ea. Îşi privi picioarele, încălţate cu ghete negre, înalte, cu şireturi, frecă energic de pardoseală piciorul drept, după care se uită la talpă şi mai frecă o dată piciorul de podea.

— Am oare dreptate şi când spun că în Camera Reginei se află o Oglindă? întrebă ea, aşteptând nerăbdătoare confirmarea, cu ochii ei verzi aţintiţi asupra Jennei.

Jillie avea multe teorii despre multe lucruri şi spera ca una dintre acestea să se dovedească adevărată chiar acum.

Jenna nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Scribul Ermetic Şef nu era cea mai pricepută la citit expresiile oamenilor, dar uimirea întipărită pe faţa Jennei era un răspuns suficient.

— Poate nu ştii, Prinţesă Jenna, dar eu am studiat în amănunţime Oglinzile Alkimice – *în mare amănunţime* – şi chiar avem una în Camera Ermetică. Azi-dimineaţă, la ora şapte fix, am văzut o perturbare în acea Oglindă. Am plecat în grabă spre Turnul Vrăjitorilor, ca să dau de ştire despre ce se întâmplase – o obligaţie care ne revine prin

Codul nostru – şi m-am întâlnit cu Doamna Marcia, care era foarte îngrijorată. Am tras propriile mele concluzii, iar acum te rog respectuos să accepţi să mă însoţeşti până la Scriptoriu, zise Scribul, de parcă vorbea unei clase de elevi mai grei de cap. Am rugat-o pe Marcia Overstrand să vină şi ea acolo.

Marcia era ultima persoană pe care Jenna ar fi vrut să o vadă în acel moment, pentru că ştia că va trebui să îi povestească ce se întâmplase cu Septimus şi că ea însăşi era cauza dispariţiei lui. Dar când o auzi pe Jillie Djinn vorbind despre o altă Oglindă, care se află în Scriptoriu, începu să tragă nădejde că lucrurile s-ar putea schimba. Poate că bătrânul din oglindă era unul dintre bătrânii scribi cu mintea dusă care locuiau în Subterana cu Vrăji, locul acela înspăimântător despre care vorbea Septimus? Poate că Sep o aştepta acolo şi îşi va petrece restul zilei povestindu-i ce se întâmplase, până se plictisea. Poate…

De-abia aşteptând să ajungă la Scriptoriu, Jenna o urmă pe Jillie Djinn, încercând să ţină pasul cu ea pe scara răsucită. Băiatul Lup, care se ţinuse deoparte, într-un colţ întunecat, ca o vietate a Pădurii, cum de altfel rămăsese în sufletul lui, li se alătură, băgând spaima în Jillie Djinn. Ajunsă jos, aceasta îşi mai frecă o dată gheata de pământ, după care îi conduse afară din foişor pe o uşă lăturalnică.

— Trebuie să recunosc, spunea Jillie Djinn

plină de ea pe când ocoleau foişorul pe dinafară, este o mare satisfacţie să vezi că ai avut dreptate, că teoria ta a fost corectă. În acest caz, am ajuns la concluzia că sunt doar două locuri unde s-ar putea afla Camera Reginei. Primul era acolo (Jillie Djinn arătă cu mâna spre vechiul pavilion de vară de pe malul Râului, al cărui acoperiş aurit se zărea deasupra ceţii de dimineaţă). Bineînţeles, Prinţesă Jenna, ştiam că ai o cheie cu care le poţi deschide pe amândouă. Pe de altă parte, nu prea aveam indicii că s-ar afla în pavilionul de vară, deşi m-am întrebat dacă povestea cu Monstrul Negru nu a fost cumva creată de Regine ca să îi sperie pe curioşi. Desigur însă, după ce am luat în considerare toate faptele şi le-am analizat, am ales corect locul. Foarte interesant.

— Interesant? repetă Jenna ca pentru ea, întrebându-se dacă nu cumva dispariţia lui Septimus era doar un exerciţiu de gândire pentru Scrib.

Urmată de Băiatul Lup şi de Jenna, Jillie Djinn ocoli baza foişorului şi ajunse în faţa Palatului. O luă de-a dreptul pe pajişte spre Poartă şi, în timp ce picioarele lor lăsau urme negre în iarba înrourată, Scribul Ermetic Şef continuă să le expună diverse teorii personale; îşi găsise un auditoriu şi nu avea de gând să piardă ocazia. Auditoriul nu îi aprecia însă teoriile. Jenna era prea preocupată de soarta lui Septimus ca să îi dea atenţie, iar Băiatul Lup renunţă după prima frază. Felul de a vorbi al lui Jillie Djinn îi dădea

dureri de cap.

Deşi era mică de statură, Jillie mergea repede şi abia ţineau pasul cu ea. Mergeau acum pe Calea Vrăjitorilor, care începea să se trezească sub burniţa fină a dimineţii. Calea Vrăjitorilor era una dintre cele mai vechi străzi din Castel, largă, dreaptă, mărginită de stâlpi de argint în care ardeau torţe. Se întindea de la Poarta Palatului până la Marele Arc al Turnului Vrăjitorilor. Casele şi prăvăliile erau construite din calcar îngălbenit de vreme, adus din cariere secătuite cu sute de ani în urmă. Clădirile erau roase de vânturi şi ploi, unele chiar dărăpănate, dar aveau un aer prietenos şi Jenna le îndrăgea. De-a lungul Căii se înşiruiau nenumărate prăvălioare şi tipografii care vindeau tot felul de tipărituri, cerneluri, cărţi, broşuri şi tocuri, pe lângă un bogat sortiment de ochelari şi pilule contra durerilor de cap pentru cei care citiseră prea mult la lumină slabă.

La acea oră, pe când negustorii şi tipografii se uitau afară pe ferestrele aburite şi se hotărau să nu scoată marfa afară în ploaie, atenţia le fu atrasă de Scribul Ermetic Şef, care mergea cu paşi mari pe Calea Vrăjitorilor, însoţit de un băiat ciudat, cu părul încâlcit, şi de Prinţesă, care ducea în mână o pereche de ghete vechi.

După ce străbătură cam două treimi din Cale, cei trei se opriră în faţa unei prăvălioare cu uşă purpurie, a cărei vitrină era atât de înţesată de hârtii şi cărţi încât nu se vedea nimic înăuntru. Pe uşă era pictat numărul 13, iar deasupra ferestrei

se putea citi: scriptoriul magic şi societatea păstrătorilor de farmece. Jillie Djinn se opri în prag şi îi privi pe Jenna şi Băiatul Lup cu un aer solemn.

— Cei care nu au fost iniţiaţi în doctrina Scriptoriului nu pot intra în Camera Ermetică, îi anunţă ea plină de importanţă. Ţinând însă seama de aceste circumstanţe cu totul deosebite, voi face o excepţie pentru Prinţesă, doar pentru ea. În fapt, există chiar posibilitatea unor precedente şi am pricini care mă îndreptăţesc să cred că în străvechime unele dintre Regine au fost admise în Cameră.

Uşa Scriptoriului se deschise cu un mic pocnet metalic şi Jillie Djinn intră.

— Ce a spus? întrebă Băiatul Lup.

— A spus că tu nu poţi intra.

— Aha.

— Cel puţin, nu în Camera Ermetică.

— Unde?

— În Camera Ermetică. Nici eu nu ştiu precis ce este, dar Sep mi-a vorbit puţin despre ea. El a fost înăuntru.

— Poate că acum e acolo, zise Băiatul Lup, luminându-se la faţă.

— Mda… cred… că ar putea fi, răspunse Jenna, deşi nu îndrăznea să spere.

— Bine, atunci intră şi vezi. Eu te aştept afară, cum a zis ea. În câteva minute vei fi afară, împreună cu 412. Ce zici?

— S-a făcut, zâmbi Jenna şi intră după Jillie

Djinn.

CUTIA NAVIGATORULUI

Când intră în biroul de primire al Scriptoriului, Jenna auzi un zgomot neobişnuit – un fel de chiţăit de hamster speriat – venind de după uşă. Ascuns în umbră, cu mâna pe clanţa uşii, era un băiat durduliu, cu un ciuf de păr negru.

— Cărăbuşule, tu eşti? întrebă Jenna.

Hamsterul înspăimântat, care era într-adevăr băiatul poreclit Cărăbuş, ţinu uşa deschisă ca să treacă Scribul Ermetic Şef şi, în acest timp, scoase încă un chiţăit despre care Jenna hotărî că înseamnă da.

Ajunsă în Scriptoriu, Jenna se uită în jur, cuprinsă de nelinişte, dar, spre uşurarea ei, nu se vedea nici urmă de Marcia.

— Pe aici, te rog, Jenna. Va trebui să începem

fără Doamna Marcia.

Vocea lui Jillie Djinn venea de undeva din celălalt capăt al încăperii; Jenna se îndreptă grăbită într-acolo, ocoli un birou mare şi se găsi lângă o uşiţă tăiată într-un perete despărţitor, jumătate din lemn, jumătate din sticlă. Jillie Djinn o deschise şi intră, urmată de Jenna, în Scriptoriul propriu-zis.

Aici domnea o linişte adâncă, tulburată doar de scârţâitul penelor pe hârtie şi, din când în când, de pocnetul unei peniţe rupte. Douăzeci şi unu de scribi munceau pe brânci, copiind Descântece şi Invocări, Incantaţii şi Farmece, Convocări şi Vrăji, ba chiar şi câte o scrisoare de dragoste pentru cei care voiau să facă impresie. Fiecare scrib stătea cocoţat pe un scaun în faţa unui pupitru înalt şi lucra la lumina uneia dintre cele douăzeci şi una de lămpi atârnate de tavanul boltit cu funii lungi, dintre care unele păreau că abia se mai ţin de destrămate ce erau.

Scribul Ermetic Şef îi făcu semn Jennei să o urmeze. Jenna mergea în vârful picioarelor printre pupitrele înalte, urmărită de privirile scribilor, care se întrebau ce căuta ea acolo şi de ce ducea în mână nişte ghete vechi. Douăzeci şi una de perechi de ochi o urmăriră pe Jenna când intră după Jillie Djinn pe coridorul îngust care ducea la Camera Ermetică. Se schimbară priviri surprinse, se ridică din sprâncene, dar nimeni nu scoase o vorbă. Când Jenna dispăru după primul colţ, penele începură din nou să scârţâie, unele pe

hârtie, altele pe pergament.

Coridorul lung şi întunecos care ducea la Camera Ermetică se răsucea înapoi de şapte ori, ca să încetinească fuga farmecelor răufăcătoare şi a oricui ar fi încercat să evadeze din Cameră. Nu lăsa să pătrundă nici măcar lumina, dar Jenna se luă după foşnetul robei de mătase a lui Jillie Djinn şi în scurtă vreme ajunse într-o cameră mică, rotundă, cu pereţii vopsiţi în alb. Camera era practic goală; în mijloc se afla o masă simplă, pe care se afla o lumânare aprinsă, dar nu lumânarea fu cea care atrase atenţia Jennei, ci o Oglindă pe care o recunoscu înfiorându-se: o Oglindă înaltă, întunecată, cu ramă bogat împodobită, sprijinită de peretele tencuit.

Jillie Djinn văzu cum speranţa se stinge în ochii Jennei. Îşi dorise să îl găsească pe Septimus acolo, iar în schimb nu aflase decât altă Oglindă, chiar ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să îl vadă.

— Din cercetările mele, zise Scribul, am tras concluzia că primele Oglinzi, cele mai vechi, erau destul de simple, un fel de porţi pe unde puteai doar ieşi sau intra. După părerea mea, această Oglindă e una dintre acelea şi a fost făcută în aceeaşi perioadă cu Oglinda din camera ta. Aş spune chiar că prin ea se poate ieşi din acel loc.

— Locul unde se află Septimus? întrebă Jenna, cu o nădejde nouă în glas.

— Într-adevăr. Oriunde ar fi acel loc. Acum spune-mi, zise Jillie, arată la fel ca Oglinda din Camera Reginei?

— Păi, nu era chiar în Camera Reginei, spuse Jenna.

— A, făcu Jillie descumpănită. Atunci unde era?

Luă un toc şi un caiet de pe masă şi aşteptă, gata să ia notiţe. Nu era însă atât de uşor.

— Nu pot să îţi dezvălui, zise Jenna, imitând tonul oficial al Scribului.

O iritau întrebările indiscrete şi gândea că Scribul nu trebuie să îşi bage nasul în secretele Camerei Reginei.

Răspunsul Jennei nu îi pică prea bine lui Jillie Djinn, dar nu avea ce face.

— Dar Oglinda aceasta arată la fel ca cealaltă, *oriunde* s-ar afla aceea? insistă ea.

— Cred că da, zise Jenna. Nu îmi aduc aminte în amănunţime cum era cealaltă. Dar, ca şi aceasta, era întunecată şi… te înspăimânta.

— Nu e foarte lămuritor, zise Jillie Djinn, pentru că, într-o oarecare măsură – în funcţie de sensibilitatea ta la astfel de manifestări care pot sau nu să fie evidente – Oglinda va reflecta propriile tale aşteptări.

Jenna începea să înţeleagă cum se simţise Băiatul Lup.

— Cum adică?

— Vezi ceea ce te aştepţi să vezi, îi răspunse Jillie Djinn mai pe scurt.

— Aha.

Scribul se aşează la masă şi deschise un sertar. Scoase un registru mare, legat în piele, un vraf de

hârtii acoperite cu coloane de cifre, un toc şi o sticluţă de cerneală verde.

— Mulţumesc, Jenna, spuse fără să ridice ochii. Cred că am destule informaţii. Mă apuc de treabă.

Jenna aşteptă cuminte câteva minute, apoi, văzând că Scribul nu dădea niciun semn că s-ar opri din scris, întrebă:

— Deci… Septimus… se va întoarce, nu-i aşa?

Scribul Ermetic Şef ridică ochii, cu gândul în lumea lui de calcule şi conjuncturi.

— Poate că da, poate că nu. Cine să ştie?

— Eu credeam că tu ştii, zise Jenna înfuriată.

— S-ar putea, răspunse Jillie Djinn fără să se piardă cu firea, s-ar putea să ştiu atunci când termin calculele.

— Şi *când* le vei termina? întrebă Jenna nerăbdătoare, simţind că nu mai poate aştepta niciun minut fără să îl vadă pe Septimus şi să îl întrebe ce se întâmplase.

— Anul viitor, la vremea asta, dacă toate merg cum trebuie, răspunse Scribul.

— Anul viitor?

— Dacă toate merg cum trebuie.

Jenna se întoarse în biroul din faţă foarte prost dispusă. Văzând-o pe Prinţesă, Cărăbuş sări de pe scaunul din spatele pupitrului său. Se înroşi până în vârful urechilor şi scoase încă un chiţăit:

— Salut.

— Poftim? se răsti Jenna la el.

— Hm. Mă gândeam…

— Poftim?

— Hm… Sep e bine, sănătos?

— Nu, nu este.

În ochii lui Cărăbuş se citi îngrijorarea.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Jenna binevoi să îi arunce o privire.

— Cum de ai ştiut?

— După ghete, ridică el din umeri. Nu are decât o pereche şi văd că sunt în mâna ta.

— Mda, mă duc să i le dau înapoi, zise Jenna îndreptându-se spre uşă. Nu ştiu cum am să îl găsesc, dar am să îl găsesc, şi nu peste un an.

— Păi dacă e vorba doar de atât, e uşor, zâmbi Cărăbuş.

— Ha, ha.

Cărăbuş înghiţi în sec. Nu voia să o supere pe Jenna.

— Nu, nu, nu m-ai înţeles. Nu fac glume. E adevărat. E uşor de găsit, acum că dragonul l-a învăţat de Stăpân.

Jenna se opri cu mâna pe clanţă şi se uită fix la Cărăbuş.

— Cum adică? zise ea rar, neîndrăznind să spere că acesta ar putea avea răspunsul pe care Scribul Ermetic Şef îl căuta.

— Adică un dragon îşi găseşte întotdeauna Stăpânul. Trebuie doar să faci o Vrajă de Căutare şi, cât ai zice peşte, a şi plecat. Floare la ureche. Poţi să mergi cu el dacă vrei, fiindcă eşti Navigator. Faci un Locum Tenens şi gata, problema e rezolvată, încheie el şi îşi încrucişă

braţele, mulţumit de sine.

— Cărăbuşule, nu vrei… să repeţi ce ai spus? Dar puţin mai rar, te rog.

Cărăbuş zâmbi cu gura până la urechi.

— Aşteaptă o clipă.

Ieşi în fugă şi dispăru în partea din spate a Scriptoriului. Jenna începuse să se întrebe dacă nu cumva i se întâmplase ceva când uşa se deschise şi Cărăbuş reapăru, ţinând în braţe o cutie de tablă, vopsită în roşu şi auriu, pe care o întinse Jennei.

— E a ta, zise.

— A mea?

— Da.

— Atunci… mulţumesc.

Tăcură amândoi, iar Jenna citi inscripţia pictată cu litere negre pe capacul cutiei: caramele fine din melasă „rupe

Falca”.

— Vrei o caramelă, Cărăbuş? îl întrebă Jenna, străduindu-se să deschidă cutia.

— Nu sunt caramele, zise Cărăbuş, făcându-se iar roşu la faţă.

— Nu, dar ce atunci?

— Lasă-mă pe mine să deschid capacul.

Jenna îi întinse cutia, el se luptă câteva minute bune să o deschidă, apoi capacul se ridică brusc cu un pocnet şi dinăuntru ieşiră un fel de zdrenţe, semănând a bucăţi de piele foarte subţire; unele erau pârlite, altele mototolite, altele sfâşiate. În acelaşi timp, în cameră se răspândi un

puternic miros de dragon. Transpirat şi roşu la faţă, Cărăbuş îngenunche şi adună bucăţile de piele care se vădiră a fi resturi de când năpârlise Scuipăfoc.

— Nu sunt caramele, mormăia Cărăbuş în timp ce le aduna.

— Într-adevăr, încuviinţă Jenna.

— Sunt lucruri trebuincioase Navigatorilor, explică băiatul. „Căutare”, zise el ridicând o bucată de piele verde. „Foc”, adăugă, arătându-i o bucată de piele roşie, pârlită, şi apoi găsi şi ceea ce căuta: o bucată dintr-un material albastru, subţire, împăturit de multe ori. „Locum Tenens”! strigă el triumfător.

— Aha. Mulţumesc, e foarte drăguţ din partea ta, Cărăbuşule.

Băiatul se făcu şi mai roşu.

— Nu ai pentru ce. Adică… ştii… după ce ai devenit Navigatorul lui Sep pe Scuipăfoc, eu am adunat în cutia de tablă tot ce am găsit despre Navigatori. Cutia mi-a dat-o tuşica mea de Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă. Sper că nu te superi, adăugă el sfios. Adică… să nu crezi că am vrut să îmi bag nasul în lucruri care nu mă privesc.

— Nu, bineînţeles că nu. Am vrut întotdeauna să aflu mai multe despre ce înseamnă să fii Navigator, dar nu am apucat. Probabil că Sep credea… crede că a fi Navigator înseamnă să îi tai ghearele lui Scuipăfoc şi să îi cureţi coteţul.

Cărăbuş izbucni în râs, apoi se opri,

aducându-şi aminte că lui Septimus i se întâmplase ceva îngrozitor.

— Deci… vrei să îţi arăt cum se face Locum? întrebă el.

— Ce anume?

— Locum Tenens. Îi vei putea ţine locul lui Sep, iar Scuipăfoc va face orice îi ceri, mai bine zis va face orice ar fi făcut pentru Sep.

— Ei, atunci nu va face chiar orice, zâmbi Jenna.

— Nu, dar e un început. Apoi faci o Căutare şi gata, ai plecat pe urmele lui Sep. E uşor, adică… ar trebui să fie. Uite.

Cărăbuş luă cu grijă bucata albastră de piele năpârlită, o despături şi o întinse pe masă.

— E niţel complicat, dar cred că va merge.

Jenna se uita la semnele necunoscute, desenate sub forma unei spirale care mergea chiar până în colţul ars. Că i se păreau complicate e puţin zis. Habar nu avea de unde să înceapă.

— Pot să îţi traduc, dacă vrei, se oferi Cărăbuş.

— Chiar poţi? zise Jenna şi se lumină la faţă.

Cărăbuş se înroşi din nou până în vârful urechilor.

— Da, sigur că pot. Nicio problemă, zise şi scoase din sertar o lupă, ca să vadă mai bine semnele. E foarte simplu. Ai nevoie de ceva care a aparţinut Stăpânului – aici se opri şi se uită la ghetele lui Septimus. Ceea ce… hm… ai deja. Pui acel lucru… adică ghetele, în faţa dragonului,

adică a lui Scuipăfoc, după care pui mâna pe nasul dragonului, îl priveşti în ochi şi îi spui… mai bine îţi scriu ce trebuie să spui, ca să nu uiţi.

Cărăbuş băgă mâna în buzunar şi scoase un cartonaş mototolit, apoi luă tocul din călimară şi scrise cu mare atenţie un lung şir de cuvinte.

— Mulţumesc, zise Jenna recunoscătoare. Mulţumesc foarte mult.

— Nu ai pentru ce, răspunse Cărăbuş. Îţi stau oricând la dispoziţie. Dar sper să nu mai fie vreo altă ocazie. Sper că Sep e bine şi… dacă mai ai vreodată nevoie de ajutor…

— Mulţumesc, zise Jenna cu lacrimi în ochi.

Alergă la uşă şi o deschise. Băiatul Lup stătea sprijinit de fereastră; părea extrem de plictisit.

— Hai, 409, îl îndemnă Jenna şi o luă la fugă spre Marele Arc de la capătul Căii Vrăjitorilor.

În scurtă vreme dispărură amândoi pe sub arcul placat cu lapislazuli.

Cărăbuş se întoarse la Scriptoriu, se aşeză şi îşi trecu mâna peste frunte. Îi era cald şi îşi dădea seama că nu era doar fiindcă se înroşea ori de câte ori o vedea pe Jenna. Se sprijini de spătarul scaunului, simţi că îl acoperă o sudoare rece şi văzu cum camera începe să se învârtească în jurul lui.

Ceilalţi scribi auziră bufnitura când Cărăbuş căzu de pe scaun. Foxy, fiul fostului Scrib Ermetic Şef, acum căzut în dizgraţie, se repezi afară şi îl găsi pe Cărăbuş întins pe jos. Primul lucru care îi atrase atenţia fu o înţepătură în picior, un punct

aflat între marginea ghetei şi jambieră, de la care se răspândea o roşeaţă puternică.

— A fost muşcat! ţipă el cât îl ţinea gura. S-a molipsit şi Cărăbuş!

MARCELLUS PYE

Marcellus Pye ura, dimineţile. Nu că ar fi fost uşor să ştii când se face ziuă în subteranele în care sălăşluia Marcellus. La orice oră din zi sau din noapte, o lumină difuză, roşie, domnea asupra Vechiului Drum de sub Castel. Lumina venea de la globurile de Foc etern, pe care Marcellus le considera cea mai mare realizare a lui şi, desigur, cea mai folositoare. Pe marginea Vechiului Drum se înşiruiau globuri mari de sticlă, pe care

Marcellus însuşi le pusese acolo cu vreo două sute de ani în urmă, atunci când se hotărâse să nu mai locuiască la suprafaţă, printre muritorii din Castel, fiindcă acolo erau prea multă gălăgie, mişcare şi lumină, iar pe el lucrurile acestea nu îl mai interesau de multă vreme. Acum Marcellus stătea sub unul dintre globuri, chiar lângă Marele Horn, tremurând, ud până la piele, şi îşi plângea singur de milă.

Ştia că e dimineaţă fiindcă ieşise afară cu o seară înainte, să îşi facă obişnuita plimbare nocturnă pe fundul şanţului de Apărare. În momentul de faţă, Marcellus nu avea nevoie să respire decât la zece minute odată şi putea foarte bine să stea chiar şi o jumătate de oră fără să tragă aer pe nas. Îi plăcea sub apă, fiindcă nu îşi mai simţea greutatea iar durerile înfiorătoare pe care le avea în oasele fragile se mai domoleau. Îi plăcea să meargă prin mâlul moale, unde găsea din când în când un ban de aur aruncat de cineva în şanţul de Apărare ca să îi aducă noroc.

La întoarcere se strecurase printr-o cameră de inspecţie a şanţului de care uitase toată lumea de multă vreme, luase o lumânare lungă, făcuse crestături pe ea ca să însemne orele şi înfipsese un ac în dreptul orei şase ca să îi atragă atenţia. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă că îl fură somnul – Marcellus Pye nu mai avea nevoie de somn şi, de fapt, nici nu îşi mai amintea de când nu mai dăduse geană-n geană – ci pentru că îi era teamă să nu uite de Ora Hotărâtă. Îi promisese pe cuvânt

de onoare mamei lui că nu va întârzia. Când îşi aduse aminte de mama lui, Marcellus se strâmbă de parcă mâncase o bucată de măr putred, în care mai era şi un vierme gras. Se înfioră şi se înfăşură cu pelerina roasă până la urzeală, încercând să se încălzească. Puse lumânarea într-o sticlă, apoi se aşeză pe banca rece de piatră de lângă Marele Horn. Îşi petrecu noaptea cu ochii la lumânare, în timp ce prin minte îi zburau în dezordine vechi formule alkimice pe care nu mai ştia cum să le folosească.

Deasupra lui, Marele Horn se înălţa ca un stâlp de negură. Vântul rece se învârtejea înăuntru şi urla aşa cum urlau pe vremuri Creaturile din borcanele lui Marcellus, ca le dea drumul afară. Lumânarea ardea, Marcellus se uita din când în când la ac şi apoi ridica ochii spre întunericul din Horn. Când flacăra se apropie de ac, începu să bâţâie nervos din picior şi să îşi roadă unghiile, un vechi năravla care renunţă îndată, fiindcă unghiile aveau un gust mizerabil.

Ca să îi mai treacă timpul şi să nu se mai gândească la ce urma să facă, Marcellus rememoră escapada din noaptea trecută. Nu mai ieşise de multă vreme în aer liber, dar nu fusese chiar atât de rău. Era întuneric beznă, fiindcă cerul era acoperit de nori, şi o ceaţă plăcută înăbuşea orice zgomot. Stătuse o vreme pe Drumul Vaselor şi aşteptase, dar mama lui se înşelase. Nu apăruse nimeni. Nu era supărat, pentru că îi plăcea Drumul Vaselor. Avea amintiri

frumoase din vremea când locuise acolo, alături de casa unde ţineau acum bărcuţele acelea caraghioase. Se aşezase în locul lui de pe malul apei şi căutase pietricelele de aur care ar fi trebuit să fie acolo. Se bucurase să mai vadă bucăţelele de aur, deşi erau ascunse sub un strat gros de mâl şi foarte zgâriate, probabil de bărcile acelea caraghioase. Marcellus se încruntă. Când fusese tânăr avusese o barcă *adevărată*. Pe vremea aceea Râul era adânc, nu semăna câtuşi de puţin cu apa mâloasă şi leneşă de acum. E adevărat, apele curgeau năvalnic şi erau destul de primejdioase, dar pe atunci bărcile erau lungi, cu carene grele, pânze mari şi lemnărie sculptată şi vopsită cu aur şi argint. Da, îşi spuse el, în vremea aceea bărcile erau bărci în toată puterea cuvântului. Iar soarele… soarele strălucea fără încetare. Nu îşi aducea aminte să fi prins vreo zi ploioasă. Oftă şi întinse mâinile, uitându-se scârbit la degetele descărnate, la pielea ca pergamentul, întinsă pe oase şi aproape transparentă la fiecare încheietură, la unghiile groase, îngălbenite, pe care nu mai avea puterea să le taie. Era absolut şi total revoltător. Chiar nu putea scăpa? Amintirea unei speranţe îi veni în minte, dar se duse pe dată. Nici nu se mai miră – de la o vreme uita totul.

Se auzi un uşor ţăcănit când acul căzu de pe lumânarea aprinsă şi lovi sticla. Marcellus se ridică obosit în picioare, întinse mâna înăuntrul Marelui Horn, găsi pe pipăite o bară de fier şi se aburcă pe scara care era prinsă de pietrele vechi.

Apoi, semănând mai degrabă cu o maimuţă oloagă, Ultimul Alkimist începu urcuşul prin Marele Horn.

Lui Marcellus îi trebui mai mult decât se aşteptase ca să suie până în vârful Hornului. Trecuse mai bine de oră când, tremurând de oboseală, ajunse pe policioara lată de la buza Hornului. Rămase acolo, cu ochii strâns închişi, alb la faţă, cu respiraţia şuierătoare, încercând să îşi revină şi sperând că nu întârziase. Mama lui avea să fie furioasă. După câteva minute făcu un efort de voinţă şi deschise ochii, dar regretă imediat. Zărind lumina slabă a lumânării care ardea jos, la baza Hornului, simţi că îl ia cu ameţeală şi i se făcu rău gândindu-se ce hău era sub el. Îl apucă tremuratul în vântul umed şi rece şi îşi trase picioarele sub pelerină. Simţea degetele de la picioare ca pe nişte bucăţi de gheaţă. „Poate chiar sunt bucăţi de gheaţă”, îşi zise el.

După o vreme auzi voci, voci tinere, răsunând în Horn. Scârţâind ca o poartă ruginită, Alkimistul se chinui să se ridice în picioare şi se îndreptă cu paşi târşâiţi spre ceea ce părea a fi o fereastră întunecată tăiată în peretele Hornului. Când se apropie, se văzu că nu era vorba de o fereastră obişnuită, ci un fel de apă adâncă, mai întunecată decât orice apă. Marcellus Pye găsi pe pipăite un disc mare de aur în buzunarul tunicii zdrenţuite şi îl potrivi într-o adâncitură din partea de sus a Oglinzii. Se uită în întunericul primei Oglinzi pe

care o făcuse şi o clipă rămase uimit. Ca prin vis, ridică mâna stângă şi apoi se încruntă. După câteva clipe scoase limba şi apoi se repezi.

Cu o viteză de care bătrânele lui oase nu îl credeau în stare, Marcellus Pye se aruncă spre Oglindă şi trecu cu mâinile prin ea, cu degetele încovoiate ca nişte gheare, ca să prindă ceva. Alkimistul blestemă, căci nu izbutise să prindă nimic. *Nimic*. Băiatul – oare cum îl chema? – îi scăpase din nou. Mai întinse mâinile o dată prin Oglindă şi, spre bucuria lui, înşfăcă tunica băiatului. După aceea îi fu uşor; îşi încleştă degetele pe cingătoarea Ucenicului – aici unghiile ca nişte gheare îi prinseră bine – şi trase. Băiatul se zbătu, dar la asta se aştepta. La ce nu se aşteptase era brusca apariţie a Esmeraldei. Creierul lui obosit îi juca feste. Dar Marcellus trase cu toată puterea, căci pentru el era o chestiune de viaţă sau de moarte, şi deodată ghetele băiatului rămaseră în mâinile Esmeraldei, iar Septimus Heap – acum îşi aduse aminte că *aşa* îl chema – intră prin Oglindă.

Septimus trecu prin Oglindă luptându-se. Îi trase Alkimistului trei pumni şi numeroase şuturi care nu prea avură efect fiindcă era desculţ, dar cel puţin se mai răcori. Se smuci şi se zbătu până când reuşi să scape din ghearele lui Marcellus şi se repezi spre Oglindă, de care se izbi însă ca de un zid de piatră.

— Ai grijă, Septimus, îi spuse Marcellus, apucându-l de tunică şi trăgându-l înapoi. Ai să te loveşti.

— Dă-mi drumul! ţipă Septimus, zbătându-se cu furie.

Marcellus Pye îl ţinea însă bine.

VECHIUL DRUM

— Septimus, zise el. Fii cu băgare de seamă. Până jos e cale lungă. Doar nu vrei să cazi.

Auzind că îi spune pe nume, Septimus se opri.

— De unde ştii cum mă cheamă?

Marcellus Pye zâmbi – acum îşi amintea.

— Ne cunoaştem de multă vreme, Ucenicule, zise el.

Septimus nu prea ştia ce să creadă, dar zâmbetul bătrânului avu darul să îl liniştească puţin. Rămase pe loc şi cumpăni situaţia. Pe cât îşi dădea seama, se afla într-o peşteră întunecată, alături de un om foarte bătrân. Se putea şi mai rău, dar se putea şi mai bine. De exemplu, ar fi putut avea ghetele în picioare. Apoi atinse buza Hornului cu vârful piciorului şi îşi dădu seama că ar fi putut fi şi *mult* mai bine.

— Cât de sus suntem? întrebă Septimus, pipăind marginea cu piciorul; simţea că îl cuprinde senzaţia bine cunoscută de ameţeală.

— Nu ştiu să îţi spun cu precizie, Ucenicule. Pot să îţi spun că eu am urcat mult. La fel de mult e de coborât, aşa că am face bine să ne urnim.

Septimus scutură din cap şi se trase deoparte.

— Nu merg nicăieri, zise. Nu cu tine.

— Adevăr grăieşti, căci nu vei ajunge nicăieri dacă nu mergi cu mine, chicoti Marcellus. În altă parte nu poţi să te duci.

— Plec prin Oglindă înapoi de unde am venit. Mă întorc la Jen. Cu tine nu merg.

Septimus se smulse din mâinile lui Marcellus şi se repezi din nou în Oglindă. Se izbi iarăşi ca de un perete şi se dădu înapoi clătinându-se.

— Domoleşte-te, zise Marcellus şi îl prinse chiar când era să cadă peste marginea Hornului. Nu te vei întoarce niciodată prin Oglindă. Eu am făcut această Oglindă. Doar eu am Cheia.

Septimus tăcu. Îi era grozav de teamă că bătrânul cel dezgustător chiar spunea adevărul. Se uită la Inelul cu Dragon, a cărui lumină ar fi trebuit să îl îmbărbăteze, ca de obicei, dar care acum nu îi aducea nicio alinare.

Marcellus Pye se duse târşâindu-şi picioarele până la marginea Hornului şi coborî pe prima treaptă a scării. Septimus îl auzi şi ridică inelul ca să vadă ce face, iar Marcellus îi zâmbi, arătându-şi cei trei dinţi lungi, galbeni, pe care lucea saliva.

— Hai, Septimus. A venit vremea să vezi unde îţi vei petrece Ucenicia. Nu fi atât de posomorât. Puţini au avut norocul să îmi fie Ucenici.

— Ucenic! Nu voi fi *niciodată* Ucenicul tău. Sunt deja Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit. Va veni aici în scurtă vreme ca să mă ia înapoi, spuse Septimus, cu mai multă încredere în sine decât avea de fapt.

— Mă îndoiesc foarte tare, făcu Marcellus. Hai, e vremea să cobori.

— Nu merg nicăieri, zise Septimus.

— Nu face prostii. După câteva zile petrecute aici, sus, ţi se va face foame şi frig; mă vei ruga să te las să cobori. Asta dacă nu cumva cazi şi te faci bucăţi. Nu va fi deloc plăcut, crede-mă. Ei, vii? repetă el cu voce mieroasă.

— Nu, răspunse Septimus categoric. Nici în ruptul capului.

A doua oară în dimineaţa aceea, Marcellus înşfăcă cu ghearele tunica lui Septimus şi îl trase după el. Septimus nu se aştepta să fie smucit cu atâta putere, drept care îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă de pe policioară.

— Ai grijă! strigă Marcellus, speriat că prada i-ar putea scăpa printre degete aşa de repede.

Dar Septimus îşi aduse aminte de visul lui. În mâna stângă avea Amuleta Zborului. Ţinând-o între degetul mare şi arătător, o îndreptă în jos, pe horn, apoi trase aer în piept şi se aruncă în hăul întunecat.

Îngrozit, Marcellus Pye privi neputincios cum ucenicul mult aşteptat trece în zbor pe lângă el, iar apoi văzu o sclipire aurie de care îşi amintea foarte bine. Era un lucru pe care îl avusese şi el odată şi la care ţinuse mai mult decât la orice pe lume, în afară de iubita lui soţie, Broda.

— Amuleta! ţipă el. Amuleta mea e la tine!

Septimus dispăruse însă în adâncul Hornului.

Nu fu un Zbor uşor. Deşi Septimus exersase

în mod regulat cu Alther, până acum nu zburase decât în spaţii deschise. Pe când aici… Hornul era îngust şi era înspăimântător să zbori pe întuneric. Septimus îşi dădu repede seama că, dacă voia să îşi controleze mişcările, trebuia să cadă cât mai încet cu putinţă. Câteva minute după aceea, Septimus aterizã uşor la baza Hornului.

Stătu puţin să îşi recapete suflarea şi privi în jur. În spatele lui era zidul gros al Hornului, iar în faţă se deschidea un tunel străvechi, pe cât îşi dădea el seama. În decursul timpului, în Castel fuseseră construite mai multe rânduri de tuneluri, iar acelea căptuşite cu un strat de cărămizi erau cele mai vechi. În camera lui Septimus, atârnată pe perete, se afla harta tunelurilor cunoscute, dar acesta nu era desenat acolo. Urma să îl deseneze el la întoarcere – *dacă* se mai întorcea.

Flăcările din globurile înşirate pe marginea drumului dădeau o lumină roşie, difuză, şi aruncau umbre pâlpâitoare pe zid. Septimus şuieră admirativ când înţelese că acesta e Focul etern al Alkimiştilor, despre care citise dar în a cărui existenţă nu crezuse. Unul dintre globuri era chiar la picioarele lui Septimus şi curiozitatea îl împinse să îl privească de aproape. Îngenunche şi atinse globul. Sticla verde, groasă, era rece, chiar şi atunci când flăcările se ridicară să ajungă la mâna lui şi dănţuiră pe loc, întocmai ca un căţeluş care aşteaptă să i se dea atenţie.

Zăngănitul scării de fier îl trezi din visare. Marcellus Pye cobora, şi la fiecare pas pe care îl

făcea, scara se zgâlţâia.

Septimus se sperie. O luă la goană în ciorapii de lână care alunecau pe pardoseala de calcar lustruit şi, în timp ce alerga, căuta din ochi o uşă sau un tunel prin care să scape de acolo. Nu găsi însă nimic, niciun locşor prin care să fugă sau unde să se ascundă de bătrân, odată ce acesta ajungea jos, ceea ce avea să se întâmple în scurtă vreme.

Vechiul Drum nu era chiar drept, ci şerpuit, căci urma linia Căii Vrăjitorilor – aflată mult deasupra – deşi era mult mai îngust. De îndată ce dădu primul colţ, Septimus oftă uşurat fiindcă nu mai vedea Hornul. Cu răsuflarea tăiată, încetini pasul şi se uită mai cu atenţie înjur. În scurtă vreme zări, spre bucuria lui, o mică arcadă în perete, la câteva picioare înălţime. Septimus se căţără până acolo şi se găsi la picioarele unei scări înguste, făcută în întregime din lapislazuli.

Căpătând curaj, Septimus urcă în goană treptele şi, spre bucuria lui, ajunse la o altă Oglindă, întunecată şi misterioasă, aşezată chiar în capul scării. Ca printr-o ceaţă, îşi văzu în oglindă chipul, cu ochii mari, speriaţi. Respiră adânc şi făcu eforturi ca să se liniştească.

Rugându-se ca suprafaţa oglinzii să cedeze la apăsarea degetelor lui, aşa cum se întâmplase cu cealaltă, Septimus împinse cu mâna în Oglindă. Temerile lui se adeveriră: bătrânul nu îl minţise, Oglinda nu îl lăsa să treacă. Era tare ca o stâncă. Disperat, Septimus se izbi de Oglindă, împinse cât

putea de tare, dar nimic nu se întâmplă. Deşi ştia că e în zadar, nu se putu opri să nu izbească în Oglindă cu pumnii, până când palmele i se învineţiră şi braţele începură să îl doară. De cealaltă parte a Oglinzii, Jillie Djinn ridică ochii de pe hârtii şi zâmbi. Se bucura întotdeauna când calculele îi ieşeau bine. Aranjă tocurile pe masă, împături hârtiile şi plecă grăbită spre Palat. Cât despre Septimus, el renunţase. Cu capul plecat, coborî scara de lapislazuli spre Vechiul Drum.

Marcellus Pye îl zări de îndată. Vocea lui tremurătoare se auzi din spatele lui Septimus.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Ucenicule. Aproape am ajuns.

Vorbea cu atâta siguranţă de sine că Septimus îşi dădu seama că nu mai avea scăpare. Totuşi, mai putea face ceva ca să mai scape câtăva vreme din ghearele bătrânului. Căută Amuleta Zborului în chimirul lui de Ucenic dar *nu o găsi*.

Septimus o luă la fugă, dar chiar când dădu ultimul cot al Vechiului Drum, ştiu că nu mai are unde fugi. În faţa lui, Drumul era închis de două uşi înalte de aur. Două globuri de Foc etern, aproape la fel de înalte ca el, străjuiau uşa de o parte şi de alta. Septimus se aşează între ele şi flăcările se apropiară de el, parcă bucuroase să reîntâlnească un vechi prieten. Tot ce putea să mai facă era să asculte paşii şovăielnici care se apropiau.

— A, Ucenicule, pufăi bătrânul, arătându-şi din nou dinţii gălbejiţi. Cred că asta a fost a ta,

zise batjocoritor şi îi flutură Amuleta Zborului prin faţa ochilor. Dar acum se pare că este din nou a mea.

— Amuleta Zborului nu aparţine nimănui, zise Septimus posac.

Bătrânul râse pe înfundate.

— Bun răspuns, Ucenicule, şi adevărat. Îmi dau seama că vom lucra bine împreună. Felicitările mele – ai trecut examenul de intrare. Ai găsit intrarea… Ha. Ha. Fac şi eu câte o glumă. Ei, dar unde am pus cheia?

Pe Septimus îl cuprinse groaza şi se întoarse ca să o ia la fugă, dar Marcellus nu putea fi luat pe nepregătite; întinse mâna, îl prinse pe Septimus de chimir cu ghearele şi îl trase înapoi. Gâfâind de efort, bătrânul scoase discul de aur şi îl puse într-o adâncitură rotundă, chiar în centrul uşilor de aur. Apoi îl trase pe Septimus de acolo.

— Dă-te înapoi, Ucenicule, azi avem de împlinit un lucru primejdios.

Uşile se deschiseră încet, dezvăluind privirii întunecimea unei văgăuni imense. Septimus rămase împietrit, incapabil să înţeleagă ceea ce vedea. Suspendat în întunecimea aceea, cu ochii ţintă la Marcellus Pye şi Septimus, era un tânăr cu păr negru, buclat, îmbrăcat într-o robă neagră pe care era brodat un cerc de aur, la fel ca discul pe care îl ţinea bătrânul în mână. Pe faţă avea întipărită o expresie neobişnuită, de uimire amestecată cu aşteptare.

Marcellus îl privi cu dor nespus, deoarece ştia

că se află faţă în faţă cu ceva ce el nu mai avea cum să fie niciodată – el însuşi la vârsta de treizeci de ani –, după care îi dădu brânci lui Septimus în întunericul îngheţat.

Uşile mari se închiseră tăcute în urma lui şi Septimus dispăru.

PALATUL PUSTIU

hiar pe când Septimus era îmbrâncit prin uşile de aur, Gringe, Paznicul Porţii de Miazănoapte, trecea podul scund de lemn care ducea la Palat.

— Bună dimineaţa, domnişoară, îi spuse

Gringe lui

Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu în dimineaţa aceea.

— Bună dimineaţa, domnule Gringe, îi răspunse Hildegarde.

— Ia te uită, îmi ştiţi numele! exclamă Gringe.

— Desigur, domnule Gringe. Toată lumea îl cunoaşte pe Paznicul Porţii de Miazănoapte. Pot să îţi fiu de folos cu ceva?

— Păi… să vedeţi… e o problemă delicată şi nu pot sta multă vreme, deoarece şi pentru că am lăsat-o pe doamna Gringe la Poartă, iar dânsa e puţin capsată, cum s-ar zice, nu îi place să numere banii nici când e în toane bune, aşa că tre' să mă întorc repejor şi ştiţi…

— Cu ce pot să te ajut? repetă Hildegarde.

— Aaa… da. Am venit să îl văd pe Silas Heap. Dacă nu vă supăraţi.

— Nu mă supăr deloc, domnule Gringe. Vă rog să luaţi loc acolo cât trimit un mesager după el.

Hildegarde se duse în Pasajul Central şi sună dintr-un clopoţel de argint aflat pe un vechi scrin de abanos. Clinchetul răsună pe coridorul pustiu.

Gringe nu prea se simţea la largul lui în Palat. De fapt, nici nu prea îi venea să creadă că Silas Heap locuieşte aici. Se uită la şirul de scaune aurite tapisate cu catifea roşie, pe care i le arătase Hildegarde; păreau prea fragile şi, vrând să evite vreo neplăcere, se duse în colţul cel mai întunecos al sălii, unde zărise un fotoliu care părea

confortabil şi solid în acelaşi timp.

Fotoliul era aproape ascuns în umbră şi pe el, nevăzut de Gringe, stătea o bătrână fantomă – Godric, fostul paznic al porţii, care acum dormea netulburat.

— Nu! strigă Hildegarde pe neaşteptate. Nu pe scaunul acela, domnule Gringe!

Gringe, care se pregătea să se aşeze, sări în sus de parcă îl muşcase ceva.

— Pe acela stă cineva, îi explică Hildegarde.

Gringe, care nu văzuse în viaţa lui o fantomă şi nici nu avea de gând să îşi schimbe obiceiurile, clătină trist din cap. Vasăzică era adevărat ce se spunea – că la Palat erau toţi într-o ureche. Acum înţelegea de ce Silas se simţea bine aici.

Gringe fu uşurat atunci când Silas îşi făcu apariţia, urmat de Maxie. Silas era puţin agitat; se bucura că găsise o scuză ca să plece. O lăsase pe Marcia să scotocească prin Palat, în căutarea lui Septimus care, după cât se părea, chiulise la un examen, lucru care stârnise admiraţia lui Silas. Până la urmă băiatului îi venise mintea la cap şi se comporta ca un copil normal.

Gringe sări în sus de pe scaun.

— Unde e? întrebă el cu glas autoritar.

— Să nu mă iei şi tu la întrebări, zise Silas. De-abia i-am spus Marciei că nu am habar. Oricum, mi se pare absolut normal. Nu e de mirare că a chiulit de la un examen atât de bizar.

— Ce examen? întrebă Gringe, neştiind ce să creadă.

— Ceva ce eu nu am studiat, asta e sigur. Nu poate fi ceva important. Mă rog, dar de ce îl cauţi? S-a jucat de-a zborul puiului pe podul mobil? Aşa sunt băieţii, parcă nu ştii.

Silas chicoti îngăduitor, amintindu-şi de vremurile când se juca împreună cu o ceată de prieteni: alergau în sus pe pod în timp ce se ridică şi săreau chiar în ultimul moment. Câştigător era cel care reuşea să nu cadă în şanţul de Apărare.

— Zborul puiului? repetă Gringe; cum se întâmpla de obicei, avea sentimentul că trăieşte pe altă planetă decât Heap. Că doar nu s-o fi apucat Simon să chinuie bieţii pui? Mă rog, nici nu mă mir. Băiatul ăsta face numai rele, oriunde s-ar duce.

Fu rândul lui Silas să nu înţeleagă.

— Simon? *Pui*? făcu el.

Gringe nu avea însă de gând să se lase dus cu preşul.

— Uite ce e, Heap, Vreau să ştiu unde este băiatul tău, Simon.

— Păi, asta vrem cu toţii, îl repezi Silas.

— Mda. Rupert vrea să îl înveţe minte, cum mă vezi şi cum te văd. Ţine foarte mult la soră-sa, iar acu, dacă ea a fugit din nou cu neisprăvitu…

— A fugit cu Simon? zise Silas; acum parcă înclina să împărtăşească părerea lui Gringe despre neisprăvitul de fiu-său. Cum a fugit?

— Cum, nu ştiu. Dacă aş fi ştiut aş fi oprit-o.

— Îmi pare rău, Gringe, zise Silas, care se săturase să mănânce papara din cauza boacănelor

lui Simon, dar nu ştiu unde este. Şi îmi pare rău că Lucy e tot încurcată cu el. E o fată cumsecade.

— Da, este, răspunse Gringe, dezumflat de răspunsul lui Silas.

Amândoi erau stânjeniţi, aşa că rămaseră tăcuţi câteva clipe. Apoi Gringe zise:

— Ei, eu am plecat. Fii cu ochii pe Jenna, dacă e Simon prin preajmă…

— Jenna… zise Silas. Ciudat, nu am văzut-o în dimineaţa asta.

— Nu? Eu în locul tău m-aş duce să o caut. Am plecat. Facem o partidă mai încolo, dacă vrei. Pot să îţi împrumut o echipă de Pedestraşi.

— Am echipa mea personală acum, Gringe. Nu, mulţumesc, pufni Silas. Apoi, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Sarah, adăugă: Ascultă, ce-ar fi să vii tu aici? Mai schimbăm locul.

— Eu? Să vin la Palat de două ori într-o singură zi? Măi să fie, se hlizi Gringe. Mulţumesc, Silas.

Silas îl conduse pe Gringe până la uşa Palatului.

— Ne vedem mai târziu, atunci, zise Gringe şi adăugă, după ce se gândi câteva clipe: Să ştii că nu avem pui pe pod. Nici *picior* de pui.

— E de la sine înţeles, îi zise Silas împăciuitor.

Îi făcu semn cu mâna şi plecă în căutarea Jennei, urmat de Maxie.

Silas nu avu mai mult noroc decât Marcia. Aceasta colinda prin Pasajul Central, însoţită de

Alther, deschidea uşă după uşă, striga „Septimus! Jenna!” şi trântea uşa cu zgomot. În cele din urmă, Alther simţi că nu mai poate răbda.

(Marcia, mie nu îmi miroase a bine, zise el.

— Întocmai, Alther. Septimus! Jenna!

Tranc!

— E ciudat că nu o găsim nici pe Jenna.

— Chiar aşa. Septimus! Jenna!

Tranc!

— Marcia, eu plec puţin. Vreau să vorbesc cu cineva.

— Vorbitul nu va ajuta la nimic, Alther. M-am săturat de cât am vorbit cu pisăloaga de Jillie Djinn. Mi-a îndrugat verzi şi uscate, tot felul de prostii. Trebuie să îl găsesc pe Septimus *acum*. Septimus! Jenna!

Tranc!

Alther o lăsă pe Marcia să trântească uşile şi plecă în zbor pe deasupra Pasajului Central. Ajuns la celălalt capăt, zbură până la foişorul din aripa de răsărit a Palatului, apoi se răsuci pe scara spiralată şi rămase câteva clipe la etajul de sus ca să îşi limpezească gândurile, fiindcă era puţin tulburat. Îşi netezi roba – deşi, bineînţeles, de arătat tot la fel arăta – şi îşi aranjă puţin barba. Apoi trase aer în piept şi, luând o atitudine respectuoasă, cu totul neobişnuită pentru el, intră încet prin perete în Camera Reginei.

Regina sări în sus când îl văzu.

— Vă rog să mă scuzaţi, Maiestatea Voastră, spuse Alther pe un ton respectuos şi înclină uşor

capul.

— Cred că aş putea să te scuz, Alther, răspunse Regina zâmbind pe jumătate. Dacă îmi spui ce te-a adus aici. Şi te rog din suflet, nu îmi mai spune Maiestate. Cerys e de ajuns. Sunt un Spirit ca şi tine. Titlurile pompoase nu mi se mai potrivesc, oftă ea.

— Aş dori să ştiu dacă aţi văzut-o pe fiica dumneavoastră în această dimineaţă, Cerys.

Regina zâmbi drăgăstos.

— Într-adevăr, am văzut-o.

— Aşa, deci. E tot la căsuţa Zeldei, nu-i aşa?

— Vasăzică ştii şi tu despre Calea Reginei? Nu mai e un secret, ca pe vremuri.

— Secretul dumneavoastră e în siguranţă dinspre partea mea. Jenna l-a luat cumva şi pe tânărul Ucenic Neobişnuit cu ea?

— Da, erau împreună. Un băiat drăguţ. Ştii o grămadă de lucruri, ca de obicei. Întotdeauna te-am admirat şi mi-a fost puţin teamă de tine. Păreai să înţelegi chiar orice.

— Vasăzică l-a luat pe Septimus cu ea? Acum se explică toate. Mulţumesc, Cerys. Mă duc să îi spun Marciei să nu mai înnebunească lumea din Palat.

— Draga de Marcia, spuse Regina gânditoare. A salvat-o pe Jenna.

— Într-adevăr, zise Alther.

Tăcură amândoi, amintindu-şi de ziua când deveniseră fantome. Până la urmă Alther reveni la realitate.

— Atunci pot să plec. Mulţumesc.

Dădu să plece, dar se întoarse şi zise:

— Cerys, aţi putea să mai ieşiţi pe afară. Nu vă face bine să staţi tot timpul închisă în foişor. Pe de altă parte, ar trebui să vă gândiţi să vă arătaţi Jennei. Ştiu că e o hotărâre importantă, dar…

— Mă voi arăta atunci când Va veni Vremea, spuse Regina cu oarecare asprime. Pentru Prinţesă este important să descopere singură unele lucruri şi să se arate demnă de a fi Regină, la fel cum am făcut şi eu. Până atunci, stau aici ca să păzesc Calea Reginei, aşa cum a făcut mama mea pentru mine şi cum va face Jenna pentru fiica ei.

— Ei, Cerys. Până atunci mai e.

— Sigur că da, dar trebuie să fii oricând atent. La revedere, pe data viitoare.

Regina se duse plutind spre locul ei de lângă focul care nu se stingea niciodată şi Alther înţelese că audienţa se sfârşise. Trecu prin perete cu un sentiment nedesluşit de nemulţumire şi doar mult mai târziu îşi dădu seama că Regina nu îi răspunsese clar la niciuna dintre întrebări.

Alther se duse să o găsească pe Marcia şi să îi spună că nu mai avea rost să trântească uşile fiindcă Jenna îl luase cu ea pe Septimus la Mătuşa Zelda. O găsi certându-se cu Sir Hereward în faţa uşii Jennei.

— Dacă nu te dai deoparte, Sir Hereward, spunea Marcia pe un ton ameninţător, voi fi nevoită să trec prin tine. Să nu spui că nu te-am

prevenit.

Bătrânul cavaler clătină necăjit din cap.

— Cer iertare Neobişnuinţei Voastre, dar Prinţesa mi-a poruncit cât se poate de limpede să nu las pe nimeni să intre în camera ei. Din păcate, interdicţia se referă şi la dumneavoastră. M-aş bucura dacă ar fi altfel, dar…

— Sir Hereward, nu mai vorbi în dodii. Trebuie să discut cu ea pe loc. Dă-te la o parte!

— Oof! gemu Sir Hereward atunci când vârful ascuţit al botinei de piton trecu prin încălţările lui de fier.

— Marcia! o luă Alther la rost. Nu e nevoie de aşa ceva. Chiar nu e nevoie. Sir H. Îşi face datoria ca la carte. Jenna nu e în camera ei. L-a luat pe Septimus şi s-a dus să o vadă pe Mătuşa Zelda.

— *Poftim*? făcu Marcia şi se opri, cu piciorul tot în piciorul lui Sir Hereward.

Cavalerul îşi trase piciorul, apoi scoase sabia, o puse de-a curmezişul uşii şi o fulgeră pe Marcia din priviri. Aceasta se dădu înapoi.

— Bine, dar ce i-a venit să îl ducă pe Septimus la Mătuşa Zelda? Alther, e îngrozitor. Septimus trebuie să stea lângă mine astăzi; îl pândeşte o mare primejdie. Cât despre Jenna, ştii la fel de bine ca mine că trebuie să stea în Castel. Cine ştie ce li se poate întâmpla când traversează Mlaştinile. Ce o fi fost în capul lor?

Alther aruncă o privire spre Sir Hereward, neştiind dacă să vorbească în faţa bătrânului cavaler, dar acesta, diplomat, stătea cu ochii

aţintiţi la propriile picioare. Sir Hereward ştia când să dispară din peisaj. Cu toate acestea, Alther o luă pe Marcia de cot şi o duse mai încolo. În timp ce mergeau alături, Alther îşi dădu seama, îngrozit, că Marcia tremura.

De cum ajunseră la o distanţă de unde nu puteau fi auziţi, Alther zise:

— Nu au luat-o prin Mlaştini, Marcia. Mai este o Cale.

Lui Alther nu prea îi venea la îndemână să facă asemenea mărturisiri. Calea Reginei era un secret cunoscut doar de Regine şi de fiicele lor. Cu mulţi ani în urmă, pe când era el însuşi Vrăjitor Neobişnuit, dăduse de Calea Reginei în Căsuţa Păzitoarei în timp ce o căuta pe Betty Crackle, predecesoarea Mătuşii Zelda. Betty lăsase Calea deschisă şi Alther, spre uimirea lui, se trezise în Camera Reginei, alături de Regina Matilda, temuta bunică a lui Cerys. Se întorsese cât putuse de repede la Căsuţa Păzitoarei, dar nu înainte ca Regina Matilda să îl pună să jure că nu va divulga niciodată secretul Căii.

— Da, Alther, dar nici prin Port nu e mai bine.

— Nu au plecat nici prin Port, Marcia. Există o Cale mult mai rapidă şi mai sigură.

Marcia îl cunoştea prea bine pe bătrânul ei magistru ca să nu îşi dea seama că nu vrea să îi spună mai mult.

— Tu ştii ceva, nu-i aşa? Ştii ceva, dar nu îmi spui.

Alther dădu din cap:

— Îmi pare rău, Marcia, am jurat să nu spun niciodată. E un secret al Reginelor.

— Mda, dar se pare că pentru Septimus nu e un secret.

— Nu. Adică, vezi tu, Septimus pare a fi diferit.

— Asta şi e necazul, Alther, zise Marcia cu voce gâtuită de panică (după cum i se păru lui Alther). Chiar e diferit. Atât de diferit că mi-a scris un bilet *acum cinci sute de ani*.

FANTOMELE PALATULUI

Sir Hereward oftă uşurat când Marcia şi Alther se îndepărtară pe coridor, dădură colţul şi dispărură.

În camera Jennei, o altă fantomă, de data aceasta una nesuferită, care stătuse cu urechea lipită de uşă, se îndreptă de spate, cu un zâmbet răutăcios pe buzele subţiri. Vasăzică Prinţesa cea îndărătnică fugise cu Ucenicul în Mlaştinile Ierboase. Şi, din cât auzise, nu se ţinuse de cuvânt. Avea să plătească scump, iar Ucenicul să nu creadă că scăpase nepedepsit.

Fantoma Reginei Ethelcrunta se apropie de o lădiţă de lemn negeluit în care Jenna îşi păstra lucrurile de preţ, se uită o vreme la cutie şi apoi făcu capacul să se deschidă fără zgomot. Răscoli printre lucruri cu un deget lung şi osos şi, când găsi ceea ce căuta, făcu ceva ce fantomele nu pot face în mod obişnuit: luă obiectul – o biluţă de argint pe care erau scrijelite literele P.I. – şi îl puse în buzunar. Apoi, zâmbind viclean, ieşi prin uşă şi

trecu prin bietul Sir Hereward, care suferise deja atâtea în ziua aceea.

Fantoma Reginei Cerys părea că doarme în fotoliul de lângă foc, dar când Regina Ethelcrunta se furişă înăuntru şi se îndreptă spre dulapul cu poţiuni, fu uimită să vadă că urmaşa ei i se pusese în cale şi părea hotărâtă să nu cedeze.

— Nu ai voie să treci, îi spuse Cerys cu răceală.

— Nu fi caraghioasă, copila mea. Ştii că am tot dreptul să merg pe Calea Reginei. Aşa am să şi fac. Dă-te la o parte.

— Nu mă dau.

— Ba ai să te dai!

Furioasă, Regina Ethelcrunta trecu prin Cerys, care gemu, nu numai fiindcă trecuse prin ea, ci şi fiindcă fantoma Ethelcruntei părea surprinzător de materială. Îşi reveni tocmai la timp ca să facă uşa dulapului să se închidă.

— La jocul ăsta mă pricep şi eu, zise Ethelcrunta înveninată şi făcu uşa să se deschidă.

— Da, dar numai una dintre noi va câştiga, răspunse Cerys, făcând iar uşa să se închidă.

— Chiar aşa, copila mea. Îmi pare bine că ţi-a venit mintea la cap, zise Ethelcrunta şi făcu uşa să se deschidă din nou.

— Am de gând să îmi ocrotesc fiica. Nu poţi să mă împiedici, declară Cerys, supărată de-a binelea, şi făcu uşa să se trântească iar.

Apoi, înainte ca Ethelcrunta să îi poată răspunde, Cerys începu să se învârtească. Se

învârti din ce în ce mai repede, ca un vârtej, trăgând după ea aerul din foişor, până când, cu toată împotrivirea ei, Ethelcrunta fu prinsă de curent şi răsucită prin camera rotundă ca o frunză în vânt.

— Du-te! strigă Cerys.

Regina Ethelcrunta fu aruncată afară din cameră, din foişor şi proiectată peste pajişti, spre Râu, unde ateriză în mijlocul unei grămăjoare de balegă de dragon, aranjată cu grijă de Billy

Pot. Cătrănită, se ridică din mizerie şi zbură semeaţă spre malul Râului, unde o aştepta Gondola Regală.

Ţinând capul sus, fără să se uite înapoi, Regina Ethelcrunta urcă pasarela şi îşi luă locul sub baldachin. Gondola fantomatică se puse în mişcare, se îndepărtă tăcută de grădinile Palatului şi se îndreptă spre mijlocul Râului, unde alunecă la vale şi trecu prin o blocadă de bărci care, nu se ştie de ce, luaseră foc. Regina Ethelcrunta plescăi nemulţumită văzând ce dezordine domnea în Castel, dar se consolă gândindu-se că nu va mai dura multă vreme. Va avea ea grijă.

Cu un zâmbet mulţumit, Regina Ethelcrunta se sprijini de spătarul canapelei ca să se bucure de călătorie. Erau mai multe moduri de a ajunge la Căsuţa Păzitoarei, se gândea ea.

În timp ce Regina Ethelcrunta era aruncată afară din foişor, Alther cobora împreună cu Marcia una dintre scările care duceau la Pasajul Central.

— Cum adică ţi-a scris un bilet acum cinci

sute de ani?

— Alther, azi-dimineaţă… am deschis raftul sigilat.

— Ce ai făcut?

— Ţii minte, mi-ai arătat odată cum se face. Voiam să văd ceva care se afla acolo.

— Nu cumva Eu, *Marcellus*?

În ultima jumătate de oră, Alther devenise din ce în ce mai palid. Acum era aproape transparent. Marcia dădu din cap.

— Ai deschis Eu, *Marcellus*? E sigilat dinainte de vremea când tunelurile au fost îngheţate.

— Ştiu, ştiu, dar trebuia să risc. Am văzut… am văzut ceva în calculele lui Jillie Djinn pentru Examenul Practic de Prorocire pe care urma să îl dea Septimus.

— Femeia aceea face tot timpul calcule, zise Alther. Ieri am prins-o calculând procentul de uzură al pantofilor ei noi. Voia să ştie exact cât o vor ţine.

— Nici nu mă mir. Pe mine mă scoate din sărite. La ora asta ar trebui să fiu în Scriptoriu, ca să ascult una dintre teoriile ei plicticoase. Vai, ce să mă fac?

— Marcia, zise Alther, ce anume ai găsit în Eu, *Marcellus*?

— Am găsit… Vocea o lăsă, de parcă se înăbuşea. A fost *îngrozitor*.

— Ce ai găsit? o întrebă Alther cu blândeţe.

— Am găsit un bilet de la Septimus. Era pentru mine.

— Marcia, eşti sigură?

— Da. Ştii că Septimus, când se semnează, face o înfloritură complicată la sfârşit – cred că vrea să fie numărul şapte.

— Da, zise Alther. E o fandoseală, dar tinerii au fel de fel de semnături ciudate în zilele noastre. Sper că va găsi ceva mai practic după ce va mai înainta în vârstă.

— Poate să aibă cea mai trăsnită semnătură, Alther. Poate să se semneze cu dulceaţă de căpşuni, stând în cap, dacă aşa îi place, chiar că nu am nimic împotrivă. Dar nu cred că vom mai apuca să îl vedem înaintând în vârstă… nu în acest Timp, în orice caz.

Alther tăcea. Era năucit, fiindcă ştia că Marcia nu s-ar fi jucat cu vorbele. Marcia era şi ea tăcută, fiindcă îşi dăduse seama că ceea ce spusese era probabil adevărat.

— Ce scria în bilet? întrebă Alther încet.

Ajunseseră la ultima treaptă şi se opriseră în penumbra unei intrări. Ploaia rece bătea într-o lucarnă de deasupra lor. Tremurând, Marcia scoase o bucată de hârtie veche, foarte fragilă. O despături cu mare grijă, fiindcă părea gata să se transforme în pulbere în orice clipă, şi, străduindu-se să vadă literele la lumina slabă, citi cu glas tare cuvintele pe care le scrisese Septimus cu atâţia ani înainte.

Dragă Marcia.

Ştiu că într-o zi vei găsi acest bilet, pentru că, atunci când vei vedea că nu mă mai întorc, vei

căuta peste tot prin Bibliotecă şi printre lucrurile de Alkimie care sunt acolo. Nu am văzut niciodată cartea lui Marcellus în Bibliotecă, dar sunt sigur că tu ştii unde se află. Probabil în acel raft sigilat. Sper să găseşti biletul la scurtă vreme după ce am dispărut, ca să nu îţi faci prea multe griji din cauza mea şi să spui tuturor unde m-am dus. Îl voi pune în secţiunea cu almanahul din cartea lui Marcellus. O scrie pentru Timpul nostru – adică al tău. Nu mai este şi Timpul meu. Voi pune biletul la ziua în care am plecat, ca să ştii unde să îl cauţi. Sper să nu îl roadă gândacii-de-hârtie. Vreau să îţi mulţumesc pentru că m-am bucurat să fiu Ucenicul tău şi mi-ar plăcea să fiu şi acum, dar acum sunt Ucenicul lui Marcellus Pye. Nu te îngrijora, nu e chiar rău, doar că îmi e dor de voi toţi şi, dacă printr-o întâmplare fericită ai putea să vii să mă iei de aici (deşi nu văd cum ai putea), m-aş bucura nemaipomenit de mult. Acum te las, fiindcă vine Marcellus. Am ajuns aici printr-o Oglindă, Jenna îţi va explica cum a fost. Cu drag, Septimus

— Vai de mine, şopti Alther.

I 8 CUŞCA DRAGONULUI

J

enna şi Băiatul Lup erau lângă cuşca lui Scuipăfoc. Deşi fusese r construită doar de câteva luni, cuşca arăta jalnic şi era crăpată în mai multe locuri, unde fusese reparată cu benzi de metal.

— Tu apuci de un capăt al barei şi eu de celălalt, spuse Jenna. E foarte grea. Sep… da, Sep

roagă întotdeauna pe cineva să îl ajute. De obicei pe mine.

Uşa era închisă cu trei bare late de fier, iar Jenna şi Băiatul Lup se pregăteau să o ridice pe cea de sus.

Lui Septimus nu îi plăcea să îl ţină pe Scuipăfoc închis noaptea, dar fusese nevoit să cedeze după ce o delegaţie de Vrăjitori refuzase să plece din apartamentul Marciei „dacă nu se ia o măsură”. Până atunci, Scuipăfoc putuse să alerge în voie prin curtea Turnului Vrăjitorilor, dar combinaţia dintre un dragon în libertate şi grămezile de balegă înalte de jumătate de metru nu fusese de bun augur. În scurtă vreme, rar mai găseai un Vrăjitor care să nu fi călcat din greşeală într-o astfel de grămadă, lăsându-şi cizma acolo, ba, mai rău, unul căzuse cu capul înainte într-un morman din astea şi trebuise să fie tras afară. În scurtă vreme, Scuipăfoc se lămurise că îi plac mantiile albastre de lână purtate de Vrăjitorii Obişnuiţi şi nimic nu îi stârnea pofta de mâncare mai mult decât o tură, două prin curte, pe urmele unei astfel de mantii apetisante.

Cuşca se cutremura de sforăiturile tânărului dragon, pentru că Scuipăfoc, ajuns acum dragon adolescent, începuse să doarmă târziu dimineaţa. Dar când Băiatul Lup şi Jenna ridicară bara şi o puseră cu grijă pe pământ, Scuipăfoc se trezi. Izbi cu coada căpriorii acoperişului şi lemnul trosni cu un zgomot asurzitor. Băiatul Lup sări speriat înapoi; în schimb, Jenna, care auzise zgomote mult

mai înspăimântătoare venind din cuşca lui Scuipăfoc, rămase pe loc.

— Îmi pare rău, Jenna, zise Băiatul Lup ruşinat. Nu mă aşteptam. Lasă, pot să le iau eu pe celelalte două.

Spre surprinderea Jennei, Băiatul Lup ridică singur bara din mijloc, cea care era foarte îndoită, apoi pe cea de jos şi le trânti alături. Dinăuntrul cuştii se auzi o bufnitură: Scuipăfoc plesnea din coadă, nerăbdător să fie lăsat afară.

Acum trebuia descuiată uşa cuştii. Jenna luă o cheie mare, atârnată lângă uşă de un cârlig, şi o băgă în broasca de alamă.

— Uşa se deschide în afară, îi spuse ea Băiatului Lup. Să ai grijă să nu te izbească atunci când iese Scuipăfoc. Şi fii atent la picioare, fiindcă îi place să calce lumea pe degete. Sep spunea… spune întotdeauna că e o pură întâmplare, dar eu cred că o face special. Crede că e un joc şi îi place cum ţopăie oamenii de colo-colo într-un picior, urlând cât îi ţine gura.

Jenna răsuci cheia în broască, uşa se deschise cu un pocnet şi Scuipăfoc se năpusti afară, ţăcănind din gheare pe rampă, cu gâtul întins ca să respire mai bine aerul rece al dimineţii. Se opri la baza rampei şi privi nedumerit în jur. Lăsă capul pe o parte şi apoi, parcă întristat, se aşeză pe jos şi rămase acolo, neobişnuit de cuminte.

Scuipăfoc se transforma într-un dragon arătos. Deşi nu avea decât ceva mai puţin de cinci metri lungime – adică jumătate din lungimea la

care avea să ajungă ca adult – părea deja mare şi puternic. Solzii verzi îi sclipeau sub ploaia fină a dimineţii şi scoteau în evidenţă muşchii puternici, mai ales când dragonul se mişca. Aripile de piele, verzi-cafenii, erau strânse de o parte şi de alta a şirului de ţepi negri crescuţi pe spinare, de la ceafă, chiar din spatele urechilor, până în vârful cozii. Ochii verzi ca smaraldul aruncau scântei şi nările erau umflate fiindcă amuşina aerul, căutând mirosul cunoscut al lui Septimus Heap, Stăpânul lui.

Ţinând bine ghetele lui Septimus, Jenna se apropie încet de Scuipăfoc, având grijă să nu facă vreo mişcare bruscă – ştia că dimineaţa te poţi aştepta la orice de la el. Dar dragonul nu făcu nicio mişcare atunci când Jenna veni lângă el şi puse mâna pe solzii reci de pe grumaz.

— Septimus nu este aici, Scuipăfoc, spuse ea blând. Am venit eu în locul lui.

Scuipăfoc îi aruncă o privire bănuitoare şi mirosi ghetele. Apoi pufni şi suflă pe nas o pleaşcă verde-cenuşie de muci de dragon, care străbătu în viteză curtea şi aterizâ cu un plescăit puternic pe o fereastră aflată la etajul al doilea al Turnului Vrăjitorilor. O clipă mai târziu fereastra se deschise şi o Vrăjitoare furioasă scoase capul afară.

— Hei! ţipă ea. Nu poţi să ţii animalul ăla în frâu? Data trecută mi-a trebuit trei zile ca să curăţ fereastra. Apoi, văzând că lângă dragon nu se afla Septimus, ci Jenna, începu să se bâlbâie: Vai, vai

de mine. Iertare, Maiestatea Voastră, şi trânti fereastra.

— Nu îmi mai spuneţi aşa, mormăi Jenna, apoi, văzând privirea întrebătoare a Băiatului Lup, adăugă: Nu sunt Regină. Nu ar trebui să mi se adreseze în acest fel. Nici nu vreau să fiu vreodată Regină.

Băiatul Lup o privi uimit, dar nu scoase o vorbă, cum făcea de obicei atunci când lucrurile luau o întorsătură îndoielnică.

— Acum trebuie să fac Locum Tenens, 409, zise Jenna, părând că nu e prea sigură pe ea. Sper să meargă.

— Bineînţeles că va merge, zise Băiatul Lup, care credea nestrămutat că Jenna putea face orice îşi propune.

Jenna scoase din buzunarul tunicii cartonul mototolit pe care i-l dăduse Cărăbuş, citi instrucţiunile cu atenţie, apoi luă dintr-o cutie veche de caramele o bucată de piele albastră pe care era scris Locum Tenens. Jenna se aşează lângă ghetele lui Septimus şi Băiatul Lup văzu cum mişca din buze; repeta iar şi iar Locum Tenens, ca să îl memoreze. Fu uimit să vadă cât de mult dura – aproape tot atât de mult cât îi trebuise lui ca să citească una dintre reţetele de poţiuni ale Mătuşii Zelda. Băiatul ştia că nu prea are cum să o ajute pe Jenna la Locum Tenens, în schimb se gândi că ar putea folosi câte ceva din ceea ce învăţase cât timp trăise printre jderii din Pădure.

Se aşează cam la trei metri în faţa lui

Scuipăfoc şi îşi aţinti privirea asupra dragonului, impunându-i să stea calm şi liniştit. Scuipăfoc se uită doar o clipă în ochii Băiatului Lup şi apoi îşi feri privirea, dar era îndeajuns. Acum ştia că este supravegheat. Se foi pe loc, dar nu se mişcă de-acolo. Rămase cuminte sub ploaia fină, sperând că Stăpânul lui va apărea în scurtă vreme şi îi va face de petrecanie jderului cu două picioare care nu îşi dezlipea ochii de la el.

Într-un sfârşit, Jenna fu sigură că a memorat Locum Tenens. Luă ghetele lui Septimus şi le puse în faţa lui Scuipăfoc. Cuminte, acesta mirosi ghetele, după care dădu capul pe spate şi suflă lung. Băiatului Lup i se făcu rău. Nu era obişnuit cu răsuflarea fierbinte a dragonului, al cărei miros ar putea fi descris ca o combinaţie de cauciuc ars, ciorapi vechi şi un iz de cuşcă de hamster necurăţată de multă vreme.

Jenna se ridică pe vârfuri şi puse mâna pe nasul lui Scuipăfoc.

— Priveşte-mă, Scuipăfoc, zise.

Dragonul îşi privi labele, apoi ridică privirea spre cer, îşi contemplă ghearele, iar la urmă răsuci capul pe spate şi îşi descoperi vârful cozii, care i se păru de-a dreptul fascinant.

— Scuipăfoc, insistă Jenna, uită-te la mine, te rog.

Ceva în vocea Jennei îi atrase atenţia lui Scuipăfoc. Lăsă capul într-o parte şi se uită la ea. Deşi mâna îi tremura, Jenna o ţinu în continuare pe nasul ud şi lipicios al dragonului. Era singura ei

şansă de a-l găsi pe Septimus şi totul depindea de dragon, care nu părea însă dispus să facă vreun efort. Scuipăfoc o privea neîncrezător pe Jenna. Oare îi adusese micul dejun? se întreba el.

Jenna îl privi în ochi, trase aer în piept şi recită rar:

— Scuipăfoc, uită-te la mine şi îţi voi spune cele cinci lucruri pe care trebuie să le înţelegi. Întâi: Scuipăfoc, de bună credinţă sunt când îţi spun că Stăpânul tău s-a pierdut.

Scuipăfoc lăsă capul într-o parte; spera că nu îi vor da din nou terci de ovăz.

— În al doilea rând: Scuipăfoc, de bună credinţă sunt când îţi aduc ceva ce aparţine Stăpânului tău.

Scuipăfoc închise ochii, gândindu-se ce buni ar fi vreo doi pui fripţi.

— Deschide ochii, Scuipăfoc, zise Jenna neînduplecată.

„Pentru ce face atâta tevatură?” se gândi dragonul şi deschise ochii.

— În al treilea rând: Scuipăfoc, de bună credinţă sunt când îţi spun că sunt Navigatorul tău.

Dragonul tocmai îşi zicea că nu ar refuza puii fripţi, cu terciul de ovăz ca garnitură. Ba chiar ar fi preferat să fie totul la grămadă, într-o găleată.

— În al patrulea rând: Scuipăfoc, de bună credinţă sunt când îţi cer să mă primeşti drept Locum Stăpânul tău.

Dragonul se întreba dacă aveau de gând să îi

dea *trei* pui la micul dejun, fiindcă deja se făcuse cam târzior.

— În al cincilea rând: Scuipăfoc, te rog stăruitor să îţi găseşti adevăratul Stăpân prin foc şi apă, pământ şi aer, oriunde s-ar afla el.

Jenna îl privi în ochi cele treisprezece secunde cât era necesar, apoi întoarse privirea. Scuipăfoc se întrebă dacă va trebui să îl găsească pe Septimus înainte sau după micul dejun şi spera că după. Apoi apucă ghetele lui Septimus şi le înfulecă.

— Scuipăfoc! ţipă Jenna. Dă-mi-le înapoi!

Prinse capătul unui şiret care dispărea cu iuţeală în botul lui Scuipăfoc şi trase. Dragonul îşi dădu capul pe spate. Îi plăcea să se joace trăgând de obiecte şi acum găsise unul tocmai nimerit. De fapt, ghetele lui Septimus îi făcuseră întotdeauna poftă. Jenna trase şi ea şi rămase în mână cu o bucată udă de şiret destrămat. Scuipăfoc înghiţi, râgâi şi apoi sări în sus de mirare.

De dincolo de Marele Arc răzbătură până la ei zăngăneli şi pocnituri însoţite de strigăte şi chiote ameninţătoare. Băiatul Lup sări speriat în picioare. Nu îi plăceau deloc zgomotele puternice şi neaşteptate, fiindcă îi aduceau întotdeauna aminte de Armata Tânără, unde erau treziţi cu goarna la miezul nopţii.

— Sunt Gâtuitorii de Şobolani, zise Jenna. Trebuie că au găsit un biet animal. Vai de el, nu mai are nicio şansă. Iar oamenii ăştia… chiar nu or avea nimic mai bun de făcut decât să bântuie cât e

ziulica de lungă prin Castel, zdrăngănind din capacele cutiilor de gunoi şi ucigând şobolani?

Zgomotul se întări când Gâtuitorii de Şobolani începură să cânte. „Şo-bo-lani, şo-bo-lani, şo pe şo-bo-lani!” Curtea Turnului Vrăjitorilor vuia de strigătele mulţimii şi mulţi Vrăjitori deschiseră ferestrele ca să vadă ce se întâmplă. Apoi, cu un urlet, gloata pestriţă de Gâtuitori de Şobolani se revărsă pe sub Marele Arc urmărindu-şi prada: doi şobolani disperaţi care alergau cât îi ţineau picioarele, unul dintre ei pe jumătate târât de celălalt.

Din motive necunoscute Jennei, şobolanii traversară în goana mare curtea şi se îndreptară spre cuşca dragonului, ignorând fântâna şi vreo două canale de scurgere, unde ar fi fost în oarecare siguranţă. Trecură printre picioarele lui Scuipăfoc, urcară în fugă rampa şi se aruncară în paiele cu miros înţepător de pe podeaua cuştii.

Gâtuitorii de Şobolani înconjurară cât ai clipi cuşca, zdrăngănind din capacele de tablă şi cântând. Scuipăfoc pufni dispreţuitor. Dragonilor nu le place să fie încercuiţi, şi în niciun caz de gloate zgomotoase, care zăngănesc din capace şi urlă. Nu ai zice, dar dragonii au ureche muzicală şi apreciază muzica clasică şi cântările bisericeşti. Ca dovadă, călugării din multe mănăstiri izolate s-au trezit cu câte un dragon care venea în fiecare seară să asculte corul gregorian. La fel era şi Scuipăfoc. Zăngănitul îi răneа urechile delicate, iar Gâtuitorii cântau fals, ceea ce îl scoase cu totul

din răbdări. Cu un răget se întoarse spre Gâtuitorii de Şobolani şi îi învălui în suflarea lui fierbinte de dragon.

Alţi oameni ar fi renunţat în acest moment şi, de fapt, nişte gură-cască veniţi să se distreze pe seama altora îşi luară călcâiele la spinare, dar majoritatea Gâtuitorilor rămaseră pe loc. Până acum nu le scăpase niciun şobolan şi nu aveau de gând să îşi schimbe de-aci înainte obiceiurile.

Jenna era furioasă.

— Cum îndrăzniţi? strigă ea. Cum îndrăzniţi să veniţi aici, să fugăriţi doi bieţi şobolani şi să speriaţi un dragon tânăr? Cum îndrăzniţi?

Hărmălaia se potoli şi Gâtuitorii, care erau atât de porniţi că nu o observaseră pe Prinţesă, lăsară jos capacele. Cântecul se stinse şi tăcură cu toţii, stânjeniţi.

Şeful Gâtuitorilor, un tânăr convins de misiunea lui, în piept cu o insignă pe care se vedea un şobolan înfiorător, cu colţi galbeni, picurând de sânge, ieşi în faţă.

— Ne facem datoria de cetăţeni, Prinţesimea Voastră. Şobolanii sunt o pacoste, transmit boli…

Jenna izbucni în râs:

— E ridicol. Sunt la fel de curaţi ca dumneata sau ca mine. Iar bolile sunt răspândite de oameni, nu de şobolani.

— Cu îngăduinţa Domniei Voastre, avem altă părere. Molima care bântuie prin Castel a fost adusă de şobolani. De aceea trebuie ucişi până la unul.

— Ce nebunie, clătină Jenna din cap, nevenindu-i să creadă. Vânaţi şobolanii fiindcă vă place să ucideri animale fără apărare. E oribil.

— Ar trebui să ne fii recunoscătoare, se auzi din spatele mulţimii o voce ascuţită.

— De ce? întrebă Jenna, simţind ameninţarea din voce.

— Fiindcă unii spun că tu ai adus Molima, Prinţesă.

— *Eu*? făcu Jenna, neputând să îşi creadă urechilor.

— Da, da. Lumea zice că a venit pe Corabia-Dragon. Şi mai zice că acea corabie *mutantă* ar fi trebuit lăsată pe fundul şanţului de Apărare, acolo unde îi e locul.

Cuvintele fură însoţite de murmure aprobatoare venind din spate, deşi nimeni din cei aflaţi în preajma Jennei nu îndrăzni să spună ceva.

Jenna amuţi, uluită şi speriată, iar Gâtuitorii de Şobolani luară tăcerea ei drept încuviinţare şi dădură năvală spre cuşca lui Scuipăfoc. Se urcară toţi grămadă pe rampă şi cât ai zice peşte răscoleau prin paie în căutarea şobolanilor. Jenna şi Băiatul Lup, copleşiţi de numărul lor, nu mai aveau cum să se împotrivească, dar Scuipăfoc era de altă părere. Când Gâtuitorii de Şobolani trecură pe lângă el, plesni furios din coadă şi îl trimise pe individul cu voce ascuţită tocmai în fundul cuştii, unde ateriză într-o grămadă de balegă de dragon. Apoi, cu un scârţâit asurzitor – aşa cum face pielea tare a dragonului când se

întinde – şi un miros nesuferit de transpiraţie veche, desfăcu aripile şi le ridică în sus, aruncând o umbră uriaşă asupra cuştii. Gâtuitorii de Şobolani se opriră din căutat şi priviră uimiţi cum dragonul lasă capul în jos în faţa Jennei, invitând-o să stea acolo unde stătea Septimus – chiar la ceafă, între umeri.

Temându-se ca nu cumva dragonul să se răzgândească, Jenna se cocoţă cât putu de repede în spatele lui, se aşeză în locul lui Septimus şi îl trase pe Băiatul Lup în spatele ei, pe locul Navigatorului, care fusese al ei. Îşi aminti ce îl învăţase Alther pe Septimus la Primul Zbor al lui Scuipăfoc şi îl izbi de două ori cu călcâiul drept. Scuipăfoc înţelese comanda, bătu încet din aripi, o dată şi încă o dată, iar la a treia bătaie Jenna simţi cum muşchii i se încordează; se ridică doar câteva palme deasupra pământului şi se învârti prin curtea Turnului Vrăjitorilor. Apoi, tocmai când îşi lua avânt, unul dintre Gâtuitori urlă:

— Uite-i! Prindeţi-i!

Aşa se face că, atunci când se ridică de la pământ, Scuipăfoc avea la bord mai mulţi pasageri decât se aşteptase. De ultima ţeapă, chiar în vârful cozii lui, atârnau doi şobolani îngroziţi.

GÂTUITORII DE ŞOBOLANI

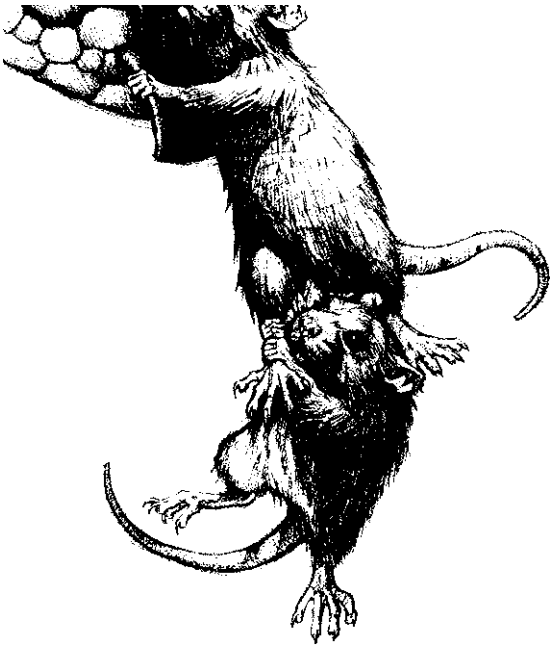

Celor doi şobolani le clănţăneau dinţii de frică atunci când Scuipăfoc se ridică din curtea Turnului Vrăjitorilor, însoţit de un cor de urlete şi huiduieli din partea Gâtuitorilor de Şobolani. Jenna era prea concentrată ca să le audă; încerca să îşi aducă aminte comenzile de zbor. O voce se înălţă însă deasupra tuturor celorlalte:

— E mână-n mână cu ei. Nu v-am spus eu? Ea e de vină, ea şi corabia pe care a adus-o aici. Hai, băieţi (deşi vocea era a unei femei înalte şi slabe ca o prăjină, majoritatea Gâtuitorilor de Şobolani erau bărbaţi şi băieţi), haideţi să o scufundăm şi să terminăm cu ea.

Restul gloatei îi răspunse cu urlete entuziasmate.

Scuipăfoc se ridică în văzduh. Jenna şi Băiatul Lup văzură mulţimea cum trece pe sub Marele Arc şi se îndreaptă spre străduţa care ducea la atelierul de bărci. Şobolanii agăţaţi de coada lui se legănau încolo şi încoace, gata-gata să pice.

— Dawnie, zise şobolanul cel mai mare, care era agăţat de coada lui Scuipăfoc, în timp ce al doilea, mai mic dar mai rotofei, se ţinea de labele lui, Dawnie, ţi-ai înfipt ghearele în laba mea. Chiar trebuie să te ţii atât de strâns?

— Tu crezi că îmi face plăcere, Stanley? Ce-ai vrea să fac? Să îmi dau drumul şi să mă ucidă nemernicii de jos? Asta vrei?

— Au. Nu, draga mea, nu spune prostii. Mă gândeam doar dacă nu ai putea să mă ţii mai puţin strâns. Mi-au amorţit labele.

Scuipăfoc se lăsă în jos, chiar deasupra mulţimii. Unul dintre Gâtuitori aruncă un capac de pubelă, bine ţintit, care zbură spre şobolani, răsucindu-se în aer ca un ferăstrău circular.

Stanley închise ochii. „Atât ne-a fost”, se gândi el. „Ce moarte, despicat în două de un capac de pubelă!”

Numai că Scuipăfoc văzu capacul zburând spre el. Săptămânile de antrenament la evitat obiecte zburătoare, la care îl obligase Septimus (şi pe care le ura, fiindcă în tot acest timp Cărăbuş arunca diverse lucruri înspre el), îşi dovediră acum utilitatea. Scuipăfoc evită capacul dintr-o singură mişcare, ca un adevărat profesionist, şi, din aceeaşi mişcare, îl azvârli cât colo cu coada.

— Aaauu! Stanley! Ne-am duuus! strigă Dawnie.

Băiatul Lup, căruia îi era şi aşa destul de rău, înţelegea prea bine cum se simţea Dawnie.

Jenna îl conduse pe Scuipăfoc cu viteză maximă spre atelierul de bărci. Zburară deasupra mulţimii de Gâtuitori şi Jenna îşi dădu seama că mai aveau cam cinci minute până când gloata ajungea acolo. În aceste cinci minute trebuia să aterizeze cu Scuipăfoc, să ajungă la Casa Dragonului şi să pună corabia la adăpost.

Lui Jannit Maarten nu îi făcu deloc plăcere să îl vadă pe Scuipăfoc îndreptându-se spre atelierul ei. Ultima venire a dragonului însemnase un adevărat dezastru, şi numai alde Heap fuseseră de vină. Iar acum dragonul venea din nou, fără îndoială împreună cu un alt membru al familiei Heap. Când Scuipăfoc începu să coboare spre atelier, Jannit încercă să îl îndrepte spre locul unde fusese şlepul Portului, pe care ea şi Rupert Gringe tocmai îl lansaseră la apă. Dar Scuipăfoc nu o luă în seamă. Nu îi plăcea când cineva dădea din mâini şi striga: „Aici, *aici*! Uf, cârmă şi carenă, ce face dihania asta idioată?”

Scuipăfoc zbură pe deasupra lui Jannit, cât pe ce să o atingă, şi ateriză pe cabina unui vechi trauler, care şi aşa de-abia se ţinea. Cabina ar fi putut rezista dacă pe ea ar fi aterizat un pescăruş, dar nu avea nicio şansă în faţa unui dragon a cărui greutate, măsurată în pescăruşi, era de şapte sute şaizeci şi patru. Cabina se prăbuşi cu zgomot, iar

Scuipăfoc şi pasagerii lui se treziră în cala traulerului, într-o baltă de apă stătută.

— Sus, Scuipăfoc, sus! strigă Jenna şi îl împunse tare cu călcâiul drept.

Nu fără greutate, însoţit de un duet de chiţăituri venind dinspre coada lui, Scuipăfoc izbuti să se tragă afară din cală, fâlfâind din aripi şi agăţându-se cu ghearele; în cele din urmă, se trânti fără pic de demnitate chiar lângă trauler şi acolo rămase.

— Uite ce ai făcut! îl luă Jannit la rost, cu răsuflarea tăiată după ce alergase prin curte. Am fi putut să-l reparăm. Rupert chiar voia să se apuce de treabă mâine. Acum ce mai poate face?

— Îmi pare rău, Jannit, se scuză Jenna, coborând de pe grumazul lui Scuipăfoc. Îmi pare foarte rău. Dar Gâtuitorii de Şobolani vin încoace ca să distrugă Corabia-Dragon.

— Păi de ce? Doar nu e şobolan!

— Ştiu, răspunse Jenna cu oarecare asprime.

Îl lăsă pe Băiatul Lup să îl păzească pe Scuipăfoc şi o luă la fugă spre Casa Dragonului.

— Jenna! strigă Jannit şi se luă după ea. *Jenna*!

Dar Jenna nu se opri, ceea ce o îngrijoră pe Jannit. E adevărat că nu fusese chiar încântată atunci când Corabia-Dragon – pe jumătate corabie, pe jumătate dragon, după cum arăta şi numele – apăruse pe nepusă masă în toiul nopţii, cu câteva luni în urmă. Acum însă, fiindcă se afla în atelier, Jannit se considera răspunzătoare

pentru soarta ei. Nimeni nu îndrăznea să se atingă de bărcile lui Jannit Maarten, şi cu atât mai puţin o şleahtă de golani care îşi spuneau Gâtuitorii de Şobolani. Lui Jannit îi plăceau şobolanii.

— Rupert, îi zise Jannit băiatului lui Gringe, care tăia de zor nişte scânduri, ia câţi oameni găseşti în atelier şi duceţi-vă şi închideţi porţile tunelului. Pune şi drugul. Repede!

Rupert Gringe lăsă totul baltă şi plecă să ducă la îndeplinire ordinul lui Jannit. O cunoştea îndeajuns cât să ştie că nu era de glumit cu ea.

Corabia-Dragon se afla la capătul Fundăturii, până de curând un canal aflat pe o latură a curţii atelierului, care se termina la picioarele zidului de piatră al Castelului. Încă de când devenise stăpâna atelierului, Jannit se întrebase ce rost avea fundătura aceea. Cu trei luni în urmă aflase. Fusese trezită din somn în tăria nopţii şi descoperise o grotă uriaşă, deschisă în zid chiar la capătul Fundăturii. Şi nu era o grotă oarecare, ci o sală îmbrăcată în lapislazuli şi acoperită cu hieroglife de aur. Lui Jannit nu îi plăcea opulenţa şi găsea că întreaga situaţie însemna o bătaie de cap în plus, dar, pe de altă parte, nu avea cum să nu fie impresionată. Se îndoia că mai exista vreun atelier care să aibă un astfel de loc – sau o asemenea corabie – şi se simţea tare mândră.

Jannit era însă speriată fiindcă, deşi fusese reparată cu măiestrie de ea însăşi, ajutată de Rupert Gringe şi Nicko – aşa încât nimeni nu ar fi zis că fusese lovită de două Trăsnete nimicitoare şi

ajunsese pe fundul şanţului de Apărare – Corabia-Dragon nu îşi recăpătase cunoştinţa încă. Capul dragonului se odihnea pe bordura de marmură a Casei

Dragonului, ochii erau închişi, iar respiraţia rară şi liniştită. Coada, încolăcită cu grijă de Jannit şi Nicko, zăcea ca o bucată neînsufleţită de funie verde, căci de atunci nu se mişcase câtuşi de puţin.

Se auzi un zdrăngănit puternic atunci când Rupert închise porţile tunelului cu drugul de fier. Câteva clipe mai târziu se auzi o hărmălaie şi mai mare. Trupa Gâtuitorilor de Şobolani ajunsese chiar în momentul când era pus drugul.

— Nici nu mă gândesc să las şleahta aia să îmi strice bărcile, zise Jannit când o ajunse pe Jenna din urmă.

Împreună se strecurară pe lângă o grămadă de scânduri sprijinite de zidul Castelului, o luară pe o potecă printre două bărci cu catarge înalte şi pânze zdrenţuite care trebuiau schimbate şi ajunseră repede la intrarea în Casa Dragonului. Cu toate strigătele furioase şi bufniturile care se auzeau de la porţile atelierului, înăuntru era linişte şi o lumină slabă, odihnitoare.

Corabia-Dragon zăcea nemişcată, cu capul pe singurul covor persan al lui Jannit (acum destul de pârlit de foc), întins pe bordura de marmură. Jenna îngenunche şi puse mâna pe capul dragonului, dar acesta nu făcu nicio mişcare. Solzii netezi erau reci la atingere, iar pleoapele

verzi, închise peste ochii de smarald, nu clipiră câtuşi de puţin atunci când Jenna le mângâie.

Jannit stătea mai la o parte şi privea. Chiar şi într-o situaţie ca aceasta, Jannit se ferea să se amestece. Se obişnuise să o lase pe Jenna singură cu dragonul şi de obicei chiar pleca de acolo, ca să nu le tulbure. Observase că, ori de câte ori Jenna mângâia dragonul, peste atelier se lăsa liniştea. Astăzi însă, curtea răsuna de bufnituri repetate: Gâtuitorii de Şobolani voiau cu orice chip să spargă porţile atelierului. Jannit se întreba ce avea de gând Jenna; pierdea vremea mângâind dragonul, în timp ce ar fi trebuit să baricadeze Casa Dragonului. Nu scoase însă o vorbă, pentru că încăpăţânarea Jennei de a-l trezi pe dragon o speria oarecum, dar, în acelaşi timp, îi dădea motiv să spere.

Jenna sări brusc în picioare.

— Cred că am auzit-o, zise ea şi ochii îi străluceau.

— Poftim? făcu Jannit, a cărei atenţie fusese atrasă de nişte ocări noi, inventate de Rupert Gringe înadins pentru Gâtuitorii de Şobolani.

— *Corabia-Dragon*. Abia vorbea, dar sunt sigură că am auzit-o. Trebuie să sigilăm Casa Dragonului.

— Şi cum, mă rog? făcu Jannit pe un ton cam răstit, fiindcă îşi dădea seama că gloata nu avea de gând să plece şi precis nu avea să se mulţumească să distrugă doar Corabia-Dragon.

— Tot aşa cum a fost deschisă. Cu Foc, cu Foc

de Dragon, zise Jenna cu însufleţire, dar apoi se întristă. Vai, Scuipăfoc nu poate face Foc.

— Ba poate, răspunse Jannit, căreia Nicko îi povestise de-a fir a păr cum ieşise Scuipăfoc din ou. A scos foc pe nări când a ieşit din ou.

— Atunci a fost doar un Foc de pui de dragon. Toţi puii fac aşa când ies din ou.

Dinspre porţi veni zgomot de lemn rupt.

— Mai au puţin şi sparg porţile, zise Jannit sec. Nu prea mai avem timp. Îmi cer scuze, mă duc să îmi iau toporul. Văd că şi-o caută cu lumânarea.

Jenna înţelese că singurul lucru care îi mai rămânea de făcut era să îl convingă pe Scuipăfoc să facă Foc. Scoase cutia Navigatorului din buzunarul tunicii, o deschise şi alese bucata de piele roşie. O despături, dar se îngrozi când văzu că pe ea nu era scris decât un cuvânt: Foc. Nu se aştepta la aşa ceva. Să fie doar un cuvânt de ajuns?

Trebuia să încerce. Se întoarse în fugă la Scuipăfoc.

— Dă-mi voie, 409, zise ea gâfâind şi se urcă în spinarea dragonului.

Băiatul Lup dădu să se urce şi el dar, spre marea lui uşurare, Jenna îi zise:

— Asta trebuie să o fac singură. Trebuie să îl fac pe Scuipăfoc să scoată Foc pe nări.

Scuipăfoc ciuli urechile. Foc? Acum? Şi cu micul dejun cum rămâne?

Dinspre poartă se auzi hărmălaie mare, dar

vocea lui Rupert le acoperi pe toate celelalte:

— Aţi venit după şobolani, musiilor, şobolani veţi găsi. Unii mari, cu topoare. Hai, să vă vedem!

Ca răspuns la amabila invitaţie a lui Rupert Gringe, Gâtuitorii izbiră cu putere în uşă. Se auzi un trosnet asurzitor şi mulţimea năvăli în curte. Zgomotul se înteţi când se încăierară. Rupert, Jannit şi băieţii de la atelier se luptau vitejeşte şi erau pe punctul de a câştiga, dar câţiva Gâtuitori reuşiră să scape de ploaia de lovituri.

Conduşi de femeia-prăjină, se desprinseră din grup şi, agitând tot felul de arme improvizate, se îndreptară spre Casa Dragonului, strigând:

— La moarte cu dragonul! *La moarte*!

foc şi căutare

Scuipăfoc se ridică în aer, cu Jenna în spate.

În timp ce grupul de Gâtuitori care scăpaseră nevătămaţi porniră în căutarea Corabiei-Dragon, Jenna îl mână pe Scuipăfoc spre discul de aur prins în zid deasupra intrării în Casa Dragonului. Era o plăcere să îl vezi pe Scuipăfoc zburând: bătea rar din aripi, stăpân pe fiecare mişcare, şi răspundea la toate comenzile Jennei. În câteva clipe ajunse în dreptul discului şi rămase acolo, plutind în aer, de parcă înţelesese ce voia Jenna de la el. Dedesubt, Gâtuitorii tocmai treceau printre cele două bărci cu catarge înalte. Aproape

ajunseseră la Casa Dragonului.

— Foc! strigă Jenna cât putea de tare. Foc, Foc, Foc!

Nu se întâmplă însă nimic. Îngrozită că poate mai erau şi alte cuvinte de spus, Jenna o văzu pe femeia-prăjină ieşind dintre cele două bărci, în mână cu o scândură în care erau bătute cuie. Se ducea drept spre capul Corabiei-Dragon.

— Te rog, Scuipăfoc, te rog. Foc!

În acea clipă Scuipăfoc se cutremură. Undeva, în măruntaiele lui, se auzi un huruit. Începu în stomacul cu foc, apoi căpătă putere, trecu prin valva de foc şi intră cu viteză în gâtlej. Jenna simţi valul de foc urcând prin gât. Scuipăfoc tuşi, parcă luat prin surprindere, umflă instinctiv nările şi suflă două şuvoaie de gaz.

— Foc! ţipă Jenna cât o ţinea gura.

Cu un şuierat puternic, gazul luă Foc. Şuvoiul de văpăi, proiectat cu forţă, învălui discul de aur şi pentru o clipă Jenna se temu că se va topi din cauza căldurii, fiindcă strălucea în lumina roşie de parcă era din aur lichid. De dedesubt izbucniră strigătele de uimire ale Gâtuitorilor de Şobolani. Jenna privi în jos, să vadă dacă ajunseseră la Corabia-Dragon, şi rămase cu gura căscată: în locul unde se aflase intrarea nu se mai vedea acum decât zidul de piatră al Castelului.

Scuipăfoc reuşise! Casa Dragonului dispăruse de parcă nici nu fusese vreodată. Intrarea era din nou sigilată, aşa cum fusese din vremea lui Hotep-Ra.

Jenna îl luă pe după gât. Era fierbinte, aproape că o frigea, dar nu îi păsă.

— Mulţumesc, Scuipăfoc, *mulţumesc*. N-o să mă mai plâng *niciodată* că trebuie să îţi tai ghearele de la picioare. Promit.

Scuipăfoc strănută şi suflă un şuvoi de gaz supra-încălzit şi o pală de Foc în direcţia Gâtuitorilor de Şobolani; aceştia fugiră care încotro, căutând adăpost. Tot atunci luă foc şi o grămadă de bărcuţe cu zbaturi, aduse de Rupert Gringe pentru a fi reparate.

Jenna şi Scuipăfoc zburară înapoi la traulerul dărâmat. Scuipăfoc ateriză lângă resturile bărcii şi rămase cu aripile pe jumătate deschise, ca să poată să îşi ia zborul imediat, dacă era nevoie. Băiatul Lup se urcă în spatele Jennei.

— Scuzaţi-mă, Maiestatea Voastră, se auzi o voce bine cunoscută lângă piciorul stâng al Jennei, aţi putea să vă daţi puţin mai în faţă? Aşa am reuşi, Dawnie şi cu mine, să ne strecurăm în spatele dumneavoastră.

Jenna recunoscu vocea. Părea să apară întotdeauna atunci când se aştepta mai puţin. Se uită în jos şi acolo, aşa cum bănuise, se afla Stanley – fost Şobolan Mesager, fost Şobolan Secret, actualmente şobolan fugar din faţa Gâtuitorilor.

— Hai, Stanley, repede, până nu te văd Gâtuitorii, zise Jenna şi îi întinse mâna să îl ajute.

— Eu nu mă mai urc pe… *chestia* aia, spuse şobolanul mic şi rotofei care era cu Stanley.

— Dawnie, draga mea, e singura noastră şansă.

Chiar atunci, se auzi o schimbare în strigătele Gâtuitorilor de Şobolani.

— E acolo, se auzi vocea ascuţită a femeii-prăjină. Ea e de vină. Ea să răspundă. Acum, pe loc.

— Pe loc, pe loc, *pe loc*! preluară ceilalţi cuvintele. Pe loc, pe loc, *pe loc*!

— Vin încoace, zise Băiatul Lup. Hai, Jenna. Lasă-i pe şobolani dacă nu vor să vină. Trebuie să plecăm.

Jenna se aplecă şi apucă laba lui Stanley.

— Nu mă lăsa, Stanley! se văicări Dawnie; făcu un salt cu boltă, îl prinse pe Stanley de glezne şi îl trase jos.

— Dawnie, *da-mi drumul*!

Jenna îi apucă pe cei doi şobolani certăreţi cu câte o mână şi îi trânti între doi ţepi mari, în spatele ei. În clipa următoare Scuipăfoc îşi luă zborul, urmărit de o ploaie de capace de la cutiile de gunoi şi o scândură în care erau bătute cuie – o privelişte deloc plăcută.

La două sute de picioare deasupra Castelului, şobolanii încă se mai ciorovăiau.

— Îţi dai seama că era să ne duci la pierzanie pe amândoi, Stanley?

— Eu? Eu să te duc la pierzanie? Asta-i culmea, tocmai tu să spui aşa ceva. Dacă aş fi făcut după capul tău, Dawnie, aşa cum fac de obicei, trebuie să recunosc, am fi fost amândoi

gâtuiţi la ora asta şi număraţi pe răboj.

— Cât de crud poţi să fii, Stanley. Avea dreptate mama.

— Hai să nu o amestecăm pe mama ta în povestea asta. Chiar nu e necesar.

— Ei, îmi pare bine că sunteţi din nou împreună, zise Jenna cu voioşie, ca să schimbe vorba.

Amândoi şobolanii tăcură mâlc, ceea ce nu le stătea în fire.

Profitând de tăcere, Jenna îi întinse Băiatului Lup cutia Navigatorului.

— Te rog, găseşte bucata verde de… de ce o fi. Scrie „Căutare” pe ea. Îmi trebuie ca să îl fac pe Scuipăfoc să îl găsească pe Sep.

— Căutare? repetă Băiatul Lup speriat. Cum arată Căutare?

— C-ă-u-t-a-r-e, îi spuse Jenna pe litere, strigând ca să o poată auzi în vâjâitul aripilor. Scrie cu litere mari, negre. Nu se poate să nu o găseşti.

— Ba se poate, murmură Băiatul Lup. Cum arată C? strigă el.

— Ca un corn! C de la corn, ai înţeles?

Jenna îl ducea pe Scuipăfoc în jurul Castelului. Se hotărâse să zboare în cercuri până când reuşea să facă o Căutare aşa cum trebuie. Era în acelaşi timp un prilej de a privi Castelul de sus. Părea o hartă uriaşă, pe care se mişcau încet zeci de furnici. Jenna era fascinată. Îşi aminti de preţioasa hartă pe care Simon l-o dăduse de o

Sărbătoare a Solstiţiului de Iarnă. Harta arăta fiecare acoperiş, fiecare copac, fiecare grădină, străduţă şi ascunzătoare din Castel. De fapt, în timp ce Scuipăfoc zbura încet spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, fostul cartier general al Şobolanilor Mesageri, Jenna se întreba dacă nu cumva cel care desenase harta avusese şi el un dragon, într-atât semăna priveliştea cu harta.

Băiatul Lup nu prea se descurca. Era destul că se afla la sute de picioare în aer, că îi era rău şi că făcea eforturi să nu cadă de pe dragon, darămite să mai aibă şi de căutat o literă anume. Zborul lui Scuipăfoc nu era chiar lin. La fiecare bătaie de aripi, îl izbea în faţă o pală de aer mirosind a dragon. Pe urmă dragonul ţâşnea în sus, rămânea câteva clipe suspendat şi apoi cobora puţin, lăsând în urma lui altă dâră de miros neplăcut. Nu erau în niciun caz condiţii ideale ca să scotoceşti într-o cutie după ceva cu litera C de la corn.

Tot căutând prin cutia de tablă, grijuliu să nu piardă vreo preţioasă bucată de piele de dragon, Băiatului Lup îi veni o idee şi înţelese de ce nu găsea Căutarea.

— Despre ce fel de corn e vorba? o întrebă el pe Jenna. Corn din cel care se mănâncă dimineaţa, la micul dejun, sau corn care creşte pe capul unor animale, sau poate cornul în care se suflă la vânătoare?

Jenna îşi dădu seama că nu are rost să îl încurce şi mai tare.

— Uite ce, zise ea, cred că cel mai bine ar fi dacă mi-ai da toate bucăţile de piele verde.

— Ura! Am găsit-o! strigă Băiatul Lup triumfător în timp ce dragonul lăsa aripile în jos. Eram nedumerit fiindcă aaau – dragonul ridică aripile – … nu ştiam ce fel de corn. Pe niciuna din celelalte… uuuf – dragonul lăsă din nou aripile în jos – … nu am văzut un corn. Uite… hopa – aripile se ridicară – … ia-o.

Îi dădu Jennei o bucată de piele verde, uscată, pe care scria Caută şi vei găsi.

— Bravo! zise Jenna.

Cu destulă greutate – era ca şi cum ar fi citit dându-se pe un tobogan – şi ţinând bine bucata de piele ca să nu i-o smulgă vântul, citi cuvintele Căutării:

Dragonule, să mergi haihui Pe urma Stăpânului. Căutarea s-o porneşti, Pe Stăpân să îl găseşti!

Cât ai clipi, Scuipăfoc făcu un viraj brusc la dreapta. Jenna fu luată prin surprindere. Ca să poată citi Căutarea, luase amândouă mâinile de pe ţepii dragonului, şi când acesta se răsuci în aer, ea alunecă, încercă să se apuce de ţepi, dar nu izbuti.

— Jenna! strigă Băiatul Lup. *Jenna*!

Nu primi niciun răspuns. Jenna dispăruse.

X

Recuperarea Călăreţului

Tenna era atât de speriată că nu mai avea putere nici să ţipe; ştia că nimic nu îi poate opri căderea spre Steiul Corbului, aflat sub ea, la mare depărtare. Dar în Scuipăfoc, îndată ce simţi că nu mai are un călăreţ în spate, se trezi un instinct despre care nici el nu avea habar, dar pe care îl au toţi dragonii care au învăţat un Om de Stăpân: instinctul de Recuperare a Călăreţului. Când Jenna căzu, Scuipăfoc se lăsă să cadă şi el ca o piatră şi o înşfăcă strâns cu ghearele picioarelor. Câteva clipe mai târziu, se ridica din nou în văzduh, asemenea unui vultur cu prada în gheare.

Băiatul Lup simţea că îşi pierde minţile. El nu o vedea pe Jenna dedesubt, în ghearele dragonului. Ştia doar că ea dispăruse.

— Jenna! strigă el. *Jenna*!

— 409! veni răspunsul, sau cel puţin aşa i se păru.

— Unde s-a dus, Stanley? întrebă Dawnie arţăgoasă. Asta-i prea de tot. Auzi, să plece aşa, dintr-odată. Şi, mă rog, cine mai pilotează chestia asta?

— Mai taci din gură, Dawnie! se răsti Stanley la ea, apoi, deşi îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea, se uită pe deasupra ţepilor, dar nu putu zări decât burta umflată a lui Scuipăfoc.

— 409! se auzi slab vocea Jennei, aproape luată de vânt.

— Jenna?

Băiatul Lup se răsuci să vadă dacă nu cumva era în spatele lui, unde, bineînţeles, nu era. Se uită în jos să vadă dacă era agăţată dedesubt, dar nu văzu decât burtoiul dragonului.

— 409… sunt *aici*…

Băiatul Lup începu să creadă că i se părea. *Unde* putea să fie?

Scuipăfoc se întoarse spre Castel şi începu să coboare, încet şi cu mare atenţie. Băiatul Lup se uita în jos, cercetător, speriat de ceea ce ar fi putut să vadă. Zburară peste Steiul Corbului, peste şirul de corăbii care blocau Râul şi nu lăsau corăbiile atinse de Molimă să intre în Port. Acum se îndreptau spre cheiul de sub birtul lui Sally Mullin. Clienţii ieşeau în fugă şi în scurtă vreme în faţa birtului se adunase o grămadă de curioşi care priveau în sus şi arătau cu degetul. Când Scuipăfoc coborî mai aproape, Băiatul Lup putu să

audă ce spuneau:

— Uite-o pe Prinţesă!

— Dragonul Vrăjitorului a răpit-o pe Prinţesă!

— Ia uite-o… stă atârnată… vai, vai…

— E moartă.

— Nu spune aşa ceva. Nu se poate. Nu e cu putinţă.

— Prea mult nici nu poate să facă, aşa cum e, strânsă în gheare. Totdeauna am zis că dragonul ăla o va lua razna. Cu toţi se întâmplă aşa.

— Uite, uite! Se mişcă. E vie! Uite…

— Acum coboară. O va face terci.

— Aaa! Nu pot să văd aşa ceva! Nu *pot*!

Scuipăfoc plutea la vreo zece picioare deasupra pământului. Băiatul Lup se bucurase înţelegând că Jenna nu căzuse, dar acum se sperie din nou: Cum avea să aterizeze Scuipăfoc fără să o zdrobească de pământ?

Dragonul coborî încet, încet, până când fu atât de aproape de chei că Băiatul Lup putea distinge modelul de împletitură de pe pălăriile pescarilor. Bătaia aripilor lui Scuipăfoc – şi, probabil, mirosul puternic de dragon – îi făcu pe cei de faţă să se tragă în lături. Băiatul Lup le văzu feţele uimite atunci când dragonul coborî cam la cinci picioare deasupra pământului, desfăcu ghearele şi Jenna sări vioaie pe chei, făcând câţiva paşi iuţi în faţă ca să îşi ţină echilibrul.

Mulţimea aplaudă, se auziră şi câteva fluierături admirative care, se pare, i se urcară la

cap lui Scuipăfoc, fiindcă se aşează pe chei, întinse gâtul şi Băiatul Lup simţi cum în burta lui se iscă un fel de huruit. Mulţimea, fascinată să vadă un dragon de la o aşa mică distanţă şi, mai ales, după o ispravă atât de îndrăzneaţă, îl înconjură, arătând cu degetul ceea ce lor li se păreau a fi ciudăţenii dar care, de fapt, erau fireşti la un dragon:

— Ce ţepi negri, înspăimântători…

— Şi ditamai coada…

— Nu mi-aş dori să mă ia în gheare…

Apoi, văzându-l pe Băiatul Lup:

— E un băiat în spatele lui…

— Ce mutră are! Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas cu el pe întuneric.

— Şşş, să nu te audă.

— Lasă că nu mă aude. Ia stai, ce e asta?

Huruitul din burta lui Scuipăfoc se auzea tare acum. Jenna se dădu înapoi, fiindcă ştia ce urmează, călcă pe de lături şi căzu de pe chei în apă. Mulţimea, încă intrigată de dragon, nu dădu nicio atenţie plescăitului şi nu văzu cum Prinţesa dispare sub apă. Scuipăfoc îşi dăduse capul pe spate şi-şi umflase nările, ascultând huruitul ca de vulcan dinăuntrul lui. Neluată în seamă de nimeni, Jenna ieşi la suprafaţă, scuipă un peşte mort, mic dar scârbos, şi porni înot spre treptele de la capătul cheiului.

Deodată, cu un vuiet nemaipomenit, un fuior de gaz fierbinte ieşi din nările dragonului şi luă Foc. Timp de zece, douăzeci, treizeci de secunde, focul ţâşni în aer, peste apă, unde arse pânzele a

două bărci de pescuit hering ancorate de-a latul Râului, alături de celelalte care blocau intrarea în Port. După cele treizeci de secunde, mulţimea se risipise. Mulţi se adăpostiseră în birtul lui Sally Mullin, unde li se pusese în mână una dintre nenumăratele găleţi pline cu apă şi li se spusese să se ducă „să stingă dragonul până nu luăm foc cu toţii”.

Restul curioşilor urcau în goană dealul spre Poarta de Miazăzi; aveau ce povesti cunoştinţelor adunate prin birturi la ora mesei.

Până la căderea nopţii, mai toţi locuitorii Castelului auziseră cum „Prinţesa a fost răpită de dragonul Vrăjitorului, da, da, ascultă la mine. O dihanie mare, da mare, ştii. Apoi i-a dat drumul să cadă, da, chiar aşa. Nu, nu a păţit nimic. Nu, nu a sărit ea. A căzut în Râu, înoată bine fata. Iar dragonul, vezi tu, a luat-o *razna*. Toţi fac aşa. A suflat foc pe nări chiar peste mine, mi-a pârlit părul, vezi? Nu, uite, aici, nu, *aici*. Ei, tot ce pot să-ţi spun e că ai nevoie de o pereche nouă de ochelari”.

Majoritatea auziseră şi cealaltă versiune: că Prinţesa era de vină fiindcă adusese Molima pe corabia pestilenţială, cum încercase să îi închidă pe Gâtuitorii de Şobolani în zidul Castelului prin nu ştiu ce şmecherie întunecată şi… vrei o *dovadă*, biiine, îţi dau o dovadă. A salvat două rozătoare. Nu râzătoare, *rozătoare*. Nu auzi bine? Şobolani, dom’le, *şobolani*. I-a luat cu ea pe dragon. Ei, *acum* ce mai ai de zis?” Aici povestitorul se lăsa pe

spătarul scaunului şi-şi încrucişa braţele, cu un zâmbet mulţumit pe buze.

Oamenii îşi dădură curând seama că puteai să crezi amândouă versiunile, după cum stăteai de vorbă cu unul sau cu altul. Toată lumea era însă de acord asupra unui lucru: de Prinţesă erau legate secrete nebănuite. Multe secrete.

Stanley şi Dawnie se simţiseră uşuraţi atunci când mulţimea o luase la goană. În toată tevatura aceea, nimeni nu îi băgase de seamă, mai ales că stăteau ascunşi între ţepii dragonului. După ce oamenii plecară, cei doi se ridicară şi Dawnie se aşeză mândră, ca un şobolan obişnuit să zboare cu dragonul.

— Sper să plecăm în scurtă vreme, zise ea. Mi s-a cam făcut foame. Mi-ar plăcea să iau dejunul în Port.

Stanley oftă, dar nu scoase o vorbă. Se uita la Jenna, care, udă leoarcă, se urcă la loc în spinarea lui Scuipăfoc.

— Vă simţiţi bine, Maiestate? întrebă el.

Jenna nu se supăra dacă Stanley îi spunea Maiestate. De fapt, chiar îi plăcea, fiindcă ştia că Stanley îi spune aşa cu drag.

— Da, mulţumesc, Stanley, răspunse ea. Tu cum te simţi?

— Mai bine ca niciodată, zise Stanley voios. Dimineaţa e frumoasă, norii se duc, tocmai bine pentru zbor. Ce şi-ar mai putea dori un şobolan?

— Masa de prânz, bombăni Dawnie.

ALFRUN

Scuipăfoc părea sigur pe el Zbura fără grabă, urmând cursul Râului spre Port.

— Sper că nu ne duce până la mare, zise Jenna.

— Mda, încuviinţă Băiatul Lup, care avea rău de dragon şi nu îşi putea închipui nimic mai îngrozitor în acel moment.

Ca să nu se mai gândească, Băiatul Lup se uită la Râul care şerpuia sub ei ca o panglică de argint şi încercă să găsească Plaja lui Sam, de unde el şi 412 plecaseră în expediţia prin Pădure cu câteva luni în urmă. Băiatul Lup zâmbi, amintindu-şi cât de fericit fusese că îl regăsise pe cel mai bun prieten al lui, deşi 412 nu mai semăna deloc cu cel pe care îl ştia din Armata Tânără. Nu doar fiindcă îi crescuse părul, fiindcă îşi găsise o

familie şi un nume ciudat sau fiindcă purta o tunică elegantă de Ucenic şi un chimir asortat. Nu, era vorba de altceva: 412 devenise mai încrezător în el însuşi, mai amuzant şi mai… mai asemănător cu ceea ce fusese mai bun în el. Dar acum… acum 412 dispăruse, poate chiar definitiv.

— Ai văzut anunţul privind Carantina, pus pe chei?

Întrebarea Jennei îi întrerupse şirul gândurilor şi el chiar se bucură.

— Ce anunţ? strigă el ca să acopere zgomotul aripilor lui Scuipăfoc.

De fapt, era sigur că nu l-ar fi putut deosebi de oricare alt anunţ. La urma urmei, ce era Carantina? îşi închipui un monstru oribil, la fel cu cel care, poate chiar în acel moment, îl urmărea pe 412 prin Pădure sau pe unde se va fi aflând el. Chiar şi Băiatul Lup, care era neîntrecut la găsit urmele, era pus în încurcătură. Cum să dai de urma cuiva care a fost tras înăuntrul unei oglinzi?

— Anunţul despre Molimă! strigă Jenna peste capetele celor doi şobolani, care urmăreau discuţia ca pe un meci de tenis. Şi despre baricadă. Înseamnă că anul ăsta nu vom avea

Neguţători din Nord. Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă va fi jalnică fără Târgul Neguţătorilor.

— Aha, zise Băiatul Lup. Dar ce e un Neguţător din Nord?

— Au corăbii foarte frumoase, îndrăzni Stanley să se bage în vorbă. Pot ajunge oriunde cu ele. Dar să ştii un lucru: pe vremea când eram eu

Şobolan Mesager, trebuia să fii cu mare băgare de seamă. Neguţătorii nu admiteau nici picior de şobolan pe corăbiile lor. Erau obligaţi să respecte Regulile Târgului. Unele dintre cele mai afurisite pisici pe care le-am întâlnit vreodată hălăduiau pe şlepurile Neguţătorilor din Nord. În timpul ultimei mele misiuni ca Şobolan Mesager, am avut o ciocnire deloc plăcută cu o fostă pisică de Neguţător, îşi aminti Stanley şi dădu amărât din cap. Ar fi trebuit să îmi dau seama că se va sfârşi astfel. A fost cea mai dezastruoasă misiune din viaţa mea; nu am întâlnit niciun şobolan care să se fi confruntat cu aşa ceva. Ţi-am spus despre Jack cel Smintit?

Stanley îi dădea mai departe, fericit că are un ascultător, dar nedându-şi seama că nimeni în afară de Dawnie nu îl putea auzi în zgomotul făcut de aripile lui Scuipăfoc, iar Dawnie se încăpăţâna să nu asculte decât prima propoziţie din orice spunea Stanley.

— Uite unul acolo, jos! exclamă Jenna ca răspuns la întrebarea Băiatului Lup. Uite!

Băiatul Lup privi spre Râu. Departe, dedesubt, văzu un şlep lung şi îngust, cu o pânză albă. Scuipăfoc îl văzu şi el. Băiatul Lup îşi dădu seama că dragonul încetineşte ritmul şi, în acelaşi timp, simţi că parcă nu îi mai e atât de rău.

— Coborâm! strigă Jenna.

Scuipăfoc dădea mai rar din aripi şi cobora. Jenna se uită în jur, să vadă încotro se îndrepta, şi o cuprinse bucuria. Nu era nicio îndoială:

Scuipăfoc se îndrepta spre ceva anume. Farmecul de Căutare îşi făcuse efectul. Poate că în scurtă vreme îl vor găsi pe Septimus.

— Se îndreaptă spre apă! strigă Băiatul Lup.

— Nu, zboară spre Pădure! ţipă Jenna.

Scuipăfoc făcuse un viraj; nu mai era deasupra Râului dar, deşi cobora, se îndrepta acum spre Pădure. Şi tocmai când Băiatul Lup şi Jenna se resemnaseră şi se pregăteau pentru o aterizare în Pădure, dragonul se întoarse şi o luă iar spre Râu.

— Zboară în cerc! strigă Jenna. Cred că nu s-a hotărât unde să aterizeze.

În bună măsură, Jenna avea dreptate. Scuipăfoc zbura în cercuri şi încerca într-adevăr să vadă *cum* să aterizeze, fiindcă *unde* ştia cu exactitate.

După ce mai dădură roată de trei ori, Scuipăfoc şi pasagerii lui zburau deasupra vârfurilor copacilor din Pădure, atât de aproape că ar fi putut atinge frunzele dacă întindeau mâna. Mirosul unui foc de tabără le veni în nas şi Băiatul Lup simţi că îi e tare dor de tabăra băieţilor Heap.

Scuipăfoc lăsă Pădurea în spate şi coborî în picaj spre Râu. Dawnie începu să ţipe. Chiar în faţa lor se afla şlepul Neguţătorului, de la care răzbătea până la ei un miros îmbietor de şuncă prăjită.

Jenna nu credea că e posibil ca un dragon lung de aproape cinci metri să aterizeze pe un şlep de aproape douăzeci, care mai are şi o pânză

destul de mare. Când Scuipăfoc ajunse deasupra şlepului, Jenna putu să îşi dea seama că părerea ei era împărtăşită şi de căpitanul vasului, care flutura din mâini şi striga ceva într-o limbă ale cărei cuvinte Jenna nu le înţelegea, dar de al căror înţeles era sigură.

Scuipăfoc nu pricepu nimic şi nici nu se sinchisi. Se îndrepta spre acoperişul cabinei şi, mai presus de toate, simţea mirosul micului dejun. Chiar şi un dragon pornit pe Căutare simte nevoia să ia micul dejun, ba chiar mai abitir decât alţii.

Aterizară cu o bufnitură. Pentru un dragon nu era mare lucru, dar *Alfrun* se scufundă în apă până la rama punţii. Când se ridică din apă, şlepul începu să se legene primejdios, ridicând valuri care ajungeau până la malurile Râului. Căpitanul se apropie furios, în mână cu o cange lungă.

— Plecaţi de aici! Plecaţi de aici! ţipa Snorri Snorrelssen supărată.

Snorri avusese o zi proastă. Fusese trezită dimineaţa de zgomotul unor cizme care bocăneau pe acoperişul cabinei şi de un ciocănit insistent în chepeng. Snorri nu era fricoasă, dar de această dată se sperie. În ultimele zile, Castelul devenise un loc neprimitor pentru străini. Oamenii îi învinuiau pe Neguţători că aduseseră Molima şi Snorri auzise multe ocări care îi erau adresate când se plimba pe lângă Castel. De fapt, de câteva zile stătea mai mult ascunsă pe *Alfrun*, aşteptând să mai apară şi alţi Neguţători. Nu se arătă însă niciunul. Snorri nu avea de unde să ştie că

pescarii care blocaseră Râul la Steiul Corbului îi întâmpinau cu salve de sudălmi şi peşti putreziţi.

Aşa se explică de ce, chiar în dimineaţa aceea cenuşie, după ce i se dăduse un ultimatum de zece minute – „ori pleci chiar acum, ori…”, Snorri Snorrelssen ridicase ancora. Nu îi plăcuse deloc ce ar fi putut însemna „ori „prin urmare, îşi luase tălpăşiţa. Iar acum, tocmai când începuse să îşi mai vină în fire, iată că un dragon cântărind cât şapte sute şaizeci şi patru de pescăruşi aterizase pe acoperişul cabinei. Chiar că era o zi nefastă.

Alfrun era însă mult mai solidă decât luntrea pescărească din curtea atelierului. Acoperişul scârţâi puţin în chip de protest, dar nu cedă. Şlepul se cufundă puţin în apă, dar îşi continuă drumul în jos pe Râu, purtând şi noua încărcătură, care nu părea deloc încântată să fie împunsă în coaste cu o cange ascuţită. Jenna simţea deja tremurai şi huruitul din stomacul lui Scuipăfoc şi ştia ce urmează.

— Nu, Scuipăfoc! ţipă ea. Nu!

Descălecă iute de pe dragon, spre uimirea lui Snorri, care nu băgase de seamă că dragonul avea pasageri. Huruitul se auzea mai tare acum. Băiatul Lup îl auzi şi el şi sări jos, iar cei doi şobolani se căţărară în grabă pe catarg şi apoi se aciuară pe o vergă, unde rămaseră agăţaţi, legănându-se în vânt ca o pereche de pescăruşi.

Jenna prinse cangea mânuită viguros de Snorri.

— Nu îl stârni! strigă ea. Te rog!

Snorri era însă mai înaltă şi mai puternică decât Jenna şi îi smulse fără nicio greutate cangea din mână. Huruitul din stomacul lui Scuipăfoc se făcea tot mai puternic, până când îl auzi şi Snorri. Se opri nedumerită.

— Ce… e… asta? întrebă ea în limba Jennei.

— Foc! strigă Jenna. Face Foc!

Orice căpitan de vas înţelege cuvântul „foc”. Snorri înşfăcă două găleţi ale căror mânere erau legate cu funie şi îi aruncă una Jennei.

— Apă! ţipă ea. Scoate apă!

Jenna urmă exemplul lui Snorri, coborî găleata în Râu şi o scoase plină cu apă mâloasă, verde, şi o aruncă… pe Băiatul Lup, care îl îndopa pe Scuipăfoc cu pâine şi slănină. De-abia atunci îşi dădu Jenna seama că huruitul se oprise.

— M-am gândit că nu poate să mănânce şi să facă Foc în acelaşi timp, rânji el bucuros.

Snorri îl privi pe Scuipăfoc cum înfulecă şi ultima bucată de slănină, soarbe apa din găleată şi apoi înghite şi farfuria de lemn. „Aoleu”, îşi zise ea, „în ce bucluc am intrat!” într-adevăr, nici nu era nevoie să fii Văzător de Spirite ca să îţi dai seama.

VĂZĂTOAREA DE SPIRITE

S

cuipăfoc dormea dus. În cala plină ochi era acum un spaţiu gol, în locul unde stătuse un butoiaş cu peşte sărat. *Alfrun* era legată de o salcie groasă, aplecată peste malul dinspre Şesuri; căpitanului îi era prea teamă să continue călătoria având la bord un dragon de la care nu ştiai la ce te poţi aştepta.

Snorri şi Jenna stăteau la pupa şi se străduiau să nu ia în seamă sforăiturile şi fornăielile lui Scuipăfoc. Băiatul Lup, căruia nu îi trecuse de tot greaţa de după călătoria prin aer şi avea nevoie să simtă pământul sub picioare, explora livezile de meri răsfirate pe malul Râului.

Snorri nici nu visase că se va mai întâlni odată cu Prinţesa, darămite să se trezească

netam-nesam cu ea pe punte, călare pe un dragon. Era puţin depăşită de situaţie. Le oferise Jennei şi Băiatului Lup un mic dejun de bun venit – pâine, turtă, peşte marinat şi mere – pe care aceştia îl înghiţiseră pe nerăsuflate. Băiatului Lup îi părea acum rău că îi dăduse toată slănina lui Scuipăfoc, cu atât mai mult cu cât nu potolise deloc foamea dragonului, şi Snorri trebuise să-i mai dea şi un întreg butoiaş cu peşte sărat.

— Îmi cer scuze, repetă Jenna după ce Băiatul Lup plecă să se plimbe pe mal. Îl căutam pe Septimus, iar Scuipăfoc s-a hotărât să aterizeze. Nu l-am oprit, fiindcă îmi închipuiam că Septimus e aici. Dar văd că nu e…

Jenna tăcu. Se întreba dacă Farmecul de Căutare va merge la Scuipăfoc. Era un dragon atât de tânăr şi de greu de stăpânit… Dacă uitase de toate când simţise mirosul de slănină prăjită, cine ştie ce altceva îl va mai întoarce din drum?

— Fratele tău, Septimus, a… căzut printr-o fereastră de sticlă? întrebă Snorri.

Jenna încuviinţă din cap.

— Păi atunci, de ce nu îl cauţi la Infirmerie?

Jenna clătină din cap.

— A, nu, nu era o fereastră de sticlă obişnuită. Era o oglindă. Ştii ce e o oglindă?

— Aha, făcu Snorri. O Oglindă Străveche. Acum înţeleg.

— Chiar aşa? întrebă Jenna surprinsă.

— Avea şi bunica mea una. Dar nu avem… nu aveam voie pentru nimic în lume să ne atingem de

ea. Sora ei, Ells, a căzut înăuntru când era tânără.

— Şi… (Jenna îşi făcu singură curaj ca să întrebe) au mai găsit-o?

— Nu, răspunse Snorri.

Jenna amuţi. Deodată, Snorri sări în picioare şi se repezi la balustrada punţii, cu ochii în susul Râului. Jenna privi şi ea într-acolo, dar nu văzu nimic. Râul era pustiu şi tăcut. Burniţa se oprise, iar pe suprafaţa apei, netedă, fără nicio încreţitură, se reflectau norii cenuşii. Nici măcar un peşte mai îndrăzneţ nu tulbura oglinda apei, sărind să prindă vreo muscă.

Snorri mormăi ceva ca pentru sine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenna.

— Nu îmi place barca asta, şopti Snorri.

— Dar e foarte frumoasă, răspunse Jenna. Chiar îmi place, mai ales cabina ta. Te simţi atât de bine înăuntru…

— Nu vorbesc de *asta*, ci de cea de colo, zise Snorri şi arătă cu degetul în susul Râului.

Jenna se uită într-acolo şi văzu că Snorri vedea ceva, ceva care venea încet spre ei, pe Râu în jos.

— Tu nu vezi Corabia Fantomă? o întrebă pe Jenna.

Aceasta clătină din cap.

— Vine spre noi, zise Snorri în şoaptă.

Dintr-odată se lăsă frigul, iar Râul părea că ascunde o ameninţare.

— Ce vine încoace? întrebă Jenna.

Snorri nu răspunse. Întreaga atenţie îi era

îndreptată spre Gondola Regală a Reginei Ethelcrunta, care se apropia. Deşi, atunci când dăduse cotul, gondola era aproape de celălalt mal al Râului, acum traversa şi venea drept spre *Alfrun*. Pe Snorri o trecu un fior.

— Ce e? Ce vezi? şopti Jenna.

— Văd o gondolă cu prova înaltă, construită după moda din străvechime. Are patru vâsle la babord şi patru la tribord. Se mişcă, dar nu fac niciun val pe apă. Pe punte sunt patru stâlpi auriţi şi deasupra lor un baldachin regal, roşu; sub baldachin stă însăşi Regina.

— Regina… are un guler înalt, cu pliseuri, şi părul împletit în cozi şi răsucit peste urechi? întrebă Jenna încet, cuprinsă de o presimţire sumbră. Arată de parcă tocmai a mirosit ceva scârbos?

Snorri se întoarse spre ea cu faţa luminată de un zâmbet.

— Vasăzică, surioară, şi tu eşti o Văzătoare de Spirite. Nici nu ştii cât mi-am dorit să am o soră. Fii bine-venită!

O strânse pe Jenna în braţe, dar aceasta, speriată că ar putea-o vedea Regina Ethelcrunta, se smulse din braţele ei şi se refugie în cabină.

Snorri coborî după ea.

— Te rog să mă ierţi, nu am vrut să te jignesc.

Jenna se ghemuise pe scară, albă la faţă.

— Nu m-ai jignit, zise ea în şoaptă. Mi-a fost teamă să nu mă vadă Regina. Ea e cea care m-a pus să îl duc pe fratele meu în faţa Oglinzii. E

îngrozitoare, *îngrozitoare*.

— Aşa deci, zise Snorri; nu era deloc mirată, căci îşi amintea cum o luase cu frig atunci când văzuse pentru prima oară Gondola Regală la Castel. Tu stai aici, Jenna. Mă duc să o văd pe Regină. Îţi voi povesti ce face, fiindcă, nu încape îndoială, are un motiv necurat pentru care nu vrea să ţi se arate. Nu cumva îl ţine pe fratele tău ostatic pe gondola ei?

— Sep… pe o corabie fantomă… Atunci înseamnă că şi el e fantomă…

— Nu neapărat. Poţi să fii luat de un Spirit dar să rămâi în viaţă. I s-a întâmplat unchiului meu Ernold.

Acestea fiind zise, Snorri urcă pe punte, iar Jenna rămase pe gânduri: familia lui Snorri nu prea avea noroc atunci când era vorba de Spirite.

Când Gondola Regală se apropie de *Alfrun*, Snorri îşi dădu seama că fusese o corabie de toată frumuseţea. Era lungă şi îngustă, pictată cu vârtejuri aurii şi argintii. Pe punte, stâlpii auriţi, sculptaţi în forme complicate, susţineau baldachinul roşu care îi ferea de soare şi ploaie pe Regină şi pe curteni atunci când stăteau tolăniţi pe sofale la pupa gondolei. Acum însă, Regina Ethelcrunta era singură, aşa cum fusese cea mai mare parte a vieţii, când curtenii găseau tot felul de scuze ca să nu se urce pe Gondola Regală, unde erau la dispoziţia Reginei. Sub punte, fantomele a opt vâslaşi, aşezaţi pe banchete de lemn, trăgeau la rame înainte şi înapoi, înainte şi

înapoi, dar vâslele treceau prin apă fără să o atingă.

Pe punte, Snorri îşi făcu de lucru cu resturile micului dejun, fără să arunce nicio privire spre Gondola Regală care venea spre *Alfrun*. Nu voia ca Regina să îşi dea seama că e o Văzătoare de Spirite, ba, mai mult decât atât, îi era limpede că, dacă Jenna nu o văzuse, însemna că Regina nu voia să se arate.

Regina se ridică de pe perne, se duse la marginea punţii şi se uită cu atenţie la Snorri, după care pufni dispreţuitor. Era o servitoare, fără îndoială. Regina se uită apoi la resturile micului dejun, pe care servitoarea le strângea încet, ruşinos de încet. „Ce leneşi sunt servitorii din acest Timp", se gândea ea. Ei, dar lucrurile se vor schimba atunci când va redeveni Regină. Privirea îi era atrasă însă de Snorri. Era ceva ciudat la fata asta. Nu îi plăcea deloc cum îi fug ochii în toate părţile, fără să se uite nicăieri anume. Foarte alunecoasă… Precis că stăpânul ei se va trezi într-o bună zi că i-a vândut toată marfa chiar sub nasul lui. „Aşa şi merită", gândea ea.

Cu un zâmbet răutăcios pe buze, Regina Ethelcrunta lăsă Gondola Regală să plutească spre *Alfrun*, în timp ce ea cerceta puntea, căutând-o pe Jenna. Regina se îndrepta spre Mlaştinile Ierboase dar, de cum dăduse cotul Râului şi o văzuse pe *Alfrun* ancorată la mal, simţise că nepoata ei fugară e pe aproape. Nu înţelegea nici ea de ce – doar fata se dusese la Căsuţa Păzitoarei, nu? Aşa

spuseseră cei doi Vrăjitori Neobişnuiţi. O călcau pe nervi, dar nu pregetase să tragă cu urechea la cele ce spuneau. Regina Ethelcrunta credea cu tărie în informaţiile adunate trăgând cu urechea. Când era în viaţă, ajunsese să nu creadă nimic din cele ce i se spuneau decât dacă le auzise şi în acest chip.

Când Gondola Regală fu chiar lângă *Alfrun*, sentimentul că nepoata ei e la bord fu şi mai puternic, deşi nu vedea niciun semn că fata ar fi fost acolo. Nedumerită, Regina se uită mai bine. La prima vedere părea doar un şlep aşa cum au toţi Neguţătorii din Nord. Pe catarg era arborat drapelul Ligii Hanseatice şi, lăsând la o parte servitoarea cea şleampătă, totul era în perfectă stare. Pe vas domnea ordinea. Frânghiile erau strânse colaci, pânzele înfăşurate ca la carte şi… *pe punte se afla un dragon*.

OASPEŢI LA BORD

Dragonul adormit pe punte nici nu mişcă, deşi Regina îl fixa cu o privire pătrunzătoare. Scuipăfoc avea o treabă mult mai importantă: digera un mic dejun peste măsură de copios şi preponderent pescăresc. Cum stătea el întins şi sforăia, o bulă de gaz cu iz de peşte i se ridică din stomac şi ieşi la lumină cu un *plici* puternic. Regina Ethelcrunta se dădu înapoi de parcă o plesnise cineva şi Gondola Regală se îndepărtă de miasmele nesănătoase. Regina Ethelcrunta se aplecă peste balustradă şi se uită la *Alfrun* cu ochii mijiţi. Era mai mult decât sigură că pe şlepul acela se petrecea ceva, ceva care îi scăpa, şi era

ferm hotărâtă să afle ce anume. Păşind delicat, precum un sturz care îşi caută drumul prin mlaştini, fantoma Reginei coborî din Gondola Regală, o porni agale pe apă şi urcă pe *Alfrun*.

— E *aici*! şopti Snorri alarmată, în limba ei.

Jenna nu înţelese vorbele, dar înţelese tonul; se afundă sub o pătură groasă de lână, unde se izbi de Ulir, care se odihnea după ce făcuse de pază toată noaptea. Pisica ţâşni afară şi se repezi pe punte, cu coada înfoiată de indignare. Ulir nu era doar o Creatură a Nopţii. Ea se trăgea dintr-o familie de pisici Văzătoare de Spirite – care sunt, desigur, mult mai numeroase decât familiile de oameni Văzători de Spirite. Odată ajunsă pe punte, se lămuri că musafira fantomă nu era deloc pe gustul ei. Ca să fim cinstiţi, nu îi plăcură nici cei doi şobolani cocoţaţi pe catarg, dar ei mai puteau aştepta. Până la cină mai era ceva vreme.

Când Regina Ethelcrunta făcu încă un pas, Ulir se aruncă asupra ei, mieunând aşa cum numai pisicile Văzătoare de Spirite ştiu. Era un urlet înfiorător, ca şi cum un strigoi, un

Mărunţel şi o Bocitoare de Mlaştină ar fi strigat laolaltă. Regina Ethelcrunta gemu atunci când Ulir trecu prin ea atât de brutal şi se prăbuşi pe punte, tuşind şi înecându-se, de parcă înghiţise o pisică întreagă, cu tot cu blană şi gheare, plus miorlăitul.

De pe mal, Băiatul Lup auzi urletul lui Ulir. Străbătu livada în goană ca să vadă ce se întâmplă, iar când ajunse la mal înţelese cum

stăteau lucrurile. Era limpede că fata Neguţător şi pisica ei erau absolut, dar absolut ţicnite. Pisica – o creatură urâcioasă, slabă, cu blana roşcată – se arunca înainte şi înapoi, trecând parcă prin ceva. Fata flutura braţele şi ţipa ceva pe limba ei – un fel de îndemnuri pe cât i se păru. Dintr-odată, pisica se opri. Fata ridică braţele în aer, triumfătoare, apoi luă pisica şi se duse la marginea vasului, de unde privi râzând în jos, la Râu.

Băiatul Lup sări pe punte şi se repezi jos, în cabină.

— Jenna, eşti aici? întrebă răguşit.

— Da, veni răspunsul de sub pătură.

— Ce faci acolo?

— Mă ascund, se auzi vocea înăbuşită a Jennei. Şşş, să nu te vadă.

— Degeaba te ascunzi, Jen. Hai să o ştergem de aici cât mai avem timp. Fuga, până nu… *la naiba*!

Figura zâmbitoare a lui Snorri apăru prin chepeng.

— Neliniştita a plecat, îi anunţă ea mulţumită. A căzut în apă. Acum s-a întors pe gondola ei, cu coroana plină de ierburi de pe fundul Râului.

Brusc, zâmbetul i se şterse. Coborî în cabină şi se aşează pe trepte, clătinând din cap.

Băiatul Lup clătina şi el din cap. Acum nu mai aveau cum să scape. Ar fi trebuit să îşi ia de mult tălpăşiţa.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înţeleg, mormăi Snorri.

— Care anume? o întrebă Jenna, ieşind de sub pătura aspră de lână.

— Întâi, Regina nu a fost pe şlepul meu pe când era în viaţă. Atunci cum de nu a fost respinsă?

— Ce? făcu Băiatul Lup.

Oare de ce vorbea Snorri în cimilituri?

— „Fantoma merge doar, se ştie, pe unde-a fost când era vie”, recită Snorri.

— Asta e o poezioară de copii, zise Băiatul Lup dispreţuitor.

— Ba nu e nicicum poezioară de copii. Este una dintre Regulile Fantomelor.

Băiatul Lup îi răspunse cu un pufnit batjocoritor.

— Ba este. Eu *ştiu*. Toţi Văzătorii de Spirite cunosc aceste reguli.

— Pff, făcu Băiatul Lup.

— Tăcere, 409, zise Jenna şi îi aruncă o privire care nu prevestea nimic bun. (Jenna o credea pe Snorri, fiindcă era limpede că aceasta o văzuse pe Ethelcrunta, şi dorea să afle mai multe.) Ce alte lucruri nu înţelegi? întrebă ea.

— Nu înţeleg de ce i s-au prins ierburi de coroană. Spiritele nu au substanţă. Aşa ceva nu e posibil.

Băiatul Lup oftă. Ce sminteală! Era de o mie de ori mai bine în Pădure. Acolo cel puţin ştiai la ce să te aştepţi: să fii mâncat la masa de seară.

— Atunci… ce este? întrebă Jenna în şoaptă, ca şi cum îi era teamă că Regina Ethelcrunta ar

putea tage cu urechea.

— Nu ştiu, dădu Snorri din umeri. Este un Spirit, dar… e mai mult decât atât. Ce-i *asta*?

Jenna şi Băiatul Lup, pe care începuse să îi cam ia cu răcori, săriră în sus. Cineva – sau *ceva* – bătea în coca lui *Alfrun*.

— S-a întors Ethelcrunta, şopti Jenna.

Snorri scoase curajoasă capul prin chepeng.

— Cine e? spuse ea pe tonul cântat al Neguţătorilor din Nord.

— Ştii că ai pe punte un dragon fugit de acasă? se auzi o voce voioasă.

— Care casă? întrebă Snorri.

— De la Castel. Dragonul e al fratelui meu. Pun pariu că acum îl caută peste tot.

— Fratele tău?

Snorri se urcă repede pe punte şi văzu un băiat cu ochi verzi, luminoşi, care tocmai îşi lega barca de *Alfrun*. Se uită la hainele lui de marinar, pătate de sare, la părul cârlionţat şi încâlcit, aproape la fel de blond ca al ei, şi îşi dădu seama că putea avea încredere în el.

— Mda. Cam aşa ceva, zise Nicko. L-aş lua înapoi cu mine, dar e prea mare pentru barca mea. E puţin cam mare şi pentru a ta, dacă vrei să îmi asculţi părerea. Hei… *Jenf*

— Nik! strigă bucuroasă Jenna, care ieşise din cabină. Ce cauţi aici?

— Am fost trimis să adun bărcuţele lui Rupert, n-aş mai fi auzit de ele! A intrat cineva în depozit azi-noapte şi e convins că i-a furat nu ştiu

câte. Până acum nu am găsit însă decât una, zise el şi arătă spre o bărcuţă roz pe care o remorca. E o pierdere de timp, dar nu am ce face.

Jenna observă expresia nedumerită a lui Snorri.

— El e Nicko, fratele meu, explică ea.

— Fratele tău? repetă Snorri, neînţelegând de unde tot apăreau fraţi noi. Cel care a căzut prin Oglindă?

— Ce oglindă? întrebă Nicko.

— Of, făcu Jenna; bucuria că îl revăzuse pe Nicko îi trecu într-o clipă, dispărând ca apa dintr-un vas spart. Nu ai aflat ce s-a întâmplat cu Sep, nu-i aşa?

Nicko văzu cum ochii i se umplu de lacrimi. Cu inima grea, se urcă pe puntea lui *Alfrun*.

Băiatul Lup îi lăsă pe Jenna şi Nicko să vorbească şi se furişă pe ţărm. Voia să vadă pe cineva. O găsi pe Lucy Gringe acolo unde o lăsase, aşezată pe malul Râului, sub o salcie.

— Iar ai venit? zise ea morocănoasă. Ţi-am spus *să mă laşi în pace*. Oricum, bărcuţa nu îmi e de niciun folos.

Lucy stătea pe jos, înfăşurată în pelerina albastră, cu genunchii la gură; şireturile roz ale ghetelor erau ude de rouă. Ţinea în mână o bucată de hârtie, care se vedea că fusese împăturită şi despăturită de nenumărate ori. Buzele i se mişcau încet, în timp ce citea cuvintele pe care le ştia de mult pe dinafară, de la cap la coadă şi invers. Era biletul de la Simon Heap, pe care îl găsise ascuns

în tivul pelerinei albastre pe care Jenna l-o dăduse înapoi. În colţul din dreapta era scris doar „Observatorul”. Biletul suna aşa:

Draga mea Lucy.

Pelerina aceasta e pentru tine. *Mă voi întoarce curând şi vom fi împreună în vârful Turnului*. *Vei fi mândră de mine*. *Aşteaptă-mă*.

Al tău pe veci.

Simon

Dar Lucy obosise să tot aştepte şi, ştiind că Simon nu se mai poate întoarce la Castel, pornise în căutarea lui. Până acum nu reuşise decât să adoarmă, iar când se trezise, să descopere că bărcuţa dispăruse. Începuse cu stângul. Chiar atunci, vocea Băiatului Lup îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ţi-am găsit bărcuţa, zise el, gâfâind de alergătură.

— Unde? zise Lucy, împături în grabă preţiosul bilet şi sări în picioare.

— E la Nicko.

— Nicko *Heap*? Fratele lui Simon?

— Da, cred că el este. Dar nu l-a întrebat nimeni dacă e de acord.

Băiatul Lup, care simţise pe pielea lui unul dintre Fulgerele năucitoare aruncate de Simon, nu avea o părere prea bună despre Simon Heap.

— Cum adică „nu l-a întrebat nimeni”, obraznicule? sări Lucy, cu ochii aruncând scântei.

— Am zis şi eu o vorbă, bătu Băiatul Lup în retragere.

Îşi dădea seama că Lucy îi va face multe necazuri şi îi cam părea rău că se oferise să o ajute ceva mai devreme, când o găsise rătăcind cu lacrimi în ochi pe malul Râului.

— Şi, mă rog, unde se află Nicko Heap? întrebă Lucy. Vreau şi eu să ştiu ce a fost în capul lui când mi-a furat barca. Ce tupeu!

Conştient că face o greşeală, Băiatul Lup făcu un gest vag în direcţia lui *Alfrun* şi rămase cu ochii la Lucy, care o pornise cu paşi hotărâţi spre şlep. O urmă, dar de la distanţă, ca să se simtă în siguranţă, ceea ce, în cazul lui Lucy Gringe, însemna o distanţă apreciabilă.

Când S apropie de *Alfrun*, auzi zgomot de voci care se certau.

— Să îmi dai barca înapoi!

— E barca lui Rupert, nu a ta.

— Rupert a zis că pot să iau *oricând* o barcă de la el, ca să ştii.

— Păi, mie…

— Şi o iau *acum*, Nicko Heap, ai înţeles?

— Bine, dar…

— Dă-mi voie. Ai de gând să te dai la o parte?

Chiar când Băiatul Lup ajungea acolo, Lucy Gringe traversă în goană puntea lui *Alfrun* şi se împiedică de coada dragonului adormit. Lucy nu se lăsa păgubaşă cu una, cu două. Se ridică ţinându-se de nas – căci o nouă bulă de gaz ţâşnise din stomacul lui Scuipăfoc – şi se lăsă peste marginea punţii. Nicko veni după ea.

— Unde ai de gând să te duci în bărcuţa asta?

întrebă el îngrijorat.

— Nu e treaba ta, băgăreţule! Oare *toţi* fraţii lui Simon se bagă aşa, ca musca în lapte?

Snorri îl adăugă pe Simon pe lista fraţilor Jennei. Oare câţi mai erau?

— Bărcuţele astea nu sunt făcute ca să mergi pe Râu, încerca Nicko să o convingă. Sunt doar nişte jucărele, ca să te plimbi pe şanţul de Apărare în ele.

Lucy sări în bărcuţa care se legănă ameninţător.

— Dacă am ajuns cu ea până aici, am să ajung şi până în Port, ai să vezi.

— Nici să nu te gândeşti să ajungi în Port cu ea! făcu Nicko îngrozit. Ştii ce viteză are curentul la gura Râului? Te ia, te răsuceşte şi te trage în largul mării – asta dacă ai scăpat de valurile care se iscă lângă Marele Banc de Nisip. Trebuie că nu eşti în toate minţile.

— Se poate. Nu îmi pasă, răspunse Lucy posomorâtă. Eu mă duc oricum.

Deznodă funia, apucă mânerele zbaturilor şi începu să le rotească furioasă.

Nicko privi bărcuţa rozalie cum se îndepărtează şovăielnic pe Râu, până când nu îl mai răbdă inima.

— Lucy! strigă el. Ia barca mea!

— Ce? ţipă Lucy, care nu auzea prea bine din cauza clămpănitului zbaturilor.

— Ia barca mea… te rog!

Lucy simţi că i s-a luat o piatră de pe inimă,

deşi nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Se speriase auzindu-l pe Nicko şi nu se îndoia că avea dreptate. Cu destulă greutate, răsucind cu putere când un mâner, când altul timp de cel puţin cinci minute, Lucy reuşi să întoarcă bărcuţa şi ajunse înapoi la *Alfrun* transpirată, gâfâind şi tot prost dispusă.

Jenna, Snorri, Băiatul Lup şi Nicko o priviră din nou cum pleacă, de această dată în barca solidă a lui Nicko, în care putea vâsli în siguranţă chiar şi pe mare.

— Dar tu cum ai să te întorci? îl întrebă Jenna. Sper că nu în bărcuţă.

— Cred că glumeşti, pufni Nicko. Nu m-aş urca nici mort întruna, mai ales că are o culoare idioată. Vin cu voi să îl găsim pe Sep, prostuţo.

Pentru prima oară de când Septimus dispăruse, Jenna zâmbi. Nicko avea să îndrepte lucrurile. Era sigură.

17, MARCELLUS

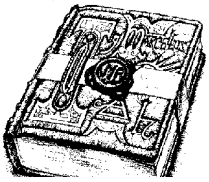

Fragmente din
Jurnalul lui Marcellus Pye:

Ziua Soarelui, a şaptea *din săptămână*. *Echinocţiu*.

Astăzi a fost o zi Uimitoare dar şi Spăimoasă.

Măcar că am Prezis această întâmplare în al meu Almanah (care va fi Ultima Parte din

Bucoavna mea, Eu, Marcellus). Adevărat grăiesc, nu am crezut că se va întâmpla.

Astăzi, la Ora Hotărâtă, Şapte minute trecute de Şapte dimineaţa, noul meu Ucenic s-a înfăţişat. Cu toate că mă sculasem dis-de-dimineaţă şi m-am învrednicit să fiu lângă Marile Porţi ca să aştept să se deschidă, nu mică mi-a fost uimirea când s-au dat în lături şi mi-au Arătat Oglinda mea. Dincolo de Oglindă zărit-am ca prin ceaţă un băiat cu Spaima în ochi. Purta straie nemaivăzute, adică o tunică verde şi o cingătoare de argint şi nu avea încălţări în picioare. Era ciufulit, dar Chipul îi era nurliu şi l-am plăcut îndeajuns chiar de la prima vedere. În schimb, nu mi-a plăcut, ba, mai bine zis, m-a scârbit şi m-a înfricoşat Creatura din spatele lui. Căci ştiu că această Creatură nu este altcineva decât Bietul de Mine, aşa cum voi fi peste cinci sute de ani.

Băiatul a trecut cu bine prin Oglindă şi acum este aici, în Casa mea. Mă rog ca Deznădăjduirea să îl lase cât mai degrabă, când va vedea minunăţiile la care e menit să fie părtaş, dar va şi înţelege tot binele pe care poate să îl facă.

Ziua lui Wodan, a treia din săptămână

Iată că se fac trei zile de când Ucenicul meu a Pătruns prin Oglindă. Îmi pare a fi un băiat de ispravă şi, pe măsură ce ne Apropiem de Conjuncţia Planetelor pe care o aştept de atâta vreme, mai capăt speranţă că voi izbuti noua Tinctură.

Mă rog să fie astfel fiindcă ieri, în nesăbuinţa

mea, l-am întrebat pe al meu Ucenic: „Cum era Bătrânul Mort Viu, Bietu/ meu Eu, care te-a /uat din Timpul tău? Era… eram… atât de scârbavnic?” Ucenicul meu a încuviinţat din cap, dar nu a scos o vorbă. L-am tot îmboldit să vorbească, tar e/, văzând Zbuciumul meu, s-a îndurat de mine şi mi-a făcut pe plac. Ce bine era dacă nu îmi dădea ascultare. Vorbirea lui îmi pare curioasă, însă îmi e Teamă că am înţeles prea bine ceea ce îmi spunea.

Mi-a povestit de-a fir a păr cum duhoarea mea era nesuferită, că îmi târâm picioarele ca un Crab şi ţipam de durere la fiecare pas, blestemându-mi soarta. Mi-a Spus că nasul meu era coroiat, acoperit cu piele ca de Elefant (nu ştiu ce fel de Creatură este aceasta, dar îmi închipui că e o Broască râioasă J, iar urechile îmi erau ca nişte foi de varză, pătate şi pline de viermi. Viermi… cum e cu putinţă? Unghiile erau lungi şi galbene, ca nişte gheare, iar sub ele se adunaseră sute de ani de Murdărie. Eu chiar nu sufăr unghiile murdare, nu cred că voi ajunge astfel. S-ar zice totuşi că aşa va fi. Am de îndurat Cinci Sute de Ani de Mizerie şi Putreziciune. Gândul acesta e de Nesuferit.

După aceea am simţit că Amărăciunea Ucenicului s-a mai uşurat, în schimb a Mea a crescut.

Ziua Freyei, a cincea din săptămână. Conjuncţia Planetelor

O zi a Speranţei. Septimus şi cu mine am

amestecat Tinctura la Ora Hotărâtă. Am pus-o să fermenteze şi să fiarbă în dulapul din Cameră. Doar Septimus va şti când putem adăuga Partea Finală. Numai al Şaptelea Fiu al celui de-al Şaptelea Fiu poate şti cu precizie Clipa, acum am înţeles. Îmi pare nespus de rău că am băut din prima mea Tinctură înainte de Venirea lui Septimus. Mama avea dreptate, căci nu spunea ea întotdeauna: „Graba şi Sumeţia te vor duce la Pieire, Marcellus? Adevărat este, căci m-am Grăbit şi m-am Sumeţit, crezând că voi face Tinctura perfectă fără al Şaptelea al celui de-al Şaptelea. Vai, adevărat este (după cum Spunea tot Mama) că sunt un Biet Nebun.

Mă rog ca această Tinctură să lucreze şi să îmi dea nu numai Viaţă fără de Moarte, ci şi Tinereţe fără Bătrâneţe. Mă încred în Ucenicul meu. Este un Băiat înzestrat şi grijuliu, vrea să afle totul despre Leacuri; astfel eram şi eu la vârsta lui, cu toate că nu eram atât de aplecat spre întristare şi Tăcere.

Ziua lui Tyr, a doua din săptămână

Au trecut câteva săptămâni de când am amestecat noua Tinctură, dar Septimus tot nu spune că e gata. Nu mai am răbdare şi îmi e teamă că se va întâmpla ceva dacă aşteptăm prea mult. Este

Ultimul Prilej pentru mine. Nu mai pot face Tinctura, fiindcă o Conjuncţie a acestor Şapte Planete nu va mai avea loc decât peste multe sute de ani, iar eu ştiu că în Starea mea de atunci nu

voi mai avea Puterea să fac Alta. În fiecare zi, Mama mă cicăleşte întrebând de Tinctura ei. Mă amăgeşte şi îmi ia tot ceea ce făuresc şi nu pot ţine nimic ascuns de ea.

Ziua lui Loki, a şasea din săptămână

Scriu cu Bucurie în suflet, căci în această Zi vom Sigila cea mai de Preţ Bucoavnă a mea, Eu, Marcellus. Tânărul meu Ucenic a lucrat atât de bine în cele O Sută şi şaizeci şi Nouă de zile de când e aici, iar acum aruncă o ultimă ochire pe Paginile de încheiere. În scurtă vreme mă voi duce în Marea Cameră, fiindcă totul este pregătit şi sunt Aşteptat.

După ce voi Sigila marea mea Operă îi voi cere din nou Băiatului Septimus să se uite la noua mea Tinctură. Mă rog să fie gata ca să pot bea din ea. Mama şi-a pierdut răbdarea, fiindcă îşi închipuie că e pentru ea. Auzi! Cum să îşi închipuie cineva că aş dori ca Mama să trăiască şi ea veşnic? Mai degrabă mor. Doar că nu pot… Vai, ce chin.

Aha, Clopotul sună de Ora Zece. Nu trebuie să mai întârzii ci să mă Grăbesc să ajung la Bucoavna Mea.

* * *

Văzându-l pe Marcellus Pye că vine, Septimus termină repede scrisoarea adresată Marciei şi o bagă în buzunar. Avea de gând să o pună pe furiş în Eu, *Marcellus* înainte să fie sigilată în acea după-amiază, la ora prielnică: unu şi treizeci şi trei de minute.

Septimus cunoştea bine cartea lui Marcellus Pye. O citise de multe ori din scoarţă în scoarţă în zilele nesfârşite petrecute în Timpul lui Marcellus. Cartea era împărţită în trei. Prima parte, intitulată *Alkimic*, era, pe cât îşi dădea Septimus seama, absolut de neînţeles – deşi Marcellus pretindea că dă explicaţii clare despre cum să preschimbi ceva în aur şi să găseşti cheia vieţii veşnice. Cea de-a doua parte, *Leacuri sau Arta Tămăduirii*, era cu totul diferită şi Septimus o înţelesese fără greutate. Aici se aflau formule complicate pentru prepararea leacurilor, a siropurilor de tuse, a pilulelor şi poţiunilor. Mai conţinea explicaţii bine fundamentate despre originea multor boli şi desene amănunţite ale anatomiei corpului omenesc, aşa cum Septimus nu mai văzuse niciodată până atunci. Avea, într-un cuvânt, tot ceea ce este trebuincios ca să devii un Tămăduitor priceput. Septimus o citise şi o recitise de atâtea ori că o ştia în mare parte pe dinafară. Acum cunoştea totul despre tinctura de iod şi chinină, despre uleiul de creozot, despre camomel, ipecacuana, plantago şi multe alte substanţe cu mirosuri ciudate. Putea să prepare antitoxine şi analgezice, somnifere, tizane, emolienţi şi elixire. Marcellus băgase de seamă că îl interesează Leacurile şi îi dăruise un caiet în care să scrie propriile lui observaţii. Era un dar de preţ, căci la vremea aceea hârtia era o raritate şi puţini îşi puteau permite să aibă un caiet. A treia parte din Eu, *Marcellus*, intitulată *Almanahul*, era un

îndreptar de zi cu zi pentru următorii o mie şi unu de ani. Aici avea Septimus intenţia să ascundă biletul: la pagina cu ziua în care dispăruse.

Septimus era îmbrăcat în roba neagră de Ucenic în Alkimie, tivită toată cu aur. Pe mâneci, de sus până jos, erau brodate cu fir de aur simboluri alkimice. La brâu avea o centură lată de piele, prinsă cu o cataramă grea de aur, iar în picioare, în locul ghetelor cafenii, la care ţinuse atât, purta nişte încălţări ciudate, cu vârful lung şi ascuţit, aşa cum dicta moda vremii. Septimus tăiase vârfurile ascuţite fiindcă, pe lângă faptul că se simţea caraghios, se şi împiedica tot timpul în ele. Încălţările nu arătau mai bine, în schimb îi îngheţau degetele de la picioare. Acum stătea înfăşurat în mantia groasă de lână, pentru că în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire era frig în dimineaţa aceea – cuptorul era lăsat să se răcească după ce arsese multe zile la rând.

Marea Cameră era o încăpere rotundă, aflată chiar sub Turnul Vrăjitorilor. De jur-împrejur, pe lângă pereţi, erau mese solide de abanos, tăiate rotund aşa încât să se potrivească după forma pereţilor. Pe mese erau înşirate recipiente mari de sticlă, umplute cu tot felul de lichide şi creaturi, vii sau moarte, fiecare cu eticheta sa, scrisă citeţ. Deşi se afla sub pământ şi soarele nu pătrundea până acolo, Camera era scăldată într-o lumină puternică, aurie. O mulţime de lumânări erau aprinse, iar lumina lor se reflecta într-o mare de aur.

În perete, aproape de intrarea în Cameră, se afla cuptorul în care Marcellus Pye preschimbase pentru prima oară un metal obişnuit în aur. Marcellus fusese atât de entuziasmat să vadă plumbul negru şi mercurul cenuşiu transformându-se într-un lichid roşu, strălucitor, iar apoi, când se răcise, căpătând culoarea galben intens a aurului, că nu mai lăsase să treacă nicio zi fără să facă puţintel aur, doar aşa, de plăcere. Urmarea fusese că Marcellus adunase o mare cantitate de aur, atât de mare încât, în Cameră, tot ce putea fi făcut din aur – balamalele uşilor de dulap, mânerele sertarelor, cheile, cuţitele, trepiedele, sfeşnicele, clanţele, robinetele – chiar era făcut din aur. Dar toate aceste flecuşteţe nu însemnau nimic pe lângă cele mai mari bucăţi de aur pe care le văzuse Septimus vreodată (şi ar fi renunţat bucuros la acest privilegiu): Marile Porţi ale Timpului.

Acestea erau porţile prin care fusese împins Septimus cu o sută şaizeci şi nouă de zile în urmă: pe peretele opus cuptorului, două bucăţi masive de aur, înalte de zece picioare, acoperite cu şiruri de simboluri sculptate, despre care Marcellus îi spusese că sunt Calcule ale Timpului. De o parte şi de alta a Porţilor stătea câte o statuie cu o sabie ascuţită în mână, iar Porţile însele erau încuiate şi zăvorâte – după cum aflase Septimus destul de repede – şi singura Cheie era la Marcellus.

În acea dimineaţă, Septimus era aşezat la locul lui, pe Jilţul Trandafirului, lângă capul mesei

lungi din mijlocul Camerei, cu spatele la Porţile pe care le ura. Pe masă erau înşirate lumânări aprinse, iar în faţa lui Septimus se afla un teanc de hârtii aranjate cu grijă. Erau rezultatul muncii din dimineaţa aceea, când trebuise să verifice rând cu rând calculele astrologice ale lui Marcellus, fără de care Marea Operă, cum îi spunea el, nu ar fi fost desăvârşită.

La celălalt capăt al mesei stăteau şapte scribi – Marcellus era obsedat de numărul şapte. De obicei, scribii nu aveau mai nimic de făcut şi îşi petreceau ziua privind în gol, scobindu-se în nas şi fredonând încet nişte cântece bizare, fără melodie. Auzindu-le, Septimus se simţea şi mai singur, pentru că notele se înşiruiau într-un mod ciudat şi cântecele nu semănau cu nimic din ce auzise el până atunci. Astăzi însă toţi cei şapte scribi aveau de lucru până peste cap. Copiau, cu cel mai frumos scris de care erau în stare, ultimele şapte pagini din Marea Operă şi scriau cu frenezie, pentru că aveau de terminat la o oră bine stabilită. Din când în când, unul dintre ei îşi înăbuşea un căscat. La fel ca Septimus, lucrau de la şase dimineaţa. Iar acum, le aminti Marcellus tuturor intrând în Cameră, era ora zece, sau zece după ceas, cum spunea el.

Marcellus Pye era un tânăr arătos, puţin cam plin de sine. Se pieptăna după moda zilei, lăsându-şi părul cârlionţat să îi acopere fruntea. Purta roba neagră de Alkimist, împodobită cu mult mai mult aur decât cea a Ucenicului său. În dimineaţa

aceea avea praf de aur pe degete. Privi zâmbind înjur. Marea lui Operă, Eu, *Marcellus*, care avea să fie citită şi citată în secolele următoare şi care îi va face numele nemuritor, era aproape terminată.

— Legătorul de Cărţi! pocni el nerăbdător din degete în timp ce rotea ochii prin Cameră, în căutarea meşterului. Ia să îmi spuneţi, prostănaci şi nerozi ce sunteţi, unde ascunsu-l-aţi pe Legătorul de Cărţi?

— Ascuns nu sunt, înălţimea Voastră, se auzi o voce tremurândă din spatele lui Marcellus. Şi nu încape îndoială, aici sunt, întocmai cum am stat pe aceste pietre reci timp de patru ore, dacă nu şi mai mult. Adevărat vă spun, am fost aici atunci şi aici sunt şi acum.

Câţiva scribi pufniră în râs, iar Marcellus se întoarse pe călcâie şi privi mânios la bătrânul cocoşat care stătea lângă o mică presă de legătorie.

— Scuteşte-mă de vorbirea ta fără de noimă, zise Marcellus, şi pune presa pe masă.

Văzând că bătrânul nu izbuteşte să ridice singur presa, Septimus se repezi să îl ajute. O ridicară împreună şi o puseră, sau mai bine zis o trântiră pe masă. Stropi de cerneală săriră din călimări şi tocurile căzură pe jos.

— Fiţi cu grijă! strigă Marcellus atunci când câteva picături de cerneală căzură pe ultimele pagini ale Operei lui. Acum este întinată, oftă el, ridicând o pagină pe care scribul abia o terminase. Însă Ora nu e de partea noastră. Va fi legată aşa

cum se află. Şi va arăta că Omul, măcar că se străduieşte să ajungă la Perfecţiune, nu va izbuti Niciodată. Aceasta este în Firea Lucrurilor. Câteva Picături de Cerneală nu mă vor întuma însă de la Ţelul meu. Septimus, a venit vremea să îţi duci la bun sfârşit însărcinarea.

Septimus luă vraful de pergamente şi, după cum îl învăţase Marcellus Pye în dimineaţa aceea, luă primele opt file, le împături şi le dădu scribului de alături. Scribul luă un ac mare, în care fusese deja pusă aţă groasă de in şi, cu vârful limbii scos printre dinţi de concentrare, cusu filele pe la locul unde erau îndoite. După aceea Septimus le dădu Legătorului de Cărţi. Astfel lucrară tot restul dimineţii. Scribii coseau şi blestemau pe şoptite când se întâmpla să se înţepe în deget sau când aţa se rupea. Septimus alerga de la un scrib la altul, fiindcă Marcellus Pye ţinea morţiş ca doar el să atingă toate paginile. Era încredinţat că atingerea celui de-al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu putea da viaţă veşnică, până şi unei cărţi.

Acum ajunseseră la *Almanah* şi, pe măsură ce se apropiau de ziua în care fusese capturat, Septimus era tot mai neliniştit, deşi se străduia să nu o arate. Îşi dorea cu disperare să trimită mesajul Marciei şi să încerce să ia legătura cu Timpul din care venea. Septimus se resemnase, gândindu-se că probabil Marciei îi era imposibil să îl ajute, căci – şi aici simţea că înnebuneşte – dacă ar fi putut să îl readucă în Timpul ei, ar fi făcut-o

cu siguranţă până acum, iar el nu s-ar mai găsi tot aici, după cinci luni de aşteptare… Însă indiferent de ce putea sau nu să facă Marcia, Septimus voia să îi dea de ştire despre ce se întâmplase.

Dintr-odată, Septimus îşi dădu seama că următoarea filă era chiar acea zi. Cu mâinile tremurând, o împinse în mijlocul unui grup de alte opt file – nu era chiar la locul cuvenit, dar altminteri nu se putea – şi le dădu unui scrib să le coasă. De îndată ce Scribul termină, Septimus luă filele îndoite şi puse pe furiş biletul între ele. Aruncă o privire vinovată înjur, temându-se că toată lumea e cu ochii pe el, dar erau cu toţii prea ocupaţi, fiecare cu treaba lui. Legătorul luă filele cu o expresie plictisită şi le puse peste celelalte. Nimeni nu băgase de seamă nimic.

Tremurând, Septimus se aşeză şi răsturnă o călimară.

Marcellus se încruntă şi pocni din degete către unul din scribi:

— Tu, du-te şi adu o cârpă. Nu vreau să întârziem cu Opera.

La ora unu şi douăzeci şi unu Legătorul termină de legat Eu, *Marcellus* şi l-o întinse lui Marcellus Pye. Câţiva scribi şuierară admirativ, fiindcă era într-adevăr o carte minunat de frumoasă. Era legată în piele moale, avea titlul aurit, lucrat în relief şi înconjurat de simboluri alkimice pe care Septimus le înţelegea acum, deşi ar fi dat orice să nu le fi învăţat. Marginile paginilor erau date cu aur făcut chiar de

Marcellus Pye. Pe sub carte era petrecută o panglică groasă de mătase roşie.

La unu douăzeci şi cinci Marcellus încălzi deasupra flăcării unei lumânări o ceşcuţă de aramă în care se afla ceara neagră de sigilat.

La unu treizeci şi unu Septimus ţinu cartea în timp ce Marcellus Pye turnă ceara de sigilat pe cele două capete ale panglicii şi le înnodă.

La unu treizeci şi trei Marcellus Pye apăsă inelul cu sigiliu pe ceară. Eu, *Marcellus* era sigilată şi toţi cei din Cameră răsuflară uşuraţi.

— Marea Operă este încheiată, zise Marcellus.

Ţinea cartea cu amândouă mâinile, pătruns de respect, amuţit de emoţie.

— Îmi chiorăie maţele – vocea supărată a Legătorului de Cărţi întrerupse visele de mărire ale lui Marcellus Pye. Trecut-a de mult vremea gustării de dimineaţă. De zăbovit nu voi mai zăbovi. O zi bună vă doresc, înălţimea Voastră.

Cu acestea, Legătorul de Cărţi făcu o plecăciune şi ieşi din Cameră. Scribii se uitară unii la alţii. Nici stomacurile lor nu erau cu totul liniştite, dar nu îndrăzniră să spună nimic.

Aşteptară, în timp ce Ultimul Alkimist, ameţit de visele lui de mărire, strângea în braţe Marea Operă şi o privea drăgăstos, de parcă ar fi fost un copil nou-născut.

Marcellus Pye nu avea cum să ştie că nimeni nu îi va mai citi cartea. După Marele Dezastru Alkimie a fost ascunsă bine într-un loc sigilat şi nu

a mai fost deschisă de nimeni până când Marcia Overstrand nu a rupt pecetea, în ziua când Ucenicul ei a fost furat din Timpul lui.

TURNUL VRĂJITORILOR

Scribii plecaseră să prânzească, iar Septimus rămăsese singur cu Marcellus. Acesta se apropie, cu o expresie neliniştită.

— O clipă din timpul tău, Ucenicule, zise el şi se aşează pe scăunelul de lângă Septimus, acolo unde şedea de obicei scribul lui personal. Nu cred că mai încape îndoială cum că Tinctura este aproape gata şi într-adevăr are nevoie de atenţia ta.

Marcellus arătă cu capul spre un dulăpior de sticlă aşezat pe un postament de aur în mijlocul uneia din mesele de abanos, înăuntru, pe un trepied de aur, era un flacon plin cu un lichid albastru, vâscos. Chiar dacă era obosit după ce muncise toată dimineaţa, Septimus se bucura să poată lucra cu Marcellus la un Leac. Dădu din cap şi se ridică.

Lângă dulăpiorul de sticlă se afla un sipet de stejar, nou-nouţ, cu colţare de aur şi două benzi

groase de aur. Acesta era sipetul cu Leacuri al lui Septimus, numai al lui, de care era foarte mândru. Marcellus i-l dăruise atunci când începuseră să lucreze la Tinctura pentru Viaţă fără de Moarte. Era singurul obiect care îi aparţinea lui Septimus în acel Timp; înăuntru se aflau notiţele lui, scrise cu atenţie, despre Mixturi, Siropuri de Tuse, Remedii şi Tratamente. Cea mai preţioasă dintre toate era reţeta antidotului creat de Marcellus împotriva Molimei, împăturită cu grijă şi ascunsă sub toate celelalte. Sipetul cu Leacuri era singurul lucru pe care l-ar fi regretat dacă ar fi avut prilejul să îşi pună în aplicare planul de evadare – şi dacă ar fi funcţionat.

Pe de altă parte, deşi sipetul era al lui, Septimus nu avea Cheia. Toate lucrurile din Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire, şi, printre ele, sipetul cu pricina, puteau fi deschise cu o singură cheie, aceea care atârna la gâtul lui Marcellus pe un lanţ gros de aur, prinsă înăuntrul tunicii cu un ac mare de aur. Atent la orice gest pe care l-ar fi putut face Septimus, Marcellus desprinse Cheia şi scoase lanţul. Era discul gros de aur cu şapte stele aşezate în jurul unui cerc cu un punct în mijloc, acelaşi pe care îl purtase bătrânul Marcellus. Septimus se uita cu jind la disc; ştia că deschidea Marile Porţi ale Timpului şi era cheia spre libertate. Dar, în afară de cazul că sărea asupra lui Marcellus şi îi smulgea discul – lucru imposibil, pentru că acesta era mult mai înalt şi mai puternic –, nu vedea nicio cale de a pune mâna pe el.

Marcellus puse discul de aur într-o scobitură aflată pe faţa sipetului şi capacul se deschise imediat, parcă ridicat de o mână nevăzută.

Septimus scoase din sipet un beţigaş subţire de sticlă, bagheta lui de ghicitor, care, dacă era muiată într-o poţiune, îi arăta dacă aceasta era ceea ce Marcellus numea întreagă. Apoi deschise uşa dulăpiorului de sticlă şi luă Tinctura. Scoase dopul, înmuie bagheta în lichid, o răsuci de şapte ori şi o trecu prin flacăra unei lumânări.

— Ce crezi dară, Ucenicule? întrebă Marcellus nerăbdător. Suntem gata pentru venin?

Septimus clătină din cap.

— Şi când te gândeşti oare că veni-va acea clipă? continuă Marcellus.

Septimus nu spuse nimic. Deşi se obişnuise cu felul cum vorbea Marcellus, cu ocolişuri – de fapt, felul de a vorbi al tuturor din acest Timp – lui îi venea greu să vorbească la fel. Dacă spunea ceva, oamenii îl priveau nedumeriţi. Dacă se gândeau puţin, înţelegeau ce spune, dar îşi dădeau seama că avea un fel cu totul aparte de a vorbi. Septimus nici nu mai ştia de câte ori fusese întrebat de unde vine. Nu ştia ce să răspundă şi, de fapt, nici nu voia să se gândească la un răspuns. Cel mai rău era că acum, în rarele momente când mai vorbea, accentul şi intonaţia i se păreau chiar şi lui ciudate, ca şi cum nu mai ştia nici el cine era.

În mod obişnuit, Marcellus nu avea nimic împotriva tăcerii Ucenicului – mai ales fiindcă

singurul subiect despre care Septimus părea dispus să vorbească era starea de ramoleală şi de decădere care îl aştepta – dar uneori tăcerea acestuia îl scotea din fire, aşa cum se întâmpla acum.

— Mă rog dumitale, Ucenicule, *vorbeşte*, zise el.

Adevărul era că Tinctura fusese aproape imediat gata, dar în acel moment Septimus nu fusese pregătit să o recunoască. Dar apoi, aşa cum se întâmplă de obicei cu tincturile şi poţiunile complexe, devenise repede instabilă, şi Septimus îşi petrecuse următoarele câteva luni încercând cu multă răbdare să o convingă să redevină întreagă, căci ştia că Marcellus credea că întregul lui viitor depinde de asta.

Oricât ar fi vrut, Septimus nu îl putea urî pe Marcellus Pye. Chiar dacă Marcellus îl răpise din Timpul lui şi îl ţinea împotriva voinţei sale, Alkimistul fusese întotdeauna cumsecade cu el şi, ceea ce era mai important, îl învăţase tot ceea ce îi ceruse despre Leacuri – ba chiar şi pe deasupra.

— Cunoşti doar că este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine, Ucenicule, zise Marcellus încet.

Septimus dădu din cap.

— Cunoşti că această neînsemnată cantitate de Tinctură este tot ce mi-a mai rămas. Alta nu mai am şi nicicum nu mai pot face, deoarece Conjuncţia Planetelor nu se va mai întâmpla.

Septimus dădu din nou din cap.

— Acestea fiind spuse, mă rog dumitale să te gândeşti vârtos şi să îmi dai răspuns, căci este singura mea nădejde de a-mi Schimba Teribila Soartă. Dacă voi putea bea din Tinctura pe care ai făcut-o, trag nădejde că nu voi ajunge Bătrân şi Mizer, aşa cum am văzut.

Septimus nu înţelegea cum ar fi putut Marcellus schimba cursul lucrurilor. Îl văzuse deja bătrân şi decăzut, şi aşa avea să ajungă. Marcellus era însă hotărât să se agaţe de ultima speranţă.

— Mă rog deci dumitale, Ucenicule, să îmi spui când pot adăuga veninul, îl îmboldi Marcellus. Căci teamă îmi este să nu se strice Tinctura de mai aşteptăm multă vreme.

Septimus prinse glas. Vorbi puţin, e adevărat, dar vorbi.

— Curând, zise el.

— Curând? *Cât* de curând? Mâine dis-de-dimineaţă? Mâine de cu seară?

Septimus clătină din nou din cap.

— Când? repetă Marcellus, scos din minţi. *Când*?

— Peste exact patruzeci şi nouă de ore. Niciun minut mai devreme.

Marcellus se lumină la faţă. Două zile. Aşteptase atât de mult că mai putea răbda două zile. Îl privi pe Septimus cum pune la loc flaconul în dulăpiorul de sticlă şi apoi închide încet uşa. Marcellus respiră uşurat şi zâmbi.

Acum, că îşi luase grija de la Tinctură, Marcellus îşi privi cu atenţie Ucenicul. Băiatul era

slăbuţ şi palid, cu umbre vinete sub ochi. Desigur, faptul că refuza să îşi taie sau pieptene hălăciuga de păr nu îl făcea să arate mai bine, dar, chiar şi aşa, Marcellus se simţea vinovat.

— Ucenicule, zise el, nu e bine să stai aici ca o cârtiţă în muşuroi. Măcar că e frig şi zăpada încă acoperă pământul, afară soarele străluceşte.

Scoase din buzunar doi bănuţi de argint şi îi puse în palma murdară de cerneală a lui Septimus, cu toată împotrivirea acestuia.

— Pe Calea Vrăjitorilor a început Târgul de Iarnă. Ia aceşti bănuţi pentru plăcerea dumitale şi grăbeşte-te într-acolo.

Septimus privi bănuţii fără niciun chef.

— Mult adevăr este în ceea ce se spune: „Unde e multă cerneală, negreşit e şi posomoreală”. Dar du-te odată.

Marcellus se întoarse la masa cea mare şi ridică o bucată de sugativă rămasă în locul unde stătuse Septimus, dând la iveală un trandafir roşu cioplit în lemn.

— Du-te, repetă el şi îl împinse pe Septimus spre ieşire.

Septimus ieşi pe uşa scribilor. Urcă o scară şi ajunse la un labirint de tuneluri care duceau la parter. Acum ştia bine drumul şi mergea încet de-a lungul tunelurilor înguste, luminate de torţe. Ajunse destul de repede la o arcadă subterană de unde urca un şir de trepte.

— Ziua bună, Septimus Heap, îi spuse fantoma care stătea la piciorul scării, o fantomă

destul de recentă a unui Vrăjitor Neobişnuit, judecând după culoarea purpurie intensă a robei.

Septimus dădu din cap dar nu zise nimic.

— Ia-o la stânga şi spune parola, îl învăţă fantoma vorbind încet şi foarte limpede.

De vreme ce Septimus nu scotea niciodată vreo vorbă, fantoma era de părere că nu avea de a face cu un Ucenic prea isteţ şi se ambiţiona să îi dea aceleaşi indicaţii în fiecare zi.

Septimus înclină politicos din cap şi se îndreptă spre scară. Ca întotdeauna, simţea cum i se strânge stomacul. Era partea de drum pe care o ura pur şi simplu, pentru că, odată ajuns aici, simţea că îi reînvie aceeaşi speranţă, cu toate că încerca să se stăpânească. Ajuns în capătul scărilor, o luă la stânga, aşa cum făcea întotdeauna, trecu printr-un mic vestibul – care pentru el era tot dulapul cu mături – şi intră în Sala Mare a Turnului Vrăjitorilor.

Prima oară când pătrunsese în Sala Mare, fusese convins că, în vreun fel neştiut, se întorsese în Timpul său. Totul era identic. Pe pereţi se învârtejeau aceleaşi imagini magice, plutind şi tremurând uşor peste ei, acelaşi miros de Magie umplea aerul, făcându-l să se simtă ameţit de uşurare. Chiar şi pardoseala

Marii Săli păruse tot de nisip pe când o traversase în fugă, prea nerăbdător pentru a se mai uita la mesajul de bun venit scris pe ea. Sărise pe scara de argint şi urcase până în vârful Turnului, aşa cum făcea în fiecare zi de aproape

doi ani. Nu luase în seamă privirile nedumerite ale Vrăjitorilor Obişnuiţi aflaţi la diferite etaje. Nu voia decât să o vadă pe Marcia şi să îi povestească ce se întâmplase. Şi să îi promită că nu va mai merge niciodată pe Drumul Dinafară. *Niciodată*. La etajul al douăzecilea sărise de pe scară şi se repezise la uşa purpurie de la intrarea în apartamentul Vrăjitorului Neobişnuit.

Uşa nu se deschisese.

Septimus împinsese uşa nerăbdător, simţind că nu mai poate aştepta nici măcar o clipă să o vadă pe Marcia, dar uşa rămăsese închisă, neclintită. Septimus nu înţelegea de ce. Poate că Marcia avea necazuri, poate că zăvorâse uşa…

Cum stătea aşa, întrebându-se ce oare se întâmplase, uşa se deschisese brusc şi o siluetă îmbrăcată în robă purpurie apăruse în prag.

— Marcia, să ştii…

Vrăjitorul Neobişnuit se uitase în jos la Septimus, cu un aer mirat, şi îl întrebase:

— Cum ai ajuns aici sus, băiete?

— Am… se bâlbâise Septimus, holbându-se fără să înţeleagă la Vrăjitorul Neobişnuit.

Era un bărbat slăbănog, cu păr blond care îi cădea drept pe umeri şi îi acoperea ochii verzi de Vrăjitor. La gât îi atârna Talismanul Akhu al *Marciei*, iar la brâu avea cingătoarea de platină şi aur a *Marciei*. În acea clipă, Septimus înţelesese care era adevărul.

— Să nu îţi fie teamă, copile, îi spusese Vrăjitorul Neobişnuit cu blândeţe, văzând că

Septimus se făcuse galben ca ceara la faţă. Eşti nou-venit, nu-i aşa? Aha – zisese el după ce îl măsurase pe Septimus din cap până în picioare şi se uitase bine la tunica neagră, pe mânecile căreia erau brodate cu aur simbolurile planetare – trebuie că eşti Ucenicul Alkimistului.

Septimus dăduse din cap, îndurerat că speranţele i se năruiseră atât de repede.

— Hai, băiete. Te duc în Sala Mare. Vino după mine.

Septimus îl urmase pe Vrăjitorul Neobişnuit pe scara spiralată de argint şi rămăseseră unul lângă altul, tăcuţi, până când scara coborâse încet toate etajele Turnului Vrăjitorilor.

Acum Septimus ştia că locul lui nu mai era în Turnul Vrăjitorilor, sau mai degrabă, aşa cum înţelesese după primele lui zile aici, pline de disperare, nu era *încă*. Dar chiar şi aşa, îi era greu să stea departe de Turn.

Acum, când Septimus traversa Sala, sub picioare îi apăru pentru câteva clipe un mesaj cu litere sclipitoare, roşii şi aurii: Fii bine-venit, Ucenicule Alkimist. Mesajul se schimbă însă îndată într-unul mai important: Fii bine-venit, ucenicule neobişnuit. O persoană slăbuţă, cu tunică verde, la brâu cu cingătoarea Ucenicului Neobişnuit – cingătoarea lui *Septimus*! – tocmai intrase pe uşile mari ale Turnului Vrăjitorilor, cele pe care el nu mai avea dreptul să intre. Încă din prima clipă lui Septimus îi fusese nesuferit Ucenicul, o fată nu cu mult mai mare decât el, cu

toate că îşi dădea seama că nu e corect din partea lui. Fata se purta destul de prietenos şi dădea din cap cu oarecare răceală atunci când se întâlneau, dar faptul era fapt: îi luase locul. Sau, în realitate, nu cumva el urma să îi ia locul – în cele din urmă? Când ajungea în acest punct, mintea lui Septimus refuza să meargă mai departe.

Nevoind să fie obligat să-şi motiveze prezenţa acolo, Septimus coborî treptele de piatră sfărâmate din spatele Turnului Vrăjitorilor, ocoli Turnul şi traversă curtea pietruită, acum acoperită cu zăpadă, îndreptându-se spre Marele Arc. Într-adevăr, aşa cum spusese Marcellus, era o frumoasă zi de iarnă. Soarele coborât spre asfinţit făcea să sclipească firicele de aur din plăcile de lapislazuli în care era îmbrăcat Arcul. Septimus nu avea însă ochi pentru soare şi frumuseţea Arcului. Trecu pe dedesubt şi se trezi pe Calea Vrăjitorilor, care gemea de oameni. Rămase nemişcat un moment şi, simţind că îl ia cu frig în aerul îngheţat, se înfăşură bine în mantia groasă, negru cu auriu. Respiră mirosurile necunoscute, ascultă zgomotele cu care nu era obişnuit şi clătină din cap. Tot nu îi venea să creadă: se simţea ameţitor de aproape de casă şi totuşi imposibil de departe – mai precis, la cinci sute de ani depărtare.

Cum stătea în soarele rece de iarnă, o idee îi încolţi în minte. Oricum avea câteva ore de libertate, avea vreme să încerce să îşi pună în aplicare planul. Era un plan disperat, dar poate… cine ştie, *poate* va reuşi.

HUGO PICIORUŞ

C

alea Vrăjitorilor nu era podită cu calcar gălbui, ca pe vremea lui Septimus, ci era făcută din pământ bătătorit, peste care acum se aşternuse zăpada. Stâlpii de argint pentru torţe, la aprinderea cărora Septimus se uita aproape în fiecare seară de la fereastra camerei lui din Turnul Vrăjitorilor, de-abia acum erau ridicaţi, în cinstea Jubileului de Argint al Reginei. Clădirile >; joase de piatră galbenă de pe cele două laturi ale Căii erau deja vechi, dar nu arătau chiar atât de ponosite şi erau decorate în fel şi chip, lucru pe care Septimus nu îl observase înainte.

Când ajunse în faţa Scriptoriului, la Numărul

Treisprezece, Septimus se uită curios la vitrină – era aproape goală şi foarte curată – şi simţi că îl cuprinde dorul după Cărăbuş. Oare ce-ar spune Cărăbuş acum? Cărăbuş avea întotdeauna câte ceva de spus despre orice, dar, dacă ar fi fost în locul lui, se gândea Septimus, până şi Cărăbuş ar fi rămas mut.

Septimus încercă să alunge amintirea vremurilor când el şi Cărăbuş se distrau pe cinste şi să se gândească la locul unde voia să ajungă. Toate clădirile din Castel erau legate printr-un labirint de tuneluri, cunoscute lui Septimus din Timpul lui sub numele de Tunelurile de Gheaţă. În acest Timp, tunelurile nu erau îngheţate, iar Alkimiştii şi Vrăjitorii le foloseau ca să circule prin Castel cu treburile lor, fără a fi văzuţi sau băgaţi în seamă. Septimus mergea zilnic printr-un astfel de tunel, între casa lui Marcellus şi laboratorul din Marea Cameră. De curând fusese la Palat să ducă Reginei câteva boluri de aur, trimise în dar de Marcellus ca să se scuze pentru o greşeală faţă de Maiestatea Sa. Cu acest prilej începuse să îi încolţească în minte un plan de evadare. Aşa se face că acum se îndrepta spre tunelurile Palatului, doar că mergea pe stradă, nu pe sub pământ, căci nu avea poftă să dea nas în nas cu vreunul dintre scribii curioşi ai Alkimistului, sau chiar cu Marcellus.

La capătul Căii Vrăjitorilor, chiar în faţa Porţii Palatului, Târgul de Iarnă era în toi. Vălătuci de fum se ridicau din zecile de focuri unde se prăjeau

castane, se făceau porumb fiert, supă groasă de iarnă, cârnaţi la grătar sau cartofi copţi în coajă. Septimus îşi croi drum prin mulţime şi mirosurile amestecate. Refuză mai multe oferte de genul „urechi crocante de porc, Ucenicule” sau „plăcintă de răcituri, cine vrea plăcintă de răcituri?”, îşi astupă urechile ca să nu audă vaietele jalnice ale unei flaşnete şi se desprinse cu greu din mâinile unei ghicitoare deosebit de stăruitoare care îi promitea să-i „dezvăluie adevăratul Destin pentru doar un bănuţ, conaşule, căci cine ştie ce are viaţa pus deoparte pentru noi?”

„Chiar aşa, cine ştie ce ne rezervă viaţa?” îşi zise Septimus şi se smulse din strânsoarea ei.

Ocoli o pereche de gemeni care mergeau pe catalige, se aplecă să treacă pe sub sârma întinsă pentru un dansator şi scăpă ca prin urechile acului de o bucată de lemn aruncată de un jucător prea entuziast de la standul „Pocneşte Şobolanul!”. Se furişă pe lângă două doamne grăsune care aruncau languste şi orez într-un cazan cu apă clocotită şi, în sfârşit, ieşi din mulţime. O luă repede în jos pe Hudiţă, o străduţă care ducea la Drumul Vaselor, şi, nu mult după aceea, suna la uşa casei care, pentru el, aparţinea lui Viezur van Klampff.

În timp ce aştepta să i se deschidă, îşi aduse aminte de dările când Marcia îl trimitea aici să aducă diferite bucăţi din

Capcana pentru Umbre. Dacă închidea ochii, se simţea exact ca atunci şi parcă aştepta să audă

răcnetele şi zeflemelele băieţilor de pe ponton. Da, nu ar fi crezut vreodată că îi va fi dor să audă „Alo! Băiatu' Omidă!”

Uşa fu deschisă de un băieţel îmbrăcat în uniforma servitorilor. Păru surprins să îl vadă pe Septimus, care sosea de obicei prin tunel, dar zâmbi şi îi făcu o plecăciune Ucenicului Alkimist.

— Mă rog ţie, intră, Septimus Heap, zise băiatul.

Era pistruiat, avea ochi cenuşii, serioşi, şi un păr blond nisipiu, tuns castron, aşa cum purtau toţi copiii. Septimus se împotrivise cu încăpăţânare să se tundă şi îşi lăsase părul cârlionţat să crească şi să se încâlcească.

Băiatul stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Septimus, aşteptând să îl conducă acolo unde dorea să ajungă. Septimus oftă. Acest amănunt nu făcea parte din planul lui. Uitase de micul Hugo Picioruş, care se ţinea peste tot după el, ca un căţel – lucru care, bineînţeles, îl scotea din fire. Pentru prima oară după câteva zile, Septimus se văzu obligat să spună ceva. Îşi drese vocea şi zise:

— Mulţumesc foarte mult, Hugo. Acum poţi să pleci.

— Mă rog? întrebă Hugo şi făcu ochii mari, pe de o parte de uimire fiindcă îl auzea pe Septimus vorbind, pe de alta fiindcă, deşi nu prea înţelesese ce îi spusese, îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă ceva.

Septimus făcu un efort să spună ceva în ceea ce el credea că este Limba Veche.

— Hm. Mă rog ţie, Hugo, pleacă.

— Plecăciune?

Septimus nu mai fu nevoit să facă o nouă încercare pentru că de sus se auzi un clopoţel, iar Hugo, după ce se înclină uşor în faţa lui Septimus, fugi să răspundă.

Septimus se duse repede în partea din spate a casei şi coborî scara scârţâitoare de lemn până în pivniţă, de unde pornea tunelul – bine cunoscut lui – care dădea spre aripa de răsărit şi Laborator, acolo unde îl condusese Una Brakket. Acum, tunelul era bine măturat şi luminat ca ziua cu torţe, dar altminteri arăta neschimbat. Septimus trecu pe lângă uşa Laboratorului, folosit de Marcellus pentru experienţe mai delicate, şi o luă pe tunelul lateral pe care mergea în fiecare zi spre atelierul de Alkimie.

Ajunse iute la chepengul cunoscut, dar nu găsi nicio scară. Deschise chepengul şi privi în jos. Era o distanţă destul de mare. Căută o scară primprejur, dar nici urmă de aşa ceva. Nu avea de ales – va trebui să sară. Stătu puţin, încercând să îşi dea seama cât va trebui să cadă dacă mai întâi se lăsa în mâini prin chepeng. Apoi îşi zise că, dacă Simon putuse sări încălţat cu ghete cu patine, atunci putea şi el, ba chiar îi va fi mai uşor.

Din tunel răsună zgomot de voci apropiindu-se şi Septimus se trase înapoi. Pe dedesubt trecură câţiva servitori de la Palat care sporovăiau. Purtau uniformele de modă veche pe care le văzuse la unele dintre fantomele din

Timpul lui. Zărindu-i pe servitori că dau colţul, hotărî că îi va fi mult mai uşor să intre în Palat în mijlocul unei gloate gălăgioase, căci astfel nimeni nu îi va da atenţie. Se strecură prin chepeng şi, după ce se legănă acolo câteva clipe, atârnat în mâini, înţelese de ce podeaua tunelului părea atât de departe. Chiar era departe, fiindcă nu era acoperită de stratul gros de gheaţă. Acum însă era prea târziu, închise ochii, trase aer în piept şi îşi dădu drumul.

— Uuf!

Se izbi atât de tare că i se tăie respiraţia şi, cum stătea întins pe jos, încercând să îşi revină, văzu deasupra lui faţa îngrijorată a lui Hugo, aplecat prin chepeng. Îndată după aceea, Hugo desprinse scara din locul unde era atârnată şi o lăsă în jos.

— Este o cădere mare, Ucenicule, spuse Hugo coborând. Mă rog înmiit de iertăciune pentru că am lăsat chepengul deschis. Mă rog ţie, dă-mi mâna, mai zise şi îl ridică în picioare.

— Unde era scara? întrebă Septimus.

— Mă rog? Te implor, fii cu luare-aminte când purcezi în sus.

Septimus oftă.

— Hugo, zise el. Nu vreau să purced în sus cu luare-aminte. Iar acum, zât.

— Zât?

— Da, zât. Du-te. Valea. Of… Purcezi de-aici!

Hugo făcu o mutră lungă. Ştia ce înseamnă să „purcezi de-aici”. Aşa îi spunea totdeauna fratele

lui mai mare. Şi cele două surori mai mari. Şi, pe deasupra, verii lui care locuiau la colţul străzii.

— Bine, hai, dacă vrei, cedă Septimus, dându-şi seama că, dacă Hugo se întorcea, în scurtă vreme vor şti toţi că Ucenicul Alkimist a intrat singur în tuneluri; îşi dădu seama că Marcellus r deveni bănuitor.

Hugo îl privi întrebător.

— Dacă vrei? făcu el, încercând să imite felul de a vorbi al lui Septimus. Vrei… Eu… vreau!

— Bine, hai atunci, îl îndemnă Septimus, nerăbdător să îi ajungă din urmă pe servitorii ale căror voci de-abia dacă se mai auzeau.

Hugo îl urmă tropăind fericit.

— Zât! făcea el, alergând în urma lui Septimus. Zât, zât, zâât!

Septimus pe jumătate mergea, pe jumătate alerga prin tunelul cu pereţi de cărămidă care o lua spre Palat. Micul Hugo fugea cât putea de repede ca să ţină pasul cu el, dar, în afară de câte un „zât”, nu făcu nicio tentativă să intre în vorbă. Pe măsură ce vocile servitorilor se auzeau mai bine, Septimus încerca să se ţină la distanţă dar, în acelaşi timp, să nu îi piardă din ochi, fiindcă, pe măsură ce se apropiau de Palat, tunelul avea tot mai multe cotituri şi ramificaţii, până când ajunse să semene cu labirintul de galerii dintr-o vizuină de iepure.

După câteva minute, servitorii o luară pe un tunel mai îngust şi Septimus ajunse tocmai la timp ca să îi vadă dispărând pe o uşiţă roşie. Atunci se

întoarse spre Hugo.

— Acum trebuie să te întorci, dar, văzând privirea năucită a băieţelului, adăugă: Mă rog ţie, purcezi de aici. Mă rog ţie să nu destăinui altora călătoria noastră, pentru că merg după trebile secrete ale Magistrului.

Hugo lăsă capul într-o parte, ca un papagal care se întreba dacă merita să repete ceea ce tocmai spusese.

— Zât? întrebă el.

— Da, zât. Valea. Hai, *huşti*!

De această dată Hugo înţelese că nu mai avea nicio şansă. Luă o figură necăjită şi o porni înapoi târându-şi picioarele, cu capul plecat. Pe Septimus îl încercă remuşcarea. Nimeni nu se arătase câtuşi de puţin interesat să stea cu el de când se trezise în această fundătură a Timpului.

— Ei, bine, hai, strigă el.

Hugo se lumină la faţă.

— Nu zât?

— Nu, oftă Septimus. Nu zât.

Câteva minute mai târziu, Septimus şi Hugo se aflau pe coridorul principal spre bucătărie, în mijlocul a ceea ce păreau a fi pregătiri frenetice pentru un banchet. Rămăseseră ca două stânci în mijlocul apei, în timp de şiruri de servitori alunecau în viteză pe lângă ei, ducând vrafuri de farfurii, tăvi cu pocale şi găleţi pline cu cuţite de aur. Doi servitori fură cât pe ce să se izbească de ei; abia reuşeau să care o supieră enormă de argint. După ei veni un roi de fete, fiecare în mână

cu două boluri de argint. Din fiecare bol ieşea capul unui pui de raţă.

Septimus rămăsese cu gura căscată. Era obişnuit cu linişte şi tăcere în Palat. Sperase să se poată furişa nebăgat în seamă până la foişorul unde se afla Camera Reginei. Planul lui era să intre în Cameră după Regină sau după Prinţesă, cât uşa mai era încă deschisă, apoi să se furişeze în Camera Veşmintelor Reginei şi să încerce să mai treacă încă o dată prin Oglindă. Ştia că e un plan disperat, că nu prea avea sorţi de izbândă, dar merita încercat. Însă acum îşi dădea seama că nu avea nicio şansă, mai ales fiindcă toată lumea se uita la tunica lui neagră, cu desene aurii, de Alkimist.

Hainele lui neobişnuite atrăgeau deja privirile. Servitorii încetineau pasul şi se holbau la el. În scurtă vreme, pe coridor era aşa o îmbulzeală că un valet nerăbdător, care încerca să iasă dintr-un dulap cu albituri aflat chiar în spatele lui Septimus şi Hugo, împinse tare uşa şi se izbi de ei. Supărat, valetul îl apucă pe Septimus de guler.

— Eşti un Străin aici, zise el bănuitor.

Septimus încercă să scape, dar valetul îl ţinea bine. Deodată se auzi vocea subţire a lui Hugo:

— Sire, nu suntem decât nişte bieţi Mesageri, veniţi cu veşti grabnice pentru Maestrul Cofetar.

Valetul se uită la figura candidă a lui Hugo şi îi dădu drumul lui Septimus.

— Luaţi-o pe al treilea culoar la stânga şi apoi

pe al doilea la dreapta. Doamna Amandina poate fi găsită acolo. Păşiţi măsurat, căci nu e nicio oră de când a ars patru duzini de plăcinte.

Valetul le făcu cu ochiul, intră în şuvoiul de servitori şi se pierdu în mulţime.

Hugo îl privi pe Septimus, încercând să înţeleagă ce avea de gând. Hugo ţinea la Septimus, fiindcă era singura persoană care nu ţipa la el şi nu îl trimitea de colo-colo, de parcă nu era cu nimic mai presus unui câine…

— Zât? îl întrebă Hugo tocmai când treceau pe lângă ei trei femei grase, ducând în braţe coşuri mari cu chifle.

Septimus clătină din cap şi le aruncă o privire cruntă femeilor, care întorseseră capetele după el.

— Nu zât, răspunse el. Am ceva de îndeplinit. Am… o Misie, aici în Palat, zise el în Limba Veche.

Hugo înţelegea ce înseamnă o Misie. Toţi cavalerii şi pajii aveau câte una, aşa că nu vedea de ce nu ar avea şi Ucenicul Alkimist. Până acum nu mai auzise de o Misie care să înceapă în Palat, dar la Alkimişti totul era cu putinţă. Îl luă pe Septimus de mână şi îl trase în şuvoiul de servitori. Mergând după mirosul de apă clocotită şi zoaie de săpun, Hugo găsi cu uşurinţă ceea ce căuta: spălătoria.

După ce trecură câteva minute – şi doi bănuţi de argint îşi schimbară proprietarul – doi noi servitori din Palat, îmbrăcaţi în haine curate, ieşiră tiptil din spălătorie. Unul era mic de statură, cu păr blond nisipiu, şi mergea în spatele celuilalt,

mai înalt, cu păr blond, cârlionţat. Taman când ajunseră la colţul culoarului, o femeie corpolentă, legată cu un şorţ pătat, ieşi din bucătăria pentru sosuri, în mână cu două căni de aur, bogat împodobite, pline cu sos fierbinte de portocale. Le puse în mână câte una, îi îndemnă să se grăbească şi îi împinse alături de un şir lung de băieţi, fiecare ţinând în mână câte o cană identică.

Hugo şi Septimus nu aveau de ales. Sub ochiul de vultur al bucătăresei, urmaţi de un valet care ducea o pânză albă, apretată, pentru eventualitatea că vreunul dintre băieţi stropea ceva cu sos, cei doi o luară în urma celorlalţi băieţi, urcară scara lungă, răsucită, şi ajunseră la Pasajul Central, care era învăluit în penumbră. Pe măsură ce înaintau, se auzea tot mai bine zgomotul de voci, zăngănitul tacâmurilor şi clinchetul paharelor: în Sala de Bal începuse banchetul. Dintr-odată năvăli până la ei un zgomot asurzitor: uşile mari fuseseră date în lături şi băieţii intrară în şir.

Septimus şi Hugo intrară în Sala de Bal la urmă de tot şi un valet închise uşile după ei. Hugo rămăsese cu gura căscată. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de mare, plină de atâtea persoane care purtau haine atât de bogate şi exotice. Era un vacarm asurzitor şi, pe deasupra, mâncărurile miroseau atât de îmbietor că pe Hugo îl luă cu ameţeală, fiindcă acasă nimeni nu prea se gândea să îi dea de mâncare.

Septimus era mai obişnuit cu asemenea

banchete – Marcia era o gazdă deosebit de generoasă – dar rămăsese şi el cu gura căscată, deşi din cu totul alt motiv. Aşezată la masa de onoare, o figură bine cunoscută supraveghea desfăşurarea banchetului şi, ca întotdeauna, avea întipărită pe faţă o expresie dezaprobatoare. Era Regina Ethelcrunta.

2.8
SUB SECHESTRU

*Ş*lepul lui *Snorri Snorrelssen* era amarat la Docul Neguţătorilor din Port. Alice Nettles, Vameş Şef, stătea pe chei şi îl privea bănuitoare. Alice era o femeie înaltă, cu tâmplele cărunte şi un fel de a se purta foarte autoritar, pe care îl dobândise cu mulţi ani în urmă, când fusese Judecătoarea Alice Nettles. Acum purta roba albastră a Vameşilor, cu două fulgere aurite pe mâneci. Oamenii din Port nu prea se puneau cu Alice, sau, mai bine zis, nu mai mult de o dată.

— Aş vrea să vorbesc cu căpitanul, îi spuse Alice lui Snorri. Nu era cea mai fericită modalitate de a începe o conversaţie cu Snorri. Fata se uită urât la Alice şi nu binevoi să dea niciun răspuns.

— Înţelegi ce spun? o întrebă Alice tăios, fiindcă era convinsă că fata o înţelesese. Vreau să

discut cu căpitanul.

— Eu sunt căpitanul, îi spuse Snorri lui Alice. Cu mine să vorbeşti.

— Tu? făcu Alice luată prin surprindere.

Fata nu putea avea mai mult de paisprezece ani. Era mult prea tânără ca să conducă un şlep de una singură.

— Da, răspunse Snorri sfidătoare. Ce vrei? Lui Alice îi sări muştarul.

— Vreau să văd Autorizaţiile de la Inspectorul Castelului. Snorri i le întinse, privind-o pe sub sprâncene.

Alice le cercetă şi scutură din cap.

— Sunt incomplete.

— Atât mi s-a dat.

— Nu te-ai supus reglementărilor de urgenţă privind Carantina. Mă văd obligată să îţi confisc şlepul.

Snorri se înroşi la faţă de furie.

— Nu… nu ai dreptul să faci aşa ceva.

— Ba da, am acest drept.

Alice făcu semn celor doi Vameşi care se ţinuseră mai deoparte, pentru orice eventualitate. Aceştia scoaseră o rolă de hârtie galbenă şi se apucară să o întindă de jur-împrejurul lui *Alfrun*.

— Trebuie să părăseşti şlepul neîntârziat, zise Alice. Şlepul va fi remorcat în zona de Carantină până la încetarea situaţiei de urgenţă. Îl poţi lua înapoi după ce plăteşti integral taxele de andocare şi de inspecţie.

— Nu! zise Snorri. Nu! Nu vă permit!

— Dacă ne dai bătaie de cap vei petrece ceva timp în închisoarea Vămii, o avertiză Alice pe un ton ferm. Ai cinci minute ca să îţi strângi lucrurile. Poţi să iei şi pisica, dacă vrei.

La cinci minute după aceea Snorri rămăsese pe drumuri. De sus, de pe catarg, Stanley şi Dawnie o văzură cum pleacă, cocoşată sub greutatea desagii, cu Ulir ţinându-se după ea.

— Nu se face, mormăi Stanley. O fată atât de drăguţă. Acum ce se va alege de ea?

— Ei, am ajuns târziu, dar cel puţin prindem prânzul, zise Dawnie. Mi-e poftă de ceva din plăcintăria de peste drum.

Stanley nu avea poftă de nimic, dar coborî după Dawnie de pe catarg şi o urmă în plăcintărie.

Snorri se îndepărtă, adâncită în gânduri. Nimic nu mersese cum trebuie de când sosise la Castel. Văzuse aproape toate fantomele din Castel, cu excepţia celei pe care dorea cu adevărat să o vadă. Fusese izgonită din Castel tocmai înainte de începerea Târgului, iar şlepul fusese cât pe ce să fie scufundat de un dragon care mai şi dăduse iama prin proviziile de peşte sărat. De-abia scăpase de pacostea aceea că se văzuse alungată pe drumuri. Era atât de amărâtă că la început nici nu o auzi pe Alice Nettles care o striga. Până la urmă o auzi, dar făcu pe surda.

De Alice nu scăpai însă cu una, cu două.

— Stai, nu auzi? Stai o clipă! striga ea, alergând după Snorri. Eşti prea tânără ca să umbli singură prin Port, îi zise când o ajunse din urmă.

— Nu sunt singură, o am pe Ulir, bombăni Snorri şi se uită la pisica roşcată.

— Portul e un loc primejdios noaptea. O pisică îţi poate ţine tovărăşie, dar nu te poate apăra…

— Ba Ulir poate, îi tăie Snorri vorba.

— Uite, zise Alice, punându-i cu de-a sila o bucată de hârtie în palmă. Asta e adresa mea. Depozitul Numărul Nouă. Ultimul etaj. E destul loc pentru tine şi Ulir ca să dormiţi confortabil. Vei fi bine-venită. M-aş bucura să accepţi.

Snorri şovăia.

— Uneori, îi explică Alice, trebuie să fac lucruri care nu îmi plac. Îmi pare rău de şlepul tău, dar aşa e mai bine pentru Port. Nu putem risca să se răspândească Molima şi aici. Pe corăbii sunt şobolani, iar şobolanii aduc boli.

— Unii zic, o întrerupse Snorri, că Molima nu e răspândită de şobolani. Spun că e adusă de altă lighioană.

— Oamenii spun multe lucruri, râse Alice. Pretind că, fără ştirea lor, lăzi pline cu aur au apărut pe corabie. Că apa din butoaie s-a preschimbat în mod miraculos în coniac în timpul călătoriei. Că se vor întoarce ca să plătească taxele pe mărfuri. Asta nu înseamnă că cele ce spun sunt adevărate.

În ochii albaştri ai lui Snorri Alice citi îndoiala.

— Dar ceea ce ţi-am spus eu e adevărat. Sper că vei veni.

Snorri încuviinţă încet din cap.

— Foarte bine. Depozitul Numărul Nouă. A cincea stradă pe mâna stângă după ce treci de vechiul doc. Ar fi bine să ajungi înainte de lăsatul nopţii, fiindcă vechiul doc nu e un loc prea sigur după ce se întunecă. Intri pe uşa albastră din mijlocul uşii mari, verzi, iei o lumânare din vas şi traversezi depozitul de jos. În spate e o scară de fier, urci şi ajungi la ultimul etaj. Uşa e întotdeauna deschisă. În dulap ai pâine şi brânză, pe masă e o carafă cu vin. A… pe mine mă cheamă Alice.

— Eu sunt Snorri.

— Ne vedem mai târziu, Snorri, zise Alice şi plecă spre o bărcuţă care o aştepta la piciorul scării din port.

Snorri privi vâslaşii care o duseră pe Alice la o corabie mare, ancorată cam la o jumătate de milă în larg. Ulir se frecă de tunica ei şi mieună.

— Îţi este foame, zise Snorri. Şi mie.

Plăcintăria Docherilor era înghesuită între Casa Vămii de pe Docul Neguţătorilor şi un hambar părăsit. În spatele ferestrelor aburite strălucea o lumină prietenoasă, iar pe uşă ieşea mirosul îmbietor al plăcintelor calde. Nici Snorri şi nici Ulir nu putură rezista şi se aşezară la o coadă de muncitori flămânzi care aşteptau să ia masa de seară. Înaintau încet dar, în cele din urmă, veni şi rândul lui Snorri.

Din bucătărie ieşi un băiat ducând o tavă plină cu plăcinte calde.

— Daţi-mi două plăcinte din acestea, zise

Snorri arătându-le cu degetul.

Vânzătoarea, o femeie tânără, îi zâmbi:

— Costă patru creiţari de argint.

Snorri îi numără patru bănuţi.

Maureen – fostă fată în bucătărie, fostă slujnică în Casa Păpuşilor şi de curând proprietăreasă a Plăcintăriei Docherilor – împacheta plăcintele şi mai adăugă şi bucăţi dintr-o plăcintă fărâmată.

— Pentru pisică, zise.

Snorri luă plăcintele şi dădu să plece. Portul nu părea un loc chiar atât de rău, la urma urmei. Tocmai când să iasă, o auzi pe Maureen ţipând:

— Şobolani! Repede, Kevin! Kevin! Prinde-i!

Snorri şi Ulir se aşezară pe parapetul docului ca să mănânce plăcintele. Ulir, căreia i se făcea foarte foame înainte de căderea nopţii, mâncă repede fărâmiţele date de Maureen şi apoi înfulecă şi plăcinta cumpărată de Snorri pentru ea. În timp ce se lăsa întunericul şi nori negri începură să apară dinspre apus, Snorri şi Ulir priviră cum un remorcher o trage pe *Alfrun* afară din doc şi apoi spre Docul pentru Carantină, aflat în întinderea mlăştinoasă de pe celălalt mal, la gura Râului. Cu toate că plăcinta fusese fierbinte şi gustoasă, cu toate că Alice îi oferise adăpost, Snorri simţi cum o cuprinde deznădejdea văzând că *Alfrun* iese din apele Râului, unde era în siguranţă, şi începe să se legene încoace şi încolo atunci când intră în curentul fluxului. Îi veniră în minte cuvintele mamei ei: „Cum poţi fi atât de

nesăbuită, Snorri Snorrelssen, şi să îţi închipui că poţi face Negoţ singură? De ce crezi că eşti deosebită de ceilalţi? Nu e o viaţă potrivită pentru o femeie, ce să mai spun de o fată de paisprezece ani! Tatăl tău – fie ca Thor să îi odihnească sufletul – s-ar fi îngrozit, Snorri. Da, da, s-ar fi *îngrozit*. Bietul de el nici nu a avut habar ce face atunci când ţi-a lăsat Scrisorile de împuternicire. Te rog, promite-mi în numele Freyei că nu vei pleca. Snorri… Snorri, vino înapoi *imediată*

Dar Snorri nu promisese şi nici nu venise înapoi imediat. Aşa se face că acum se găsea rătăcită într-un port străin, iar şlepul cu mărfuri aduse pentru negoţ era dus şi lăsat să putrezească într-un loc mizerabil, uitat de lume. Oftă şi se ridică în picioare.

— Komme, Ulir, zise.

Primele picături ale unei ploi reci de toamnă începură să cadă. Dacă ar fi fost atentă ar fi găsit uşor drumul, dar, adâncită în gânduri cum era, se rătăci într-un labirint zăpăcitor de depozite dărăpănate, populat de fantome respingătoare. Snorri nu mai văzuse niciodată fantome care să arate atât de jalnic. Străzile erau pline de bătrâni contrabandişti şi tâlhari, beţivi şi pungaşi care se izbeau unul de altul, înjurau şi scuipau, întocmai cum făcuseră când erau în viaţă. Cea mai mare parte dintre ei nu îi dădură nicio atenţie lui Snorri, pentru că erau prea ocupaţi să se încaiere ca să observe că printre ei se afla o persoană vie sau ca să îşi dea osteneala să i se arate. Cu toate acestea,

una sau două dintre fantome, dându-şi seama că Snorri le putea vedea, se luară după ea, distrându-se când ea întorcea capul, speriată, să vadă dacă o urmăreau.

Acum ploua cu găleata, ceea ce nu putea decât să îi sporească neliniştea. Se simţea prinsă într-o capcană. Nu avea nici busolă, nici hartă şi străzile semănau leit una cu alta: de o parte şi de alta, clădiri înalte, întunecate, între care abia dacă se zărea un petic de cer. Ar fi preferat de o mie de ori să fie pe *Alfrun*, în voia valurilor Mării de Miazănoapte, decât printre depozitele care păreau să ascundă ameninţări nebănuite. Privea în jur, căutând cu disperare o uşă albastră într-un cadru verde… sau nu cumva era o uşă verde în cadru albastru? Simţi că o cuprinde panica. Se opri ca să îşi facă o idee de locul unde se afla, dar gloata de fantome o înconjură şi nu mai putu să vadă înjur. Era încercuită de feţe batjocoritoare cu dinţi stricaţi, nasuri sparte, urechi cât nişte foi de varză şi ochi orbi.

— Plecaţi! strigă Snorri şi ţipătul ei stârni ecouri pe strada pustie şi se întoarse la ea.

— Te-ai rătăcit, scumpo? auzi o voce blândă.

Vrând să vadă cine vorbise, Snorri trecu prin cercul de fantome, însoţită de un cor de blesteme şi proteste. O femeie tânără, îmbrăcată cu straie în diferite nuanţe de negru, stătea câţiva paşi mai încolo, în umbra unei uşi. Era o uşă albastră, tăiată în uşa mai mare, verde, a unui depozit. În arcada de cărămidă de deasupra era cioplit

numărul 9.

— Nu, nu m-am rătăcit, mulţumesc de întrebare, zise Snorri şi se îndreptă bucuroasă spre uşa lui Alice.

Văzând încotro o ia Snorri, femeia făcu un pas înainte şi întinse braţul de-a curmezişul uşii, blocând intrarea. Lui Snorri i se strânse inima: în ochii negri ai femeii văzu sclipind fulgere albăstrui şi îşi dădu seama că are de a face cu o Vrăjitoare întunecată.

— Nu cred că vrei să intri acolo, zise Vrăjitoarea.

— Ba chiar *vreau*, răspunse Snorri.

Vrăjitoarea întunecată zâmbi şi clătină din cap, de parcă Snorri nu prinsese înţelesul vorbelor ei.

— Nu, scumpo. Nu vrei. Tu vrei să vii cu mine. Nu-i aşa?

O scânteie albastră ţâşni din ochii Vrăjitoarei şi Snorri simţi că i se taie picioarele. Chiar aşa, ce căuta ea într-un depozit vechi şi mucegăit?

— Ei, vezi, aşa te vreau. Acum hai cu Linda. Hai.

Linda, Mamă de Probă a Soborului Vrăjitoarelor din Port, o apucă de mână şi Snorri simţi degetele puternice strângându-i ca un cleşte oasele.

— Au, protestă ea, încercând să îşi tragă mâna, dar strânsoarea era din ce în ce mai puternică; Linda îi freca oasele unul de celălalt. Au, mă *doare*.

— Nu se poate. O fată puternică, aşa cum eşti tu, nu se pune cu o bătrânică, chicoti Linda, ştiind că Snorri e acum în puterea ei.

Linda ieşise pe stradă pentru Racolajul din Amurg, cum îi spuneau Vrăjitoarele. Avea nevoie de o altă fată în casă după neplăcutul accident cu cazanul Vrăjitoarei Mame, petrecut ceva mai devreme în acea zi. Până la urmă o pescuiseră pe fată şi o scoseseră afară, dar era prea târziu. Acum Linda era hotărâtă să aducă acasă o fată care părea suficient de puternică încât să reziste mai mult decât trei, patru luni, cum se întâmplase cu celelalte.

Pe de altă parte, Snorri nu era atât de cooperantă cum se aşteptase Linda. Vrăjitoarea trăgea de ea să o îndepărteze de uşă, dar Snorri se opunea. Linda o strânse de mână aproape să îi rupă oasele. Snorri gemu de durere, dar chiar atunci Linda slăbi strânsoarea şi Snorri văzu o licărire de teamă în ochii negri ai Vrăjitoarei. Întoarse capul ca să vadă spre ce se uita Linda şi aproape izbucni în râs.

Ulir se preschimba.

Pisica roşcată, slăbănoagă, pe care Linda încercase să o lovească pe furiş cu piciorul, nu mai era slăbănoagă şi nici chiar roşcată. Sub ochii Lindei, care nu se îndura să dea drumul prăzii, începu să apară Ulir Noptatica. Culoarea neagră a vârfului cozii se întindea pe corpul pisicii ca umbra unei eclipse care acoperă pământul. Blana lui Ulir devenea scurtă şi lucioasă, parcă era linsă.

Sub blană jucau muşchii, care se umflau şi se lungeau pe măsură ce Ulir creştea, până când deveni o panteră în toată puterea cuvântului.

Linda nu dădu însă drumul mâinii lui Snorri. Se uita ca vrăjită la Ulir şi în minte îi încolţea un plan strălucit, după opinia ei. Dacă s-ar întoarce însoţită de un animal negru, atât de mare şi puternic, nu ar mai îndrăzni nimeni să îi conteste dreptul la poziţia de Mamă a Soborului – nu cu un Animal de Casă precum acesta. Va putea scăpa fără probleme de bătrâna Pamela, ca să nu mai vorbim de celelalte Vrăjitoare care îi dădeau bătaie de cap şi, dacă se gândea bine, chiar şi de infirmiera din casa alăturată. Soborul ar putea pune stăpânire pe casa ei. Avea şi dreptul, după ce bătrâna dăduse foc podeţului. Linda zâmbi. „Va fi o distracţie pe cinste”.

În acel moment, cu Ulir se petrecu şi ultima transformare: ochii ei deveniră noptatici. Linda privi în ochii noptatici ai lui Ulir şi simţi că inima îi e prinsă în gheare de gheaţă. Ştia că nu se poate pune cu această creatură. Din ochii lui Ulir răzbătea ceva întunecat – mult mai întunecat decât văzuse Linda vreodată. Dădu drumul mâinii lui Snorri, de parcă o frigea, şi se trase înapoi murmurând: – Piş, piş, piş…

Din gâtul lui Ulir ieşi un mârâit gros, ameninţător. Buzele se traseră înapoi, dezvelindu-i dinţii lungi şi ascuţiţi. Linda se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă prin mulţimea de fantome. Nu se opri decât când ajunse la casa Vrăjitoarelor din

Port, unde bătu cu pumnii în uşă vreo jumătate de oră înainte ca cineva să se deranjeze să îi deschidă.

Ţinându-se de mâna care o durea, Snorri împinse uşa albastră şi intră împreună cu Ulir Noptatica în Depozitul Numărul Nouă.

DEPOZITUL NUMĂRUL NOUĂ

noaptea târziu, când *Alice* I Nettles se întoarse, Snorri dormea buştean. Alice era obosită şi îi era frig pentru că îşi udase hainele întorcându-se pe o mare foarte agitată de la o corabie al cărei căpitan se dovedise de-a dreptul necooperant. Când intră pe uşa albastră, Alice Nettles zâmbea, pentru că alături de ea mergea fantoma lui Alther Mella.

N

Alther avusese o zi deosebit de grea la Palat. În după-amiaza aceea Marcia se închisese împreună cu Jillie Djinn în Camera Ermetică, după ce îi declarase lui Alther:

— Nu, Alther, nu vreau să văd pe nimeni, nici măcar pe tine. Nu, nu ştiu când voi ieşi de aici. Probabil peste câteva luni. Acum du-te.

Alther bătuse în lung şi în lat Palatul în căutarea Jennei şi a lui Septimus, dar nici urmă de ei. În schimb, fiecare avea câte o poveste sau o explicaţie în legătură cu dispariţia lor. Alther era de părere că Scuipăfoc era şi el amestecat în povestea asta, mai ales că dispăruse şi el, dar de ce şi cum nu putea să îşi dea seama. Lui Alther nu îi venea să creadă că biletul găsit de Marcia fusese scris chiar de Septimus. El încă mai spera ca Jenna şi Septimus să se fi dus să o vadă pe Mătuşa Zelda, deşi, pe măsură ce orele treceau şi începu să se înnsereze, îşi dădu seama că spera în zadar, fiindcă Mătuşa Zelda nu l-ar fi lăsat pe niciunul dintre ei să lipsească atâta vreme de acasă.

Cât despre Silas, el se lăsă copleşit de deznădejde. La căderea nopţii, Alther recunoscu faţă de sine însuşi că scrisoarea lui Septimus era adevărată. Îi spuse lui Silas că mai avea de „verificat câteva lucruri” şi că se va întoarce a

doua zi. După plecarea lui, Silas şi Maxie rămaseră la uşa Palatului, aşteptând posomorâţi sosirea lui Gringe.

De fapt, Alther voia să stea de vorbă cu Alice Nettles.

* * *

Aşa se face că, în timp ce barcagiii o duceau pe Alice pe marea agitată, spre luminile prietenoase ale Portului, ea zări fantoma lui Alther Mella aşteptând răbdătoare, ridicată în picioare pe parapetul portului, la fel cum îl văzuse cu mulţi ani în urmă, când era încă Vrăjitor Neobişnuit în viaţă. În ziua aceea de neuitat, Alice se întorcea de la Picnicul de Iarnă al Tribunalului din Castel. Picnicul se ţinea în fiecare an într-un loc secret, dar Alther aflase unde anume – la câteva mile la sud de Port, pe Insula de Nisip, unde vântul bătea fără încetare în orice anotimp – şi venise anume ca să îi iasă în întâmpinare. Nici până atunci, nici după aceea, Alice nu se simţise mai fericită ca în clipa când recunoscuse roba purpurie a lui Alther care o aştepta, cu ochii aţintiţi spre largul mării. La două săptămâni după aceea Alther murise, împuşcat de o Asasină.

Alice luă o lumânare, scăpără amnarul, o aprinse şi porni prin depozit, urmată de Alther. Alice cunoştea bine drumul, printre munţii de mărfuri rămase acolo de nu se mai ştie când şi care păreau gata să se prăvălească în fiecare clipă. Lumina lumânării trimitea umbre dănţuitoare peste maldărele de cufere vechi,

piesele de mobilier, tot felul de obiecte desperecheate, între care chiar şi o caleaşcă frumos împodobită, cu roţi imense, la care erau înhămaţi doi tigri împăiaţi. Alther tresări când văzu tigrii, care îl priveau cu un reproş mut în ochii de sticlă, de parcă el ar fi purtat vina pentru soarta lor.

Depozitul în care locuia Alice, unul dintre multele aflate în partea veche a Portului, era înţesat cu mărfuri rămase de pe corăbii de mult putrezite, aduse în Port de navigatori morţi de multă vreme, care ori uitaseră, ori refuzaseră să plătească taxele. Acum era oricum prea târziu, fiindcă mărfurile erau acolo de veacuri, iar dobânda pe taxe depăşea de multe ori valoarea obiectelor.

După ce parcurseră un traseu întortocheat printre stivele de mărfuri, Alice şi Alther ajunseră la scara din spatele depozitului. Încălţările lui Alice păcăneau pe scara abruptă de fier. Fiecare etaj pe lângă care trecea era plin până la tavan cu obiecte de preţ sau felurite vechituri, toate prăfuite şi acoperite cu pânze de păianjen.

— Nu înţeleg cum poţi locui în dărăpănătura asta, Alice, o tachină Alther. Ai fi putut sta în impozanta vilă a Vameşului Şef, la Docul Numărul Unu.

— Nici eu nu îmi dau seama de ce, răspunse Alice respirând cam greu, căci ajunseseră deja la etajul cinci şi mai aveau de urcat. Probabil că din cauza unei fantome bătrâne care nu îmi dă pace.

Alice se opri pe platforma de la etajul şase ca să îşi tragă sufletul şi se sprijini o clipă de o stivă de farfurii chinezeşti pictate cu sălcii, dar se răzgândi repede şi se trase mai departe de ele.

— Păcat că nu veneai la petrecerile Vameşilor, Alther, zise ea pufăind. Am fi scăpat de corvoada asta.

— Da, dar atunci nu ai mai fi în formă atât de bună, răspunse Alther zâmbind. Îţi prinde bine exerciţiul fizic, Alice.

— Mulţumesc, Alther. Ce să spun, am impresia că primesc mai multe complimente de la tine acum decât când erai… ei, ştii tu.

— Când eram în viaţă. Poţi s-o spui pe şleau, Alice. Ce prost am fost. Nu mi-am dat seama ce aveam decât când a fost prea târziu.

Alice Nettles nu răspunse, fiindcă îi era teamă că vocea o va trăda. Se întoarse, urcă în fugă ultimul rând de trepte până la etajul al şaptelea, deschise uşa cuibului ei de vultur şi îşi făcu de lucru aprinzând focul în soba din mijlocul camerei.

După câteva minute, Alther intră şi el plutind. Mai fusese aici cu mulţi ani în urmă, după ce Mătuşa Zelda descoperise nişte scrisori ascunse în spatele hornului din Căsuţa Păzitoarei. Îi făcuse o vizită surpriză lui Alther, susţinând morţiş că în Depozitul Numărul Nouă se afla *ceva* important, şi îl rugase să o ajute să găsească acel lucru. Când Alther o întrebase pe Mătuşa Zelda ce era atât de important, ea îi răspunsese că va şti după ce va

vedea despre ce e vorba. La insistenţele Mătuşii Zelda, Alther acceptase de voie, de nevoie să facă o Cercetare. Îi trebuiseră trei săptămâni, timp în care devenise alergic la praf, se certase cu Mătuşa Zelda şi, pe cât îşi dădea seama, nu găsise nimic important, cu excepţia unui cuib de păianjeni tropicali, foarte rari şi foarte întărâtaţi că fuseseră deranjaţi din ascunzătoarea lor în spatele ţevilor de apă caldă. La vremea aceea, Mătuşa Zelda încetase să îi mai vorbească. Mai târziu, când se împăcaseră, Mătuşa Zelda îi mărturisise ce căuta. Alther avusese intenţia să se întoarcă şi să continue căutarea, dar, cum i se întâmplase de atâtea ori, nu mai apucase.

Alther considerase toată întâmplarea o mare pierdere de vreme până când aflase că Alice îşi căuta o locuinţă în Port, unde el să o poată vizita. Alther nu fusese în prea multe locuri din Port când era în viaţă, aşa că atunci când Depozitul Numărul Nouă fu scos la vânzare, el şi Alice se bucurară grozav. Acum Alther putea să o viziteze pe Alice şi să se plimbe în voie prin tot depozitul, fără să se teamă că va fi respins, lucru pe care îl ura. Alice cumpără Depozitul Numărul Nouă, cu mărfuri cu tot, şi se instală la etajul de sus.

Alice puse lumânarea pe masa de lângă una dintre ferestrele care dădeau spre Port. Alther veni lângă ea şi rămaseră tăcuţi, ca doi prieteni care nu au nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă. Snorri, care dormea într-un colţ, se mişcă dar nu se trezi. Alice se uită la fata ghemuită pe un

maldăr de covoare persane, învelită într-o blană de lup, şi zâmbi. Îi părea bine că Snorri era la adăpost, dar… ce era acolo?

Uitând pentru o clipă că Alther e fantomă, Alice îl apucă de braţ.

— Alther, şopti ea, cu mâna suspendată în aer. Alther, e ceva acolo. Un animal mare. Vai de mine, ia uită-te.

Doi ochi verzi luceau în lumina lumânării. Erau aţintiţi asupra lui Alice şi Alther.

— Nu pot să cred, Alice. Ai o panteră în cameră.

— Alther, nu ţin pantere aici. De fapt, nu ţin nicăieri. Nici măcar nu îmi *plac* panterele. Vai de mine, ia ascultă…

Un mârâit gros răsună în camera de sus a Depozitului Numărul Nouă. Ulir Noptatica se ridică în picioare, cu blana de pe spate zbârlită. Snorri se trezi.

— *IQtimm*, Ulir, murmură ea când văzu siluetele lui Alice şi Alther profilate în lumina lunii şi îşi dădu seama că nu era nicio primejdie.

Ulir Noptatica mai scoase un mârâit, doar aşa, ca să fie totul limpede, după care se întinse lângă stăpâna ei, puse capul pe labe şi îi privi pe Alice Nettles şi tovarăşul ei pe sub pleoapele lăsate. Snorri întinse braţul pe spatele ei cald şi moale şi adormi la loc.

— Nu ştiam că, pe lângă pisică, mai are şi o panteră, făcu Alice. Ar fi trebuit să îmi spună. Neguţătorii ăştia… niciodată nu ştii la ce să te

aştepţi de la ei.

Alther îi aruncă o privire afectuoasă. Îi plăcea că Alice, care părea atât de dură, se arăta a fi de fapt cu totul altfel, când ajungeai să o cunoşti. Dacă aveai vreun necaz, n-ar fi stat niciodată cu braţele încrucişate.

— Alt copil de suflet, Alice? o întrebă.

— Ei, e o fată al cărei şlep l-am sechestrat în zona de Carantină. Îmi pare rău, dar ce puteam face? Molima se răspândeşte prin Castel ca fulgerul. Nu putem risca să ajungă aici.

— A, da, era să uit.

Când Alice vorbise despre Castel, Alther reveni la realitate, fără voia lui, e drept, fiindcă ar fi fost fericit să stea toată noaptea alături de Alice, la fereastra dinspre Port.

— Ce s-a întâmplat, Alther? Mi se pare mie că nu vom petrece o seară romantică, stând de vorbă la lumina lunii.

Alther oftă:

— Cât mi-aş fi dorit, dar s-a întâmplat ceva.

Acum fu rândul lui Alice să ofteze.

— Mda, întotdeauna se întâmplă câte ceva, nu crezi?

— Te rog, Alice. S-a întâmplat ceva grav. Am nevoie să mă ajuţi.

— Ştii că nu trebuie să mă rogi. Ce să fac?

— Trebuie să cercetez depozitul de sus până jos. E ceva ascuns aici, ceva care îmi trebuie. Zelda şi cu mine am căutat în urmă cu mulţi ani dar nu l-am găsit, dar acum, că sunt fantomă, cred

că aş putea. Va trebui să trec prin tot ce e în depozit, oftă Alther.

Alice se sperie.

— Dar ţie *nu* îţi place să treci prin ceva, Alther. În plus, ştii câte lucruri sunt aici. Munţi de lucruri bune doar de aruncat şi cine mai ştie câte altele. Va fi *îngrozitor*. Trebuie că s-a întâmplat ceva cu adevărat grav.

— Da, Alice, ceva foarte grav. Azi de dimineaţă, Septimus şi Jenna… dar ce se aude?

Ceva mai în jos pe stradă se auzea un tropăit atât de puternic încât geamurile din depozitul lui Alice zăngăneau. Zgomotul se auzi din ce în ce mai tare, până când deveni un fel de *buf*, *buf*, *buf* care zgâlţâia podeaua şi mobilele.

— Uneori îmi e teamă pentru tine. Stai într-un cartier atât de primejdios, zise Alther.

— A, nu sunt decât nişte cheflii care se întorc la casele lor. Am să le spun să îşi ţină gura.

Alice scoase capul de fereastră şi zise:

— Vai de mine. Cel puţin bine că nu e o panteră.

— Ce nu e o panteră? întrebă Alther.

— Un dragon.

— Un dragon nu e o panteră? repetă Alther încet, fără să înţeleagă ce spunea Alice.

— În general, nu. Dragonul e dragon şi pantera e panteră. Aşa e în firea lucrurilor. Să nu mă întrebi de ce. Mă duc să le dau drumul, până nu sparge uşa.

— Cine? Ce?

— *Dragonul*, Alther. Ţi-am spus, la uşă e un dragon.

OILE SACRE

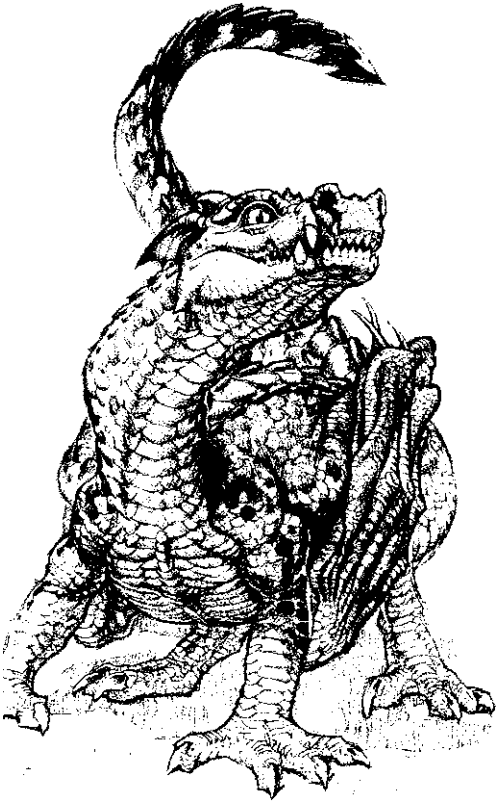

Gata, gata, vin! ţipă Alice.

Uşa mare a depozitului se zdruncina sub forţa loviturilor. Sub ochii lui Alther, care stătea deoparte, neputincios, deşi ar fi vrut foarte mult să o ajute, Alice trase în lături cele două bare mari de fier şi împinse cu toată puterea uriaşa uşă verde a depozitului pe şinele ruginite. Uşa se

mişca încet, dar, împinsă şi de Jenna şi Nicko de pe partea din afară, alunecă scârţâind şi gemând pe şine până când se făcu destul loc încât să poată trece un dragon de aproape cinci metri. Scuipăfoc intră în galop.

— Atenţie! strigă Alice.

Prea târziu. Un maldăr de cutii pe care era scris *fragil* se prăvăli pe podea în zgomot de cioburi sparte. Lui Scuipăfoc puţin îi păsă. Se aşeză şi se uită în jur cu speranţă în ochi, de parcă aştepta să îi aducă cineva cina. De fapt, cam aşa şi era, fiindcă Scuipăfoc îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aşteptând cina, micul dejun, gustarea de dimineaţă, masa de prânz sau gustarea de după-amiază. Nu îl interesa cum se numeşte atât timp cât era de mâncare.

— Jenna! exclamă Alther bucuros. Ce cauţi aici? Fantoma le adresă un zâmbet larg lui Nicko şi Jennei care tocmai intrau, palizi şi obosiţi.

— A, uite-l şi pe meşterul marangoz. Salutare, băiete. Nicko îi zâmbi scurt, dar se vedea că nu e în apele lui.

Alther se uită afară, pe strada întunecată, prin ploaie, şi întrebă cu speranţă în glas:

— Septimus e cu voi?

— Nu, răspunse Jenna scurt, cum nu îi stătea în fire.

— Păreţi morţi de oboseală, zise Alice. Haideţi sus să vă încălziţi.

Scuipăfoc pocni tare din coadă.

— Fii cuminte, Scuipăfoc, zise Jenna obosită,

bătându-l pe ceafă. Du-te şi culcă-te. Hai, culcă-te. Dormi.

Scuipăfoc nu voia să doarmă. Voia mâncare. Trase aer pe nas. Nu prea mirosea îmbietor – doar a praf, cârpe mucezite, lemn mâncat de carii, fiare ruginite, oase de oaie… mmm, *oase de oaie*.

Scuipăfoc împinse cu botul o stivă mare de cutii de lemn, frumos aranjate una peste alta, până la o înălţime de vreo şase metri. Cutiile începură să se legene ameninţător.

— Feriţi! strigă Alice.

Îi împinse pe Jenna şi Nicko afară, pe stradă, apoi ieşi după ei, urmată de Alther, care nu voia ca o grămadă de oi moarte să treacă prin el. Piramida de cutii se prăvăli, cutiile se izbiră de Scuipăfoc şi se împrăştiară în jurul lui.

Când Alice, Alther, Jenna şi Nicko îndrăzniră să se uite înăuntru, dragonul era aproape îngropat în cutii. Ridică botul, se scutură de praf şi de aşchiile căzute pe el şi se apucă să roadă prima cutie. Din cutie căzură pe jos o grămadă de oase îngălbenite şi ceva ce semăna cu o piele veche de oaie.

— Pfui! făcu Jenna, care în ultima vreme avea o aversiune faţă de oase – şi pe bună dreptate. Ce a găsit acolo?

— Oi, zise Alice, ridicând glasul ca să fie auzită peste ronţăitul lui Scuipăfoc. Sunt oase de oaie. Mănâncă una din Turma din Sam.

Alice, Jenna şi Nicko intrară tiptil înăuntru şi se strecurară printre cutii. Pe una dintre ele,

rămasă întreagă, scria cu litere de modă veche, decolorate de vreme: turma sacră din sarn. Cutia VII din XXI. Urgent. A se livra imediat. Literele erau aproape acoperite de două cuvinte ştampilate deasupra cu cerneală roşie, rezistentă la intemperii: taxe neplătite.

— Scuipăfoc! ţipă Jenna. Nu e voie! Dă-mi-l imediat! *Imediat*!

Scuipăfoc trase cu coada ochiului la Jenna şi continuă să roadă la oaia numărul VII. Era mâncarea *lui* şi nu avea de gând să o cedeze nimănui, nici măcar Locum Stăpânului. Dacă îi era foame, nu avea decât să îşi găsească singură ceva de mâncare.

— Nu e nimic, zise Alice, gâfâind fiindcă împinsese uşa la loc, ajutată de Nicko.

Depozitul se cufundă în întuneric.

— Dar sunt 01 *sacre*, zise Jenna.

Scuipăfoc sparse încă un os în dinţi şi îl înghiţi cu zgomot.

— Tare mă îndoiesc, râse Alice. Cred că sunt o parte din afacerea dubioasă cu Oasele sacre, clasată de Biroul de Vamă acum vreo sută de ani. Nu merită să îţi baţi capul. Cred că şi-au găsit cea mai potrivită întrebuinţare. Oricum, nu folosesc nimănui. Am auzit că le-a cumpărat un ţăran de la munte, crezând că sunt 01 vii. Când a venit să le ridice şi a descoperit că a cumpărat zeci de cutii pline de oase, a refuzat să plătească taxele şi l-a aruncat pe vameşul de serviciu în apă. A petrecut treizeci de zile la închisoarea Vămii.

După ce îi repetă de nu ştiu câte ori lui Scuipăfoc să se poarte frumos şi să se culce când termină oasele, Jenna şi Nicko îl lăsară să dea de capăt Turmei Sacre din Sam, iar ei urcară la ultimul etaj împreună cu Alice.

Ulir Noptatica mârâi atunci când intrară Jenna şi Nicko.

— Vai! făcu Nicko.

Când văzuse ochii verzi ai panterei sclipind în lumina lumânării, Jenna îl înşfăcase de braţ şi îl strânsese tare. „Ce ciudat, Jenna nu se sperie aşa, cu una, cu două”, se gândi Nicko.

Trezită de mârâitul lui Ulir, Snorri se ridică în capul oaselor. Deşi nu se trezise bine, făcu ochii mari când îi văzu pe cei doi nou-veniţi.

— *Almm*, Ulir, zise ea.

— Snorri? întrebă Jenna, căci recunoscuse părul blond cânepiu în întuneric.

— Jenna? Chiar tu eşti?

Snorri ieşi de sub blana de lup şi, cu Ulir Noptatica lipită de piciorul ei, veni în întâmpinarea Jennei.

— Salut, Snorri, se auzi şi vocea lui Nicko.

— Nicko? Nu… nu ştiam că vii şi tu în Port, zise ea cu vocea cântată care îi plăcea atât de mult lui Nicko.

— Nici noi nu ştiam, zise Nicko întristat. Dragonul ăsta prost s-a învârtit ore în şir deasupra Portului. Credeam că nu mai are de gând să coboare pe pământ. Am îngheţat zburând prin aer.

— Mai bine e în barcă, zise Snorri zâmbind.

— Şi mie îmi place mai mult, zise Nicko. Într-o barcă e oricând mai bine, chiar dacă e o bărcuţă cu zbaturi. L-am văzut pe Băiatul Lup întruna. Se îndrepta spre Pădure. Aş da oricând un dragon pe o bărcuţă, fie ea şi roz.

— Eu cred că Băiatul Lup se înşală crezând că Septimus s-a rătăcit în Pădure, zise Jenna.

Nicko încuviinţă din cap.

— Oricum, e bine că cercetează şi Pădurea, mai ales că nu mai avea de gând să se urce niciodată pe Scuipăfoc.

— A ajuns cu bine în Pădure? o întrebă Jenna pe Snorri.

— Da, zise aceasta. A fluierat şi un băiat i-a ieşit în întâmpinare.

— Trebuie că era Sam, zise Nicko. Cred că era la pescuit.

— Sam? repetă Snorri.

— Da, Sam. Este…

— Fratele tău! zise Snorri şi izbucni în râs.

— De unde ştii? întrebă Nicko nedumerit.

— Aşa sunt toţi, răspunse Snorri tot râzând.

Alice se întoarse cu câteva pături care atârnau afară dintr-un cufăr mare purtând următoarea inscripţie: producte de Perú. Taxe neplătite. Confiscat.

— Jenna, Nicko, înveliţi-vă şi încălziţi-vă. Tremuraţi ca frunza în vânt.

Păturile miroseau tare a capră, mai ales după ce se umeziră de la hainele Jennei şi ale lui Nicko. Cu hainele aburind, aşezaţi lângă focul în care

Alice aruncase câţiva buşteni, aceştia aşteptau să se usuce. Cât ei se încălzeau, Alice puse o oală cu apă la fiert, amestecă bucăţi de portocală, scorţişoară pisată, cuişoare şi miere în altă oală şi vărsă deasupra apa clocotită. Mirosul plăcut de mirodenii şi portocală se răspândi în aer.

— Cred că vă este foame, zise Alice.

Nicko dădu din cap că da. Pe măsură ce se încălzea şi uita de orele petrecute în spinarea lui Scuipăfoc, învârtindu-se prin ploaie pe deasupra Portului, îşi dădea seama că îi e o foame de lup. Alice dispăru în întuneric, la un capătul al spaţiului căruia îi spunea „casa mea” şi se întoarse cu o tavă plină: un chec uriaş cu fructe, o pâine de Port, la fel de mare, cârnaţi de Port cu mirodenii şi o jumătate de plăcintă cu mere şi scorţişoară.

— Acum toată lumea la masă. Şi tu, Snorri, adăugă ea, văzând că Snorri stătea mai la o parte, nesigură.

Snorri se aşeză şi ea la masă, lângă Alther. Îi zâmbi şi îi spuse:

— Cred că te-am mai văzut la Castel, zise ea.

— Eşti Văzătoare de Spirite? o întrebă Alther.

Snorri roşi.

— Nu întotdeauna îmi doresc, dar aşa este, răspunse ea. Aşa era şi bunica mea.

— Şi mama ta? întrebă Alther.

Snorri clătină din cap. Nu semăna cu mama ei. Nu, în niciun caz.

După ce dispăru cea mai mare parte din

checul cu fructe, pâine, cârnaţi şi plăcinta cu mere, Alice mai făcu două carafe de oranjadă cu mirodenii şi o întrebă blând pe Jenna:

— Ai vrea să ne povesteşti ce s-a întâmplat astăzi? Alther şi cu mine… am vrea foarte mult să ştim.

Alther zâmbi. Îi plăcea foarte mult cum sună „Alther şi cu mine” şi îi plăcea şi că Alice considera că grijile lui sunt şi ale ei. În acea clipă s-ar fi simţit pe deplin mulţumit dacă nu ar fi fost nefericita dispariţie a lui Septimus.

Jenna încuviinţă din cap. De fapt, era şi pentru ea o uşurare să le povestească. Trase aer în piept şi începu să povestească ce se întâmplase din seara trecută, când Regina Ethelcrunta apăruse în dormitorul ei. Alice şi Alther ascultau concentraţi, iar când le spuse de Septimus şi Oglindă, Alther deveni aproape transparent de îngrijorare.

Apoi veni rândul lui Alther să aducă veştile rele. Când auzi ce găsise Marcia în Eu, *Marcellus*, Jenna suspină şi îşi ascunse faţa în palme. Septimus dispăruse pentru totdeauna, şi vina era doar *a* ei.

Nicko o luă pe după umeri.

— Nu te învinui singură, Jen.

Dar Jenna clătină din cap. Ba da, se învinuia.

— Eu cred… zise Alther pe neaşteptate.

Toate privirile se îndreptară spre el. Roba lui purpurie devenise uimitor de materială în lumina lumânării, căci Alther întrezărise o rază de

speranţă.

— Cred că ar fi… o cale să îl găsim. Nu e uşor, bineînţeles, dar…

Aşa se face că, la ultimul etaj al Depozitului Numărul Nouă, o Creatură Noptatică şi patru fiinţe umane vii, aşezate lângă foc, ascultau o fantomă care le explica în ce fel ar putea, cu ceva *noroc*, să îl salveze pe Septimus.

La parter, în acelaşi Depozit Numărul Nouă, Turma Sacră din Sam dispărea încet, roasă, ronţăită şi înfulecată, până când nu mai rămaseră decât nişte cutii goale şi o duhoare de piei de oaie.

Nu foarte departe de Depozitul Numărul Nouă, o Gondolă Regală înainta prin Mlaştinile Ierboase, plutind pe apele revărsate cu cinci sute de ani în urmă. Gondola se opri lângă un ponton distrus de multă vreme şi rămase acolo, legănându-se uşor, scânteind în lumina lunii, în timp ce stăpâna coborî pe mal şi, cu o expresie dezaprobatoare pe faţă, păşi cu grijă pe cărarea noroioasă care ducea la o căsuţă acoperită cu stuf.

Regina Ethelcrunta trecu prin uşă, iar stăpâna căsuţei – o femeie cu figură prietenoasă, îmbrăcată într-un cort făcut din petice – care stătea aşezată lângă foc, ridică ochii, intrigată de Undele pe care le simţi traversând camera. Se înfioră atunci când Regina Ethelcrunta trecu pe lângă ea, făcând să tremure flacăra lumânărilor. Mătuşa Zelda se ridică în picioare şi, cu ochii ei albaştri de Vrăjitoare pe jumătate închişi, cercetă încăperea tihnită, care însă încetase să mai fie

astfel. Oricât privi ea, nu putu totuşi să vadă fantoma Ethelcruntei, care umbla de colo-colo, căutând-o pe Jenna.

Mătuşa Zelda se sperie. Vedea o Undă trecând peste rafturile de cărţi şi sticlele cu poţiuni, pe care Ethelcrunta le cerceta sperând să dea peste vreo uşă secretă; nu găsi însă decât un dulap în care se afla o damigeană uriaşă. Când Ethelcrunta urcă scara spre mansardă, cu nasul ascuţit în vânt, Mătuşa Zelda o urmă, fără să ştie nici ea de ce.

Convinsă că Jenna era acolo, Ethelcrunta cotrobăi prin toate colţurile mansardei, suflă cuverturile jos de pe paturi, crezând că va da de Jenna, dar nu găsi nimic. Apoi îşi băgă nasul ascuţit sub paturi – nici aici nu găsi nimic – căută în dulapul Mătuşii Zelda, care era plin de rochii peticite – dar fără rezultat.

Mătuşa Zelda era turbată de furie. Îşi dăduse în cele din urmă seama că un Spirit Neliniştit intrase în căsuţa ei. Alergă jos ca să ia Farmecul de Alungare, iar în acest timp Ethelcrunta rămase singură, să îşi vâre nasul prin toate cotloanele. Aşa dădu peste un obiect pe care Mătuşa Zelda promisese că îl va păstra cu grijă: pistolul de argint al Jennei. Cu un mare efort de voinţă, Regina Ethelcrunta ridică pistolul, în timp ce jos, la parter, Mătuşa Zelda începuse să recite Farmecul de Alungare. Regina Ethelcrunta fu luată de o pală de vânt mirosind a mucegai (Farmecul era vechi şi fusese ţinut într-un dulap,

la umezeală), alungată din căsuţă şi aruncată în mâlul şanţului de Apărare. Ethelcrunta se ridică cu greutate şi, ţinând strâns pistolul, se urcă pe Gondola Regală.

În cabina ei, departe de ochii iscoditori ai Mătuşii Zelda, Ethelcrunta examină minuţios pistolul. Scoase glonţul micuţ de argint pe care îl luase din camera Jennei. Apoi, ţinând glonţul în mâna ei din ce în ce mai materială, Ethelcrunta îl privi atent şi zâmbi răutăcios. Pe glonţ erau scrijelite literele P.I. – adică Prinţesa Infantă; glonţul fusese destinat Jennei, când era bebeluş. Ce noroc avusese, se gândea Ethelcrunta, că dăduse peste fantoma spioanei care îi trădase pe alde Heap acum mulţi ani. Dacă Spiritul Neliniştit al Lindei Lane nu ar fi ieşit târâş din Râu şi nu s-ar fi urcat pe Gondola Regală, Ethelcrunta nu ar fi avut habar ce putere are un glonţ destinat. Avusese noroc şi când găsise pistolul potrivit. Tot ce îi lipsea era Prinţesa în care să tragă.

Fantomatica Gondolă Regală se îndepărtă de Căsuţa Păzitoarei, lăsând-o în urmă pe Mătuşa Zelda, tulburată la culme. Legănată de valurile unei furtuni de demult, Regina Ethelcrunta se întinse pe perne şi închise ochii, visând la ziua când Prinţesa nu va mai fi, iar Castelul va reveni Reginei de drept – Ethelcrunta cea Eternă.

COMOARA LUI DRAGO

Lumina slabă a dimineţii reci de toamnă încerca să pătrundă prin ferestruicile înalte din spate le Depozitului Numărul Nouă. Ferestrele erau făcute din sticlă groasă, verde, şi erau acoperite de un strat gros de murdărie, dar pe ici, pe colo, lumina răzbătea înăuntru – raze lungi de soare, în care înotau roiuri de firicele de praf.

— Unde ziceai că e oglinda aceea blestemată

Alther? întrebă Alice supărată, zbătându-se să iasă de sub un elefant împăiat.

Alther stătea pe un cufăr de abanos, legat cu benzi late de fier, prinse cu un lacăt imens.

Ştampila roşie taxe neplătite, confiscat era aplicată de nenumărate ori, de parcă vameşul se enervase şi îşi vărsase năduful pe cufăr.

Alther nu prea arăta bine. Se simţea de parcă înghiţise o găleată de praf peste care turnase zeama clisoasă dintr-o traistă de morcovi putreziţi. De o oră încoace trecuse prin grămada de vechituri cea mai plină de praf şi mucegai prin care avusese ghinionul să treacă vreodată. Erau atâtea obiecte mari depozitate în saci legaţi la gură ori în cufere sigilate, sau înghesuite în spatele altor maldăre de obiecte stivuite până în tavan, că singura cale de a verifica era să treacă prin ele. Până acum nu găsise nimic şi verificase poate doar o miime din vechiturile îngrămădite în depozit. Alther nu mai era în stare nici măcar să gândească limpede, căci sforăiturile şi vânturile puturoase care veneau dinspre Scuipăfoc îi încurcau gândurile, şi aşa destul de încâlcite.

— E o Oglindă vrăjită, Alice, nu o oglindă oarecare, o corectă el iritat. Iar dacă aş şti unde se află, crezi că aş sta aici, doar pentru plăcerea senzaţiei de a fi fost călcat în picioare de o turmă de Forycşi?

— Termină, Alther, se răsti Alice la el. Nu există Forycşi.

— Chiar eşti sigură, Alice? Pun pariu că ai o grămadă, depozitaţi pe undeva, pe aici, se încăpăţână Alther.

— Când eram mică, eu credeam că există Forycşi, se băgă Jenna în vorbă, sperând să mai

destindă atmosfera. După ce mă culcam, Nicko îmi spunea tot felul de poveşti înspăimântătoare cu ei – erau cu toţii pe jumătate descompuşi, lipicioşi, cu feţe diforme, acoperite de negi, şi labele picioarelor uriaşe, cu gheare încovoiate; alergau neîncetat prin lume, zdrobind totul în calea lor. Îmi aduc aminte că trebuia să mă uit ore în şir la corăbiile de pe Râu ca să uit de ei.

— Nicko, cum puteai să îi spui astfel de poveşti surioarei tale? îl luă Alther la rost.

— Ei, dar Jen nu se speria, nu-i aşa, Jen? Ba chiar spuneai că ai vrea să fii un Foryx.

Jenna îi dădu un brânci.

— Doar ca să te vânez pe tine, băiat rău ce eşti, răspunse ea râzând.

Snorri se uita la ei, oleacă invidioasă. Ce n-ar fi dat să aibă şi ea un frate precum Nicko. Dacă ar fi avut, nu ar fi plecat niciodată de acasă şi nu ar fi nimerit în lumea asta smintită.

Alice se urcă pe un maldăr de saci în care se aflau şaptezeci şi opt de perechi de pantofi de păcăleală, cu vârful spre spate.

Piciorul i se afundă într-unul din saci şi în aer se ridică un nor de excremente de la gândacii-de-piele. Alice fu cuprinsă de un acces de tuse şi se prăbuşi pe cufăr, alături de Alther.

— Alther, chiar eşti sigur (tuset) că această Oglindă (tuset) se află (tusete repetate) aici?

Alther se simţea prea plin de praf ca să răspundă. O rază de lumină cădea pe el şi Jenna văzu că era plin de milioane de particule

luminoase. Praful adunat înăuntrul lui era atât de gros că Alther părea aproape material şi neobişnuit de murdar.

— Dar crezi că *ar putea fi* aici, nu-i aşa, Unchiule Alther? zise Jenna ca să îl mai consoleze şi se aşează lângă el.

Alther îi zâmbi. Îi plăcea că îi spune Unchiul Alther. Îi amintea de vremurile fericite când Jenna copilărise la familia Heap – în harababura din camera care constituia locuinţa lor din Hardughie.

— Da, Prinţesă, sunt aproape sigur că e aici.

— Nu am putea-o întreba pe Mătuşa Zelda? sugeră Nicko.

— Mătuşa Zelda nu avea habar unde se află, zise Alther morocănos, amintindu-şi de orele petrecute cu Vrăjitoarea Albă în Depozitul Numărul Nouă, ore care îi puseseră răbdarea la grea încercare. Stătea în mijlocul depozitului şi flutura din braţe cam aşa – Alther imită o moară de vânt pe furtună – şi ţipa: „Acolo, *acolo*, Alther! Of, ce minte ai, am zis *acolo*!”

Jenna şi Nicko pufniră în râs; Alther o imitase la perfecţie.

— Dar sunt *sigur* că Oglinda e aici. Aşa a spus Marcellus însuşi. La o sută şaizeci şi nouă de zile după ce a reuşit ceea ce el numeşte Adevărata Oglindă a Timpului, despre care a făcut mare caz, i-a construit porţi de aur şi câte şi mai câte, în acea zi a mai făcut două Oglinzi ale Timpului. De data asta erau pereche şi de dimensiuni mai mici, ca să fie portabile. Pe cât se pare, funcţionau

foarte bine. Pe acestea le caut eu. Cred că una dintre ele se află aici.

— Phn… fluieră Nicko şi făcu ochii roată, de parcă se aştepta să şi vadă o Oglindă a Timpului apărând dintre vechituri. Câte a făcut?

— Eşti sigur, Alther? făcu Alice sceptică, aşa cum îi era felul.

Particulele de praf dinăuntrul lui Alther începură să se mai aşeze şi fantoma se simţea mai bine.

— Da, spuse el mai hotărât acum. Am citit în scrisorile Brodei Pye şi cred că este adevărat, cu toate că Marcia zice că sunt baliverne.

— Sep mi-a vorbit odată despre Broda, zise Jenna. A fost Păzitoare, nu? Of, îmi e atât de dor de Sep… îmi povestea tot felul de nimicuri… iar eu îl dojeneam că turuie ca un papagal… cât de rău îmi pare acum. Nici nu ştiţi, adăugă ea, îşi trase nasul şi îşi şterse ochii. E din cauza prafului, mormăi ea; nu voia să audă vreo vorbă de consolare, fiindcă ştia că ar fi izbucnit în plâns de-a binelea.

— Mda. Cred că Septimus era interesat de Leacurile lui Marcellus, zise Alther. Chiar avea talent. Marcia era foarte îngrijorată. I se făcea inima cât un purice ori de câte ori Septimus se apropia de secţia sigilată din Bibliotecă. Mă întreb de unde ştia despre Broda?

— I-a spus Mătuşa Zelda.

— Nu mai spune. Vasăzică aşa… I-a spus şi despre teancul de scrisori pe care le-a găsit în

spatele căminului când a făcut tunelul pentru Berta?

Jenna clătină din cap. Cu siguranţă că, dacă ar fi ştiut, Septimus i-ar fi spus şi ei.

— Erau scrisorile lui Marcellus Pye către soţia lui, Broda.

— Dar Păzitoarelor nu le e îngăduit să se căsătorească, zise Jenna.

— Într-adevăr, şi pe bună dreptate.

— Cum adică, Unchiule Alther?

— Pentru că Broda i-a spus lui Marcellus toate tainele Păzitoarelor. Iar atunci când Marcellus s-a aflat la ananghie l-a lăsat să intre pe Calea Reginei ca să ajungă mai repede în Port. A adus tot felul de substanţe alkimice întunecate pe acolo. Chiar şi acum mai sunt resturi de Magie întunecată pe Calea Reginei. Să fii întotdeauna cu grijă când mergi pe acolo, Prinţesă.

Jenna dădu din cap. Nu se mira deloc. Întotdeauna îi era puţin teamă când venea pe Calea Reginei.

— Prin urmare, Marcellus i-a spus Brodei că a pus Oglinda în depozit? întrebă Nicko.

— Nu. În scrisoare spune că i-a fost furată. Se pare că a luat-o cu el pe Calea Reginei, a transportat-o până în Port în spatele unor catâri încăpăţânaţi şi în cele din urmă a urcat-o pe o corabie. Voia să o trimită unui mic grup de Alkimişti din Ţinuturile Nopţilor Lungi, numai că a fost tras pe sfoară de căpitanul vasului. De îndată ce Marcellus a plecat, căpitanul a vândut Oglinda

unui anume Drago Mills – un negustor din Port, care avea obiceiul să cumpere o încărcătură întreagă de vechituri şi diverse fleacuri, fără să îi pese de unde venea. La câteva luni după aceea, Drago s-a certat cu Vameşul Şef din cauza unei taxe neînsemnate pentru o altă încărcătură, rămasă neplătită, aşa că întreg depozitul i-a fost pus sub sechestru. Nimeni, nici măcar Marcellus, nu a putut intra în depozit fără încuviinţarea Vameşului Şef, despre care Marcellus spunea că este un Burduf Plin cu Răutate, iar Burduful nu şi-a dat niciodată încuviinţarea.

— Prin urmare, ăsta e depozitul lui Drago Mills?

— Întocmai, Nicko. Depozitul Numărul Nouă. Bineînţeles, alte şi alte mărfuri sau vechituri s-au adăugat cu vremea, dar la început a fost comoara lui Drago. Pe aici, pe undeva, prin harababura asta, se află o Oglindă care ar trebui să te transporte prin Timp – la o sută şaizeci şi nouă de zile după sosirea lui Septimus.

Se lăsă tăcerea. Nicko, Jenna şi Snorri cugetau la cele aflate.

— Trebuie să o găsim, zise Jenna. Înseamnă că e pe aici. Hai, Unchiule Alther.

Alther gemu.

— Fii şi tu mai îngăduitoare cu o bătrână fantomă, Prinţesă. Încă mai simt tot praful acela pe dinăuntru. Mai lasă-mă câteva minute şi mă apuc din nou de treabă. Aha… dragonul tău se mişcă… Cred că ai face bine să iei o lopată din

grămada aceea de unelte de grădinărit.

În aer se răspândi un miros înţepător.

— Oof, Scuipăfoc! protestă Jenna.

Zece minute mai târziu, în faţa Depozitului Numărul Nouă aburea o grămadă mare de balegă de dragon, iar dragonul însuşi înfuleca un butoiaş de cârnaţi cumpăraţi de Jenna de la un căruţaş aflat în drum spre târg. Scuipăfoc înghiţi şi ultimul cârnat, sorbi o găleată de apă adusă de Nicko şi tuşi, trimiţând o pleaşcă de scuipat de dragon drept pe o grămadă de sfeşnice fanteziste care imitau alama; vopseaua se dizolvă instantaneu.

Scuipăfoc era mulţumit: stomacul pentru foc era plin de oase, stomacul pentru mâncare era plin de cârnaţi. Acum trebuia să termine Căutarea. Cu un aer hotărât, pocni din coadă, ridicând un nor de praf, închise ochii şi căută calea spre Stăpân.

Încă de când începuse Căutarea, Scuipăfoc se simţise atras spre Port şi, cu excepţia vizitei pe şlepul lui Snorri, în căutarea micului dejun, nu se abătuse de la ţelul lui. Se învârtise ore în şir deasupra Portului, căutând, până când, în cele din urmă, simţise ceva. Aterizase la vechiul doc şi urmaşe slabele semnale ale Căutării până la marea uşă a Depozitului Numărul Nouă. Acum, cu burta plină, Scuipăfoc gândea mai limpede şi Căutarea era mai puternică, mult mai puternică.

Deodată, dragonul pufni, se ridică pe picioarele din spate şi năvăli în depozit, călcând în picioare şi aruncând în aer toate obiectele care

făcuseră mândria şi bucuria lui Drago Mills. Jenna, Nicko, Snorri şi Alice îl văzură venind, dar bietul Alther, palid şi plin de praf, nu avu nici cea mai vagă bănuială de ceea ce îl aştepta. Cât ai clipi, fu aruncat în aer, dragonul pornit în misiune trecu prin el şi apoi Alther căzu la pământ, unde rămase neputincios. De când era el fantomă nu se mai simţise atât de rău.

Lăsându-l pe Alther să zacă pe jos, plin de praf şi călcat în picioare, Scuipăfoc rupse cu ghearele lui ascuţite cufărul de abanos pe care stătuse fantoma. Sfâşie benzile de fier, sparse lacătul uriaş şi săltă în sus capacul.

Înăuntrul cufărului, aşezată între valuri de catifea, se afla o Oglindă.

APA ÎNTUNECATĂ

În Depozitul Numărul Nouă se lăsă liniştea. Până şi Scuipăfoc se opri din fornăit şi rămase nemişcat, ceea ce era cu totul neobişnuit la el. Se adunară cu toţii în jurul cufărului negru, aruncară o privire temătoare înăuntru şi se înfiorară. Semăna izbitor de tare cu un sicriu. Înăuntru zăcea Oglinda, ca trupul unui mort; fusese ferită de lume, timp de cinci sute de ani, de valuri de catifea roşie, mulată perfect după fiecare adâncitură şi încreţitură a ramei aurite. În tăcere,

patru oameni, o fantomă, un dragon şi o pisică roşcată, slăbănoagă, se uitau în adâncul cufărului, încercând să distingă ceva în apa întunecată a Oglinzii, peste care plutea o ceaţă alburie, asemănătoare cu ceaţa care atârnă deasupra apelor stătătoare în dimineţile de toamnă.

Oglinda exercita un fel de fascinaţie oribilă. Scuipăfoc rămase cu ochii în adâncul ei; coada i se mişca încet la dreapta şi la stânga, asemenea unui ştergător de parbriz, măturând cioburile unei duzini de pitici de grădină şi vreo sută de pfunzi de fructe de ceară zdrobite. Nicko ar fi vrut să sară înăuntru ca să vadă cât de adâncă era, iar Snorri se întreba dacă ar fi putut să o vadă pe mătuşa ei, Ellis. Alice voia să vadă exact ce cumpărase cu toptanul, odată cu Depozitul Numărul Nouă, fiindcă Oglinda îi aparţinea acum şi se simţea răspunzătoare.

Alther privea fascinat obiectul despre care citise în scrisorile lui Marcellus Pye, trimise soţiei lui cu atâta amar de vreme în urmă. Oglinda arăta întocmai cum şi-o închipuise. Privind în adâncul ei i se năzărea că se uită într-un abis fără fund, un abis în care i-ar fi plăcut să se piardă pe veci. „Încetează, bătrân neghiob ce eşti”, se mustră el singur. Îi era însă destul de greu să se smulgă din visare.

— Cum de nu ţi-ai dat seama că stăteai tocmai pe Oglindă? întrebă Alice.

— Nu e chiar atât de greu de înţeles, răspunse Alther înţepat. Cufărul este căptuşit cu

plăci de aur. Prin aur e greu să simţi ceva. Nici nu e de mirare că Marcellus se plângea Brodei că e atât de greu cufărul. Nici nu putea fi altcumva.

Jenna se uita fix la Oglindă şi încerca să îşi facă curaj. Dacă lucrurile stăteau aşa cum spunea Alther, atunci Oglinda era calea spre Septimus. Acum avea prilejul să răscumpere tot răul pe care i-l făcuse. Trebuia doar să sară în Oglindă şi să dea de el, unde s-ar afla. Da, nu avea de ales. Luându-i pe toţi prin surprindere, Jenna se urcă pe marginea cufărului.

— Dă-te înapoi! strigă Alther.

Jenna tresări când îi auzi vocea speriată, se dezechilibră şi căzu. Nicko se repezi să o prindă, dar era prea târziu. Jenna se prăvăli în faţă, cu braţele întinse neîndemânatic, asemenea unui înotător care a calculat greşit distanţa, şi se afundă în întunecimea lichidă a Oglinzii. În urma ei rămaseră doar câteva încreţituri la suprafaţă, dar şi acestea dispărură îndată şi Oglinda arăta la fel de netedă ca înainte.

Amuţiră cu toţii, îngroziţi.

— Jen, Jen! ţipă Nicko şi se aruncă în cufăr, dar, chiar în clipa când gheata lui atinse Oglinda, Alice Nettles îl smuci în sus.

— Nu, Nicko, e prea primejdios, zise Alice suflând greu de efort, fără să îi dea însă drumul.

— Nu-mi *pasă*, ţipa Nicko, incapabil să îşi ia ochii de la Oglinda care tocmai o înghiţise pe sora lui. Dă-mi drumul! Jen e singură acolo! Dă-mi drumul!

Alice îl ţinea cât putea ea de strâns, dar Nicko era aproape tot atât de înalt ca ea, iar cele trei luni de muncă grea în atelierul lui Jannit Maarten îl făcuseră vânjos. Se răsuci disperat, se smulse din mâinile lui Alice şi, până să mai poată face ea ceva, se aruncă în cufăr. De această dată reuşi.

Înăuntrul Oglinzii era frig. Lui Nicko i se părea că alunecă într-un râu de gheaţă. Suprafaţa Oglinzii îl lăsă să treacă şi se închise în urma lui, nepăsătoare la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla. După aceea Nicko se prăbuşi, se răsuci şi se rostogoli, ca o frunză uscată purtată de vânt, până când se simţi tras în altă suprafaţă rece, care trecu peste el şi îl lăsă dincolo, unde căzu într-o grămadă de haine vechi. Nicko se ridică, se lovi cu capul de ceva şi fu aruncat cât colo de o pisică roşcată, cu vârful cozii negru, care îi căzu în spate.

— Ulir… Snorri? întrebă Nicko, frecându-şi cucuiul.

Se afla chiar în pragul unui dulap mare, verde, plin cu haine vechi şi prăfuite. Când se răsuci să vadă de unde venise Ulir, o văzu pe Snorri rostogolindu-se afară dintr-o oglindă veche – la fel cu cea în care sărise el – care era proptită de peretele din spate al dulapului.

— Salut, Nicko.

Snorri ieşi din dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar (care nu mai era folosit, deoarece Ajutoarele de Bucătar preluaseră vestiarul

lacheilor de rangul doi, după o înverşunată luptă pentru putere) şi îl privi pe Nicko, nesigură pe ea. Ce va crede Nicko despre ea dacă se va ţine aşa după el? Mama ei îi repetase de atâtea ori că fetele nu trebuie să alerge după băieţi... Snorri scutură din cap ca să scape de amintirea mamei ei. „Dar mama nu mi-a spus că nu am voie să sar într-o Oglindă după un băiat. Niciodată", găsi ea o soluţie.

Dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar se afla într-o nişă, la intersecţia a doua coridoare. Snorri şi Nicko aruncară o privire prudentă înjur. Mirosea puternic a carne friptă – lui Nicko i se făcu foame instantaneu – dar nu era nicio urmă de Jenna. Locul era gol. Abia acum îşi dădu Nicko seama cât de necugetat fusese. Jenna putea fi oriunde. Cine putea şti unde o dusese Oglinda?

Atenţia lui Snorri fu atrasă de un obiect căzut pe jos. Se aplecă şi ridică un ac de aur fin, de forma literei J. Nicko păli.

— E al lui Jen. I l-am dat eu de ziua ei.

— A purtat acul până acum câteva minute, zise Snorri. Simt. *Ştiu* că aşa este.

Nicko zâmbi şi îi întinse mâna.

— Hai, Snorri, zise el. Hai să o căutăm. Nu poate fi departe.

În Depozitul Numărul Nouă, Alice Nettles se pregătea să îi urmeze pe Jenna, Nicko şi Snorri în Oglindă. Nu putea să îi lase să înfrunte singuri primejdii necunoscute. Era hotărâtă să îi urmeze, orice s-ar fi întâmplat.

Alther clătina din cap, îngrozit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Jenna, Nicko şi Snorri dispăruseră în Oglindă, iar acum avea să o piardă şi pe draga lui Alice. Nu prea trăgea nădejde să îi revadă. Ar fi dat orice ca să poată merge împreună cu Alice, dar ştia că, fiind fantomă, nu putea să o însoţească.

Amărât, Alther o văzu pe Alice cum intră cu grijă în cufăr. Stătea pe rama Oglinzii şi îşi făcea curaj să sară. În acelaşi timp se abţinea să se ţină de nas, aşa cum făcea întotdeauna când se arunca în apă. Alther se străduia să reţină toate amănuntele ca să şi-o poată aminti întotdeauna pe Alice aşa cum era în acel moment. Chiar în acea clipă, Scuipăfoc îşi dădu seama încotro trebuie să se îndrepte Căutarea.

Scuipăfoc era un dragon tânăr, care nu prea înţelegea ce se întâmplă cu el când creşte, mai ales peste noapte. Prin urmare, nu avea nici cea mai vagă idee pe unde ar încăpea şi pe unde nu. Se aruncă în Oglindă, crezând că va trece prin ea, aşa cum văzuse că făcuseră Jenna, Nicko şi Snorri. Alice Nettles fu aruncată afară din cufăr şi căzu lângă Alther, unde rămase abia respirând. Cât ar fi vrut, nu l-ar fi putut opri pe Scuipăfoc să spargă Oglinda într-o mie de bucăţele de neant, negre şi lucioase.

PRINŢESA ESMERALDA

Doi străjeri ai Palatului, abia ieşiţi din schimb, se îndreptau spre bucătării, unde lucrau soţiile lor, una ca Fierbătoare de Tocăniţă, iar cealaltă ca Păstrătoare a Sosierei pentru Friptură. Unul dintre ei, un bărbat scund, rotofei, cu faţa umflată, lucioasă şi ochi mici, ca de porc, explica exact de câţi îi nichi e nevoie ca să faci plăcintă cu carne şi rinichi. Tovarăşului său, un ins slăbănog, aducând întrucâtva cu un şobolan, începuse deja să i se facă rău şi tocmai atunci fu cât pe ce să calce pe Jenna, care ieşise din dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar şi privea descumpănită înjur. În clipa următoare se trezi apucată de braţe.

— Măi, măi, măi, oare ce să fie aici? întrebă străjerul cu ochi de porc, a cărui vedere nu era deloc avantajată de lumina slabă din subsolul Palatului. Unde să fie livreaua ta de slujitor în Palat, fata mea?

Jenna rămase cu ochii la el. Oricât de ciudat ar fi părut, avea impresia că înţelege ce îi spusese omul.

— Străină eşti aici, mârâi grăsanul. Intrat-ai fără îngăduială pe Domeniul Regal. Este o vină grea. Vei avea de dat socoteală.

Jenna îşi dădea bine seama că era mai bine să nu scoată o vorbă, cel puţin pentru moment. Simţi că străjerul cu figură de şobolan se uita stăruitor la ea. Ridică ochii spre el şi văzu că pe faţă i se întipărise spaima.

— Dă-i drumul, Will. Nu vezi oare că poartă veşminte de Prinţesă Regală?

Străjerul cel gras se uită la Jenna atât de atent că ochii îi ajunseră ca două crăpături între cutele de grăsime ale feţei. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi dădu drumul tunicii Jennei de parcă l-ar fi ars.

— Pentru ce nu ai spus astfel? şuieră el furios către străjerul şobolănos.

— Cu adevărat am *spus*. Dacă nu ai fi îndrugat atâtea despre Rinichi, Tocăniţe şi Sosuri de Carne, până când stomacul meu s-a răzvrătit şi gura mi s-a umplut de fiere, atunci ai fi văzut tu însuţi cu ochişorii tăi.

Jenna simţea că o ia cu ameţeală. Oare ce

spuneau? auzise cuvintele *Prinţesă Regală* şi îşi dădu seama cu nelinişte că fusese recunoscută. Fu apucată din nou de coate – ferm, dar respectuos, de această dată – şi împinsă pe coridor. Încercă să prindă câteva cuvinte din discuţia aprinsă a străjerilor şi să înţeleagă despre ce era vorba.

— Cu siguranţă vom avea parte de o răsplată, Will. Toată suflarea din Palat se va minuna că am găsit-o pe Prinţesa pierdută.

— Adevărat grăieşti, John. Şi ce bucurie pentru Regină, să îşi revadă fiica, pe care o credea înecată. Poate că vom avea norocul să vedem din nou un zâmbet regal.

— Poate. Dar eu unul nu îmi amintesc să fi văzut vreodată un zâmbet regal, dacă e să spun adevărul.

Will mormăi aprobator şi amândoi o rugară pe Jenna, cât puteau de respectuos, să urce scările, dacă nu are nimic împotrivă, spre părţi ale Palatului „mai potrivite cu persoana ei regală”.

În scurtă vreme ajunseră la Pasajul Central şi atunci Jenna fu sigură că Oglinda o dusese înapoi nu doar la Palat, ci şi în timp. Pasajul Central era întocmai aşa cum i-l descrisese Sir Hereward, într-o seară când avusese chef de vorbă. Era plin de comori vechi – nu obiectele bizare sau exotice pe care le adusese Milo Banda, ci o colecţie de obiecte de preţ, legate de istoria Palatului. Găseai acolo tapiserii superbe, portrete ale Prinţeselor şi doicilor acestora, ale câinilor Palatului, Magicienilor şi Prezicătorilor aflaţi în trecere pe

acolo, ba chiar şi o statuie de bronz a unui dragon albastru – o raritate – a cărui privire îi amintea Jennei de Scuipăfoc.

Palatul nu semăna câtuşi de puţin cu locul tihnit şi aproape pustiu pe care îl ştia Jenna. Pasajul Central îi amintea mai degrabă de coridoarele Hardughiei la ora de vârf. Sute de servitori ai Palatului – îmbrăcaţi în livreaua Palatului, adică tunică sau rochie gri, cu o dungă roşu-închis la tiv – forfoteau încolo şi încoace cu treburi importante. Unii purtau tăvi pline cu farfurioare mici de argint, toate acoperite; alţii cărau vrafuri de documente. Mulţi ţineau strâns în mâini valize cu mesaje – de fapt, nişte dosare mici, roşii, pe care era imprimat simbolul Palatului. Cel mai ciudat i se păru Jennei clincănitul clopoţeilor care se auzea peste tot; în faţa fiecărei camere era atârnat un clopoţel, din care un servitor de rang mai înalt putea suna ca să îl cheme pe unul de rang mai mic şi să îi dea ceva de făcut. Clopoţeii sunau fără încetare şi singurul rezultat era că servitorii aflaţi prin apropiere treceau în fugă, prefăcându-se că nu aud.

Jenna mergea încet. Pe măsură ce servitorii îşi dădeau seama cine mergea între străjeri, se opreau uimiţi, alţii veneau din spate şi se ciocneau de ei şi se isca o învălmăşeală. Unii rămâneau cu gura căscată, alţii făceau o reverenţă sau o plecăciune; mulţi zâmbeau şi grăbeau pasul, vrând să fie primii care aduceau vestea întoarcerii Prinţesei înecate.

Iată de ce dură câtva timp până când străjerii ajunseră la locul spre care se îndreptau: Sala Tronului. Era singura cameră din Palat în care Jenna nu intrase şi nici nu dorea să intre vreodată, fiindcă acolo fuseseră asasinaţi mama ei şi Alther, iar ea scăpase ca prin urechile acului mulţumită Marciei Overstrand, care o luase de acolo. Când Jenna se întorsese ca să locuiască în Palat, pusese să se încuie Sala Tronului, iar Alther, care nu se simţea nici el bine acolo, fusese de acord fără ezitare.

Văzând-o pe Prinţesa înecată, cei doi paji de la uşă făcură ochii cât cepele, iar cel mai mic dintre ei scoase un fel de chiţăit de uimire. Făcură o plecăciune adâncă şi, cu gesturi îndelung exersate, deschiseră uşile mari ale Sălii Tronului şi o poftiră pe Jenna să intre. Cavalerul de Jurnă, un bărbat gras, cu faţă prietenoasă, care era cavalerul personal al Reginei în acea zi, o privi uluit pe Jenna, după care făcu o plecăciune extrem de adâncă şi complicată, fluturându-şi încolo şi încoace braţele şi pălăria.

În acest timp, Jenna studie atent Sala Tronului. Era o încăpere uriaşă, a doua ca mărime din Palat, şi cuprindea cele cinci ferestre de pe faţada Palatului care dădeau spre Poarta Palatului şi Calea Vrăjitorilor. Fereastra din mijloc era chiar în faţa Marelui Arc, în spatele căruia Turnul Vrăjitorilor se profila pe cerul roşiatic al apusului. Piramida aurită din vârf aproape nu se vedea din cauza unei ceţi magice care ieşea pe ferestrele

camerelor Vrăjitorului Neobişnuit şi se înălţa spre cer.

După ce îşi încheie în sfârşit plecăciunea, Cavalerul de Jurnă descoperi, nu fără oarecare iritare, că persoana căreia îi fusese adresată se uita pe fereastră. Tuşi discret. Jenna îşi întoarse atenţia spre Sala Tronului. Pe pereţi atârnau tapiserii reprezentând vieţile şi peripeţiile diverselor Regine. La unul din capete, un foc zdravăn ardea în căminul uriaş. La celălalt capăt se afla un tron de aur, bogat împodobit, iar pe tron, brodând cu mişcări scurte, înfigând cu duşmănie acul în pânză, stătea… Regina Ethelcrunta, cât se poate de vie şi dezaprobatoare.

— Nu se poate, oftă Jenna.

Cavalerul de Jurnă făcu un pas înainte şi se adresă Reginei, care nu catadicsise încă să ridice privirea.

— Maiestatea Voastră – începu Cavalerul, căruia îi trebuiau ore întregi ca să spună ceea ce majoritatea oamenilor spuneau în câteva minute, şi asta în cazul că îşi bătea capul să spună ceva – Graţioasa şi Regala Voastră Maiestate, vă rog să îmi îngăduiţi să vă prezint Bucuria Inimii Voastre, Alinarea Amărăciunii Voastre de Mamă, pe Marea Regăsită, acea Minunăţie pe care toţi Speram să o aflăm dar ne Temeam că nu va mai reveni niciodată.

— Încetează, omule, se răsti Regina Ethelcrunta la el, după care rupse aţa cu dinţii şi îi făcu un nod complicat.

— Însăşi *fiica* dumneavoastră cea înecată, înălţimea Voastră, continuă Cavalerul, lăsând să se ghicească o uşoară dezaprobare în vocea lui. Carne din Carnea Voastră şi sânge din Sângele Vostru, Doamnă. Delicata Roză după care Castelul tânjeşte de atâtea luni, luni de Amărăciune şi Suferinţă care acum nu mai sunt decât o dureroasă Amintire…

Regina Ethelcrunta aruncă broderia pe jos, scoasă din fire.

— Da mai termină odată cu sporovăiala asta fără cap şi coadă, că de nu, până la miezul nopţii, capul îţi va sta înfipt într-un par la Poarta Palatului. (Cavalerul de Jurnă se făcu pământiu şi căzu pradă unui acces de tuse.) Şi mai termină cu scuipatul scârbos… *Asta ce mai e*? făcu Regina Ethelcrunta, dând cu ochii de Jenna.

— E… este fiica pierdută a Maiestăţii Voastre, îndrăzni Cavalerul să spună cu timiditate, căci nu ştia dacă şi aceste vorbe vor fi considerate sporovăială fără cap şi coadă.

— Atâta lucru văd şi eu, zise Ethelcrunta pe un ton acru, uitându-se chiorâş spre celălalt capăt al Sălii Tronului; pentru prima oară în viaţa ei, rămase fără grai. Dar… cum? zise ea după o vreme.

— Aceşti doi vajnici străjeri, Maiestatea Voastră – aici Cavalerul arătă cu un gest larg spre cei doi Străjeri ai Palatului, care luaseră poziţia de drepţi de o parte şi de alta a Jennei – au găsit-o pe Dulceaţa Inimii Voastre rătăcind cu lacrimi în ochi

prin catacombele Palatului.

Jennei nu îi pică bine, dar nu zise nimic. În orice caz, nu avea lacrimi în ochi atunci când o găsiseră.

— Atunci duceţi-i în temniţă! urlă Ethelcrunta.

Doi soldaţi vânjoşi ieşiră din penumbră şi îi înşfăcară pe străjeri. Până să se dumirească, erau târâţi afară de mâini şi de picioare, îmbrânciţi până în catacombele Palatului şi aruncaţi în temniţă – un puţ întunecos, aflat chiar sub bucătăria servitorilor, în care picura grăsime râncedă şi apă murdară de la spălatul vaselor.

Rămasă fără Will şi John, a căror prezenţă îi dădea un sentiment de siguranţă, deşi nici ea nu ştia de ce, Jenna se simţi deodată singură. Regina Ethelcrunta, aşa cum era ea acum, în carne şi oase, o intimida mult mai rău decât fantoma ei. Iar lighioana cu coadă de şarpe agăţată de fustele Reginei, care o privea cu o sclipire răutăcioasă în ochii roşii, scoţând şi vârând la loc în botul ascuţit singurul dinte pe care îl avea, această lighioană o speria într-atât că voi să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă. Nu avea însă cum să scape. Simţea în ceafă răsuflarea grea a Cavalerului de Jurnă.

— Iar tu, se adresă Regina Ethelcrunta Cavalerului care aştepta, cu inima cât un purice, să i se hotărască soarta, tu du-o pe Esmeralda în camera ei şi încui-o acolo până la cina de mâine-seară. Să se înveţe minte să nu mai fugă de la mama ei.

Cavalerul de Jurnă făcu o plecăciune în faţa Reginei, apoi o luă pe Jenna de braţ cu blândeţe şi îi şopti la ureche:

— Îngăduiţi, Prinţesă, ca să vă însoţesc până în Camera Domniei Voastre. Voi da instrucţiuni Bucătarului să vă aducă bucate îndestulătoare.

Jenna nu avea ce să facă; porni pe coridor, însoţită de Cavalerul de Jurnă, şi o luă pe drumul bine cunoscut spre camera ei.

Fantoma lui Sir Hereward stătea sprijinită de perete, cu ochii pierduţi în spaţiu, plictisită şi indiferentă. Văzând-o pe Jenna, Sir Hereward făcu ochii mari. Luă poziţia de drepţi, se înclină într-o plecăciune respectuoasă şi zise, zâmbind cu gura până la urechi:

— Fii binevenită acasă, Esmeralda. Este un Final *foarte* Fericit, pentru că ne Temeam cu toţii că te-ai înecat. Am ceva care o să te înveselească, pentru că ochii mei văd că eşti palidă şi tulburată. Spune-mi, te rog, care e deosebirea între un Grifon şi o Rodie?

— Nu ştiu, Sir Hereward. Chiar aşa, care este deosebirea între un Grifon şi o Rodie?

— Aha, nu am să te trimit niciodată la piaţă să îmi faci cumpărăturile, hâr, hâr!

— A, da, am înţeles. Foarte nostim, Sir Hereward.

Când Cavalerul de Jurnă îi deschise uşa şi o pofti înăuntru, Sir Hereward o privi cu atenţie.

— Te-ai schimbat, Esmeralda. Vorbirea îţi este alta. Fără îndoială, din cauza spaimei suferite.

Odihnă plăcută, Prinţesă. Voi sta de pază să nu ţi se întâmple niciun rău. Mama ta nu va intra.

Fantoma făcu o plecăciune, Cavalerul de Jurnă închise uşile masive ale camerei şi Jenna se trezi singură în camera ei… sau, mai bine zis, în camera Esmeraldei, cea care se înecase.

Camera Prinţesei Esmeralda îţi dădea fiori. Nu numai că era rece, umedă şi plină de colonii de mucegai, dar pe deasupra avea şi un aer jalnic, ba chiar lugubru. Jenna se plimbă prin camera care arăta surprinzător de neîngrijită pentru un dormitor de Prinţesă. Podelele erau făcute din scânduri nedate la rindea, din care ieşeau pe ici, pe colo aşchii lungi. Covoare nu erau. Draperiile erau roase până la urzeală şi nici măcar nu ajungeau la marginea de jos a ferestrelor. Din tavan lipseau bucăţi întregi de zidărie. Lângă pat se afla doar o lumânare mică şi, cum era de aşteptat, în cămin nu aprinsese nimeni focul.

Jenna se cutremură, şi nu doar din pricina frigului şi a aerului umed. Se aşeză pe ce ar fi trebuit să fie patul ei şi descoperi că nu semăna câtuşi de puţin cu patul ei de acasă. Dar Jennei nu îi stătea mintea la cocoloaşele din saltea. Gândul îi era la

Septimus. Oare cum să dea de el? Nici ea nu ştia de ce, dar se aşteptase ca el să îi iasă în întâmpinare de cum ieşea din Oglindă. Acum îşi dădea seama că ideea ei fusese de-a dreptul nesăbuită. Se afla într-o lume necunoscută, iar Septimus putea fi oriunde, chiar oriunde. Ar putea

fi chiar mult mai bătrân, atât de bătrân încât ea să nu îl mai recunoască. De fapt, ar putea fi chiar… mort. Jenna scuturǎ din cap ca să alunge aceste gânduri fără rost. Alther explicase foarte limpede: Oglinda prin care trecuse ea fusese terminată la o sută şaizeci şi nouă de zile după Oglinda prin care trecuse Septimus. O sută şaizeci şi nouă era un număr alkimic important – era de treisprezece ori treisprezece. Jenna se pricepea la matematică şi socotise că Septimus se afla în acest Timp cam de cinci luni şi jumătate, dacă lucrurile stăteau aşa cum spusese Alther. Dar unde era?

Se întinse pe pat şi, cu ochii la un păianjen care cobora ca un alpinist pe unul dintre stâlpii patului, încercă să îşi facă un plan de cum să îl găsească pe Septimus. Ca o adevărată Prinţesă ce era, Jenna simţi în scurtă vreme că ceva o înţepa în spate, prin saltea. Oare cum putuse Prinţesa Esmeralda să doarmă pe un pat cu atâtea cocoloaşe? Şi ce era sub saltea? Enervată, se sculă din pat şi ridică salteaua.

Sub salteaua jilavă, umplută cu pene care miroseau încă a găină, se afla un caiet mare, legat în piele, cu colţuri ascuţite de metal. Pe copertă scria: jurnalul personal al prinţesei Esmeralda şi numai al Ei. A nu se deschide şi Citi de Nimeni, mai ales de Mama.

Jenna luă jurnalul şi dădu drumul saltelei, care căzu bufnind şi trimiţând în aer un nor de praf şi spori de mucegai. „Hapciu!” făcu ea. „Hapciu, hapciu, hapciu!”

Cu ochii şiroind de lacrimi, Jenna se aşează pe patul mult mai neted acum şi, fără să ţină seama de indicaţiile de pe copertă, se apucă să citească jurnalul Prinţesei Esmeralda.

JURNALUL PRINŢESEI ESMERALDA

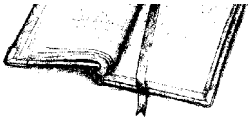

S

crisul de pe copertă, acum demodat, cu literele aplecate şi legate între ele, era acelaşi cu cel din jurnalul Prinţesei Esmeralda. Folosise cerneală neagră, parcă în ton cu povestea consemnată în jurnal.

Ziua Lunii, prima din săptămână

Astăzi a fost o Zi Urâtă şi înspăimântătoare.

Din ordinul Mamei (care mă pune să trudesc în toate locurile Mizere din Palat, „ca să ştii şi tu, Esmeralda, ce înseamnă să

Munceşti”) am mers la Bucătăria de Carne. Mi s-a dat să toc tot felul de Măruntaie şi Zgârciuri pentru Bucătar, un Om care vorbeşte urât şi miroase ca Brânza mucegăită. Şi Faţa îi este ca o bucată de Brânză, din cea de care mănâncă Mama: albă, cu Vinişoare albastre pe Nas. Îmi pare că, dacă Mama ar mânca Nasul Bucătarului, nu şi-ar da seama de nicio deosebire. Şi chiar de ar şti că este Nasul Bucătarului, tot ar mânca. Dar nu trebuie să scriu despre Mama, căci este Lucru cu primejdie.

Când m-am întors în Camera mea de la Bucătăria de Carne şi Slujnica mi-a dat un Castron cu apă dulce şi curată ca să îmi spăl Mâinile de Sânge şi resturi de Carne, Mary a venit să bată la Uşa mea, înspăimântată, de parcă Vâlvele Pădurii erau gata să pună Gheara pe ea. Mary, care îmi e dragă aproape tot la fel de mult ca Surioarele mele, era într-o Stare de Mare Zbucium.

Am întrebat-o, după cum fac întotdeauna (fiindcă Mama nu îmi îngăduie să le văd pe dragile mele Surioare cât de adesea aş vrea) ce mai fac Scumpele de ele în acea zi. Asupra acestora Mary a început a se jelui la fel cum fac Porcii când văd Toporul Bucătarului. Am aşezat-o lângă un mic Foc (pentru care Slujnica mea fură câţiva Tăciuni în Nopţile geroase) şi am încălzit nişte Apă, fiindcă Dinţii lui May clănţăneau ca un Geam trântit de Vânt.

Am întrebat din nou despre Surioarele mele gemene, cu Teamă în Suflet, trebuie să recunosc. „Nu mai sunt!” a strigat Mary cu atâta durere în glas că Sir Hereward a venit alergând (sau, mai bine zis, plutind) şi ne-a întrebat: „De ce vă Jeluiţi?” Dar când Fantoma mea dragă ajunsese la noi, eu aflasem adevărata poveste a Sorţii Surorilor mele. Nu mai erau.

Astăzi Dimineaţă devreme, Mary le-a dus pe Surioarele mele la Mama, fiindcă aşa poruncise ea. Caltaboşul Umflat şi Fudul i-a spus lui Mary să îi lase pe Copilaşi în Sala Tronului, ca să o aştepte pe Mama. Ele au alergat după ea, ţipând „Mary,

Mary dar Caltaboşul Umflat a împins-o afară şi a zăvorât Uşa.

Acum Mama şi Caltaboşul spun că Mary nu a dus Copilele în Sala Tronului şi că le-a pierdut. Picioarele sărmanei Mary sunt umflate ca nişte Băşici de porc, după ce a bătut Palatul în lung şi în lat căutându-le, şi cred că îşi va pierde Minţile. Nu ştiu ce se va alege de biata Mary. Dar ce se va alege de bietele mele Surioare?

Ziua lui Tyr, a doua din săptămână

O zi de Restrişte. Sunt adânc Mâhnită. De Surorile mele nu se aude nimic, iar Mary a dispărut fără urmă. Sunt singură pe Lume.

Ziua lui Woden, a treia din săptămână

Nu ştiu ce e cu mine astăzi. Nu îmi găsesc Alinarea. M-am întors în Camera mea după încă o zi mizerabilă în Bucătăria de Came şi ceva nu e cum ar trebui. Nu ştiu ce, dar mă încearcă o Teamă Cumplită.

Ziua lui Hbor, *a patra din săptămână*

În zori, Sir Hereward s-a dus să îl aducă pe dragul meu Frate. Toată noaptea trecută am auzit plânsete şi ţipete venind de după Lambriurile de pe pereţi. Erau Vocile Surioarelor mele. Nu îmi pasă ce spun Fratele meu sau Sir Hereward; eu cunosc Glasurile Surioarelor mele. L-am rugat pe Fratele meu să scoată Lambriurile iar el, temându-se ca nu cumva să îmi pierd Minţile, mi-a dat ascultare. Nu am găsit nimic, dar eu aud chiar şi acum Glasurile lor subţiri plângând şi implorându-mă să le dau drumul.

Ziua Freyei, a cincea din săptămână

A venit Fratele meu. Pentru o vreme voi sta cu el. Îi sunt recunoscătoare, pentru că nu mai pot îndura să aud Ţipetele. La început Mama nu a încuviinţat, dar el a înduplecat-o. Plec în această după-amiază şi voi lua Jurnalul cu mine.

Ziua lui Loki, a şasea din săptămână

Astăzi Mama i-a făcut o vizită dragului meu Frate, pentru că au Treburi însemnate împreună. Fratele meu este neliniştit din această pricină şi mi-a spus: „Nu voi face aşa lucru, Esmeralda. Deşi îi doresc Mamei tot binele, aşa cum se cuvine unui Fiu, nu doresc să trăiască Veşnic Măcar că nu am înţeles ce spunea – cum ar putea cineva trăi Veşnic? – i-am spus să fie sigur că nici eu nu doresc asemenea lucru şi am râs. Este bine să râd împreună cu Fratele meu.

Ziua Soarelui, a şaptea din săptămână

Astăzi Mama a venit din nou. Fratele meu şi-a încuiat Camera şi mi-a spus: „Pleacă, Esmeralda, fiindcă sunt Treburi de care nu e bine să ştiilu toate că ar fi trebuit să dau ascultare dragului meu Frate, am stat şi am ascultat la Uşă. Nu a fost nevoie să trag cu Urechea, fiindcă vocea Mamei străpungea Uşa mare de stejar precum Ciocul unei ciocănitoare. „Ia aminte, Marcellus, nu voi avea odihnă până nu o voi căpăta!” ţipa Mama. Nu am auzit ce a răspuns Fratele meu fiindcă Mama vărsa un şuvoi de Vorbe.

Când a fost să plece, lighioana Mamei, care îi muşcă pe toţi cei nesuferiţi ei şi îi face să se

îmbolnăvească şi să moară, a muşcat-o pe pisicuţa mea. În astă seară Pisu are dureri şi miorlăie de mi se rupe inima.

Ziua Lunii

Camerele Fratelui meu sunt întunecate şi sumbre pentru că o Furtună grozavă bate prin Palat, dar eu nu mă sinchisesc, fiindcă şi în Mintea mea e o furtună. Pisicuţa mea nu mai este.

Mama a venit din nou. Când a plecat împreună cu Suita ei, Caltaboşul Umflat şi Fudul şi Şase Străjeri înarmaţi, Fratele meu a venit la mine Tulburat foarte şi mi-a povestit totul. Fratele meu a fost silit să îi dea Mamei o Poţiune de Tinereţe fără Bătrâneţe. Va trăi Veşnic. L-am Mustrat şi l-am întrebat ce joc Primejdios joacă? NU VREAU ca Mama să trăiască Veşnic, pentru că doresc să ajung Regină într-o zi şi cum aş putea ajunge Regină dacă Mama nu moare, la fel ca noi toţi? Iar dragul meu Frate a zâmbit strâmb şi a Spus că există o Poţiune, dar nu este pentru ea, ha ha! Este pentru el.

Ziua lui Tyr

De ce nu pot avea şi eu o Poţiune de Tinereţe fără Bătrâneţe? Nu este drept. Ce se va alege de mine?

Ziua lui Woden

De astăzi Fratele meu are un nou Ucenic. Cu toate că este plăcut la înfăţişare, este un băiat altfel decât ceilalţi. Când m-a văzut, a râs şi a strigat un nume curios pe care nu îl cunoşteam. I-am vorbit Frumos, măcar că este un simplu

Ucenic, dar când i-am vorbit a luat-o la fugă. Fratele meu este tare tulburat. Spune iar şi iar: „M-am văzut în viitor. Mi-am văzut soarta nemiloasă.

O, Esmeralda, sunt un prost. Ce am făcut?” Dar ce a făcut nu ştiu, pentru că nu vrea să spună.

Ziua Freyei

O Zi Rău Prevestitoare. A venit Mama să mă ia. Nu mai pot sta cu dragul meu Frate pentru că, a spus ea „vâre treburi importante de dus la bun sfârşit, Esmeralda, iar tu, cu jelaniile tale, îl abaţi de la treabă”. Am rugat-o stăruitor să mă lase să stau, şi Fratele meu la fel, dar nu s-a lăsat înduplecată. Acum stau în Camera mea Mohorâtă. Mâine în zori vine Caltaboşul Umflat şi Fudul să mă ia. Îmi este tare teamă.

Aici jurnalul se sfârşea. Jenna închise încet caietul şi se aşează pe marginea patului Esmeraldei, să se gândească la cele citite. Ce se întâmplase cu Esmeralda? Iar acum, când toată lumea credea că ea este Esmeralda, ce se va întâmpla cu ea?

CAVALERII

Cei; a *mai târziu*, *în aceeaşi* după-amiază, Jenna stătea pe patul cu cocoloaşe, înfăşu ratăîntr-o cuvertură jilavă. Lângă ea se aflau resturile unei plăcinte, pâine coaptă în cuptor, brânză, mere, cozonac şi lapte, toate aduse de Bucătar; Cavalerul de Jur să se ţinuse de cuvânt. Jenna aprinsese lumânărica de la capul patului şi îşi încălzea mâinile la flăcăruie. Chiar atunci se auzi un ciocănit slab în lambriurile de lemn de pe pereţi. Zgomotul se auzea cu întreruperi, când tare, când slab şi obosit. Jennei i se ridică părul măciucă: micile Prinţese erau încă *în viaţă*.

Cu toate că ştia că nu face bine, Jenna nu se putu opri să nu lipească urechea de lemn, în locul de unde se auzea ciocănitul. Se îngrozi, căci putea să jure că aude gemete şi sughiţuri, aşa cum scot copiii când au obosit de plâns. Nu mai putea îndura. Alergă la uşă, bătu cu pumnii şi strigă:

— Sir Hereward, Sir Hereward! Sunt aici. Le aud, trebuie să le scoatem de acolo! Te rog, adu pe cineva să ne ajute!

Spre uimirea Jennei, fantoma trecu prin uşile

dormitorului. Sir Hereward nu trecea prin uşi de dragul oricui, dar uneori ştia că trebuie. Acum stătea lângă Jenna şi scutura din cap ca să scape de senzaţia neplăcută că este plin de lemn.

— Prinţesă, zise cavalerul, sprijinindu-se în spadă şi privind-o nedumerit pe Jenna, să îmi fie cu iertare, dar biata mea minte îmi spune că, deşi nu încape îndoială că eşti Prinţesă Regală, tu nu eşti sărmana Prinţesă Esmeralda, măcar că semeni cu ea ca două picături de apă.

Jenna dădu din cap a încuviinţare. Ştia că poate să se bizuie pe Sir Hereward, dar nu ştia dacă el va înţelege ce voia să îi spună.

— Eu sunt Prinţesa Jenna, zise ea în şoaptă, ca nu cumva să fie auzită dacă cineva ar fi tras cu urechea. Vin dintr-un Timp din viitor…

Aici se opri, căci nu era sigură că Sir Hereward pătrundea înţelesul cuvintelor ei. Bătrânul cavaler era însă mult mai iute decât se aşteptase ea.

— Aha, vasăzică vorbirea ta este din vremurile care vor veni, spuse el gânditor. Sună curios, pe onoarea mea. Atât de iute şi aspru la ureche, precum păcănitul ciocului unei păsări, izbit de barele coliviei. Ce cacofonie trebuie să fie în Palatul tău, Prinţesă Jenna!

Jenna tocmai se pregătea să îi spună că Palatul ei era tihnit şi pustiu în comparaţie cu acesta, când ciocăniturile dinăuntrul peretelui începură din nou.

— I… ia auzi… şopti ea.

— Sunt micuţele Prinţese, sărmanele de ele, oftă Sir Hereward cu amărăciune.

— Trebuie să le scoatem până nu se sufocă, zise Jenna, iritată de faptul că Sir Hereward nu făcea nimic.

— S-au sufocat de multă vreme, murmură Sir Hereward, cu ochii plecaţi la încălţările ruginite.

— Bine, dar…

— Ce auzi acum sunt doar Spiritele lor Neliniştite, Prinţesă. Şi biata Esmeralda le auzea. Poate că, dacă aş fi cunoscut adevărata fire a Reginei noastre… aş fi putut salva Copilele.

— Bine, dar erau *copiii ci*, zise Jenna. Cum a putut…?

— După gândul meu, tocmai pentru că erau fiicele ei, zise Sir Hereward grav. Am auzit ceva foarte ciudat… nici nu îndrăznesc să cred că e aşa, mai zise el, clătinând din cap ca să alunge gândul acela.

— Ce? Ce nu poţi crede? întrebă Jenna.

Apoi îşi dădu seama că felul ei de a vorbi putea părea grosolan cavalerului şi adăugă, cam timid:

— Mă rog ţie, spune-mi, dacă binevoieşti, Sir Hereward, ce anume nu poţi crede?

Cavalerul zâmbi.

— Ei, da, acum semeni chiar mai abitir cu Prinţesa Esmeralda.

Jenna nu prea era lămurită dacă această asemănare o avantaja în vreun fel, dar o luă drept un compliment.

— Umblă vorba că Regina caută viaţa fără de moarte pe acest Pământ şi că este atât de aproape de a o căpăta că nu mai doreşte moştenitori, fiindcă vrea să aibă Coroana pe veşnicie.

S-ar părea că Regina noastră, acum şi pentru totdeauna, va fi Regina Ethelcrunta, oftă Sir Hereward.

— Ba nu va fi! exclamă Jenna.

Cavalerul o privi cu o rază de speranţă în privire.

— Mă bate gândul că, pentru ca să fim siguri, trebuie să scapi de străstrăbunica ta la a nu ştiu câta generaţie. Trebuie să ştii că nu eşti mai în siguranţă aici decât sărmana Esmeralda. Eu sunt doar o fantomă, dar chiar şi o fantomă poate face un lacăt să se deschidă.

Sir Hereward puse pe uşă singura lui mână, cu mănuşa ruptă şi ruginită. După câteva minute şi multe hârâieli şi pufăieli din partea fantomei, Jenna auzi clinchetul lacătului care se deschidea.

— Eşti liberă, preabună Jenna. Mergi cu bine. Cred că ne vom mai întâlni cândva.

— Cu siguranţă, Sir Hereward, zise Jenna.

Jenna era liberă, dar ştia că nu va fi cu adevărat liberă decât atunci când îl va găsi pe Septimus. Se hotărî să se îndrepte spre Calea Vrăjitorilor. Se spunea că, dacă stai îndeajuns de mult timp sub Marele Arc, toţi cei care locuiesc în Castel vor trece la un moment dat pe lângă tine. Era un loc bun de pornire – cu cât ajungea acolo mai repede, cu atât mai bine. Îi făcu semn cu

mâna lui Sir Hereward, care o salută respectuos, şi porni într-acolo.

Fu surprinsă când văzu că în Palat luminile erau aprinse şi coridoarele gemeau de oameni. Ea ştia că noaptea Palatul este cufundat în întuneric. În Palatul ei, noaptea nu ardeau decât câteva lumânări, fiindcă lui Sarah îi venea greu să renunţe la obiceiul de a face economie. Lumânările erau aşezate la mare distanţă una de alta, aşa că rămâneau destule colţuri întunecoase în care o Prinţesă se putea ascunde. Acest Palat era însă cu totul diferit. Bertie Smalls, Lampagiul Regal, răspundea de iluminat. Bertie, un bărbat subţire şi înalt, cu faţa ca de ceară şi un moţ de păr roşcat, patrula coridoarele cât era noaptea de lungă. Era o chestiune de onoare pentru el şi se lăuda că niciodată, nicio lumânare nu se stinsese atât timp cât fusese el de pază.

Jenna ar fi vrut să o ia pe una dintre zecile de scurtături sau coridoare pe unde mergeau servitorii, dar îşi dădu seama că ar fi prea riscant, fiindcă unei Prinţese nici prin cap nu i-ar fi trecut să meargă pe acolo, iar pe deasupra ar fi atras îndată atenţia. Se hotărî că cel mai bine era să facă pe niznaiul. La urma urmei, cine ştia că Regina Ethelcrunta o închisese în cameră? Prin urmare, porni cu capul sus, sperând că oamenii îşi vor închipui că Prinţesa Esmeralda era în dreptul ei când mergea pe coridoarele Palatului.

Străbătuse o bună bucată din drum, şi chiar începuse să îi placă felul în care oamenii făceau

plecăciuni şi reverenţe în faţa ei, şi schimbau replici pe şoptite după ce trecea, dar chiar atunci avu ghinionul să îl vadă pe Cavalerul de Jurnă îndreptându-se spre ea. Cavalerul zâmbi şi făcu o plecăciune, după care îşi aminti cu groază că i se spusese să o ţină pe Prinţesa Esmeralda încuiată în camera ei. Parcă şi văzând în faţa ochilor propriul lui cap înfipt în stâlpul Porţii de Miazănoapte, Cavalerul ieşi în faţa ei şi îi blocă trecerea.

— Mă rog dumitale, Prinţesă Esmeralda, îngăduie să te însoţesc în Camera dumitale înainte ca draga dumitale Mamă…

— Regret, mormăi Jenna, dar trebuie să plec.

Se aplecă, trecu pe sub braţul întins al Cavalerului de Jurnă şi o luă la fugă cât o ţineau picioarele.

Confruntat cu ceea ce părea a fi o alegere clară între a o lăsa pe Jenna să plece şi a-şi păstra capul pe umeri, Cavalerul de Jurnă alese capul. O luă la fugă după ea, strigând la servitori şi demnitari ai Palatului să îl ajute. În scurtă vreme, Jenna era urmărită de un şir lung de servitori, care se lungea cu fiecare clipă. Venise vremea să folosească scurtăturile ştiute. Jenna se năpusti după o draperie grea de brocart care mai atârna şi acum în Palatul ei, deşi era toată numai zdrenţe. Coborî în goană un şir de trepte, intră pe un culoar cotit de trei ori, trecu pe sub o arcadă şi se opri lângă o scară spiralată ca să îşi tragă sufletul şi să asculte. Tropăitul de picioare pe culoarul cu

trei cotituri îi spuse că nu scăpase de urmăritori.

Ştia însă ce să facă. Se repezi în sus pe scară, deşi simţea că îi ard picioarele de efort, şi traversă etajul în goană, în timp ce se străduia să desprindă de la brâu cheia de aur cu smarald. Din spate auzea bufnetul greu al cizmelor: mâna îi tremura când băgă cheia în broasca uşii de aur cu smarald a Camerei Reginei. Urmăritorii ajunseră la timp ca să o vadă pe Prinţesă dispărând prin ceea ce lor li se părea a fi un zid gros de piatră. Toţi cei adunaţi scoaseră un strigăt de uimire.

Cavalerul de Jurnă se prăbuşi la podea cu un geamăt şi se luă cu mâinile de cap, ceea ce îi aduse aminte cât de tare ţinea la capul lui – deşi nu ştia cât îl va mai avea pe umeri.

BRODA PYE

Jenna se bucură să ajungă în Camera Reginei. Ştia că aici este în siguranţă, că nimeni nu o putea urmări. Camera era exact aşa cum fusese întotdeauna: acelaşi foc mic arzând în cămin, acelaşi fotoliu vechi şi covoraşul de la picioare. Singura deosebire era fantoma aşezată în fotoliu. În locul fantomei mamei ei – pe care Jenna nu o văzuse încă – se afla fantoma mamei Reginei Ethelcrunta. Nici că se putea închipui deosebire mai mare între o mamă şi fiica ei.

Mama Reginei Ethelcrunta moţăia în fotoliu, coroana îi alunecase din părul alb ca un caier de lână şi pe faţă avea întipărit un zâmbet, căci visa la vremurile fericite petrecute la Palat alături de

soţul şi prietenii ei. Dacă din când în când o umbră îi întuneca faţa, fiindcă atunci visa la toanele de adolescentă ale tinerei Ethelcrunta, umbra era repede înlocuită de un zâmbet, readus de amintirile fericite adunate de bătrâna Regină, care fusese foarte iubită. Când Jenna intră în Cameră, Regina deschise ochii şi, crezând că îşi vede nepoata, zâmbi şi se întoarse la visul ei.

Jenna ar fi vrut să se aşeze în fotoliul cel vechi de lângă foc şi să aştepte până când urmăritorii renunţau şi plecau, dar ceva îi spuse că fotoliul nu putea fi al ei – nu încă. Se învârti prin camera micuţă în timp de bătrâna Regină dormea, fără să îşi dea seama că alături de ea se afla
străstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrănepoata ei.

Vrând să vadă dacă dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale era altfel, Jenna trase cu ochiul înăuntru. Spre surprinderea ei, în locul rafturilor goale cu care era obişnuită, dulapul era plin cu sticluţe frumoase, în sute de nuanţe de albastru, verde şi roşu, care scânteiau în lumina focului. Fiecare sticluţă avea un dop cu căpăcel de aur. Capacele înşiruite unul după altul păreau un lanţ de aur nepreţuit.

Intrigată de sticluţe, Jenna se strecură în dulap şi uşa se închise în spatele ei. Fu şi mai mirată atunci când uşa se închise, pentru că pe raftul de jos un şir de lumânărele se aprinseră singure şi umplură dulapul de lumină. Curioasă să

vadă ce se ascundea în sertarele de mahon, Jenna deschise al doilea sertar de sus. Era plin cu bani de aur – sau cel puţin aşa s-ar fi zis la prima vedere – care miroseau însă a ciocolată cu mentă. Jenna luă unul, râcâi foiţa subţire de aur şi linse bucăţica de ciocolată neagră, amăruie. Era atât de bună că nu se putu stăpâni şi o băgă pe toată în gură. Când se topi, se dovedi a fi cel mai minunat amestec de mentă şi ciocolată pe care îl gustase vreodată. Jenna închise repede sertarul ca să nu fie tentată să mai ia încă un ban şi deschise restul sertarelor, unul câte unul. Erau pline cu zeci de sticluţe aşezate pe câlţi de lână netoarsă.

Cu gândul la ciocolată, din care ar mai fi vrut o bucăţică, Jenna trase sertarul de jos şi – prea târziu – auzi bine cunoscutul *clic* al uşii dulapului care se încuie singură, deschizând Calea Reginei. Se făcu întuneric şi apoi cineva o călcă pe picior… şi ţipă, îngrozitor de tare.

— Aaau! Broda, Broda! Mama e în dulap. A trecut încoace. *Brodaaa*!

Uşa dulapului se trânti de perete şi o fată care ar fi putut fi sora geamănă a Jennei se repezi afară urlând. Cu urechile încă ţiuindu-i, speriată, Jenna aruncă o privire afară din dulap şi văzu ceva cât se poate de ciudat: fata care părea a fi sora ei geamănă se aruncă în braţele unei frumoase femei tinere, cu plete negre, buclate, şi ochi albaştri de Vrăjitoare.

— Gata, gata, Esmeralda, încerca femeia să o liniştească mângâind o pe păr. Încetează Larma.

Acum eşti în siguranţă, fiindcă mama ta nu se va încumeta să vină pe Cale; bunica ta nu îi va îngădui. Şşş… gata, gata. *Oh*! exclamă ea, văzând că o nouă Esmeraldă ieşea din dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale.

— Aăă… bună, făcu Jenna nesigură.

Esmeralda se holba la Jenna iar Jenna se holba la ea, nevenindu-i să creadă că nu se uita la propria ei imagine reflectată într-o oglindă. Aveau aceeaşi înălţime, părul negru de aceeaşi lungime, purtau coroniţe de aur absolut identice. Esmeralda izbucni în plâns:

— Mi-a Venit Vremea. O văd pe Doppelgänger. Totul e *pierdut*… vaaiii!

— Încetează, Esmeralda! zise Broda Pye, de această dată cu mai multă fermitate. Nu este Doppelgänger, nu e dublura ta. Uită-te la ghetele ei, Esmeralda.

Esmeralda se uită la ghetele cafenii ale Jennei şi nasul i se încreţi într-o expresie care arăta că era într-adevăr fiica mamei ei.

— Sunt ghete de om sărac, zise Esmeralda, de parcă Jenna nu ar fi fost de faţă.

Jenna îşi privi ghetele. Ei chiar îi plăceau şi, după părerea ei, Esmeralda nu ar fi trebuit nici măcar să deschidă gura, fiindcă încălţările ei erau cele mai năstruşnice pe care le văzuse Jenna vreodată: erau nişte pantofi lucioşi, roşii, cu vârful atât de lung şi ascuţit încât era legat cu câte o panglică de gleznă, ca să nu se împiedice de ele.

— Cine eşti tu? o smulse Broda din

contemplarea pantofilor Esmeraldei.

— Numele meu este Jenna, zise Jenna.

— Judecând după coroniţa de aur şi roba roşie, pari a fi o Prinţesă, dacă nu luăm în seamă ghetele, zise Broda. Dar cum e cu putinţă?

— Sunt Prinţesă, răspunse Jenna înţepată. Iar în Timpul meu se poartă ghete.

Broda Pye era obişnuită cu tot felul de ciudăţenii în căsuţa ei, fiindcă în acele vremuri Mlaştinile Ierboase erau încă şi mai sălbatice decât în vremea Jennei. Erau locuite de fel şi chip de Spirite şi Creaturi, care uneori mai intrau în Căsuţa Păzitoarei. Broda trase concluzia că Jenna era una dintre acestea – Spiritul unei Prinţese moarte de multă vreme, care rătăcea prin

Mlaştini, poate în căutarea Corabiei-Dragon. Broda îşi dădea seama că Jenna era un Spirit mai material, şi pe deasupra nu prea bine dispus, aşa că se gândi că ar fi înţelept din partea ei să o îmbuneze oferindu-i de mâncat şi de băut.

Se duse în bucătărie, lăsându-le pe Esmeralda şi Jenna împreună. O vreme tăcură amândouă, stânjenite, dar apoi Esmeralda, care nu se lăsa niciodată cu una, cu două, hotărî în sinea ei că Jenna era prea materială ca să fie un Spirit.

— Eşti o Prinţesă adevărată? o întrebă.

Jenna dădu din cap.

Esmeralda, care învăţase câte ceva din experienţele lui Marcellus, continuă:

— Eşti dintr-o Vreme care Urmează să vină?

Jenna încuviinţă din nou.

Esmeralda rămase pe gânduri.

— Spune-mi… Mama este Regină în Timpul Tău care Urmează a Veni? întrebă ea.

Jenna clătină din cap.

— Când am plecat eu, nu era. Dar luna trecută fantoma ei a apărut pe neaşteptate. Acum îmi e teamă că, dacă nu mă întorc, va deveni Regină.

— Atunci să te întorci negreşit, zise Esmeralda pe un ton care nu admitea contradicţie. Acum, uite, Broda ţi-a adus din cofeturile ei, îţi face o mare onoare.

Broda revenise în cameră cu o tavă pe care se aflau nişte pahare înalte, pline cu o băutură fierbinte, ca un fel de abur, şi o farfurie de aur cu delicate cofeturi roz şi verzi, pudrate cu zahăr. Îi întinse farfuria Jennei, care luă un cofet roz. Nu semăna cu nimic din ceea ce mâncase până atunci: era moale şi elastic în acelaşi timp şi avea un gust minunat, un amestec de petale de trandafir, miere şi lămâie.

În schimb, băutura ca un abur nu era la fel de bună. Avea un gust amar, dar măcar era fierbinte. Jennei îi plăcea să stea lângă focul Brodei. Se simţea la adăpost, aşa cum se simţise întotdeauna în Căsuţa Păzitoarei. Îşi dădea seama însă că trebuie să plece, fiindcă Septimus nu era aici.

— Acum trebuie să plec, zise Jenna, încercând să vorbească mai politicos. Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

Broda Pye înclină capul, bucuroasă că Prinţesa Spirit era mulţumită. Apoi, aşa cum se considera că e prudent să procedezi când te vizitează un Spirit, întrebă:

— Mă rog dumitale, preabună Prinţesă, nu pleca din această casă cu mâinile goale. Cere-mi orice îţi pofteşte inima şi va fi o onoare pentru mine să îţi îndeplinesc orice dorinţă, zise Broda.

Spera că Jenna nu îi va cere frumosul colier de perle pe care Marcellus i-l trimisese de curând, şi pe care îi părea rău că nu îl ascunsese sub gulerul tunicii atunci când era în bucătărie. Acum era prea târziu, şi Broda îşi ţinea respiraţia, aşteptând răspunsul Prinţesei Spirit.

În afară de a-l găsi pe Septimus, Jenna dorea ceva mai presus de orice – iar aici, îşi dădu seama, era locul unde ar putea găsi ceea ce căuta.

— Doresc… zise ea rar, căutând cuvintele potrivite.

— Da? spuse Broda, care stătea ca pe ghimpi şi se juca nervoasă cu colierul.

— Doresc să ştiu cum să readuc la Viaţă Corabia-Dragon.

Broda Pye răsuflă uşurată.

— Din moarte? întrebă.

— Din jumătate moarte, jumătate viaţă. Respiră dar nu se mişcă.

— Dar vorbeşte?

— Foarte slab. Ca o şoaptă în adierea vântului, zise Jenna, împrumutând felul lor învechit de a vorbi şi bucurându-se că o poate

face.

— Adastă aici vreme de câteva minute şi îţi voi aduce Remediul, zise Broda şi, până să se răzgândească Jenna, se repezi la dulapul cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale.

Jenna o auzi cum deschide chepengul şi coboară scara veche de lemn; se ducea la Corabia-Dragon, care stătea singură, pe întuneric, în templul subteran.

Se lăsă liniştea, după care Esmeralda spuse:

— Mamei nu îi place Corabia-Dragon, dar *cu* o voi iubi. Ştiu că îmi va vorbi atunci când Va veni Vremea. Cu Mama nu vrea să vorbească, măcar că Mama o ademeneşte cu vorbe dulci la fiecare Sărbătoare a Solstiţiului de Vară.

Jenna zâmbi; Corabia-Dragon era un bun judecător de oameni.

Broda se întoarse gâfâind şi mirosind a igrasie. Puse pe masă o cutie veche, ponosită, şi îi făcu semn Jennei să se apropie. Pe cutie scria LA MARE ANANGHIE. Broda spuse în şoaptă un Farmec de Descuiere şi apoi înălţă capacul. Înăuntru se afla o punguţă de piele pe care Jenna o recunoscu.

— E Tripla Transsubstanţiere, zise ea dezamăgită. Am încercat-o, dar nu ne-a fost de mare folos.

Broda părea foarte impresionată.

— Eşti un Spirit înţelept pentru Anii tăi tineri, spuse ea, şi scoase cele trei potire mici de aur smălţuite cu albastru la gură, de care Jenna îşi

amintea foarte bine.

Broda le puse pe masă şi apoi, spre mirarea Jennei, mai scoase şi o sticluţă albastră. Jenna ridică sticluţa şi o privi. Pe etichetă scria TX3 APĂ VIE.

— Sticluţa nu am mai văzut-o până acum, zise ea.

— Atunci nu ai văzut Tripla Transsubstanţiere, zise Broda categorică. Fără sticluţă nu are puteri, deşi dacă cineva are puteri magice deosebite, s-ar putea să aducă oarecare alinare.

— Pot să iau doar sticluţa? întrebă Jenna.

— Desigur. Mai sunt multe alte lucruri în dulapul Reginei. Poţi lua ce doreşti, Prinţesă.

— Mulţumesc, zise Jenna.

Acum, Broda aştepta ca Spiritul Prinţesei să plece. Îi era teamă că va mai cere ceva, fiindcă unele Spirite se arătau a fi lacome. Odată, venise la Broda Spiritul unui neguţător, îi luase toată colecţia de degetare şi se întorsese ca să îi ceară şi cele mai bune ace de cusut.

Jenna îşi dădea seama că Broda ar fi vrut să o vadă plecată, dar zise:

— Ar mai fi ceva…

Broda se schimbă la faţă. Vasăzică avea de a face cu un Spirit lacom. N-ar fi zis, după cum arăta, dar cu Spiritele nu se ştie niciodată.

— Ce anume? întrebă ea cu o oarecare asprime.

— Ai un Smârc an? întrebă Jenna.

— Vrei un *Smârcan*? făcu Broda uluită.

Bineînţeles, Spiritului unei Prinţese nu i se poate refuza nimic. Broda deschise larg uşa căsuţei. Mirosul de pământ jilav al Mlaştinilor pătrunse înăuntru şi, odată cu el, amintiri plăcute pentru Jenna. Când aruncă ochii spre uşă, sări în sus: în prag erau adunaţi cel puţin o duzină de Smârcani mici, cu ochi negri şi boticuri umede, pline de noroi, lucind în lumina lămpii.

— Pe care dintre ei îl vrei? întrebă Broda.

— Nu vreau să iau unul, voiam doar să mai văd unul, îi explică Jenna. Nu-i aşa că sunt scumpi? Uite ce ochi blânzi şi ce înotătoare mari au…

Broda ajunsese la capătul răbdărilor: Spiritele chiar nu aveau măsură!

— Huşti! făcu ea fluturând braţele spre puii de Smârcan. Huşti!

Smârcanii se uitau fix la ea, dar nu dădeau vreun semn că ar avea de gând să plece.

— Îmi pun răbdarea la grea încercare, zise Broda trântind uşa. Este sezonul când se înmulţesc şi cred că sunt cel puţin vreo douăsprezece cuiburi cu pui pe insulă.

— În Timpul meu nu există decât un Smârcan, zise Jenna.

— Cei din Timpul tău sunt într-adevăr norocoşi. Iar acum, îţi doresc drum bun, Prinţesă, zise Broda şi deschise uşa dulapului cu Poţiuni Instabile şi Otrăvuri Speciale.

Jenna înţelese că venise vremea să plece.

— Rămâi cu bine, Broda. Rămâi cu bine, Esmeralda, spuse ea politicoasă şi intră în dulap.

Broda Pye se grăbi să închidă uşa în urma ei.

Jenna se furişă afară din Camera Reginei şi se bucură să vadă că nu mai era nimeni în faţa uşii. Coborî în vârfurile picioarelor scara foişorului şi…

— Prinţesă! exclamă Cavalerul de Jurnă şi o apucă de braţ. Cavalerul nu renunţase la speranţa de a-şi păstra capul pe umeri. Porni, ţinând-o bine pe Jenna de mână şi repetând:

— Mama dumitale se va îngrijora, preabună Esmeralda. Nu trebuie să te îndepărtezi de Camera ta. Este trecut de şase şi Prinţesele trebuie să fie în pat. Să mergem.

Jenna nu putea scăpa din strânsoarea ca de fier. Cavalerul o trăgea după el pe coridor şi, până să se dumirească ea ce se întâmplă, se trezi alergând spre dormitorul ei, în faţa căruia o aştepta Sir Hereward, care nu putea să îşi ascundă uimirea.

Sir Hereward nu era singur. Lângă el, un bărbat grăsan cu faţa roşie, lucioasă, şi nasul borcănat, bătea furios cu pumnii în uşă. Grăsanul părea că se îneacă în livreaua de mătase cenuşie; de fiecare mânecă îi atârnau panglici lungi, aurii, iar pe umeri avea doi epoleţi, care fuseseră adăugaţi la cererea lui.

— Deschide! ţipa el. Deschide, în numele Graţioasei Sale Maiestăţi, Regina Ethelcrunta! Deschide pe loc!

Cavalerul de Jurnă profită de acest neaşteptat

prilej de a scăpa de o însărcinare atât de incomodă.

— Percy, zise el tare, ca să acopere zgomotul bufniturilor. Percy, nu mai urla. Prinţesa Esmeralda e aici.

Grăsanul se răsuci pe călcâie, uimit.

— De ce nu se află în pat? întrebă pe un ton autoritar.

Cavalerul de Jurnă ticlui un răspuns cât ai zice peşte.

— Prinţesa Esmeralda este o floare delicată. A avut un Acces de Vapori, iar eu, mereu cu gândul la grija pe care o poartă *iubita* sa mamă Preţioasei sale Comori, iar acum şi *Unice* fiice, am…

— Oof, termină cu vorbăria fără rost, se răsti la el grăsanul înzorzonat, după care se întoarse spre Jenna şi făcu o scurtă plecăciune. Prinţesă Esmeralda, Graţioasa Sa Maiestate, *draga* dumneavoastră Mamă, vă solicită Prezenţa Regală la un Banchet care va avea loc astă-seară pentru a Celebra întoarcerea dumneavoastră din Apele Reci ale Râului. Vă rog să mă urmaţi.

Jenna aruncă o privire înspăimântată spre Sir Hereward, care îi şopti:

— Acesta este Vătaful Reginei. Nu poate fi contrazis. Mai bine îi dai ascultare.

— Dar… ea… adică… Mama… a spus să stau aici, protestă Jenna.

Vătaful îi aruncă o privire întrebătoare. Esmeralda se schimbase în rău de când nu o mai

văzuse. Era mult prea îndrăzneaţă pentru gustul lui, iar felul în care vorbea era intolerabil.

— Nu cred că aţi dori să nu daţi ascultare însăşi dragei dumneavoastră mame, zise Vătaful, neînduplecat. Eu unul nu aş dori, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— Mai bine te duci, şopti Sir Hereward. Voi sta în apropierea ta. Nu mă va vedea, căci nu doresc să mă arăt acestui Caltaboş Umflat şi Fudul.

Jenna îi zâmbi recunoscătoare.

Cu inima strânsă, dar încercând să îşi facă un pic de curaj deoarece credinciosul Sir Hereward era alături de ea, îl urmă pe Caltaboş pe coridoarele luminate, unde servitorii se dădeau respectuoşi la o parte în faţa lor, şi apoi în jos pe scările somptuoase, spre zgomotele care răzbăteau din Sala de Bal şi nu prevesteau nimic bun.

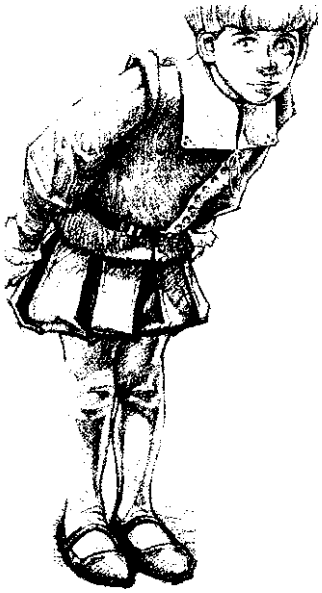

BANCHETUL

S

tai aici! *zise Regina Ethelcrunta* cu asprime, arătând spre un scăunel de aur foarte mic şi incomod. Scăunelul fusese pus lângă tronul căptuşit cu catifea al Reginei Ethelcrunta, care domina masa de onoare, înălţată pe un podium din Sala de Bal. Regina Ethelcrunta nu era o gazdă generoasă şi dădea cât de puţine banchete putea. Le considera atât o risipă de mâncare bună, cât – şi de timp preţios, numai că uneori chiar era nevoită să dea câte un banchet. Regina fusese surprinsă de iuţeala cu care se răspândise vestea întoarcerii Prinţesei înecate, nu doar în Palat, ci prin întreg Castelul. Însă odată cu vestea, o anumită părere, exprimată de Cavalerul de Jurnă,

începea să câştige teren. Erau mulţi cei care gândeau că Reginei nu îi făcuse plăcere să o revadă pe biata ei fiică revenind şi de aceea o ţinea prizonieră. Ceea ce era însă şi mai rău, judecând după expresia de pe faţa ei atunci când dăduse cu ochii de fetiţa pe care o crezuseră înecată, toţi îşi dăduseră seama că ar fi vrut să fie moartă. De fapt – aici oamenii coborau tonul şi aruncau priviri peste umăr, ca nu cumva să fie auziţi – se zvonea că Regina o înecase pe fată cu mâna ei. Cei care auzeau această veste, fără excepţie, scoteau exclamaţii de groază şi uimire, după care abia se stăpâneau să nu alerge după altcineva şi să îi împărtăşească ştirea, ca să vadă groaza şi uimirea din ochii celuilalt.

Zvonul se răspândise cu iuţeala fulgerului, aşa că, pe la amurg, Regina Ethelcrunta îşi dădu seama că trebuie să facă ceva cât putea de repede. Pe loc, Scribii Palatului fură puşi să scrie invitaţii la

Un Magnific Banchet, în

Semn de Mulţumire pentru întoarcerea cu Bine

A Dragei noastre Fiice.

Prinţesa Esmeralda.

Veniţi cu farfurii de acasă.

Mulţimea adunată în grabă aştepta în faţa uşilor uriaşe ale Sălii de Bal, cea mai mare încăpere din Palat, unde se ţineau toate banchetele. Jenna nu se simţea deloc la largul ei; stătea cocoţată pe scăunelul de aur, care pe

deasupra se mai şi hâţâna, şi privea înjur. Încerca să scape de sentimentul pe care îl încerca încă de când trecuse prin Oglindă, şi anume că se află acasă, în Timpul ei, şi că asista la una dintre farsele lui Silas. Jenna îşi amintea cu drag de a şasea ei aniversare, când se trezise şi descoperise că se află pe o corabie care se îndrepta spre Insula Zilei de Naştere, după cum îi explicase Silas. Camera fusese aranjată în aşa fel încât să semene cu puntea unei corăbii unde domnea dezordinea. Fraţii ei erau îmbrăcaţi în haine de piraţi, iar Sarah era bucătarul corăbiei. Când Simon a strigat „Pământ la orizont”, toată lumea a coborât pe o scară de frânghie (cam şubredă) atârnată de pervazul ferestrei, până la o barcă adevărată care îi aştepta pe Râu şi care îi dusese la un mic banc de nisip, aflat mai în susul Râului; acolo Jenna descoperise un cufăr din acelea în care sunt ascunse comori, iar în el găsise cadoul pentru ziua ei de naştere.

Jenna aruncă pe furiş o privire Reginei. Nu şi-o putea închipui pe mama bietei Esmeralda şi a micilor Prinţese prefăcându-se că este bucătarul corăbiei. Pe cât îşi dădea Jenna seama, îi era prea greu până şi să pretindă că îi place aşa-zisa ei fiică. Jenna se răsuci pe scaun şi aruncă o privire spre Sir Hereward. Parcă se simţea mai bine ştiind că bătrâna fantomă stătea de pază în spatele ei. Sir Hereward îi făcu cu ochiul.

Jenna o urmări pe Regina Ethelcrunta cum se aşază pe tron. Avea o figură scârbită, ca şi cum se

aştepta să găsească ceva neplăcut acolo. Stând ţeapănă, de parcă era legată de o scândură, Regina îşi luă locul pe tronul de lemn aurit, tapisat cu catifea roşie pe care erau cusute zeci de pietre preţioase. VaiVaiul se furişă sub tron şi îşi înfăşură coada pe după unul dintre picioarele sculptate. Rămase acolo, arătându-şi din când în când dintele, cu ochii la gleznele îmbietoare care îi treceau prin faţa ochilor. Ochii violeţi ai Reginei, pe jumătate închişi, erau fixaţi asupra uşilor masive de la capătul Sălii de Bal. Uşile erau închise, cu toată zarva care se auzea de afară. Jenna se mai uită o dată pe furiş la Ethelcrunta cea vie. Regina semăna izbitor de tare cu fantoma ei: aceleaşi cozi împletite, răsucite strâns peste urechi, acelaşi nas ascuţit care pufnea dezaprobator. Singura diferenţă era că Ethelcrunta cea vie mirosea a ciorapi nespălaţi şi camfor. Deodată, vocea ei – de neuitat pentru cei care o auziseră măcar o dată – străpunse aerul şi urechile Jennei:

— Dă drumul gloatei!

Pajii de serviciu la uşă în seara aceea, doi băieţi care ar fi trebuit să fie de mult în paturile lor, se repeziră şi apucară clanţele mari de aur, deschizând uşile exact în acelaşi timp, aşa cum exersaseră timp de patru ore cu Uşierul Regal.

Un grup de oameni în veşminte bogate de bal intrară în Sală, înşiruiţi doi câte doi, fiecare cu câte o farfurie în mână. De cum intrau pe uşă, ochii li se întorceau spre Prinţesa trimisă înapoi.

Jenna, deşi era obişnuită să fie în centrul atenţiei când se plimba prin Castel în Timpul ei, începu să se simtă stânjenită. Se înroşi la faţă şi începu să se întrebe dacă nu cumva cineva avea să bage de seamă că ea nu e Esmeralda.

Nimeni nu îşi dădu seama. Unii credeau că Esmeralda părea mult mai sănătoasă decât înainte şi – ceea ce nu era de mirare – mult mai fericită după timpul petrecut departe de mama ei. Nu mai avea privirea aceea obosită, nici încruntarea care stăruia pe fruntea ei. Se şi îngrăşase puţin şi nu mai părea lihnită de foame.

Având în vedere că invitaţia fusese trimisă cu atât de puţin timp înainte de eveniment, era de mirare că Regina Ethelcrunta reuşise să adune un număr atât de mare de musafiri de vază. Veniseră cu toţii în hainele cele mai bune; cei mai mulţi purtau hainele de la căsătorie, în timp ce tagma învăţaţilor, în special Vrăjitorii Obişnuiţi şi Alkimiştii, purtau robele de la ceremonia de absolvire, împodobite cu blană şi mătăsuri viu colorate. Curtenii şi demnitarii regali mergeau cu nasurile pe sus, înveşmântaţi în robele de ceremonie, făcute din catifea cenuşie şi tivite cu roşu; pe mâneci atârnau panglici lungi, aurii, lungimea şi numărul cărora depindeau de rangul demnitarului. Cei de rang înalt purtau panglici care ajungeau până la podea, iar panglicile celor de rang foarte înalt se târau pe jos şi de multe ori se întâmpla (de fapt, cu intenţie) ca cineva să calce pe ele. Adesea puteau vedea panglici lungi

zăcând uitate pe coridoarele Palatului, iar unii demnitari îşi luaseră obiceiul de a purta cu ei panglici de rezervă, deoarece numărul panglicilor avea o mare însemnătate; nu se făcea ca un demnitar de cinci panglici să fie văzut doar cu patru, sau, ferească sfântul, doar cu trei.

Jenna privea cortegiul somptuos de oaspeţi care intrau şi îşi căutau locurile în jurul celor trei mese întinse pe toată lungimea Sălii. După ce se foiră îndelung şi se călcară unii pe alţii pe panglici, se aşezară la locurile lor şi se liniştiră. Vătaful împinse pe podium un mic paj care tremura de emoţie. Băiatul alergă până în mijlocul podiumului, se aşeză la locul stabilit pentru el în faţa Reginei şi sună dintr-un clopoţel. Auzind clincănitul, amuţiră cu toţii, lăsând propoziţiile neterminate, cu ochii la Regina Ethelcrunta.

— Bine aţi venit la acest festin… se auzi vocea Ethelcruntei, scrâşnind ca o unghie pe sticlă.

Unii dintre musafiri se strâmbară, alţii îşi băgară vârfurile degetelor în gură ca să scape de senzaţia neplăcută.

— …dat în onoarea întoarcerii cu bine a *dragei* mele fiice, Prinţesa Esmeralda, pe care am crezut-o cu toţii înecată timp de mai bine de trei luni. Care a fost îndelung Jelită de *draga* ei mamă şi a fost întâmpinată acasă cu Cea Mai Mare Bucurie şi Afecţiune Maternă, fiindcă nu ne-am pierdut din ochi una pe alta de când s-a întors, nu-i aşa, Dragă Mea? (Aici Regina Ethelcrunta îi trase

Jennei un picior în ţurloi, pe sub masă.)

— Au! ţipă Jenna.

— Nu-*i aşa*, Dragă Mea? O privi adânc în ochi pe Jenna şi îi spuse şuierat: Răspunde „Nu, Mamă”, proasto, dacă nu vrei să fie vai şi amar de tine.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, aşa că Jenna nu îndrăzni să se împotrivească.

— Nu, Mamă, zise ea posomorâtă.

— *Ce* ai spus, *Comoara* Mea? întrebă Regina cu voce mieroasă, dar cu privirea ca un tăiş de sabie. *Ce* ai zis?

Jenna trase aer în piept şi repetă:

— Nu, Mamă. De fapt, ar fi şi greu să uit imaginea ta.

Imediat regretă că vorbise, pentru că acum toate privirile erau întoarse spre ea, atrase de ciudatul ei accent şi felul neobişnuit în care vorbea. Dar Regina Ethelcrunta, care îşi făcuse o regulă din a nu asculta nici măcar o vorbă din ceea ce spunea Esmeralda, părea că nu băgase de seamă. Plictisită fiindcă se vedea nevoită să se gândească la pacostea de Esmeralda mai mult decât înainte, Regina se ridică.

În scârţâit de scaune, toţi cei din Sala de Bal se ridicară în picioare şi întoarseră respectuoşi privirea de la ciudata Esmeralda la Regina cu care erau mult mai obişnuiţi.

— Să înceapă banchetul! ordonă Ethelcrunta.

— Să înceapă banchetul! răspunseră invitaţii, se aşezară şi se puseră pe sporovăială în

aşteptarea mâncării.

Jenna îşi făcuse griji gândindu-se că va trebui să poarte o conversaţie cu Regina Ethelcrunta, dar acum îşi dădu seama că nu era cazul, fiindcă Regina nu îi aruncă nici măcar o privire tot restul banchetului. Atenţia ei era îndreptată spre bărbatul brunet aşezat în stânga ei. Acesta, observă Jenna, nu purta tunica roşie a familiei regale, ci o tunică neagră, împodobită cu o cantitate uimitoare de aur. Din când în când îi arunca Jennei o privire nedumerită, dar, cu Regina Ethelcrunta între ei, nu părea dornic să spună ceva. Neavând nimic de făcut – la dreapta ei stătea Caltaboşul Umflat şi Fudul, care o imita pe Regină şi nu îi acorda nici cea mai mică atenţie – Jenna trase cu urechea la conversaţia, de fapt cearta, dintre Ethelcrunta şi tânărul din stânga ei. Fu uimită să îl audă spunându-i Reginei „Mamă”.

Deodată se auzi o bătaie de gong. Oaspeţii înfometaţi aşteptau în tăcere. Se anunţa primul dintre cele cincisprezece feluri de mâncare. Invitaţii se linseră pe buze, despăturiră şerveţelele şi, ca unul, le prinseră sub bărbie. Micii Paji se luptară să deschidă uşile pe care îşi făcu apariţia un şir lung de servitoare, fiecare purtând două boluri mici de argint. Când intrară în Sala de Bal, fetele se împărţiră în mai multe rânduri, ca să servească toate mesele. Merseră pe rând la fiecare mesean şi îi puseră în faţă câte un bol. Ultimele două fete se îndreptară spre podium şi îndată după aceea Jenna avea şi ea în faţă un mic

bol de argint.

Curioasă, privi în jos spre bol şi îşi înăbuşi un ţipăt de groază. Un bobocel de raţă, abia ieşit din ou, era întins într-o baltă de zeamă cafenie. Bobocul fusese marinat în vin, jumulit şi trupuşorul lui gol, cu pielea încreţită, fusese aruncat în bol. Bolul avea o margine specială, pe care era aşezat capul bobocului, ai cărui ochi o priveau îngroziţi pe Jenna. *Era viu*! Jennei i se făcu rău pe loc.

Cât despre Regina Ethelcrunta, ea era foarte încântată la vederea bobocului. Se linse pe buze şi îi spuse tânărului din stânga ei că e unul dintre felurile ei preferate; nimic nu se putea compara cu un boboc fraged, opărit cu sos fierbinte de portocale.

Gongul bătu încă o dată, anunţând sosirea unui şir lung de băieţi care aduceau carafe cu sos clocotit. Ca şi fetele, se despărţiră în mai multe rânduri şi turnară sos în bolurile mesenilor. Cei doi băieţi de la coadă, care aveau cele mai fierbinţi carafe cu sos, fură trimişi sus pe podium. Înainte ca băiatul cu carafa să ajungă la ea, Jenna apucă bobocul şi îl vârî repede în buzunarul tunicii, unde rămase ţeapăn de spaimă, în puful adunat pe fund.

Jenna se uită la băieţii care treceau printre mese. Mergeau cu ochii plecaţi, atenţi să nu stropească mesenii cu sosul fierbinte. Când urcară pe podium, un valet mătăhălos le şuieră la ureche:

— Nu trândăviţi, serviţi-o pe Regină şi pe

Prinţesa Esmeralda mai întâi.

Aşa se face că, atunci când Jenna ridică privirea ca să mulţumească politicos băiatului care tocmai turnase sos de portocale în bolul ei fără boboc de raţă, se trezi că se uită în ochii lui Septimus Heap.

Jenna întoarse privirea. Nu îi venea să creadă. Acest băiat cu părul lung şi încâlcit, subţiat la faţă şi ceva mai înalt decât îl ştia ea, nu avea cum să fie Septimus Heap. Nu era cu putinţă.

Septimus se aşteptase să o vadă pe Prinţesa Esmeralda – şi asta şi văzuse. Era supărat pe el însuşi că timp de câteva secunde sperase că Prinţesa ar putea fi Jenna. Se mai păcălise o dată, atunci când Prinţesa Esmeralda stătuse o vreme cu Marcellus, chiar înainte să dispară. Acum nu se mai lăsa păcălit. Septimus turnă cu grijă sosul de portocale în bol, bucuros că, din nu se ştie care motiv, înăuntru nu se afla o răţuşcă vie.

Atunci se auzi un zăngănit puternic şi ţipete de groază amestecată cu bucurie. Văzând răţuşca în bolul Reginei Ethelcrunta, Hugo scăpase carafa din mână şi sosul fierbinte cursese în poala Reginei. Ethelcrunta sărise în picioare urlând, Caltaboşul Umflat şi Fudul se repezise şi îl înşfăcase pe Hugo de gât, îl ridicase în aer şi aproape îl sugrumase.

— Nenorocitule! zbiera Caltaboşul. Vei plăti scump. Vei regreta acest moment toată viaţa ta – care nu va fi prea lungă, băiete, ascultă-mă pe mine.

Hugo făcuse ochii mari de groază. Atârna moale ca o cârpă în mâinile butucănoase ale Caltaboşului, care se strângeau în jurul gâtului lui. Septimus văzu că buzele lui Hugo se învineţesc, ochii i se dau peste cap şi li se vede albul. Se repezi, îl smulse pe Hugo din mâinile butucănoase, cu mai multă putere decât credea că are, şi ţipă:

— Dă-i drumul, grăsan nemernic!

Glasul lui Septimus răsună în toată Sala de Bal, cu mult mai mult efect decât îşi închipuise el.

Jenna sări de pe scaun. Se uitase la Vătaf cum îl sugrumă pe Hugo, la fel de îngrozită ca Septimus, iar acum ştia. Băiatul *era* Septimus. Îi recunoscuse *vocea*, nu se putea înşela. Era chiar *el*!

În acelaşi timp, tânărul care stătea în stânga Reginei Ethelcrunta sări şi el în picioare. Şi el recunoscuse vocea Ucenicului. Ce căuta băiatul aici, îmbrăcat ca un servitor?

Jenna şi Marcellus Pye se izbiră unul de altul în învălmăşeala creată. Marcellus alunecă în băltoaca de sos de portocale şi se prăbuşi pe podium. Caltaboşul pierdu bătălia cu Septimus şi îi dădu drumul lui Hugo, care rămase nemişcat, ameţit. Profitând de acest prilej, Regina Ethelcrunta, picurând de sos de portocale, îi trase o palmă băiatului. Nu îl nimeri, dar, în schimb, îi arse Caltaboşului o palmă usturătoare peste ureche. Caltaboşul, care era un om agresiv, îi întoarse palma fără să se gândească, spre

delectarea celor adunaţi în Sala de Bal, care urmăreau vrăjiţi scena, cu răţuştele ridicate în furculiţă spre gurile deschise.

Când îşi dădu seama ce făcuse, Caltaboşul Umflat şi Fudul se făcu alb, apoi pământiu la faţă. Îşi ridică roba pătată de sos şi o luă la fugă printre mese, cu cele zece preţioase panglici aurii fluturând în urma lui. Pajii de la uşă îl văzură venind şi, crezând că aşa era obiceiul la banchete, deschiseră în mod ceremonios uşile şi făcură o plecăciune în timp ce Caltaboşul ieşea glonţ din sală. Apoi închiseră rânjind uşile. Nu le spusese nimeni că la banchete te distrai atât de bine.

Septimus îl apucă pe Hugo, care încă nu se dezmeticise, iar cu mâna cealaltă o apucă pe Jenna.

— Chiar tu eşti, Jen? întrebă el cu ochii strălucitori de emoţie.

Speranţa înflori din nou în inima lui, laolaltă cu bucuria de a o revedea pe Jenna. Simţea că şi-a regăsit viitorul.

— Da, eu sunt, Sep. Nici nu pot să cred că tu eşti!

— Marcia a găsit biletul meu, nu?

— Care bilet? Hai să fugim de aici cât mai putem.

Nimeni nu dădu atenţie celor doi servitori şi Prinţesei Esmeralda care părăseau câmpul de bătălie. Lăsară în urmă o ceată de servitori care o înconjuraseră pe furioasa Regină Ethelcrunta. Aceasta ţipa la Marcellus Pye, cerându-i „să se

ridice chiar în clipa asta”. Ieşiră din vacarmul Sălii de Bal şi se furişară în vârful picioarelor pe o uşă din spatele podiumului, care ducea în Camera de Odihnă a Doamnelor. Aici se retrăgeau acestea când doreau să uite că mâncaseră sau băuseră prea mult.

Jenna trase zăvorul şi se sprijini de uşă, cu ochii la Septimus. Răţuşca se mişcă în buzunarul ei şi o mică pată de umezeală apăru pe ţesătură. Nu încăpea nicio îndoială: răţuşca era reală, şi la fel era Septimus.

38

PAVILIONUL DE VARĂ

Z

avorul acela nu va rezista mult, Jen, spuse Septimus privind zăvorul cu filigran care decora uşa Camerei de Odihnă a Doamnelor. Hai să plecăm repede de aici.

— Ştiu, încuviinţă Jenna, dar Palatul este plin de oameni. Nici nu îmi vine să cred, Sep, e atât de diferit. Nu poţi merge nicăieri fără să te vadă cineva şi să îţi facă o plecăciune, iar…

— Da, dar mie nu îmi va face nimeni plecăciuni, Jen, zise Septimus, zâmbind pentru prima oară după o sută şaizeci şi nouă de zile; acum semăna într-adevăr cu cel pe care îl ştia

Jenna.

— Cu părul ăsta ca un cuibar… cred şi eu. Ce i-ai făcut?

— Nu m-am pieptănat. Nici nu văd la ce foloseşte să te piepteni. Iar să mă tundă stil castron, cu siguranţă nu am să îi las. În orice caz, pe Marcellus îl scotea din fire. De multe ori e pisălog, cam ca… *ce* e, Hugo? îl întrebă pe băiatul care îl trăgea de mânecă.

— Păzea… şopti băiatul, cu ochii încă injectaţi şi faţa albă după ce abia scăpase de la sugrumare.

Cineva hâţâna clanţa uşii.

Sir Hereward bară uşa cu spada lui încercată în multe bătălii şi se arătă lui Septimus şi Hugo. Acesta din urmă, şi aşa înspăimântat, sări în sus de groază.

— Prinţesă Jenna, te voi apăra pe tine şi pe credincioşii tăi prieteni până la capăt, declară cavalerul cu gravitate.

— Mulţumesc, Sir Hereward, zise Jenna. Trebuie să scăpăm de aici neîntârziat. Sep, tu deschide fereastra, iar eu îi voi face să creadă că am fugit pe aici.

Se duse la o uşă care dădea spre Pasajul Central, o deschise şi o lăsă de perete.

— Haidem, zise ea împingându-l spre fereastră pe Hugo, care nu se dezmeticise încă. Tu ieşi primul, Hugo.

Ieşiră toţi trei pe fereastră şi săriră pe aleea care mergea prin spatele Palatului, după care Jenna închise la loc fereastra, fără nici cel mai mic

zgomot.

Sir Hereward trecu prin fereastră şi li se alătură.

— Îmi permiteţi să vă conduc într-un loc unde să fiţi în siguranţă? întrebă el.

— Cât mai departe de aici, zise Jenna. Şi cât mai repede cu putinţă.

— Cei mai mulţi folosesc Râul în atare situaţii, răspunse Sir Hereward şi arătă spre malul Râului, străjuit de un şir de cedri despre care Jenna nu avea habar că existaseră.

— Atunci, la Râu, zise Jenna.

Dacă cineva din Sala de Bal s-ar fi uitat pe fereastră – ceea ce nu îi dădu nimănui prin cap să facă, fiindcă musafirii erau prinşi în discuţii aprinse despre ceea ce se întâmplase – ar fi văzut doi slujitori din Palat alergând, împreună cu Prinţesa, pe pajiştea care ducea la Râu. Iar dacă printre musafiri s-ar fi aflat şi un Văzător de Spirite, ar fi zărit şi o fantomă bătrână, cu armura aproape distrusă, dar cu sabia ruptă ridicată deasupra capului, conducându-i pe cei trei spre Râu în goană, de parcă mergeau la atac. Apăraţi de un nor mare, negru, care trecea prin faţa lunii pline şi învăluise pajiştea în întuneric, cei patru alergau cât de repede puteau.

Promoroaca trosnea sub picioarele lor. Lăsau în urmă, în iarba albă, trei şiruri de urme vizibile de la distanţă, dar, spre norocul lor, nimeni nu se gândise – până atunci – să caute urme prin iarbă. Când ei ajungeau la Râu, o poteră condusă de cel

numit în grabă în locul Caltaboşului Umflat şi Fudul – un zdrahon violent, care visa de ani de zile să ajungă Vătaf şi acum nu putea crede că dăduse norocul peste el – ajunsese la uşa lăsată deschisă şi la concluzia spre care îi mânase Jenna. Urmăritorii se aruncară cu toţii la uşa îngustă, fiecare dintre ei nerăbdător să pună primul mâna pe Prinţesă şi să intre în graţiile Reginei. Noul Vătaf se dovedi însă cel mai nerăbdător – şi mai neîndurător; se luptă cu ghearele şi cu dinţii până ajunse la uşă şi ieşi primul. Îndată după aceea, toată trupa alerga în şir după el, strigând şi întrebând pe toţi cei întâlniţi dacă nu cumva o zăriseră pe „biata Prinţesă cu mintea dusă”. Dornici să îi facă pe plac noului Vătaf şi tovarăşilor lui, mulţi le dădură indicaţii total aiurea, aşa că, în scurtă vreme, se treziră că nu mai ştiau încotro să o ia.

La vremea aceea, Jenna, Septimus, Hugo şi Sir Hereward se aflau pe pontonul unde era amarată Gondola Regală.

— Şi acum ce facem? zise Septimus gâfâind.

— Barca ne va duce departe, zise Sir Hereward. Vom fi în siguranţă: noaptea e liniştită şi apa curge lin.

Septimus privi Gondola Regală şi fluieră printre dinţi, un obicei enervant pe care îl luase, fără ştirea lui, de la Marcellus Pye.

— Doar nu vă închipuiţi că vom trece neobservaţi? făcu el.

— Nu în gondolă. Sir Hereward vorbea de

barca de alături, cea cu vâsle.

Jenna arătă spre Sir Hereward, care plutea deasupra unei bărci la fel de bogat decorată, care era legată lângă Gondola Regală; era folosită pentru transportul pasagerilor atunci când Gondola nu putea trage la mal.

Chiar atunci, luna plină ieşi de după nor şi pajiştile brumate fură învăluite într-o lumină albă, orbitoare; fu ca şi cum cineva aprinsese o lanternă şi o îndreptase către ei. Sir Hereward ştia prea bine cât de primejdioasă poate fi lumina lunii, fiindcă el personal ajunsese fantomă din cauza apariţiei lunii într-un moment nepotrivit, când un arcaş îndrepta o săgeată spre el. Fantoma se repezi spre ei strigând:

— Iute, să nu fim văzuţi! Să ne ascundem în pavilionul de vară!

Mergând în umbra cedrilor înalţi, Sir Hereward îi conduse spre pavilionul de vară al Palatului – clădirea cu opt laturi şi acoperiş aurit pe care Jenna o ştia din Timpul ei.

Ascunsă după pavilionul de vară, Jenna vedea cum ferestrele Palatului se luminează una după alta, pe măsură ce urmăritorii scotoceau fiecare cameră şi lăsau în urmă o lumânare aprinsă, ca semn că trecuseră pe acolo.

Apoi se auzi un zdrăngănit puternic, uşile de sticlă ale Sălii de Bal fură date în lături şi noul Vătaf ieşi pe terasă. Scos din minţi fiindcă scotocise în zadar Palatul, îi lăsase pe soldaţi să se ciorovăiască între ei şi se întorsese în Camera de

Odihnă a Doamnelor ca să o cerceteze mai bine. Aici descoperi fereastra cu zăvorul tras şi înţelese că prada fugise în cu totul altă direcţie. Acum stătea pe terasă şi vocea îi răsuna până departe, în noaptea îngheţată: dădea instrucţiuni trupei de bătăuşi.

— Mergeţi câte trei odată. Cu adevărat, omule, chiar eşti *imbecil*? Da, chiar eşti. Tâmpitule, am zis *trei*. Aceia sunt doar nişte copii, unul dintre voi îl poate stâmpăra pe unul dintre ei. Faceţi ce voiţi cu băieţii, nu au nicio însemnătate, dar Esmeralda trebuie adusă la mama ei, care jeleşte după ea. Acum, voi vă duceţi la Poarta Mare, voi la grajduri, iar voi, nevolnicilor, vă luaţi labele din spate la spinare şi vă duceţi la Râu. Nu mai zăboviţi! Duceţi-vă!

Jenna, Septimus şi Hugo se ghemuiră în spatele pavilionului de vară, dar chiar atunci se auzi strigătul celor cu labele la spinare:

— Uitaţi! Urmele lor sunt pe iarbă. Vă jur, sunt ca şi prinşi! Ai noştri sunt!

Urmată îndeaproape de Vătaf, trupa se îndreptă tropăind spre ei. Septimus încercă disperat să deschidă uşa, dar aceasta era încuiată.

— Am să sparg o fereastră, Jen, zise el şi îşi înfăşură mâna în şervetul alb cu care fusese acoperită carafa de suc.

— Nu, Sep. Te vor auzi. Şi oricum, dacă spargi fereastra, vor şti că suntem aici.

— Dă-mi voie, tinere, zise Sir Hereward, încă entuziasmat de succesul dinainte, când descuiase

uşa dormitorului Jennei.

Cavalerul puse mâna pe încuietoare. Cu toţii aşteptau nerăbdători, trăgând cu urechea la paşii care se apropiau.

— Aproape au ajuns, zise Septimus agitat.

— Puterile mele nu mai sunt ce erau, spuse Sir Hereward, stânjenit. Această încuietoare nu se deschide cu uşurinţă.

— Dă-mi voie să încerc şi eu, zise Jenna.

Acum îi părea rău că nu ascultase cu mai multă atenţie explicaţiile lui Jillie Djinn, pe care le considerase plictisitoare. Scoase din cingătoare cheia Camerei Reginei, dar mâinile îi tremurau şi degetele îi erau atât de îngheţate că erau la fel de îndemânatice ca un pachet de cârnăciori congelaţi. Cheia îi scăpă din mână în iarba brumată; aurul şi smaraldul scânteiau în lumina lunii. Septimus o ridică, o puse în broască şi o răsuci. În clipa următoare se năpustiră cu toţii înăuntru, Septimus încuie uşa şi rămaseră cu urechea aţintită la bufniturile paşilor care se apropiau pe sub cedri, zgâlţâind pavilionul.

Deodată, Hugo îl strânse tare de mână pe Septimus. O pereche de ochi verzi se aprinseră în întuneric şi un mârâit gros, prelung, răsună în pavilion.

— Ulir? întrebă Jenna în şoaptă, dar apoi îşi aduse aminte unde se aflau – cum ar fi putut să fie Ulir?

Din întuneric se auzi o voce cunoscută Jennei.

— *IQilmm*, Ulir. *Keilmm*, şopti Snorri.

Ulir nu putea însă fi calmă. Felina era întărâtată de mirosurile necunoscute şi zgomotele acestui Timp diferit; îşi dădea seama că în acel loc Snorri nu era în siguranţă. Când auzise strigătele venind dinspre pavilionul de vară, Ulir se năpustise ca să întâmpine primejdia. Snorri venise după ea, şi Nicko o urmase. Acum Snorri ţinea pantera pe după gât şi îi mângâia coama neagră, ridicată de mânie.

— Nu te teme, Sep, şopti Jenna. Sunt Snorri şi Ulir Noptatica.

Septimus nu înţelese despre ce vorbea Jenna, dar, de vreme ce Jenna nu părea îngrijorată de mârâitul panterei, hotărî că nu are nici el motiv de îngrijorare. Avea alte motive de îngrijorare, ca de exemplu vocea răguşită a noului Vătaf care anunţa satisfăcut:

— Urma este limpede. Prada ne aşteaptă în pavilionul de vară al Reginei, băieţi.

Se auzi o bătaie puternică în uşă apoi o exclamaţie:

— E încuiată şi zăvorâtă, coane Vătaf.

— Atunci sparge-o, vai de capu' tău de tembel neajutorat! *Sparge-o*!

Uşa subţire de lemn trosni, izbită cu furie, şi întreg pavilionul se cutremură din temelii. Sir Hereward ridică spada şi declară:

— Să nu vă fie teamă, de mine nu vor trece.

Jenna îl privi speriată pe Septimus: urmăritorii nici nu aveau să îl vadă pe Sir Hereward; aveau să treacă prin el ca şi cum nici

nu ar fi fost acolo.

— De aici putem ajunge la bucătării, zise Snorri, dar vor veni după noi. Mi-a venit o idee. Jenna, dă-mi mantia ta, te rog.

În altă situaţie Jenna s-ar fi gândit de două ori înainte să renunţe la frumoasa ei mantie, dar când în uşă se auzi alt pocnet şi unul dintre panourile de lemn se crăpă chiar în spatele ei, Jenna îşi scoase repede mantia şi i-o întinse lui Snorri. Abia dacă putu să se uite când Snorri sfâşie mantia în două, o trânti în praful de pe jos şi i-o dădu lui Ulir. Pantera apucă bucata de mantie şi o strânse în colţii ei albi.

— Stai, Ulir. Păzeşte.

Ulir se supuse şi se aşează lângă uşă. Ochii ei verzi aruncară scântei atunci când o nouă lovitură în uşă trimise o ploaie de aşchii peste spatele ei musculos.

— Haideţi, zise Snorri şi le făcu semn să o urmeze.

Snorri dispăru în întuneric, dar părul ei blond-deschis strălucea în lumina lunii şi nu le fu deloc greu să se ţină după ea. Coborâră pe o scară de piatră, abruptă şi răsucită. În urma lor auziră uşa pavilionului cum se sfarmă sub lovituri. Apoi se auzi mârâitul ameninţător al lui Ulir, urmat de un urlet de groază scos de tembelul neajutorat, pe care norocul chiar nu îl ajută – fu primul care intră în pavilion.

— Du-te înapoi, se auzi vocea aspră a Vătafului.

— Nu, nu, vă rog, Sire. Pe viaţa mea că nu îndrăznesc.

— Atunci, neghiobule, cu adevărat eşti blestemat, căci nu ţi-a mai rămas viaţă pe care să te juri, afară doar dacă te duci înapoi şi o aduci pe Prinţesă.

— Nu… nu, Sire, *vă implor*!

— Dă-te la o parte, neghiobule. Îţi arăt eu cum trebuie să fie un bărbat…

Un mârâit cum nimeni – nici măcar Snorri – nu mai auzise răsună în casa scării, dându-le fiori pe spinare. Fu urmat de un urlet de groază şi de tropăitul trupei de urmăritori a Vătafului care abandona misiunea, lăsându-l pe Vătaf să îi arate singur lui Ulir cum trebuie să fie un bărbat.

Urmăritorii se întoarseră în Sala de Bal obosiţi şi înspăimântaţi. Cei câţiva oaspeţi mai lacomi, care rămăseseră ca să termine de mâncat rătuştele lor (şi ale vecinilor de masă), ascultară cu răsuflarea tăiată cum Prinţesa Esmeralda fusese mâncată de vie de un Demon Negru. Ce se întâmplase cu noul Vătaf nu ştia nimeni, deşi mulţi se temeau (şi sperau în secret, fiindcă povestea era mult mai palpitantă astfel) că avusese parte de aceeaşi soartă.

În timp ce Ulir Noptatica stătea de pază în pavilionul de vară şi, poate, îl devora pe Vătaf, Septimus, Jenna, Hugo şi Snorri ajunseră la piciorul scării şi dădură nas în nas cu cineva pe care Septimus îl recunoscu, uluit: – Nik!

Auzind vocea lui Septimus, Nicko fu cât pe ce

să scape lumânarea din mână. Câteva clipe îl privi năuc pe Septimus, încercând să înţeleagă schimbările subtile pe care o sută şaizeci şi nouă de zile petrecute într-un Timp străin le aduseseră înfăţişării lui Septimus, dar se dumiri repede, văzând că, în ciuda părului încâlcit şi a faptului că era mai înalt dar mai slab, în faţa lui se afla într-adevăr Septimus, ba, mai mult decât atât, lângă el stătea Jenna.

— Haideţi să plecăm repede, zise Snorri. S-ar putea să trimită alţi soldaţi ca să se lupte cu Ulir. Nu va putea să le ţină piept multă vreme. Trebuie să plecăm de aici.

Snorri luă lumânarea din mâna lui Nicko şi ieşi hotărâtă. Se luară după ea şi lumina nesigură a lumânării, traversară bucătăriile de jos în care nu mai era nimeni la acea oră, cu excepţia a trei fete care serviseră la masă şi care se îndreptau obosite spre casele lor. În bucătării stăruiau mirosurile mâncărurilor de la banchet, de care Jennei şi lui Septimus li se făcu greaţă. Merseră mai departe, privind în jur cu teama că i-ar putea vedea vreun servitor curios. Aveau însă noroc, fiindcă acestea erau orele liniştite din noapte, când doar brutarul Palatului se afla în bucătării, numai că el lucra la etajul de deasupra.

Jenna ştia unde merg. Ceva mai încolo se zărea intrându-l în care se afla dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar. Strânse mâna lui Septimus şi îi spuse:

— În curând vom fi acasă, Sep. Nu te bucuri?

— Bine, dar cum? întrebă Septimus nedumerit.

În spatele lui, Nicko ridică lumânarea şi umbrele lor căzură pe vechiul dulap de haine.

— Uite cum, zise. Nu îl mai recunoşti?

— Ce să recunosc?

— Locul pe unde ai venit, nătăfleţule.

— Dar eu nu pe aici am venit. Am intrat prin Camera Alkimistului.

Nicko nu înţelegea de ce Septimus făcea atâta caz de un amănunt lipsit de însemnătate.

— Lasă, Sep, nu are importanţă. Ne întoarcem pe aici şi gata. Important e să ajungem acasă.

Septimus nu zise nimic. Nu înţelegea cum ar fi putut ajunge acasă printr-un dulap vechi de bucătărie. Când auzi cuvântul „acasă”, Hugo începu să îşi tragă nasul. Septimus se aplecă spre el.

— Ce este, Hugo? îl întrebă.

Hugo îşi frecă ochii obosiţi şi înlăcrimaţi.

— Eu… vreau să merg acasă, mormăi el. Să o văd pe Sally.

— Cine e Sally?

— Căţeluşa mea.

— Bine, Hugo. Fii pe pace. Te duc eu acasă.

— Sep! făcu Jenna îngrozită. Nu se poate. Trebuie să vii cu noi, chiar *acum*. Trebuie să plecăm până nu ne vede cineva.

— Jen, nu putem să îl lăsăm pe Hugo singur aici.

Sir Hereward tuşi politicos.

— Prinţesă Jenna. Cred că îmi vei îngădui să îl escortez eu pe băiat acasă la el.

— Vai, Sir Hereward, ai fi atât de amabil?

Cavalerul făcu o plecăciune.

— Va fi o onoare pentru mine, Prinţesă Jenna.

Întinse mănuşa ruginită lui Hugo, care o apucă şi o ţinu strâns, de parcă ar fi fost materială.

— Rămâi cu bine, Prinţesă, zise Sir Hereward, făcând o plecăciune adâncă. Ai grijă de tine, căci nu ne vom mai vedea.

— Ba cum să nu, Sir Hereward. Ne vom vedea diseară şi îţi voi povesti ce s-a întâmplat, râse Jenna.

— Nu aş crede, Prinţesă, fiindcă nu vei fi în siguranţă aici astă-seară. Ţie şi tovarăşilor tăi vă doresc Drum Bun şi întoarcere cu Bine Acasă.

Cu acestea, fantoma ieşi pe uşă, urmată de Hugo, care tropăia vesel.

— La revedere, Hugo, zise Septimus.

— La revedere, Ucenicule. Hugo se întoarse şi îi zâmbi. Poate că te voi vedea mâine.

„Poate chiar aşa va fi”, îşi zise Septimus, cuprins de gânduri negre.

— Hai odată, Sep, zise Jenna, pierzându-şi răbdarea, şi îl trase spre dulap.

Snorri scoase un fluier de argint din buzunar şi suflă în el, dar niciun sunet nu se auzi.

— E pentru Ulir, spuse. Acum va veni după noi.

Jenna deschise uşa dulapului.

— Uite, îi explică ea lui Septimus. În spate, după haine, este o Oglindă.

Dădu la o parte hainele de lână aspră, cenuşie.

— Uite-o! zise ea bucuroasă.

— Unde? întrebă Septimus chiar în clipa în care Ulir se apropie cu paşi aproape neauziţi de cei adunaţi în jurul dulapului.

— Aici, uite, zise Jenna niţeluş cam supărată.

Ce avea Septimus de era atât de hachiţos?

— E doar o ramă goală, Jen, zise Septimus. O ramă goală, veche şi nefolositoare, repetă el şi o izbi cu piciorul. Atâta tot.

— Nu! Nu se poate!

Jenna pipăi Oglinda şi văzu că Septimus avea dreptate. Rama era goală; nici urmă de Oglinda care fusese înăuntru.

— Suntem cu *toţii* prizonieri în locul acesta îngrozitor, zise Septimus posomorât.

RÂUL SUBTERAN

Nicko dezlegă barca de Gonl dola Regală şi, la adăpostul cedrilor uriaşi, se îndepărtară de pontonul Palatului, înghesuiţi în barca mult prea mică pentru atâţia pasageri. La provă stătea Ulir Noptatica, ai cărei ochi sclipeau pe întuneric. Snorri se strânsese alături de ea. Nicko stătea la mijloc, pe banchetă, ca să poată vâsli mai bine împotriva curentului. Jenna şi Septimus erau la pupa, strânşi unul lângă altul, tremurând în aerul rece de deasupra apei. Din când în când alungau cu mâna fulgii mari şi leneşi care coborau peste ei din cer. Cu toţii erau înfofoliţi în felurite haine luate din dulapul Ajutoarelor de Bucătar, dar frigul pătrundea uşor prin lâna subţire, ieftină, căci Ajutoarele de Bucătar nu erau plătite îndeajuns de bine cât să îşi poată cumpăra haine ca lumea.

Se îndreptau spre Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire. Septimus ştia că e singura lor şansă de a se întoarce în Timpul lor, dar nu îşi punea

mari speranţe în această încercare şi de aceea nu era prea bine dispus.

— Nu va fi uşor, le spuse el. Marcellus e singurul care are Cheia Marilor Porţi ale Timpului.

— Ei, atunci va trebui să stăm ascunşi în Cameră şi să ne aruncăm asupra lui când intră, zise Nicko plin de încredere. Patru contra unul – nu e chiar aşa de rău.

— Ai uitat de cei şapte scribi, zise Septimus.

— Ba tu ai uitat să ne spui de ei, Sep. Atunci vom fi patru la opt, oftă el. Oricum, nu avem de ales. Altminteri suntem condamnaţi să rămânem aici pe veci.

— Puneţi-o şi pe Ulir la socoteală, murmură Snorri. Dacă ajungem înainte de crăpatul zorilor.

Nicko mări cadenţa. Oricând era de preferat să ai o panteră de partea ta, în loc de o pisică slăbănoagă. Jenna se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire spre Palatul care se pierdea în zare. Palatul fusese scotocit – fără niciun rezultat – din temelii până la acoperiş, iar acum în fiecare cameră ardea câte o lumânare. Clădirea de piatră galbenă era luminată toată, iar pajiştile se întindeau în faţa ei, albe de zăpadă şi proaspete, ca şorţul apretat al unui bucătar. Deşi ştia că Regina Ethelcrunta se afla undeva în Palat, Jenna se bucura de privelişte şi se hotărî ca, dacă, printr-o minune, se va întoarce în Timpul ei, în acea zi de sărbătoare să pună lumânări aprinse în toate camerele.

Privi în sus, spre ferestrele camerei

Esmeraldei – şi a ei, pentru puţină vreme.

— Îmi pare bine că Esmeralda a scăpat, zise.

— Şi mie, răspunse Septimus.

— Ai cunoscut-o pe Esmeralda? întrebă Jenna uimită.

— Da. A scăpat ca prin urechile acului, să ştii. Marcellus a dus-o pe Calea Reginei. Era cât pe ce să fie prinşi de Vătaf. Apoi – şi asta-i partea cea mai bună – i-a aruncat pelerina în apă, chiar mai sus de Palat, în curentul Râului, şi s-a asigurat că unul dintre servitori o vede şi o trage afară. Toată lumea a fost convinsă că Esmeralda s-a înecat, iar Ethelcrunta s-a bucurat grozav, mai ales că, aşa cum zicea Marcellus, avea de gând să o arunce în Vârtejul fără Fund din Râul Negru.

— Marcellus a dus-o?

— Ei, doar e *fratele* ei, nu? Esmeralda a venit să stea cu el şi s-a purtat foarte frumos cu mine. Nimeni altcineva nu îmi vorbea – erau invidioşi că eu eram Ucenic iar ei erau simpli scribi.

— Vasăzică noul Ucenic… erai tu? făcu Jenna, amintindu-şi de jurnal.

Septimus încuviinţă din cap. Ridică tunica de servitor şi îi arătă Jennei roba de Alkimist, neagră cu auriu.

— Vezi? Nesuferita robă de Ucenic Alkimist.

Nicko mai trase o dată de vâsle şi coti, urmând cursul Râului. Palatul nu se mai vedea. Acum se apropiau de docurile părăsite din partea de răsărit a Palatului. Aici Râul era mai adânc decât îl ştia Nicko din Timpul său, vântul bătea

mai tare, iar curentul era iute şi puternic. Bărcuţa cu vâsle trecu în viteză pe lângă câteva zeci de corăbii cu pânze care erau amarate la ţărm pentru iernat. Geamătul vântului în pânze îi făcu să se înfioare, iar ţurţurii prinşi pe împletitura de frânghii şi parâme, care străluceau acum în lumina lunii ca nişte uriaşe pânze de păianjen, îi făceau să simtă şi mai abitir frigul şi umezeala.

— Mai avem mult, Sep? întrebă Nicko obosit.

Răsufla greu acum şi la fiecare respiraţie scotea pe gură un abur cald. Din când în când se oprea ca să scuture fulgii de zăpadă care i se puneau pe gene.

— Nu poate fi departe, zise Septimus cu ochii la grămezile de moloz şi schelăria ridicată pe malul Râului.

— Dacă nu ai fost niciodată pe Râul Subteran, cum de ştii unde se află? întrebă Jenna, clănţănind din dinţi.

— Râul Subteran iese la suprafaţă la Arcada Alkimică, Jen. Pe perete este o hartă care arată pe unde curge. Mi-am petrecut ore în şir cu ochii la ea. Deasupra arcadei se află un semn alkimie de aur, un cerc cu un punct în mijloc, reprezentând Pământul care se roteşte în jurul soarelui. Pe margine sunt şapte stele. Alkimiştilor le place numărul şapte, spre ghinionul nostru, oftă Septimus din rărunchi.

— Hai, Sep, capul sus, zise Jenna. Cel puţin suntem împreună.

Nicko vâslea, iar ceilalţi stăteau cu ochii la

zidul de la marginea Râului, cu speranţa că vor zări semnul alkimie. Nu se vedeau însă decât blocuri de piatră, schele şi pereţi pe jumătate terminaţi care se înălţau spre cerul întunecat al nopţii. Unul după altul, Jenna, Nicko şi Septimus înţeleseră ce aveau în faţa ochilor.

— Construiesc Hardughia, zise Jenna încet.

— Aşa e, spuse Nicko. Ce ciudat mi se pare.

— Noi nu ne-am născut încă, spuse Jenna.

— Nici mama, nici tata. Mă ia cu ameţeală când mă gândesc.

Septimus oftă.

— Nu te mai gândi, Nik. Simţi că înnebuneşti.

Snorri nu lua parte la conversaţie. Hardughia nu însemna nimic pentru ea, iar Castelul îi era la fel de străin în acest Timp ca şi în oricare altul. Pe deasupra, Snorri crescuse într-o ţară unde mulţi ştiau că Timpul poate fi lung sau scurt, că poate merge înainte sau înapoi, o ţară cutreierată de Spirite, unde totul era posibil. Snorri tăcea şi cerceta zidul, căutând semnul alkimic.

— Şşş, făcu Nicko deodată. În spatele nostru e o barcă.

Jenna şi Septimus se întoarseră ca să vadă. Aşa era. Dacă ciuleau urechea, auzeau plescăitul vâslelor unei bărci mici. O voce ajunse până la ei.

— *Mai repede*, băieţi. Un şiling şi o pelerină bună pentru fiecare din voi dacă îi prindem. *Mai repede*.

— Nicko, zise Jenna. Nicko, *grăbeşte-te*.

Dar Nicko era obosit. Încercă să vâslească

mai repede, dar nu izbuti. De la pupa, Jenna şi Septimus vedeau cum urmăritorii se tot apropie, până când zăriră clar patru siluete masive înghesuite într-o barcă lungă şi îngustă, care se apropia cu repeziciune.

Snorri nu dădea nicio atenţie urmăritorilor, ci se uita atent la zidul peste care începuse construcţia Hardughiei. Deodată spuse:

— Cred că semnul pe care îl căutaţi este acolo.

— Unde?

— Uite acolo, Nicko, răspunse Snorri, bucuroasă că îi poate spune lui Nicko pe nume. Este deasupra arcadei întunecate pe sub care iese Râul Subteran şi se varsă în Râu. Dedesubtul peretelui cu două ferestre.

— Aşa este, zise Nicko.

Întoarse repede barca şi mai făcu un efort să intre cu barca sub arcada întunecoasă, unde se opri ca să îşi tragă sufletul. Plescăitul ritmic al bărcii care îi urmărea se apropia şi Nicko nu îndrăzni să ridice vâslele, de teamă să nu facă vreun zgomot care să îi dea de gol. Îşi ţineau cu toţii respiraţia, cu ochii la deschizătura prin care se vedea Râul luminat de lună. Urmăritorii trecură prin faţa lor atât de repede încât, dacă ar fi clipit, nici nu i-ar fi văzut.

— S-au dus, şopti Jenna şi se lăsă să cadă în barcă.

Nicko apucă vâslele cu oarecare şovăială. Ştia că va trebui să vâslească pe sub pământ şi

ideea nu îl încânta deloc. Încercând să nu ia în seamă panica ce punea stăpânire pe el, se puse pe vâslit, afundându-se în întuneric.

— Placa aceasta era la fel cu cea de deasupra Casei Dragonului, doar că nu era atât de mâncată de vreme, zise Jenna.

— Tot ce există sub Castel sau în zidurile lui ţine de Alkimie, spuse Septimus.

— Chiar şi Casa Dragonului?

— Mai ales Casa Dragonului.

Jenna se uită la Septimus, dar acesta nu îi întoarse privirea ci se uită drept înainte, în întuneric. Părea distant, apăsat de griji şi mult, mult mai îmbătrânit decât cu cele o sută şaizeci şi nouă de zile. O clipă, Jenna se temu de ceea ce devenise el în timpul cât fusese departe.

— Acum ştii o grămadă de lucruri, Sep, nu-i aşa? spuse ea mai degrabă decât întrebă.

— Mda, oftă Septimus.

Râul Subteran îi era nesuferit lui Nicko. În primul rând, apa avea un miros neplăcut, rânced şi mucezit, de parcă erau cadavre la fund. Pe lângă aceasta, în apă pluteau nişte lucruri moi, flasce, pe care le atingea cu capetele vâslelor. Tunelul nu era îndeajuns de lat ca să poată mânui vâslele în voie; la fiecare mişcare, vârful vâslei se freca de perete, ba chiar, de câteva ori, barca se înţepenise. Nicko trebuia să tragă vâslele înăuntru în barcă şi să le rotească în aşa fel încât mânerele să nu se atingă.

Cât ar fi fost de greu, vâslitul nu era cea mai

grea încercare pentru Nicko. Mult mai greu îi era să suporte gândul că se afunda tot mai tare sub pământ. Cu fiecare lovitură de vâslă, Nicko simţea că i se strânge gâtul de spaimă. Din tavanul arcuit al tunelului picura apă rece ca gheaţa, iar el ştia că, dacă ridică mâna, îl poate atinge. Singura lumină era lucirea galbenă a Inelului cu Dragon pe care îl purta Septimus. De câte ori trăgea de vâsle, lui Nicko i se părea că zidurile se vor închide în faţa lui. Singură prezenţa lui Snorri, aşezată în spatele lui, îl oprea să dea drumul vâslelor şi să strige: „Scoateţi-mă de aici”. Nicko închise ochii şi îşi închipui că vâsleşte în largul oceanului. Nu avea nicio însemnătate dacă ţinea ochii închişi sau deschişi; oricum nu era decât o cale de urmat.

Câteva minute mai târziu, când Nicko îşi dădea seama că nici măcar gândul la ocean sau prezenţa lui Snorri în spatele lui nu îl puteau ajuta să îşi stăpânească panica, Septimus zise:

— Am ajuns, Nik. Suntem la Heleşteul Subteran. Poţi să deschizi ochii.

— Dar deschişi îi ţineam, răspunse Nicko indignat.

Deschise ochii şi văzu că ajunseseră la un heleşteu mare. Pe o latură era un chei lung de piatră, luminat de făclii prinse pe perete. Apa era neagră ca cerneala şi Nicko îşi dădu seama, cu instinctul lui înnăscut, că era foarte, foarte adâncă. Dar nu apa îi atrase privirile, ci frumosul tavan de lapislazuli de deasupra heleşteului.

— E la fel ca cel din Casa Dragonului, zise Jenna.

— Şşş, făcu Septimus. Să nu ne audă cineva. Orice sunet se aude la mare depărtare.

Nicko vâsli fără zgomot până la chei şi ţinu barca pe loc. Ulir îşi făcu vânt şi aterizâ aproape fără zgomot pe piatra lustruită. După ea săriră Snorri, Jenna şi apoi Septimus. Nicko coborî şi el şi dădu să lege barca de un stâlp, dar Septimus îl opri.

— Nu. Împinge barca în tunel, să nu o vadă cineva, Nik, şi hai să mergem.

Fără nicio tragere de inimă, Nicko împinse barca în tunel şi o privi cum se îndepărtează.

— Ne-am dat foc la barcă, Sep, zise el. Sper că ştii ce faci.

MAREA CAMERĂ DE ALKIMIE ŞI TĂMĂDUIRE

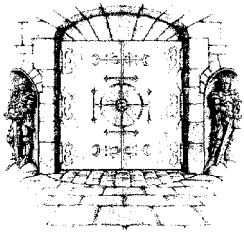

P

e Cheiul Alkimic se deschideau trei arcade mici. Septimus luă o făclie dintr-un suport şi o ridică.

— O luăm pe aici, zise el în şoaptă. Nu e bine să zăbovim. E ceva de mers de la Chei, fiindcă singurul drum spre Cameră trece prin Labirint.

— Un labirint! exclamă Jenna. Dar… ştii drumul, Sep?

— Şşş, făcu Septimus. Ca să mergi printr-un Labirint nu trebuie să cunoşti drumul. Mergi acolo unde te duce el şi vei găsi ceea ce cauţi. Intrăm pe arcada din stânga.

— Dar celelalte unde duc?

— A, celelalte te duc la Marea Groapă de sub Turnul Vrăjitorilor, spuse Septimus pe un ton nepăsător.

— Grozav.

— Nu te îngrijora, Jen.

Însă Jenna nu părea convinsă. Septimus le făcu semn să se apropie de el şi se strânseră cu toţii în jurul lui, puţin speriaţi de priveliştea macabră a Heleşteului Subteran şi de lumina albastră, nepământeană, reflectată de bolta de lapislazuli.

— Hai să mergem, zise Septimus în şoaptă. Nu scoatem o vorbă şi nu ne îndepărtăm unul de altul. Mai există şi alte tuneluri care dau în acesta şi nu ar fi bine dacă ne-ar auzi cineva şi ar veni să vadă despre ce e vorba. Să ţii bine pantera, Snorri. Fă ce ştii, dar să nu mârâie. Dacă ne vede sau ne aude cineva, atât ne-a fost. Aţi înţeles?

Dădură cu toţii din cap. Ochii verzi ai lui Ulir aruncau scântei, dar Snorri o mângâie şi îi spuse:

— F (al mm, Ulir. Kalmm.

Intrară în urma lui Septimus pe sub arcadă şi o porniră în şir, cu Ulir Noptatica încheind plutonul. Labele ei moi nu scoteau nici cel mai mic

zgomot, în schimb, de cum intrară în Labirint, se auziră exclamaţii de uimire repede înăbuşite. La lumina torţei lui Septimus, aflat în faţă, pereţii sclipeau în albastru şi auriu. Labirintul era îmbrăcat de sus până jos cu plăci de lapislazuli şi de aur, măiestrit îmbinate.

Septimus mergea repede şi ei îl urmară, trecând prin baia de culori – albastru strălucitor şi verde adânc, întretăiate de sclipiri de aur. Labirintul îi duse mai întâi spre exterior dar, după mai multe răsuciri, Jenna era sigură că începuseră să se îndrepte spre centru. Lumina albastră îi hipnotiza. Jenna simţi chiar că o ia cu somn tot uitându-se la pereţii lustruiţi de lapislazuli. Din când în când, se trezea din starea de transă la apariţia unei arcade întunecate, care marca intrarea într-un tunel. La fiecare astfel de arcadă Septimus încetinea pasul şi ciulea urechea, aşteptând zgomot de paşi. Aveau noroc: era miezul nopţii şi la acea oră până şi scribii alkimici dormeau.

Jenna, Nicko, Snorri şi Ulir Noptatica mergeau cuminţi ca nişte oiţe în urma lui Septimus, prin baia de lumină albastră, pe drumul şerpuit care de multe ori se întorcea de unde pornise, iar ei parcurgeau aceleaşi curbe în sens invers, până când toţi, şi în special Nicko, simţiră că îi ia cu ameţeală şi de-abia aşteptau să iasă din nou în loc deschis. Tocmai când Nicko pierduse speranţa să mai vadă altceva decât pereţi albaştri în toată viaţa lui, ajunseră în centrul Labirintului

şi intrară în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire.

— Phii, şuieră Nicko. *Nemaipomenit*.

Pentru Septimus, Marea Cameră nu mai era de multă vreme nemaipomenită. Zi după zi stătuse în Jilţul Trandafirului alături de Marcellus, al cărui Jilţ al Soarelui era aşezat la capătul mesei din mijlocul Camerei. Fiecare zi petrecută acolo fusese întocmai ca cea dinainte: o zi de muncă pentru Septimus.

Însă Marea Cameră luase ochii Jennei, lui Nicko şi lui Snorri. Erau aproape orbiţi de sclipirile obiectelor de aur care reflectau flacăra dănţuitoare a torţei lui Septimus. Pe de altă parte, atenţia nu le fu atrasă de obiectele mici de aur, oricât ar fi fost ele de numeroase, ci de cele două bucăţi enorme prinse în peretele din faţa intrării Labirintului – Marile Porţi ale Timpului.

— Pe aici am intrat, zise Septimus în şoaptă, aruncând priviri speriate înjur de teamă să nu dea nas în nas cu vreun scrib ascuns în întuneric.

De ambele părţi ale Porţilor, într-un alcov căptuşit cu lapislazuli, se afla o statuie în mărime naturală, în mână cu o sabie tăioasă ca briciul.

Jenna rămase cu ochii la Porţi. Se gândea la ce se afla în spatele lor, Adevărata Oglindă a Timpului, şi o cuprinse un dor nestăvilit să fie în Timpul ei şi toate să fie ca înainte: Septimus în Turnul Vrăjitorilor, alături de Marcia, Nicko la atelierul lui Jannit Maarten, iar ea în Palatul el, eliberat de Ethelcrunta cea vie. Palatul ar putea fi

un loc plăcut şi primitor, căminul lui Silas şi al lui Sarah, care se plimbau prin el şi se mai pierdeau când şi când.

— Trebuie să punem mâna pe Cheie, Sep, spuse ea. Cu *orice preţ*.

Cu simţul lui practic, Nicko zise, după ce cântări porţile din ochi:

— Cred că putem găsi o cale de a le deschide. Balamalele nu îmi par prea solide.

— Acestea nu sunt porţi obişnuite, Nik, zise Septimus. Sunt încuiate cu Cheia lui Marcellus.

Nicko nu părea convins. Scoase o şurubelniţă din buzunar şi o înfipse într-o balama. Statuile ridicară săbiile şi le îndreptară spre el.

— Ho, domol! protestă Nicko. Ce vă enervaţi aşa?

Ulir mârâi. Snorri o mângâie şi o trase lângă ea, dar coada cu vârf roşcat a panterei era înfoiată ca a unei pisici de casă şi blana de pe ceafă zbârlită.

E ciudat cât de departe se aud vocile în Labirint. Glasurile îşi fac loc prin coridoare şi apar în centru, la fel de puternice şi clare ca şi cum cel care le-a rostit ar sta lângă tine, cu atât mai mult cu cât vocea e pătrunzătoare ca ţipătul unei păsări de pradă. E de la sine înţeles că toţi cei aflaţi în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire săriră în sus de spaimă când vocea tăioasă a Reginei Ethelcrunta ajunse până la ei.

— Grija mea nu este la necazurile tale, Marcellus. Vreau să îmi dai Poţiunea chiar *acum*.

Am zăbovit prea mult. În astă-seară am învăţat că nu trebuie să sufăr nătărăi în preajma mea, iar nesăbuinţa *ta* nu o voi mai îndura nici măcar o clipă. Aaa, cât se mai răsuceşte Labirintul ăsta blestemat?

— Atât cât trebuie, Mamă.

Sunetul vocii exasperate a lui Marcellus îl aduse pe Septimus cu picioarele pe pământ.

— Vin încoace, şopti el. Repede, în dulapul cu fum. Trebuie să aşteptăm până pleacă Ethelcrunta.

Septimus deschise uşa unui dulap mare zidit în perete şi stinse torţa. La lumina Inelului cu Dragon se înghesuiră claie peste grămadă în dulapul urât mirositor şi Septimus închise uşa.

— Asta mai lipsea, mormăi Septimus, căci la lumina inelului văzuse ceva care Jennei îi păruse a fi un colac de frânghie neagră pus pe raftul din spate. Am uitat că e şarpele aici.

— Un şarpe? şopti Jenna.

— Mda. Nu te speria, nu e chiar atât de veninos.

— Şi cam cât de veninos este „nu chiar atât de veninos”, Sep? întrebă Nicko, pe care tare îl bătea gândul să deschidă uşa şi să iasă.

Dar nu mai auziră răspunsul lui Septimus. Regina Ethelcrunta avu grijă de asta.

FLACONUL

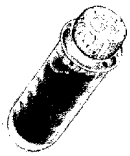

*U*şa *dulapului cu fum se închise* tocmai când pantoful ascuţit al Reginei Ethelcrunta trecea peste pragul Marii Camere de Alkimie şi Tămăduire. În urma Reginei venea Marcellus Pye, care nu avea încredere să îşi lase mama singură în Cameră nici măcar o clipă. Marcellus era obosit, cu hainele în dezordine, după ce îşi petrecuse noaptea scotocind Palatul în căutarea Ucenicului său şi a fetei pe care mama lui stăruia să o numească Prinţesa Esmeralda. Purta încă roba de Maestru Alkimist pe care o avusese la banchet şi care era acum, spre marea lui nemulţumire, stropită din belşug cu sos de portocale. La gât îi atârna nelipsita Cheie a Porţilor Timpului.

Regina Ethelcrunta intră cu capul sus, urmată de VaiVai, ale cărui gheare ţăcăneau pe pardoseală. Se uită în jur cu expresia ei obişnuită de scârbă.

— Cu adevărat, Marcellus, Camera ta e bătătoare la ochi. E atât de mult aur că nici nu ştiu pe ce să îmi opresc ochii. E ca bazarul unui spoitor de tingiri. Îmi pare că de acolo cumperi zorzoanele şi nimicurile lucitoare cu care te împopoţonezi şi care zornăie pe tine ca droturile unei caleşti stricate.

Marcellus Pye păru adânc rănit de insultele

mamei lui.

Regina Ethelcrunta pufăi dispreţuitoare.

— Eşti o Floare gingaşă, Marcellus. Vreau Poţiunea acum, înainte să îţi dai duhul într-un Acces de Vapori.

— Nu, Mamă, se auzi vocea hotărâtă a lui Marcellus, *nu* o vei avea.

— Ba da, o voi avea, Marcellus. Nu o şi văd în dulapul de sticlă, aşteptându-mă?

— Aceea nu e a ta, Mamă!

— Pare-mi-se că nu te prea împaci cu Adevărul, Marcellus. Întotdeauna ai fost un copil înşelător. Ba *voi avea* Poţiunea. O voi lua chiar *acum*.

Vocea Ethelcruntei atinse o notă foarte înaltă. VaiVaiul deschise botul, îşi arătă dintele lung şi ascuţit şi ţipă strident, ca să îşi arate acordul cu stăpâna lui.

În dulapul cu fum, Ulir scheună şi ea, fiindcă ţipătul VaiVaiului o zgâria la urechi.

— Să nu cutezi să mă maimuţăreşti, se răsti Ethelcrunta la Marcellus.

— Nu te maimuţăresc nicicum, Mamă.

— Gemi ca un copil.

— Adevăr îţi spun, Mamă, nu gem deloc, zise Marcellus încruntat.

— Ba ai gemut şi *nu* îţi îngădui.

Vocea Ethelcruntei urcă şi mai sus, VaiVaiul se puse iar pe chelălăit şi de data asta nu se mai opri.

Marcellus îşi băgă degetele în urechi şi

strigă:

— Fie-ţi milă, Mamă, fă lighioana să tacă fiindcă, de nu, îmi *plesnesc* timpanele!

Ethelcrunta nu avea de gând să îl oprească pe VaiVai. Cu atât mai bine dacă îl scotea pe Marcellus din fire. VaiVaiul continuă să urle, ca o pisică prinsă în cursă. Dacă pe Marcellus îl dureau urechile, atunci Ulir pur şi simplu nu mai suportă. Scoase un urlet şi se smulse din braţele lui Snorri. Fu rândul Ethelcruntei să urle, dar de groază, pentru că uşa dulapului cu fum se deschise brusc şi afară ţâşni o panteră cu coama zbârlită, cu ghearele scoase şi dinţii rânjiţi.

Din nefericire pentru ea, Ulir descoperi că, în loc să scape de zgomot, se aruncase drept în mijlocul lui, fiindcă VaiVaiul, când o văzu, se urcă pe fustele Ethelcruntei şi continuă să urle de acolo, chiar în dreptul urechilor lui Ulir. Pantera simţea că îi sfredeleşte cineva urechile. Disperată să scape de zgomot, traversă din câteva salturi camera şi se afundă în Labirint.

— Ulir! strigă Snorri şi se năpusti afară din dulap, după iubita ei pisică.

Traversă camera în goană şi dispăru în Labirint, pe urma lui Ulir. Marcellus era prea şocat, iar Ethelcrunta prea îngrozită ca să o oprească.

Septimus simţi cum i se încordează muşchii lui Nicko şi îşi dădu seama că fratele lui voia să alerge după Snorri. Îl prinse şi îl ţinu bine, înainte să facă vreo mişcare. În dulap se lăsă o linişte

adâncă atunci când uşa se deschise încet de perete şi cei trei rămaşi acolo dădură ochi cu Marcellus şi Ethelcrunta.

— Cu adevărat, curioase creaturi ţii în dulap, Marcellus, zise Ethelcrunta, puţin cam răguşită după ce uriaşe atât de tare. Dar pare-mi-se că Prinţesa Esmeralda s-a jucat îndeajuns de-a v-aţi ascunselea. Scoate copila din dulap, Marcellus. Nu te va mai supăra de acum încolo.

— Nu mă supără, Mamă. Iar dacă ţi-ai cunoaşte fiica aşa cum ar trebui să şi-o cunoască o mamă, ai şti că acest copil nu este Esmeralda, zise Marcellus privind-o încruntat.

— Ţi-e mintea dusă, îi răspunse Ethelcrunta. Cine altcineva ar putea fi?

— Îţi va răspunde ea însăşi, Mamă, zise Marcellus, apoi, aruncându-i un zâmbet şiret lui Septimus, adăugă: Bănui că te-au plătit bine la Palat pentru serviciile tale?

Ruşinat, Septimus clătină din cap.

Marcellus îi împinse spre uşă zicând:

— Duceţi-vă acum, căci şarpele cel negru doarme aici şi voi îl veţi tulbura. Nu uita, mâine luăm venin ca să îl adăugăm în Tinctură.

— Procletule! ţipă Ethelcrunta. Ai fi în stare să îţi otrăveşti propria ta mamă!

— După cum ţi-ai otrăvit tu bietele fiice, Mamă? Nu, chiar nu aş avea tăria.

Văzând că nu ajunge nicăieri, Ethelcrunta întoarse foaia. Se apucă să vorbească mieros, dar nu păcăli pe nimeni, iar pe Marcellus încă şi mai

puţin.

— Mă rog ţie, descuie dulapul, Marcellus, şi arată-mi frumosul flacon albăstriu, fiindcă tânjesc să văd de aproape ce minunăţii a meşterit cel mai Drag Fiu al meu.

— Nu ai decât un fiu, Mamă, zise Marcellus pe un ton acru. Ar fi chiar peste poate să *nu* fie cel mai drag fiu al tău, luând seama că alţii nu sunt. Mă îndoiesc însă că ar rămâne cel mai drag dintre *toţi* dacă am lua în seamă şi copoii de vânătoare.

— Te jeluieşti şi te văicăreşti precum ţi-a fost întotdeauna felul, Marcellus. Mă rog ţie, arată-mi acum flaconul, ca să îmi bucur ochii cu el, fiindcă îmi pare a fi un lucru frumos peste măsură, împodobit cu *mult* aur.

— Măcar că s-ar putea să fie coloid de aur suspendat în Poţiune, pe flacon nu este niciun fir de aur, Mamă, răspunse Marcellus înţepat, fiindcă tonul sarcastic al Ethelcruntei îl jignise.

Ethelcrunta îşi pierdu răbdarea. Cu iuţeala unui şoim care se aruncă asupra unui iepure, se năpusti şi înşfăcă flaconul.

— Vot *bea* Poţiunea, Marcellus, înainte să o întinezi tu cu veninul şarpelui negru. Nu ai cum să mă opreşti.

— Stai, Mamă! strigă Marcellus, îngrozit să vadă că preţioasa lui Tinctură era gata să dispară în gura larg deschisă a Ethelcruntei. Nu este gata încă. Cine ştie ce efect ar putea avea?

Ethelcrunta nu avea însă de gând să facă altfel decât făcuse o viaţă întreagă şi să asculte

acum de fiul ei. Nu luă în seamă avertismentul lui şi îşi vărsă lichidul vâscos în gură; se înecă de scârbă, se îndoi ţinându-se de burtă de durere, tuşi, apoi vomită. Lichidul veni înapoi din stomac, ieşi ca o spumă pe la colţurile gurii şi îi albăstri dinţii. Ethelcrunta nu se lăsă: îl înghiţi din nou, se îndreptă de spate şi se sprijini de masa de lucru, palidă şi moale ca o pânză lăsată prea mult la albit de o spălătoreasă uitucă. Neştiind ce efect avusese Poţiunea asupra stăpânei lui, VaiVaiul sări pe banchetă şi sorbi ultimele picături. Se linse pe buze şi vârî gheara în flacon ca să adune şi ultimele rămăşiţe din lichidul vâscos.

Jenna, Septimus, Nicko şi Marcellus Pye priveau îngroziţi scena.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Mamă, zise Marcellus încet.

Ethelcrunta se clătina pe picioare, dar trase adânc aer în piept şi arboră un aer demn, cu toate că acum avea dinţi albaştri.

— Nu pot fi oprită, Marcellus, zise ea simţind că Tinctura îi pătrundea în sânge şi o îmbăta cu sentimentul puterii. Căci voi domni în acest Castel *pe vecie*. Este dreptul şi datoria mea. Nicio altă Regină nu îmi va lua locul.

— Să nu o uiţi pe fiica ta, Esmeralda, murmură Marcellus. Căci ea trebuie să îţi ia locul când Va veni Vremea.

Ţintuind-o pe Jenna cu o privire otrăvită, Ethelcrunta zise răspicat:

— Esmeralda nu va avea *niciodată* coroana

mea! Niciodată, niciodată, *niciodată*.

Tinctura neterminată îi pătrunsese în tot corpul şi o făcea să se simtă invincibilă. Sub ochii ei, Camera începu să se deformeze, fiul ei cu vorba mieroasă se făcu mic de tot, iar obositoarea Esmeralda deveni doar o neplăcere trecătoare, de care trebuia să se descotorosească.

Jenna era atât de fascinată de imaginea străstră… bunicii ei, cu dinţii albaştri şi ochii holbaţi, că nu reacţionă îndeajuns de iute atunci când mâna Ethelcruntei se întinse spre ea ca un şarpe şi o înşfăcă de braţ.

— Dă-mi drumul! ţipă Jenna.

Se zbătu să scape, dar strânsoarea se întări şi braţul începu să o doară. VaiVaiul aruncă jos flaconul, se cocoţă pe fustele

Ethelcruntei şi îşi înfăşură coada în jurul gâtului ei, o dată, de două ori, de trei ori, până când abia mai putea să respire.

Septimus şi Nicko se repeziră să o scape, dar Ethelcrunta îi plesni şi îi aruncă cât colo, ca pe nişte muşte supărătoare.

Trăgând-o pe Jenna după ea, Regina Ethelcrunta dispăru în Labirint, urmată de VaiVai. Marcellus căzu în genunchi, deznădăjduit că pierduse Tinctura, iar Septimus şi Nicko se repeziră în Labirint pe urmele Jennei.

— O vom găsi, Nik, strigă Septimus. Nu poate fi departe. De-abia dacă au dat colţul.

Dar Jenna nu era după primul colţ. Nicko şi Septimus alergară înnebuniţi prin păienjenişul de

coridoare, dar nu găsiră nimic.

RÂUL

Să vii cu mama ta, Esmeralda! ţipă Regina Ethelcrunta şi o trase pe Jenna într-un mic tunel întunecos care ieşea din Labirint. Să vii, fiindcă avem de făcut o plimbare pe malul Râului, o plimbare care trebuia de mult făcută!

Jenna nu se putea împotrivi: coada VaiVaiului era încolăcită atât de strâns în jurul gâtului ei că abia sufla. Nu se putea lupta cu Ethelcrunta, care o înşfăcase cu şi mai multă putere şi o trăgea acum tot mai adânc în tunelul întunecat. Pardoseala tunelului era alunecoasă, iar vântul rece care sufla aducea cu el mirosul jilav al Râului. Fiindcă poţiunea sporise puterile Ethelcruntei şi pietrele de sub picioare erau acoperite de o pojghiţă de polei, Jenna mai mult aluneca decât mergea în urma Ethelcruntei.

Regina se descurca de minune pe întuneric. De fapt, ştia foarte bine drumul fiindcă venea deseori prin tunel ca să îşi spioneze fiul, aşa că acum îl străbătea ca un patinator de viteză care vrea să ia premiul întâi. În scurtă vreme Jenna zări lumina slabă a lunii – sau poate erau primele raze ale dimineţii? – strălucind pe pardoseala îngheţată şi, ceva mai încolo, apa întunecată a Râului. Apoi

ieşiră afară, pe un mic ponton aflat la câteva sute de metri în susul Râului de intrarea în Râul Subteran. Râul îşi purta iute apele negre şi îngheţate prin faţa lor. Jenna se trase înapoi. Pontonul era acoperit de gheaţă şi îşi dădea seama că Ethelcruntei i-ar fi de ajuns o singură clipă ca să îi dea brânci în apă.

— Deocamdată te afli în siguranţă, Esmeralda, şuieră Regina fără să slăbească strânsoarea. Nu vreau să te găsească vreun valet plutind pe Râu mâine-dimineaţă. Pe deasupra, doresc să îţi arăt una dintre minunăţiile acestui ţinut: Vârtejul fără Fund din Râul Negru. Voi chema Gondola şi vom pleca neîntârziat, pentru că mama ta nu e atât de crudă încât să te lase să te plictiseşti aici când te aşteaptă o astfel de desfătare altundeva.

Regina Ethelcrunta scoase un fluier mic de argint şi suflă scurt de trei ori. Notele erau atât de ascuţite că străpunseră aerul şi se auziră până la pontonul Palatului, unde îl treziră pe mai-marele vâslaşilor, care dormea liniştit în cabina îngheţată de la bordul Gondolei Regale, cu hubloul deschis, tocmai ca să audă dacă era convocat.

Fluierul nu fu însă auzit doar pe Gondola Regală. Lângă ponton, ascunsă în întuneric, stătea Ulir Noptatica şi aştepta ca stăpâna să o găsească. Când Ethelcrunta suflă în fluier, lui Ulir îi ţiuiră urechile. Aproape asurzită de durere, pantera ţâşni în sus, o izbi pe Ethelcrunta, făcând să-i sară fluierul din gură. Luată pe neaşteptate, Regina

scoase un ţipăt, VaiVaiul îi sări în ajutor, iar Jenna se smulse din strânsoare şi se trase înapoi de la malul apei. Ethelcrunta alunecă pe ponton, coroana îi căzu de pe cap şi ea însăşi se afundă în apa Râului uşor, aproape fără zgomot. Nu se auzi niciun ţipăt, niciun geamăt. Într-o clipă, Regina dispăru sub apă, lăsând în urmă doar câţiva bulbuci negri. VaiVaiul, clănţănind din dinţi de frică, o luă la sănătoasa şi tot ce mai auzi Jenna fu bufnetul câtorva pietre desprinse din peretele pe care se urcase ca să scape.

Jenna se furişă cu mare grijă până la marginea pontonului şi privi în adâncul apei. Nu îi venea să creadă că Regina

Ethelcrunta a dispărut definitiv, şi încă într-un chip atât de discret. Se uită peste umăr ca să vadă dacă nu cumva Ethelcrunta se furişa pe la spate ca să îi facă vânt în apă, dar nu văzu pe nimeni. Scăpase.

Când soarele se ridică deasupra şirului de norişori roz care pluteau peste Şesuri, Jenna căscă de oboseală, apoi îşi aduse aminte că, deşi scăpase de sângeroasa Ethelcrunta, era tot la cinci sute de ani depărtare de casă.

— *Komme*, Ulir, zise Jenna, aşa cum o auzise pe Snorri. Se întoarse dar, spre mirarea ei, nu era nici urmă de panteră.

Zicându-şi că probabil Ulir se întorsese în tunel, Jenna luă şi ea calea înapoi, spre Cameră. Unde altundeva ar fi putut să se ducă?

— Mi-au, mi-au, auzi ea, şi o pisică ciudată,

roşcată, cu vârful cozii negru, i se frecă de picior.

— Bună ziua, pisicuţo, zise Jenna şi se aplecă să o mângâie. Cum ai nimerit aici?

— Mi-au, făcu pisica, vizibil impacientată. *Miorlau*. Atunci Jenna îşi aduse aminte.

— Ulir, murmură ea.

— Mi-au, răspunse Ulir.

Pisica roşcată intră în tunelul întunecat. Obosită, dârdâind de frig, Jenna se luă după ea.

Nici nu plecă bine Jenna că Gondola Regală – cu opt vâslaşi pe jumătate adormiţi şi mai-marele lor, care clănţănea din dinţi, cu mâna pe cârma acoperită de gheaţă – îşi făcu apariţia de după cotul Râului. Gondola arăta cu adevărat minunat în lumina palidă a zorilor. La fiecare ferestruică ardea o lumânare (aprinsă în grabă de echipaj), baldachinul roşu-regal se clătina încet, odată cu valurile, şi desenele aurite sclipeau sub razele piezişe ale soarelui iernatic. În cabină, pe o măsuţă, aşteptau o carafă cu vin fiert şi o tavă cu biscuiţi din cei mai buni. În jurul mesei se aflau scaune confortabile, acoperite cu velinţe roşu-regal şi cu perne. În mijlocul cabinei, într-o sobiţă, ardeau buşteni de măr şi plante aromatice, umplând cabina cu o mireasmă plăcută.

Numai că la bord nu urcă nimeni. Când Gondola Regală opri la pontonul pustiu, vâslaşii nici nu visau că sub chilă, în adâncul Râului, trasă în jos de fustele ei negre, trupul Reginei Ethelcrunta plutea la câteva degete de fundul noroios al Râului.

Marile porţi ale timpului

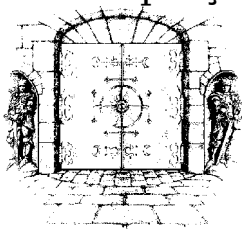

Din tunelul care ducea la Pontonul Regal ieşi agale o pisicuţă roşcată.

— Ulir! exclamă Nicko.

— Şşş, îl dojeni Septimus.

Nicko o ridică pe Ulir în braţe şi se uită către gura tunelului.

— Snorri? zise el în şoaptă. Snorri?

Dar în locul lui Snorri, din tunel ieşi Jenna.

* * *

Marcellus Pye era singur în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire. Stătea în Jilţul Soarelui, cu capul în mâini. Când auzi paşi apropiindu-se din Labirint se sperie. Sări în sus, alergă la dulapul cu fum şi se închise acolo, tremurând. Nu se simţea în stare să dea ochii cu mama lui, în orice caz nu acum.

— Cum adică, pur şi simplu a căzut în apă, Jen? se auzi vocea lui Nicko în Marea Cameră. Nu a încercat să iasă?

— Nu, tocmai asta e. A făcut *picosc* şi s-a dus la fund. Foarte bizar. Ca şi cum nu avea chef să facă nimic, de parcă nu considera că este necesar să facă ceva.

— Păi nici nu ar fi necesar, dacă ai fi sigur că

vei trăi în veci, cugetă Septimus cu glas tare.

Din dulapul cu fum, Marcellus auzea şoaptele lor şi începu să îşi dea seama că vorbeau de mama lui. Jenna era încă zguduită de scena înecului.

— Nu i-am dorit moartea. Credeţi-mă, nu am… Marcellus simţi că se sufocă şi se prinse cu mâna de un raft.

Moartea? Mama era *moartă*?

— Aaauu! se auzi pe neaşteptate din dulapul cu fum.

Foştii ocupanţi ai dulapului săriră în sus de spaimă când Marcellus Pye ieşi în goană, ţinând de ceafă, între arătător şi degetul mare, un şarpe negru. Gura şarpelui era deschisă şi veninul picura din colţii albi pe pieptul tunicii negre a lui Marcellus.

— Fiţi cu băgare de seamă, este o lighioană blestemată, zise Marcellus gâfâind.

Se duse la masa unde se aflase flaconul cu Tinctură, scoase capacul unui borcan mare de sticlă, aruncă şarpele înăuntru şi închise capacul.

După aceea şterse veninul de pe tunică – combinaţia cu sosul de portocale dăduse o culoare cu totul aparte – şi se uită la cei din jur.

— Mă rog ţie, Septimus, zise el. Nu pleca de Aici.

Septimus oftă. Ce se alesese de ambuscada lor! De fapt, ei căzuseră în capcana lui Marcellus. Obosit, trase Jilţul Trandafirului şi îi făcu Jennei semn să se aşeze. Era încă palidă şi avea pe gât semnele roşii lăsate de coada VaiVaiului. Nicko se

dădu mai într-o parte, fiindcă nu avea încredere în Marcellus. Septimus făcu ceea ce făcea de obicei atunci când nu avea nimic de făcut în Cameră: se cocoţă pe scaunul unuia dintre scribi şi se puse pe căscat. În scurtă vreme avea să înceapă ziua de lucru în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire; primii scribi nu vor întârzia să se arate.

Marcellus îl văzu căscând. Fusese o noapte lungă şi obositoare. Se aşeză în scaunul cu spătar înalt de la capătul mesei şi îi privi gânditor pe Jenna şi Septimus. Voia să discute ceva cu ei.

Nicko se trăsese înapoi de lângă masă. Nici prin gând nu îi trecea să lege o conversaţie cu cel pe care îl considera răpitorul lui Septimus. Pe cât îşi făcea el socoteala, Marcellus putea fi luat cu uşurinţă prin surprindere. Nicko se gândea că, după ce muncise din greu în atelierul de bărci, devenise îndeajuns de puternic încât să nu se mai teamă de nimeni, şi cu atât mai puţin de un Alkimist înalt şi costeliv, care arăta de parcă trăsese pe nas prea mult fum de mercur. Singurul lucru care îl reţinea era Snorri. Unde era oare? Ce să facă? Nicko se învârtea de colo-colo, atât de preocupat că nu auzi oferta pe care Marcellus i-o făcu lui Septimus.

După ce terminară de vorbit, atât Marcellus cât şi Septimus zâmbeau. Odată luată hotărârea, Marcellus se sprijini de spătarul jilţului, sleit de puteri.

Între timp, Nicko luase şi el o hotărâre. Trebuia să pună mâna pe Cheie, acum ori

niciodată. Aducându-şi aminte ce îl învăţase Rupert Gringe, se repezi din spate la Marcellus şi îl prinse de gât.

— Ia Cheia, Sep, repede! ţipă el.

— Aaauu! gemu Marcellus, pe jumătate strangulat, în timp ce Nicko trăgea de lanţul gros de care atârna Cheia.

— Nicko, opreşte-te! strigă Septimus, văzând că Marcellus începe să se învineţească la faţă.

— Trebuie să o luăm, Sep. (Trase de lanţ.) Este ultima noastră şansă. (Smuci tare de lanţ.) Hai, Sep, ajută-mă – şi trase şi mai tare.

Lui Marcellus începură să îi iasă ochii din cap, ceea ce îl făcu să semene cu broaştele purpurii păstrate în saramură pe raftul de sus al dulapului.

— Nu, Nik! ţipă Septimus şi îl trase îndărăt, în timp ce Marcellus se prăbuşea aproape sufocat în jilţul lui.

Nicko era furios.

— Ce ţi-a venit? se răsti el la Septimus. Prostule!

— Tocmai ne-a *oferit* Cheia, de bunăvoie, nătăfleţule, răspunse Septimus. Ne lasă să plecăm… mă rog, aşa avea de gând.

Jenna îi turnă lui Marcellus un pahar de apă dintr-o cană aflată pe masă. Acesta îl luă cu o mână nesigură şi bău până la ultima picătură.

— Mulţumesc, Esmeral… ăă… Jenna. Mă rog dumitale, bea şi dumneata, fiindcă îmi închipui că ai tot atâta nevoie cât am eu.

Apoi Marcellus se întoarse spre Septimus.

— Ucenicule, tot mai vrei să treci prin Marile Porţi? Poate că în Timpul dumitale vei găsi prieteni mai blânzi.

— Da, aşa doresc, zise Septimus, şi doresc să vină şi prietenii mei cu mine.

— Prea bine, dacă prietenii dumitale doresc la fel… măcar că este o Primejdie Necunoscută să mergi înainte, spre un Timp care nu e al tău. Toţi cei care au plecat nu s-au mai întors. De aceea sunt Porţile acestea Păzite fără încetare.

Marcellus se ridică în picioare şi îl privi pe Septimus cu gravitate.

— Prin urmare, ne-am înţeles? întrebă el.

— Da, încuviinţă Septimus.

— Mă încred în dumneata, spuse Marcellus, cu toate că până acum nu m-am încrezut în nimeni. Nici măcar în scumpa mea Broda. Viaţa mea e în mâinile dumitale, Ucenicule.

Septimus dădu din cap în semn că aşa este.

— Despre ce vorbiţi, Sep? interveni Nicko, fiindcă nu prea îi plăcea ce aude.

— Conjuncţia celor Şapte Planete, făcu Septimus.

— Cum ai zis?

— Marcellus nu mai poate prepara altă Tinctură, care să aibă efectul dorit, până când nu are loc o Conjuncţie a Planetelor absolut identică.

— Ei şi? Ghinionul lui Marcellus, îmi pare rău pentru el, dar ce are asta de a face cu noi?

— Conjuncţia se va produce mâine.

— Bravo ei.

— Da, mâine, dar… *în Timpul nostru*.

Nicko dădu din umeri. Chiar nu înţelegea ce au planetele cu întorsul acasă.

— I-am promis să prepar Tinctura în Timpul nostru, Nik. Mâine, la ora când se va produce Conjuncţia. Pot să o prepar în aşa fel încât Marcellus să fie tânăr şi în Timpul nostru, sunt sigur că pot.

— Cum adică, vine cu noi? întrebă Nicko, refuzând să creadă. Bine, dar te-a *răpit*…

— Nu, nu vine cu noi. E deja acolo, numai că e foarte bătrân şi bolnav. Voi încerca să îl tămăduiesc. Acum, gata cu întrebările, Nik. Nu vrei să mergi acasă?

Adevărul e că Nicko voia cu disperare să meargă acasă, dar nu fără Snorri. Se tot uita la intrarea în Marea Cameră, sperând ca ea să intre în fugă, cu părul blond fluturând, cu ochii strălucitori, iar el să îi spună că plecau cu toţii acasă.

Marcellus luă Cheia de la gât şi cercetă verigile răsucite pe care Nicko fusese cât pe ce să le rupă. Se duse la Porţi şi se pregăti să le deschidă. Statuile băgară săbiile în teacă şi plecară capetele atunci când Marcellus puse Cheia în scobitura din centrul Porţilor. În acel moment, Septimus auzi din spatele uşilor un sunet care îi făcu pielea de găină: hârâitul drugului dinăuntru, ultimul sunet pe care îl auzise atunci când Marile Porţi se închiseseră în spatele lui, cu

o sută şaizeci şi nouă de zile în urmă.

Marile Porţi ale Timpului se deschiseră scânteind în lumina lumânărilor, lăsând să se vadă suprafaţa întunecată a Oglinzii care stătuse ascunsă în spatele lor. Septimus uitase cât de adâncă părea Oglinda, şi când se uită în străfundurile ei se simţi ca şi cum se afla pe marginea unui hău. O senzaţie cunoscută de ameţeală urcă în el şi îl făcu să se clatine.

— Mergi cu bine, Septimus, zise Marcellus. Îţi mulţumesc din suflet.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat despre Leacuri, răspunse Septimus.

— Acum ia asta, zise Marcellus, întinzându-i Cheia, spre marea surprindere a lui Septimus. Cu ea vei descuia Oglinda din capătul scărilor de lapislazuli, pentru că pe acolo va trebui să ieşi. Este a dumitale şi te rog să o păstrezi. Pentru mine voi face alta. Îţi vei găsi Sipetul cu Leacuri ascuns *sub rosa* în dulapul cu pelerine, în vârful scărilor care duc la Turnul Vrăjitorilor. Foloseşte-l cu chibzuinţă, căci văd în tine semnele unui mare Tămăduitor.

— Aşa voi face, promise Septimus.

Luă Cheia şi o puse la gât. Era grea şi caldă încă de la gâtul lui Marcellus.

— Dar cum voi face să îţi trimit Tinctura?

— Nu ai teamă, nu îţi voi cere să mi-o aduci prin Oglindă, căci ştiu ce oroare îţi stârneşte acest gând. Binevoieşte de o pune într-o Cutie de aur purtând Simbolul Soarelui şi arunc-o în şanţul de

Apărare de lângă Casa mea. O voi găsi.

— Cum voi şti că ai găsit-o? mai întrebă Septimus.

— Vei cunoaşte aceasta după prezenţa Săgeţii de Aur a Zborului, pe care am zărit-o asupra Persoanei mele Bătrâne. O voi pune în Cutie ca semn de mulţumire. Eşti cumva pescar?

— Nu, făcu Septimus, nedumerit.

— Îmi pare că vei deveni, chicoti Marcellus. Săgeata de Aur a Zborului va fi mulţumirea mea către tine şi îţi va aduce multă libertate.

— Mi-a şi adus, mormăi Septimus, până mi-ai luat-o tu.

Marcellus nu îl auzi, fiindcă acum se adresa Jennei.

— Să nu ai teamă că mama mea va continua să te urmărească în Timpul tău. Cu toate că a băut din Tinctura mea şi aceasta, chiar şi neterminată, îi va da Substanţă Spiritului ei, nu te va mai tulbura niciodată. Vrăjitorul Neobişnuit şi cu mine îi vom prinde Spiritul în portretul ei. Pare-mi-se că va trebui să îl prind şi pe VaiVai, căci nu a băut şi el din Tinctura mea? Cu adevărat este o Lighioană înveninată, de care Mama s-a folosit ca să îi înfricoşeze pe toţi cei care nu îi erau pe plac. Aşadar, Jenna, e lucru hotărât: îi voi prinde pe amândoi în portret şi îi voi sigila într-o cameră pe care nu o va găsi Nimeni.

— Dar tata a desigilat-o, spuse disperată Jenna.

Marcellus nu răspunse. Ceva se petrecea cu

Oglinda, şi el se uita cu atenţie într-acolo.

— Ce a făcut tata? întrebă Septimus.

— El şi Gringe au desigilat portretul Ethelcruntei. Ţi-aduci aminte, atârna în Pasajul Central…

Vocea lui Marcellus o întrerupse.

— Mă rog vouă să nu zăboviţi, zise el speriat. Oglinda a devenit Instabilă. Văd că în adâncurile ei apar crăpături. Teamă îmi e că nu va mai ţine multă vreme. Plecaţi acum… ori niciodată!

În adâncul Oglinzii, Septimus zări şi el ceea ce văzuse Marcellus. Fuioare lungi de Timp se mişcau încet înăuntru, iar de-a lungul marginilor Oglinzii apăreau fisuri din ce în ce mai mari. Într-adevăr, era acum ori niciodată.

— Trebuie să plecăm! strigă Septimus. Chiar acum!

O apucă pe Jenna cu o mână şi pe Nicko cu cealaltă şi alergă spre Oglindă, dar, în ultimul moment, Nicko îşi trase mâna din mâna lui.

— Nu plec fără Snorri, zise.

— Nik, trebuie să vii, trebuie *neapărat*, încercă Septimus să îl convingă.

— Oglinda nu aşteaptă, îi îndemnă şi Marcellus îngrijorat. Plecaţi, plecaţi până nu e prea târziu.

— Plecaţi! strigă Nicko. Ne vedem mai încolo, promit! Cu acestea, Nicko se repezi afară din Marea Cameră de

Alkimie şi Tămăduire.

— Nu, Nicko! Nu! strigă Jenna.

— Hai, Jen, spuse Septimus. Trebuie să plecăm.

Jenna dădu din cap şi, împreună cu pisicuţa roşcată, păşiră în Oglindă şi intrară în apa rece a Timpului.

Găsirea

Marile Porţi ale Timpuriul se închiseră fără zgomot în urma lor.

Jenna plângea în hohote şi îl striga pe Nicko.

— Nu are niciun rost, Jen, spuse Septimus obosit. E la cinci sute de ani de noi acum. Jennei îi venea greu să creadă vorbele lui Septimus. Pe de altă parte, se aşteptase să intre direct în Castel, dar se trezise într-un tunel întunecos, abia luminat

de nişte globuri ciudate de sticlă.

— Adică… vrei să spui că ne-am şi întors în Timpul nostru?

— Suntem acasă, Jen. Acesta este Vechiul Drum. Este într-adevăr *foarte* vechi şi merge pe dedesubtul Căii Vrăjitorilor, mult sub Tunelurile de Gheaţă.

— Dar bătrânul Marcellus unde este? se miră Jenna. Credeam că ne aşteaptă, de vreme ce ştie că venim.

— După cinci sute de ani nu îţi mai aduci aminte mare lucru, Jen. Nu cred că mai ştie ce e cu el. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Acum, hai să ieşim de aici.

Septimus, care ştia drumul, porni hotărât, urmat de Jenna, care o ţinea pe Ulir strâns în braţe. Niciunul nu scoase o vorbă, dar gândurile amândurora erau îndreptate spre Nicko.

După o vreme, Jenna spuse:

— Dacă Nicko izbuteşte să vină înapoi, cum va şti drumul?

— Se va descurca. Nicko se descurcă întotdeauna.

Septimus vorbea cu mai multă convingere decât simţea, pentru că nu trecuse multă vreme de când Nicko luase o furnică storcoşită drept potecă pe o hartă şi, ca urmare, se pierduseră amândoi în Pădure.

— Iar Snorri… zise Jenna. Mie chiar îmi plăcea Snorri.

— Mda. Şi Nik o plăcea, din păcate, zise

Septimus încruntat.

În tot acest timp, Ulir nu scoase nici măcar un sunet. Pisicuţa roşcată cu vârful cozii negru stătea liniştită în braţele Jennei, dar spiritul ei era altundeva – într-un Timp îndepărtat, alături de stăpâna ei.

La cinci sute de ani depărtare, Snorri Snorrelssen stătea pe malul Râului, singură şi deznădăjduită. Dar, uitându-se în depărtare, văzu Vechiul Drum, pe marginea căruia se înşiruiau globurile de Foc etern şi, deşi nu înţelegea ce vede, ştiu că vedea prin ochii lui Ulir.

Pe Vechiul Drum era un ger îngrozitor. Jenna şi Septimus se înfăşurară mai bine în hainele Ajutoarelor de Bucătar, dar frigul tot îşi găsea drum prin ele şi îi făcea să tremure. Hainele erau lungi până la pământ şi ţesătura aspră se tara pe pavajul neted, scoţând un sunet asemănător cu bătăile de aripi ale unui liliac.

Marcellus îi aştepta la picioarele scării de lapislazuli, ghemuit pe jos. Ochii lui adânciţi în orbite erau închişi. Jenna tresări când îl văzu şi o strânse mai tare pe Ulir în braţe. O strânse atât de tare că, în depărtare, Snorri gemu şi ea, simţind durerea.

— Doar… nu a… *murit*, şopti Jenna.

— Nu încă, se auzi o voce tremurată, cu toate că nici prea departe nu sunt.

Marcellus îşi linse buzele uscate şi se uită stăruitor la Septimus, parcă încercând să îşi aducă aminte ceva.

— Tu eşti băiatul cu Tinctura? întrebă el, privindu-i cu ochii urduroşi, aproape fără culoare.

Lui Septimus i se păru însă că, în ochii aceia, vede ceva din expresia tânărului Marcellus.

— O voi pregăti mâine, când va fi Conjuncţia, zise. Nu mai ţii minte? Mi-ai spus să o arunc în şanţul de Apărare, într-o cutie de aur având semnul Soarelui.

Bătrânul pufni dispreţuitor:

— Ce îmi pasă mie de Soare?

— O voi pune în cutie, întocmai cum mi-ai spus, repetă Septimus răbdător. Iar apoi, adu-ţi aminte, îmi vei da de ştire că ai primit-o dându-mi înapoi Amuleta Zborului.

Marcellus zâmbi şi colţii lui gălbejiţi împrumutară lucirile roşii ale globurilor.

— Acum îmi amintesc, Septimus. Eu nu îmi uit promisiunile. Eşti cumva pescar?

Septimus clătină din cap.

— Îmi pare că vei deveni, chicoti Marcellus.

— La revedere, Marcellus.

— La bună vedere, Septimus. Ai fost un Ucenic bun. Mergi cu bine, dragă… Esmeralda, mai zise bătrânul şi închise din nou ochii.

— Cu bine, Marcellus, zise Jenna.

În cele din urmă ajunseră în capătul scării lungi şi răsucite şi se treziră în faţa Oglinzii. Septimus îşi aminti de ultima dată când stătuse aici, şi parcă nici nu-i veni să creadă că acum va reuşi să treacă prin ea. Se uită la Oglindă, aproape neîndrăznind să pună Cheia în scobitura

de deasupra ei. Îşi dădu seama că această Oglindă nu era la fel ca Adevărata Oglindă a Timpului. Nu avea aceeaşi adâncime, şi nici fuioarele răsucite ale Timpului. La prima vedere, această Oglindă părea goală şi întunecată, o oglindă obişnuită, nici măcar de prea bună calitate.

— Hai, Jen, o îndemnă Septimus. E vremea să mergem acasă.

— Adică… trecem prin ea şi ieşim în Camera Veşmintelor Reginei? întrebă Jenna.

— Cred că da. Hai, să mergem.

Septimus o luă de mână, dar Jenna se împotrivi şi mai aruncă o privire peste umăr.

— Nik nu a venit înapoi, Jen, spuse el încet. Am stat cu urechea ciulită tot timpul, dar nu e aici. Pe Vechiul Drum nu se aude nicio bătaie de inimă omenească în afară de a ta, a mea şi, cam o dată la cinci minute, a lui Marcellus.

Septimus făcu o încercare: atinse Oglinda şi mâna i se afundă în ea ca într-un vas cu apă îngheţată.

— Hai, Jen, zise el cu blândeţe.

Îi întinse mâna, Jenna intră după el în Oglindă – şi ieşiră amândoi în lumea căreia îi aparţineau.

Aici fură întâmpinaţi de un chiot asurzitor. Marcia sări de la locul ei, în faţa mesei din Camera Ermetică, şi scăpă din mâini un ceaslov cu tabele de calcul. Jillie Djinn veni în fugă.

— Ce e, Marcia? întrebă Jillie, apărând din pasajul cu şapte cotituri care ducea în Camera Ermetică. Vânătorul de şoareci i-a prins pe toţi

ieri, s-a *jurat*. Nu se poate să mai fi rămas vreunul… vai de mine… *Oglinda*!

— Septimus! ţipă Marcia, izbi cu piciorul ceaslovul devenit inutil acum şi se repezi la Oglindă. Vai, Septimus, Septimus!

Îl prinse pe Septimus în braţe chiar când ieşea din Oglindă şi se învârti cu el prin Cameră, spre marea lui uimire, fiindcă Marcia nu lua niciodată pe nimeni în braţe.

Jenna stătea şi se uita, fericită că, până la urmă, răscumpărase răul pe care i-l făcuse lui Septimus. Dar apoi îşi aduse aminte de Nicko şi izbucni în plâns.

În Scriptoriu, douăzeci şi una de feţe palide se ridicară atunci când Prinţesa înlăcrimată, ţinând în braţe o pisică roşcată, slăbănoagă, şi urmată de un băiat ciufulit, care semăna grozav cu Ucenicul Neobişnuit – dar nu avea cum să fie el, pentru că, ştiau cu toţii, Vrăjitorul Neobişnuit nu i-ar fi îngăduit cu niciun chip să poarte părul în *aşa* un hal –, ieşi din Camera Ermetică. Nu îi văzuse nimeni când intraseră, dar scribii mai în vârstă erau obişnuiţi cu astfel de întâmplări. Nu toţi oamenii intraţi în Camera Ermetică ieşeau înapoi, tot aşa cum nu toţi oamenii care ieşeau chiar intraseră acolo vreodată. Scribii luau lucrurile aşa cum erau. De asemenea, scribii mai observară că Vrăjitorul Neobişnuit zâmbea, ceea ce cu siguranţă nu făcea cu o zi înainte, atunci când intrase în Cameră. Adevărul este că majoritatea scribilor erau convinşi că Vrăjitorului Neobişnuit

nu îi era *îngăduit* să zâmbească şi acum erau uluiţi. Indiferent însă de ce gândeau scribii în acele momente, şirul gândurilor le fu întrerupt de un pocnet asurzitor, care sparse liniştea adâncă a Scriptoriului… şi fereastra de la intrare.

Foxy Vulpişor, care preluase îndatoririle lui Cărăbuş după ce acesta fusese dus în graba mare la Infirmerie, fiind atins de Molimă, trecu de parcă fusese catapultat prin uşa subţire care despărţea biroul de la intrare de Scriptoriu şi urlă, alb la faţă:

— Ajutor! Ajutor! A intrat un dragon în birou! – după care leşină.

Într-adevăr, în birou era un dragon… şi mai nimic altceva. Fereastra era spartă într-un milion de bucăţele, pupitrul era aşchii, iar teancurile de broşuri, hârtii, cărticele şi manuscrise erau fie împrăştiate pe jos, pline de labe noroioase de dragon, fie zburătăcite de vântul răcoros al dimineţii pe deasupra Căii Vrăjitorilor.

— Scuipăfoc! strigă Septimus uimit şi îl mângâie pe bot. De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am făcut o Căutare, spuse Jenna bucuroasă. Şi a mers, adică putem spune că a mers.

Jillie Djinn rămăsese mută văzând dezastrul.

— Te-aş ruga să-ţi ţii dragonul în frâu, Marcia, dar, evident, e mult prea târziu.

— Nu este dragonul meu, domnişoară Djinn, spuse Marcia răstit. Aparţine Ucenicului meu, aici de faţă, care este un stăpân de dragon deosebit de

priceput şi grijuliu.

Jillie Djinn pufni batjocoritor.

— Se pare că nu este chiar atât de priceput, Doamnă Marcia. Îţi voi trimite nota de plată pentru fereastră şi mulţimea de hârtii pierdute sau distruse.

— Poţi să trimiţi câte note de plată vrei, domnişoară Djinn. Nopţile sunt din ce în ce mai lungi şi îmi va face mare plăcere să aprind focul cu ele. Ziua bună. Haideţi, Jenna şi Septimus, e vremea să mergem acasă.

Marcia păşi dispreţuitoare prin haosul din cameră şi ieşi maiestuoasă. După ce fură în siguranţă pe Calea Vrăjitorilor, Marcia pocni din degete şi Scuipăfoc sări ascultător prin fereastra spartă, căci lui Scuipăfoc Marcia îi amintea întotdeauna de *Mama Dragon*.

Nevenindu-i să creadă că visul lui devenise realitate, Septimus păşi pe Calea Vrăjitorilor – Calea lui. Se opri şi trase pe nas aerul – aerul Timpului său, care mirosea a lemn ars şi a plăcinte fierbinţi de la căruciorul care se apropia chiar acum de Scriptoriu, plin de plăcinte cu carne şi cârnaţi fripţi – la ţanc pentru gustarea de dimineaţă. Se uită la Calea care se întindea în faţa lui, la Palatul din depărtare – Palatul Jennei – şi nu-şi putu opri un zâmbet. „Aici e locul meu”, se gândea el.

Pe când Septimus era bucuros că trăieşte şi, după aproape şase luni de tăcere, nu se mai oprea din sporovăit, Jenna abia se ţinea pe picioare de

oboseală.

— Vii cu noi să tragi un pui de somn mai întâi, îi spuse Marcia. Voi trimite vorbă la Palat.

Trecură pe sub Marele Arc. Scuipăfoc mergea chiar în spatele lui Septimus şi amuşina bănuitor tunica al cărei miros îi era necunoscut.

— Au! ţipă Septimus atunci când dragonul, dornic să fie cât mai aproape de Stăpânul lui, îl călcă pe picioare.

— Vai de mine, făcu Marcia, dar ce ai în picioare, Septimus?

Septimus se simţea oricum stânjenit de încălţările lui, darămite să mai fie nevoit şi să îi dea explicaţii Marciei.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost şi Cărăbuş de faţă atunci când a intrat Scuipăfoc pe fereastră, zise el ca să schimbe subiectul. Îi va părea foarte rău. Chiar aşa, unde o fi?

— A, Cărăbuş. Vai şi iar vai, oftă Marcia. Septimus, trebuie să îţi spun ceva…

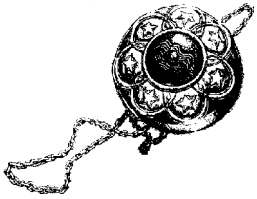

S

i mai e ceva, *Septimus*, zise Marcia pe un ton cât putea ea de aspru, în timp ce se uitau la Boris Arcanul, care mânuia stângaci o rangă, încercând să ridice o scândură din podeaua dulapului cu mături. Nu vei mai rămâne singur noaptea

niciodată de acum încolo.

— Cum adică, niciodată?

Sipetul cu Leacuri

Septimus ridică privirea, văzu că ochii Marciei zâmbeau şi prinse curaj:

— Nici măcar când voi cu adevărat bătrân… pe la *treizeci* de ani?

— Nu atâta timp cât eşti Ucenicul meu… *Arcanule*, mi-am *pierdut răbdarea*, *dă-mi mie ranga*… şi să nu crezi că, dacă ieşi împreună cu o fantomă bătrână şi lipsită de simţul răspunderii, voi fi de acord. În orice caz.000/, *da ştiu că e bine bătută în cuie scândura asta*!… sper din tot sufletul că, atunci când vei avea treizeci de ani… *aha*, *cred că se mişcă*… vei avea Ucenicul tău şi va fi rândul tău să îţi faci griji.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă când îşi aminti prin ce trecuse. Se ridică şi îl privi pe Septimus drept în ochi.

— Sper însă că nu vei găsi niciodată un bilet scris de el cu cinci sute de ani în urmă, aşa cum mi s-a întâmplat mie. *Niciodată*.

— Aşa sper şi eu, răspunse Septimus spăsit.

Marcia se apucă iar de treabă şi după câteva minute se auzi un trosnet puternic: cuiele cedaseră în faţa hotărârii Vrăjitorului Neobişnuit. Septimus o ajută pe Marcia să ridice scândura.

— Habar nu aveam că e un trandafir aici, zise Marcia, privind cu atenţie trandafirul dăltuit în lemn.

Era o sculptură complicată, tocită acum de

picioarele care trecuseră peste ea timp de sute de ani (dulapul pentru mături servise înainte drept dulap de haine), dar curbele delicate ale petalelor se vedeau încă foarte bine.

— Era semnul meu, o lămuri Septimus, nu fără mândrie. (Acum, după ce se întorsese cu bine în Timpul lui, lui Septimus îi făcea plăcere să îşi aducă aminte de vremea petrecută alături de Marcellus Pye.) E semnul străvechi al celui de-al şaptelea fiu. Marcellus a pus să fie dăltuit în masă cu mulţi ani înainte ca eu să fi ajuns acolo.

— Ce suflet hain, zise Marcia. Ce n-aş da să îi pot zice vreo două…

— De felul lui era cumsecade, îndrăzni Septimus să remarce.

— Aici vom fi de acord să avem păreri diferite, zise Marcia cam ţâfnoasă. Sunt gata să scot la lumină acest sipet plin de leacuri băbeşti, la gândul că există o şansă cât de mică să stârpim Molima, dar să accept că acel om a fost cumsecade… *nici în ruptul capului*.

Septimus şi Marcia îngenunchează şi se uitară în gaura de sub scândură. Septimus vârî încet mâna înăuntru şi lumina Inelului cu Dragon întâlni o altă lumină venind de dedesubt.

— Îl văd, spuse el uimit. E aici, întocmai cum a spus Marcellus: *sub rosa*, ascuns sub trandafir.

— Eee, palavre şi scorneli, îi tăie Marcia vorba. Hai, Arcanule, nu sta să te zgâieşti, dă-ne o mână de ajutor să scoatem sipetul.

Fu nevoie de mult mai multe mâini decât ale

slăbănogului Arcan ca să ridice sipetul. Fu nevoie de eforturile a cinci Vrăjitori Obişnuiţi – Arcanul se dăduse deoparte, fiindcă îl luase cu moleşeală – ca să tragă sipetul pe scara răsucită.

Ajunşi în vârful Turnului, Marcia, Septimus şi cei cinci Vrăjitori ridicară sipetul şi îl târâră până la uşa purpurie, care se deschise de perete. Apoi împinseră cu mare greutate sipetul mic dar surprinzător de greu în cameră. Marcia se îndreptă gemând şi îşi frecă şalele.

— Chiar eşti sigur că nu e plin cu cărămizi? întrebă ea. Ce poate fi înăuntru de e aşa de greu?

— Aur. E căptuşit cu plăci foarte groase de aur.

— La ce bun? întrebă Marcia indignată.

— Pentru că este metalul cel mai pur, metalul perfect. Iar Tămăduirea este la fel, o încercare de a atinge perfecţiunea prin noi înşine…

Septimus tăcu, fiindcă văzu expresia exasperată a Marciei. O văzură şi Vrăjitorii Obişnuiţi, care se grăbiră să spele putina.

Marcia oftă. Se uită la sipetul vechi, înnegrit, cu colţare de aur, legat cu benzi late de aur. Simţea, *ştia* că va ieşi cu bucluc. Lăsând la o parte faptul că sipetul lăsa urme adânci pe cel mai bun covor chinezesc pe care îl avea.

— Toate bune, Septimus, zise ea oarecum îmbufnată, dar cum ai de gând să îl deschizi?

— Foarte simplu, zise Septimus.

Îngenunche lângă sipet şi scoase Cheia de la gât. Potrivi Cheia în scobitura de pe faţa sipetului

şi capacul se ridică singur.

Septimus se uită înăuntru şi zâmbi. Totul era aşa cum îşi amintea, toate lucrurile aranjate şi curate. Într-o tavă sclipeau felurite instrumente de aur. Sticluţele cu tincturi şi mixturi, remedii şi elixire erau toate aşa cum le lăsase. Iar la fundul sipetului se afla ceea ce căuta în acel moment: reţeta antidotului Molimei, notată de el cu grijă.

— Iat-o, zise el triumfător şi scoase o bucată de pergament, împăturită de mai multe ori. Uite.

Marcia luă pergamentul şi îşi puse ochelarii. (Lungile ore când stătuse cu ochii în tabelele şi calculele de divinaţie ale lui Jillie Djinn îşi spuneau acum cuvântul.) Studie cu atenţie scrisul mărunt, delicat, şi faţa i se lumină. Cel puţin îşi dădea seama ce este: o probă din scrisul în uzanţă la sfârşitul domniei Ethelcruntei şi începutul domniei Esmeraldei, scris aplecat însă spre stânga, aşa cum făceau Tămăduitorii în acele vremuri.

— Foarte bine, Septimus, zise Marcia pe un ton vioi, mulţumită că, în sfârşit, putea să preia comanda. Du-te la Scriptoriu şi spune-i celui care se ocupă de Scrieri Vechi să îţi traducă pe loc reţeta. Pe *loc*, m-ai auzit? Nu e vreme de pierdut. Ai plecat? Adică… du-te degrabă. Septimus clătină din cap:

— Dar nu e nevoie de traducere. Eu însumi am scris reţeta. Pe Marcia o luă cu ameţeală şi se duse să se aşeze pe un scaun.

Câteva ore mai târziu, Septimus trăgea cu pipeta un coloid de argint şi îl picura într-un

flacon mare. Marcia se simţea cam inutilă. Stătea deoparte şi se minuna de cât de repede şi firesc mânuia Ucenicul ei instrumentele şi substanţele din vechiul Sipet cu Leacuri.

Cu toate că Septimus avea acum părul lung şi încâlcit – va trebui să îl convingă să aibă grijă de înfăţişarea lui – şi că era evident ceva mai înalt şi mai slab, îi venea greu să creadă că fusese plecat timp de aproape şase luni din viaţa lui, în timp ce la Castel se scurseseră doar două zile. Şi mai era ceva schimbat la Septimus: era mai sigur pe el şi – lucru cu totul nou şi neobişnuit pentru Marcia – acum ştia şi credea lucruri pe care ea nu le ştia sau nu le credea. Îi va lua ceva timp ca să se obişnuiască.

— Pun valeriana în amestec sau pun amestecul în valeriană? Ce zici? îi întrerupse Ucenicul şirul gândurilor.

— Tu eşti expertul, Septimus, răspunse Marcia, încercând să intre în rolul cel nou care îi revenea. Dar, ca regulă generală, aş zice să pui ceva deschis la culoare în ceva închis la culoare.

— Bine, încuviinţă Septimus şi turnă uleiul verzui în sticlă. Acum, fii bună şi dă-mi cântarul, te rog.

Marcia, care îşi lua în serios rolul de asistent, îi întinse un cântar micuţ, cu platane de aur şi greutăţi tot de aur. Septimus luă cea mai mică greutate cu o pensetă lungă şi o puse pe platan. Apoi scoase o linguriţă rotundă de aur, luă o măsură dintr-un praf albastru, fin, şi o puse pe

celălalt platan, până când talgerele fură la egalitate. Atunci zări ceva, se uită mai bine la linguriţă şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Marcia.

Septimus îi întinse linguriţa şi îi arătă cu degetul pătat de praful albastru nişte semne făcute pe dosul mânerului. Marcia îşi scoase ochelarii din buzunar şi silabisi:

— Sep… ti… mus.

— Îmi aduc aminte când l-am scris. Era chiar în ziua sosirii. O vreme mi-am scris numele peste tot. Mă gândeam că astfel trimit mesaje spre Timpul nostru.

Marcia strânse ochelarii şi se şterse la ochi cu batista de mătase purpurie.

— Pulberea asta înţeapă ochii, zise. Mai bine ai pune capacul la loc.

Câteva ore după aceea, când amestecul se răcise, Septimus se întoarse ca să termine de preparat serul. Scoase cristalul mare care se formase, îl zdrobi într-un mojar şi vărsă praful obţinut la loc în sticlă. Puse dopul, scutură amestecul timp de treisprezece secunde, până când se limpezi, şi îl turnă într-o fiolă curată. Apoi Septimus aprinse o lumânare. Îşi luă din sipetul cu Leacuri beţigaşul cu care amesteca, îl cufundă în amestec, îl răsuci de câteva ori şi îl apropie de lumânare. Arăta bine. La sfârşit puse o bucată de pânză la gura fiolei şi apăsă un dop înăuntru ca să o închidă bine.

— E gata! strigă el în sus pe scări, ca să îl

audă Marcia, care se şi grăbi să coboare. Şi acum să facem ultima probă, spuse el, emoţionat.

Marcia îl urmări pe Septimus cum ia fiola, o ridică în lumina care intra pe fereastra boltită şi o răsuceşte ca să prindă o rază de soare. Lumina pătrunse în fiolă şi ieşi sub forma unei raze de un albastru orbitor.

— Am reuşit, *am reuşit*! strigă Septimus.

— Nu văd de ce te miri, zâmbi Marcia. Acum ia-ţi mantia, Septimus, să mergem acolo unde este nevoie de noi. Nu e vreme de pierdut.

* * *

Când Marcia şi Ucenicul ei traversară iute curtea Turnului Vrăjitorilor, Scuipăfoc izbi uşa cuştii lui cu atâta putere că ziceai că se dărâmă. Septimus alergă până acolo şi îi şopti:

— Mă întorc repede, Scuipăfoc. Promit. Cum vin, te scot la plimbare. *Promit*. Pe curând, Scuipăfoc!

— Jenna va trebui să dezlege Vraja de Căutare, zise Marcia. Altminteri nu vom mai avea pace de răul lui. Nu vrea să te mai îndepărtezi de el.

— Ştiu.

Strângând în mână fiola, Septimus se grăbi să ţină pasul cu Marcia. Ieşiră pe o portiţă laterală şi o luară pe strada care ducea la Infirmerie. Fiindcă ştia că lui Septimus îi era teamă de locurile înalte, Marcia nu o luă pe scurtătura de pe lângă zidul Castelului, ci preferă străzile întortocheate de dedesubt. Septimus nu îşi mai aducea aminte să fi

fost vreodată atât de fericit – poate doar cu o zi înainte, când se întorsese la Turnul Vrăjitorilor şi mozaicul din sala de la intrare îl salutase cu Bine te-ai întors în Timpul tău, Ucenicule. Ne-a fost dor de tine. Fusese un moment plăcut, chiar foarte plăcut. Septimus se bucura să poarte din nou roba verde a Ucenicului Neobişnuit, în locul robei negre a Ucenicului Alkimist. Se bucura şi pentru că acum îl strigau prietenii lui, îl salutau voci cunoscute, fără accente ciudate şi cuvinte bizare, la care trebuia să te gândeşti de două ori înainte de a răspunde. În scurtă vreme ajunseră la Poarta de Miazănoapte.

— Bună ziua, Neobişnuirea Voastră, zise Gringe şi le tăie calea.

— Bună ziua, Gringe, răspunse Marcia cam înţepată.

— Mergeţi într-un loc frumos? întrebă Gringe când Marcia încercă să se strecoare pe lângă el şi să treacă podul.

— Nu. Eşti amabil să te dai la o parte, Gringe?

— A, scuze, Neobişnuirea Voastră. Cum să nu. Gringe se lipi de peretele gheretei paznicului ca să le facă loc

Marciei şi lui Septimus.

— Sal’tare, băiete, îi zise lui Septimus. A făcut taică-tău vreo două nopţi albe din pricina ta.

Brusc, Septimus îşi aduse aminte: tata… Gringe… *portretul Ethelcruntei*.

— Gringe, trebuie să te duci la Palat *chiar*

acum şi să îi spui tatii să pună tabloul exact în locul unde l-a găsit. Apoi să resigileze camera aşa cum trebuie.

Gringe făcu ochii mari.

— Poftim? zise el surprins.

— Să pună portretul exact în locul unde l-a găsit. Vorbesc de portretul Reginei Ethelcrunta.

— Mda, nici nu-i de mirare că nu îi place să se uite la ea – te sperii dacă o priveşti, garantat – da, în caz că nu ai observat încă, eu sunt de pază la pod şi nu po să las totu' şi să mă apuc să aranjez tablourile altora.

Gringe se întoarse repede să ia un bănuţ de argint de la o soră care venea de la Infirmerie.

Marcia văzu groaza întipărită pe faţa lui Septimus. Habar nu avea despre ce e vorba, dar cele petrecute în ultima lună o învăţaseră că orice lucru care îl îngrijora pe Septimus trebuia luat în seamă. Se năpusti spre Gringe, care stătea de vorbă cu doi băieţi veniţi din Pădure cu nişte legături de vreascuri.

— Gringe, zise ea, înălţându-se deasupra lui, cu mantia îmblănită umflată în vânt. (Pe Gringe îl apucă îndată strănutul, fiindcă era alergic la blană.) Vei face întocmai aşa cum ţi s-a spus. *Imediat*. Tu şi cu Silas veţi pune portretul la loc, iar eu voi veni personal să resigilez camera. Ia aminte, nu va fi bine de tine dacă nu găsesc portretul exact acolo unde trebuie să fie.

— Hapciu! Nu po să plec de la Poartă… hapciu, hapciu, hapciu… să o las nepăzită.

— Îţi va ţine locul doamna Gringe.

— Doamna Gringe e la Infirmerie, la sora ei. A fost muşcată ieri.

— Îmi pare foarte rău. Atunci să vină Lucy.

— Poate nu ştiţi că Lucy a fugit de acasă după secătura de frati-tău, Ucenicule. Sper să aibă parte de ce merită, bombăni Gringe. Dar dacă e chiar atât de important, mă duc să pun tabloul la loc la apusul soarelui, după ce ridic podul. Merge aşa?

— Nu, Gringe, *nu* merge. Va trebui să închizi Poarta de Miazănoapte în după-amiaza asta.

Gringe părea îngrozit de idee.

— Nu po să fac aşa ceva, protestă el. Nu s-a întâmplat niciodată de când sunt eu Paznic. *Niciodată*.

Marcia era de neclintit:

— E un început pentru toate, Gringe. De exemplu, vom începe să trimitem Paznicul la carceră chiar în timpul programului de lucru.

— Poftim? Doar nu…

— *Ba da*. Chiar aşa.

— Atunci… Mă scuzaţi o clipă, Doamnă Marcia.

Gringe se duse la uşa gheretei şi zbieră spre camera întunecată unde se afla lanţul podului mobil, înfăşurat pe o bobină uriaşă.

— Hei, Podarule! Scularea, cap-de-câlţi!

Băiatul de la pod apăru, cu ochii cârpiţi de somn.

— Ce e? bodogăni el cătrănit.

— Te avansez în funcţie. Îmi ţii locul până când se întoarce doamna Gringe. Nu cumva să bagi banii în buzunar! Să te porţi cuviincios cu muşteriii şi să nu laşi pe nimeni să treacă fără să plătească, mai ales pe pramatiile cu care eşti prieten la cataramă. S-a înţeles?

Băiatul rămăsese cu gura deschisă şi ochii holbaţi la Vrăjitorul Neobişnuit, aflat doar la câţiva paşi de el. Nu putu spune nimic, ci doar dădu încet din cap.

— Bine, zise Gringe, fiindcă Neobişnuirea Sa mi-a încredinţat o misiune importantă şi nu vreau să îmi fac griji pentru pod cât mă ocup de treburi fine.

Îi dădu punga cu bani şi îl mai avertiză o dată:

— Ştiu pân la *ultimu'* bănuţ cât e aici, aşa că să nu te ducă gândul la vreo poznă că…

După care se întoarse şi plecă oftând. „Alde Heap iar îmi fac necazuri. Nu am şi aşa destule?”

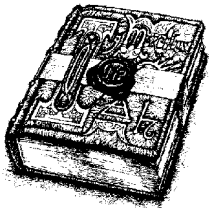

infirmeria

Infirmeria era un loc posomorât, în ciuda eforturilor făcute de vindecătorii care lucrau acolo. Era o clădire lungă şi joasă, construită din bârne de lemn, ascunsă sub copacii din liziera Pădurii, acoperită de muşchi şi mucegai din cauza

apei care picura din copaci şi a ceţurilor care învăluiau şanţul de Apărare. Infirmeria nu era folosită decât în cazuri de boală considerată a fi contagioasă, dar acum se îmbolnăviseră atâţia locuitori ai Castelului că nimeni nu voia să rişte.

Marcia şi Septimus veneau spre Infirmerie de-a lungul şanţului de Apărare, pe poteca acum bătătorită. Lumina cădea repede şi deja se vedeau licăririle primelor lumânări aprinse în ferestrele micuţe. Marcia şi Septimus intrară emoţionaţi pe uşa lăsată deschisă.

— Septimus! Tu eşti? Ce cauţi aici? se minună Sarah.

Stătea lângă uşă, aşezată la o măsuţă, şi cântărea doze de frunze uscate şi pisate, pe care le punea într-un şir de borcănaşe aliniate în faţa ei. Sarah nu mai plecase de la Infirmerie din ziua în care sosise şi Silas hotărâse că e mai bine să nu o tulbure povestindu-i despre dispariţia lui Septimus. Spre deosebire de alte dăţi, luase hotărârea potrivită.

Sarah îl privi mai atentă pe fiul ei cel mic.

— Dar ce ţi-ai făcut la păr? Niciodată nu a fost atât de ciufulit. Zău, Marcia, ştiu că se apropie de vârsta dificilă, dar trebuie să îl pui să se mai pieptene din când în când.

— Nu am venit să vorbim despre tunsoarea lui Septimus, Sarah, zise Marcia, care ghicise, nu fără uşurare, că Sarah nu ştia nimic din cele întâmplate. Am venit cu treburi urgente.

Sarah nu îi dădu nicio atenţie. Continua să îl

privească lung pe Septimus, cu fruntea încruntată şi nedumerită.

— Arăţi… schimbat, Septimus. Ai fost bolnav? E ceva ce nu mi-ai spus? întrebă ea, devenind bănuitoare.

— Nu, nu, se grăbi Marcia să îi răspundă.

— Mă simt foarte bine, mamă, spuse Septimus. Chiar foarte bine. Uite, am preparat un antidot pentru Molimă.

Sarah îl privi drăgăstos:

— E foarte frumos din partea ta, dar au încercat mulţi. Niciunul dintre preparate nu a avut efect.

— Dar acesta va avea, mamă, ştiu eu.

— Vai, Septimus, spuse Sarah blând, ştiu că eşti îngrijorat din cauza lui Cărăbuş, ştiu că ţineai la el…

— Ţineam? făcu Septimus, speriat. Cum adică „ţineam”? Eu *încă* ţin la Cărăbuş, şi chiar foarte mult. Sper că nu a păţit nimic, nu?

Sarah avea o figură gravă.

— Nu îi e bine, Septimus. E… vai de mine… e foarte bolnav şi nu avem mari speranţe. Vrei să îl vezi?

Septimus încuviinţă din cap. Plecă împreună cu Marcia după Sarah, trecură prin nişte uşi batante şi ajunseră în salonul Infirmeriei – o cameră lungă cât toată clădirea. Pe fiecare perete se înşiruiau paturi înghesuite unul lângă altul – toate ocupate. Bolnavii zăceau palizi, nemişcaţi. Unii ţineau ochii închişi, alţii priveau spre tavan,

fără să vadă însă nimic. În salon era liniște. Umbrele înserării erau împrăştiate încet, încet de o soră tânără care trecea pe la fiecare fereastră şi punea o lumânare aprinsă pe pervaz, ca să alunge noaptea şi jivinele Pădurii. Septimus se miră că, deşi atâţia oameni erau înghesuiţi într-un spaţiu atât de mic, nu se auzea niciun zgomot. Doar din când în când răsuna câte un *pic* când un strop de apă îşi croia drum prin acoperişul de şindrilă şi cădea într-una din căldările de metal aşezate în puncte strategice.

— Cărăbuş e aici, zise Sarah; puse mâna pe umărul lui Septimus şi îl împinse spre un pat din apropiere. L-am aşezat lângă uşă ca să fim cu ochii pe el.

Dacă Sarah nu l-ar fi dus chiar până la pat, Septimus nu şi-ar fi găsit niciodată prietenul. Singurul lucru rămas neschimbat la Cărăbuş era ciuful de păr negru pe care mama lui, care tocmai plecase, îl pieptănase lins, aşa cum – Septimus ştia prea bine – Cărăbuş nu putea suferi să îl poarte. În rest, Cărăbuş era o umbră a ceea ce fusese: ajunsese doar piele şi os, iar ochii aţintiţi în tavan nu vedeau nimic.

Sarah îl privea îndurerată pe Septimus:

— Îmi pare atât de rău, dragule. Vrei să stai puţin cu el? Mama lui se va întoarce în scurtă vreme, cu fraţii lui, dar până atunci poţi sta cu el.

Sarah mai aduse un scaun pentru Marcia, care se aşează alături de Septimus la căpătâiul lui Cărăbuş.

— Trebuie să plec, Septimus, zise Sarah. Mă întorc peste câteva minute.

Dintr-odată, lui Septimus i se făcu îngrozitor de teamă că Antidotul nu va avea efect. Aruncă o privire neliniştită Marciei, care îi şopti:

— Va fi *bine*, Septimus. *Trebuie* să crezi.

— Leacurile nu sunt ca Magia, zise el amărât. Nu are importanţă ce crezi. Leacurile ori îşi fac efectul, ori nu.

— Mă îndoiesc foarte tare, răspunse Marcia. Un pic de credinţă ajută întotdeauna. Şi apoi, tu doar *ştii* că Antidotul îşi va face efectul, nu?

Septimus încuviinţă. Puse sticluţa pe măsuţa cam şubredă de la capul patului şi scoase o pipetă din buzunarul mantiei lui de Ucenic. Trase o cantitate mică din Antidot în pipetă şi picură trei stropi din lichidul limpede în gura lui Cărăbuş, pe jumătate deschisă. Apoi el şi Marcia rămaseră în aşteptare, aşezaţi pe marginea scaunului.

Exact în momentul când ultima lumânare fu aprinsă la capătul salonului, Cărăbuş clipi. Apoi clipi din nou, se încruntă, de parcă nu înţelegea unde se află, şi brusc se ridică în capul oaselor, cu ochii mari şi părul zburlit ca de obicei.

— Salve, Sep, zise el cu glas răguşit.

— Salve, Cărăbuşule, râse Septimus. Salve!

— Şşş… făcu Sarah. A venit familia lui Cărăbuş. Vor să stea puţin cu el înainte să… ştii tu… *vai de minei*

— Are efect, mamă! râse Septimus. Mixtura mea îşi face efectul.

— Cum adică… tu l-ai vindecat? întrebă Sarah nedumerită. Sarah ştia o mulţime de lucruri despre ierburi şi tămăduire şi încercase tot felul de leacuri contra Molimei, dar niciunul nu avusese nici cel mai mic efect.

— Unde sunt? întrebă Cărăbuş privind în jur.

— La Infirmerie, îi răspunse Septimus. Te-a atins Molima, nu mai ţii minte?

— Nu. Nu-mi amintesc de nimic. Adică… nimic după ce Prinţesa Jenna a venit să mă vadă. De *asta* îmi amintesc. A, da. Te căuta.

— M-a găsit, zâmbi Septimus. M-a găsit, dar, dacă îţi spun unde, nu ai să mă crezi.

— Unde, Sep?

— Îţi spun mai încolo, Cărăbuşule. Ai grijă să bei mult Suc

Spumos, îţi va face bine. Uite, a venit mama ta.

* * *

După ce Septimus turnă câte trei picături în gura fiecărui bolnav din salon, îi mai rămase puţin Antidot, aşa că îl lăsă lui Sarah, pentru cei care ar mai fi sosit după ce pleca el. În hărmălaia discuţiilor şi strigătele de uimire ale rudelor care soseau cu feribotul pentru vizita de seară, Septimus scrise cu atenţie o etichetă – întocmai cum îl învăţase Marcellus – pe care Sarah urma să o lipească pe sticluţă:

Reţetă: *Antidotul măsură*: în *picături conform indicaţiei*

— Scrii şi mai urât decât înainte, comentă

Sarah, dar se vedea că e mândră de fiul ei când luă sticluţa şi o puse în dulapul din spatele mesei. Ai scris de Tămăduitor.

Septimus zâmbi. În acel moment chiar *se simţea* un adevărat Tămăduitor.

şobolanii din palat

H

hildegarde era de serviciu la uşa Palatului atunci când Gringe îşi făcu apariţia, gâfâind de oboseală.

— Am venit cu trebi importante în numele Neobişnuitului, îngăimă el printre gâfâieli. Tre' să-l văz pe Silas cap.

— Din păcate, nu ştie nimeni unde se află, se scuză Hildegarde. Şi Prinţesa l-a căutat acum câtăva vreme, dar nu l-a găsit.

— Fire că e cu Pedestraşii, don'şoară. În pod.

Hildegarde îi zâmbi.

— Atunci sunteţi bine-venit, domnule Gringe. Poftiţi, intraţi şi încercaţi-vă norocul.

— Mulţumesc, don'şoară.

Gringe, care nu se simţea la largul lui în Palat, trecu pe lângă ea şi dispăru în penumbra Pasajului Central. Ajuns la un loc ştiut doar de el, trase o draperie zdrenţuită care acoperea un

intrând întunecos şi urcă pe o scăriţă plină de praf până în pod. Gringe împinse uşa care scârţâia şi, la celălalt capăt al podului, sub grinzile de lemn, văzu licărirea unei lumânări. Silas Heap se afla exact acolo unde se aştepta Gringe să îl găsească: în camera desigilată, ocupat cu Colonia lui de Pedestraşi.

Pedestraşii se prezentau foarte bine, iar lui Silas îi făcu plăcere să îl vadă pe Gringe.

— Ia uită-te la piticul ăsta, Gringe. Va fi un Tunelist a-ntâia. Acum îl antrenez, îl învăţ să îşi facă drum prin fel de fel de lucruri. Ia numai uite-l.

— Mda, foarte drăguţ, Silas, n-am ce zice. Da' io n-am venit să mă uit la scumpii tăi Pedestraşi.

Silas nu răspunse. Stătea pe jos în patru labe şi se chiora în găurile de sub scânduri.

— Afurisitul! S-a dus. A făcut un tunel şi a şters-o.

— Păi cam ăsta e necazul cu Tuneliştii, Silas. Acu ia fii atent: a venit Neobişnuitu la mine şi a trebuit să îl las pe târâie-brâu – băiatu' de la Pod – iar doamna Gringe o să mă facă arşice când o afla, ascultă la mine, însă tre' să punem tablou la loc aici iar tu tre' să sigilezi camera după aia. Pronto.

— Ce tot baţi câmpii acolo, Gringe? Care tablou? Hai, băiete, hai, aici, băiete, aşa… uf, iar s-a dus. Afurisitul.

— Portretul zăludei ăleia cu coroană. Aia cu nasu ascuţit şi privirea de te bagă în răcori.

— A, nu, eu nu aduc chestia aia aici, să îmi

sperie Pedestraşii. Pot să o pun în pod, dar în alt loc, dacă nu vor să o mai vadă la parter.

Gringe scutură din cap.

— Tre' să o aducem aici, Silas. La locu unde a fost, iar după aia tu tre' să sigilezi camera, aşa cum era la început. E o chestiune de Viaţă şi de Moarte, a zis băiatul tău.

Silas ridică privirea şi se uită atent la Gringe.

— Care băiat? întrebă, cu o umbră de speranţă în glas.

— Băiatul tău, Ucenicul. Septimus.

— *Septimus*? Când a zis aşa ceva?

— Acu fo juma de oră. Era cu Neobişnuitu. Da' nu-i aşa că are o privire care te bagă în răcori?

Silas sări în picioare, ridicând praful gros aşternut pe podea.

— S-a întors! *Septimus s-a întors*! E bine sănătos, Gringe?

Gringe ridică din umeri.

— Aş zice că da. Niţel cam jigărit, după gustul meu.

— Şi Jenna, s-a întors şi ea?

— De un să ştiu io, Silas? Mie nu îmi spune nimeni nimic, decât să mut tablouri de colo-colo şi să intru la carceră, răspunse Gringe morocănos.

— Trebuie să mă duc la Turnul Vrăjitorilor să îl văd.

Îşi strânse roba prăfuită de Vrăjitor Obişnuit şi, ţinând lumânarea sus, se îndreptă spre uşiţa de la capătul podului.

— Nu e acolo, Silas, zise Gringe alergând

după el. S-a dus la Infirmerie. Are ceva de vindecat Molima, îmi pare. Silas, tre' să vedem ce e cu tablou, că, de nu, am băgat-o pe mânecă.

Silas nu îi dădu nicio atenţie. Mergea repede, împiedicându-se de scândurile care ieşiseră din cuie şi încercând să nu calce pe cele rupte sau putrezite. Ei, şi atunci Gringe zise ceva ce nu mai zisese niciodată.

— Trebuie să vezi de tablou, Silas… te rog.

Silas se opri.

— Ce ai zis, Gringe?

— Ce ai auzit.

— Înseamnă că e treabă serioasă. Bine, Gringe, hai să punem portretul la loc.

A fost o adevărată luptă să dea portretul Ethelcruntei jos din cui. Lui Silas i se părea că tabloul are gândurile lui proprii despre ce vrea să facă şi că, în orice caz, nu dorea să fie luat de acolo. În cele din urmă Gringe se înfurie şi trase atât de tare încât tabloul se desprinse împreună cu o bucată de zidărie şi cuiul înfipt în ea. Apoi, după ce „vorbiră urât", cum spunea Sarah Heap, adică îşi răcoriră sufletul, se apucară să care portretul dezaprobator sus în pod.

— Zici că are braţe, bombăni Gringe după ce se opintiră să treacă de un colţ foarte strâmt. Parcă s-ar ţine de balustradă.

— Au! zbieră Silas. Nu mă mai izbi în ţurloaie, Gringe. Mă doare.

— Da' n-am fost io, Silas. La drept vorbind, au! tu ai face bine să nu mă mai izbeşti peste

glezne.

— Nu mai vorbi prostii, Gringe. Crezi că de asta îmi arde mie, să te izbesc peste gleznele tale umflate? Alo! Ala a fost genunchiul meu. Dacă mai dai o dată, Gringe, să ştii…

— E, ce-o să faci, Silas cap? A? A?

Când ajunseră în faţa uşii podului, atât Silas cât şi Gringe erau zgâriaţi, învineţiţi şi cât pe ce să se ia la bătaie. Sprijiniră portretul de perete şi se uitară urât unul la altul, în timp ce portretul se uita urât la amândoi.

— E vina ei, nu-i aşa? mormăi Gringe după o vreme. Nu-şi cum a făcut, da ne-a dat şuturi la amândoi.

— Nici nu m-aş mira, zise Silas, acceptând oferta de împăcare a lui Gringe. Hai, Gringe, terminăm treaba mai încolo. Ce zici de o partidă de Ofensiva Pedestraşilor?

— Versiunea de lux?

— De lux, încuviinţă Silas.

— Fără minicrocodili?

— Fără minicrocodili.

La etajul de dedesubt, Jenna şi Sir Hereward trăgeau cu urechea la bufniturile şi troncăniturile de deasupra. Jenna se întorsese la Palat şi, fiindcă nu îi găsise pe Silas şi Sarah, se dusese la Sir Hereward. Era la postul lui, pe jumătate ascuns în întuneric, sprijinit de o tapiserie atârnată lângă uşă.

— Bună dimineaţa, graţioasă Prinţesă. Şobolanii din Palat s-au obrăznicit peste poate,

zise cavalerul, arătând cu sabia ruptă spre tavan. (Chiar deasupra lor, Silas îşi prinsese piciorul între două scânduri putrezite.)

— Bună dimineaţa, Sir Hereward, răspunse Jenna, care se obişnuise cu zgomotele din pod încă de când Silas mutase Colonia de Pedestraşi acolo. Mie mi se pare că sunt şobolani cu două picioare, încălţaţi cu ghete.

Sir Hereward o privi pe Jenna de parcă aştepta răspuns la o întrebare care îl preocupa.

— Te-ai întors cu bine de unde ai fost? Pe cât îmi aduc aminte, nu ai fost aici noaptea trecută, nici noaptea dinainte – două nopţi lungi, căci nimeni nu ştia unde să te găsească. Îmi pare bine să te văd. A, ai adus şi un covoraş roşcat ca amintire de pe unde ai călătorit. Ce drăguţ!

— E o pisică, Sir Hereward, zise Jenna, ridicând-o pe Ulir ca să i-o arate.

Cavalerul privi bucăţica de blană roşcată. Ulir se uită absentă la fantomă, pentru că vedea un Timp de acum cinci sute de ani.

— Nu prea pare mulţumită, remarcă Sir Hereward.

— Aşa e. Parcă nu mai e aici, cu noi.

— Poate că a lovit-o Molima, zise Sir Hereward.

Jenna clătină din cap.

— Cred că îi e dor de cineva, zise. Aşa cum îmi e şi mie.

— Văd că eşti neobişnuit de melancolică în această dimineaţă, Prinţesă. Am ceva care te va

bine dispune. Care este diferenţa între un elefant şi o mandarină?

— Unul e mare, cenuşiu şi are trompă, iar cealaltă e mică şi portocalie.

— A, făcu Sir Hereward dezumflat.

— Glumeam. Nu ştiu. Care este diferenţa între un elefant şi o mandarină?

— Ei, păi atunci nu am să te trimit să faci cumpărături pentru mine. Hâr, hâr.

— Ha, ha. Sir Hereward… ştii unde am fost plecată, nu-i aşa?

Cavalerul nu prea voia să răspundă. Împunse cu sabia în picior, acolo unde o plăcuţă de fier se desfăcuse.

— Asta numai tu ştii, Prinţesă. Unde, dacă îmi dai voie să întreb?

— Am fost *aici*, Sir Hereward. Şi la fel ai fost şi tu.

— Aha.

— Am fost aici *cu cinci sute de ani în urmă*.

Sir Hereward, care era o fantomă bătrână, deci deja foarte transparentă, dispăru aproape cu totul. Îşi reveni însă îndeajuns cât să spună:

— Şi te-ai întors. Cu *bine*. Nu ai fost plecată decât două zile. E o minune, Prinţesă Jenna, o povară pe care mi-ai luat-o de pe umeri. Chiar de când mi-ai spus că te cheamă Jenna m-am frământat gândindu-mă că într-o zi vei dispărea şi nu va mai şti nimeni de tine.

— Dar nu mi-ai spus nimic.

— M-am gândit că nu ţi-ar plăcea să afli aşa

ceva. E mai bine să nu ştim ce ne rezervă viitorul.

Jenna se gândi la Marcellus Pye, care ştia că îl aşteaptă cel puţin cinci sute de ani de singurătate, petrecuţi în întunericul şi frigul Vechiului Drum.

— Am atâtea lucruri să te întreb despre cele întâmplate în trecut, Sir Hereward.

— Puţin câte puţin, Prinţesă. Sunt o fantomă bătrână şi nu mai am atâta ţinere de minte.

— Bine, atunci îţi pun doar o întrebare. Hugo a ajuns cu bine acasă?

Sir Hereward păru nedumerit.

— Hugo? întrebă el.

— Ţi-aduci aminte de Hugo, spuse Jenna. Era cu noi. Ei, de fapt cu Septimus. Avea pe el o uniformă de Servitor al Palatului care îi venea mult prea largă.

— Ah, da, mi-aduc aminte de Hugo, zâmbi Sir Hereward. Dacă ai şti cât s-a bucurat mama lui să îl vadă…

— Îmi pare tare bine. Hugo era un băiat simpatic.

— Da. A devenit un Tămăduitor de prima mână mai târziu, datorită tânărului Septimus Heap, cum spunea el întotdeauna. Dar te fac să zăboveşti. Cred că vrei să te duci în Camera ta şi să te odihneşti.

Jenna clătină din cap. Amintirea micuţelor Prinţese care plângeau în spatele lambriurilor de lemn era încă vie.

— Nu chiar acum, Sir Hereward, mulţumesc.

Mă duc să stau puţin pe malul Râului.

Soarele de toamnă încălzea scândurile vechiului ponton. Jenna – aşezată în partea din care bătea vântul spre grămezile de balegă de dragon aranjate de Billy Pot – stătea cu Ulir pe genunchi şi îşi bălăcea picioarele în apa neaşteptat de caldă a Râului care curgea leneş. Alături de ea se afla o farfurioară albă cu albastru, plină cu mălai din care ciugulea o răţuşcă fără pene. Tot privind-o pe răţuşcă, Jenna simţi că i se închid ochii de somn, iar cuverturile şi perna aduse din salonaşul lui Sarah Heap i se păreau irezistibile.

Iată de ce, atunci când şalupa Vameşului Şef trase la pontonul Palatului, Alice Nettles şi Alther Mella dădură cu ochii de o movilită de cuverturi croşetate care părea să respire, şi deasupra căreia erau aşezate o pisică roşcată cu vârful cozii negru şi un pui de raţă care avea doar tuleie în loc de pene.

— E Jenna! exclamă Alice, care recunoscuse părul negru al Jennei şi coroniţa de aur. Cum o fi ajuns aici?

— Eşti sigură? întrebă fantoma, neîndrăznind să spere.

Alther şi Alice veniseră la Palat ca să aducă părinţilor Jennei şi lui Nicko vestea îngrozitoare a dispariţiei copiilor lor. Alther voise să plece singur, dar Alice insistase să meargă cu el, aşa că Alther zburase deasupra şalupei Vămii, gândindu-se înfricoşat la ce avea să le spună lui Sarah şi lui

Silas.

— Uită-te şi tu, zâmbi Alice. Doarme buştean.

Alther suflă uşor cuvertura de pe faţa Jennei ca să se convingă. Jenna se mişcă simţind atingerea caldă a fantomei, dar era atât de ostenită că nu se trezi.

— Mai bine să o lăsăm să doarmă, zise Alice. E o după-amiază caldă şi nu are cum să răcească.

— Ce răţuşte caraghioase au pe aici, zise Alther pe când străbătea alături de Alice pajiştile însorite, îndreptându-se spre Palat. Cred că e o rasă nouă, la modă.

Trimiterea

Umbrele se lungeau peste pajişti, dar Jenna tot mai dormea înfofolită în cuvertură. Aşezaţi

ceva mai departe, pe pajişte, Alther şi Alice, care răscoliseră Palatul fără să îi găsească pe Silas şi Sarah Heap, priveau Râul şi discutau cu voce scăzută. Pe drumul de pe cealaltă parte a Palatului veneau cu pas iute Marcia şi Septimus, urmaţi îndeaproape de Scuipăfoc. Septimus îl aducea pe Scuipăfoc la Jenna, cu speranţa că ea va putea desface Vraja de Căutare. Dragonul îl urmărea pas cu pas şi începuse să îl enerveze foarte rău.

— Ce nu înţeleg, Septimus, spunea Marcia, e cum de fantoma unui fel de şobolan…

— E un VaiVai, o corectă Septimus. Scuipăfoc, te *rog* nu îmi mai sufla în ceafă.

— VaiVai, şobolan, elefant, mă rog, ce-o fi, tot cu o *fantomă* avem de a face. Iar fantomele nu muşcă. Într-adevăr, pot face o fereastră să se deschidă sau o uşă să se trântească, dar nu muşcă. *Nu mă călca* pe *mantie*, *dragon tâmpit*.

— Au. Acela era călcâiul meu, Scuipăfoc. Ştiu, dar acesta nu e o simplă fantomă, ci un Spirit material.

— Aşa ceva nu există, Septimus, îl luă Marcia din scurt. Iar ai citit Almanahul Apariţiilor Vrăjitoreşti.

— Ba nu. Ştiu că e un Spirit material pentru că Marcellus spunea…

— M-am cam plictisit să tot aud ce spunea Marcellus, îi tăie Marcia vorba.

— Bine, dar VaiVaiul a băut din aceeaşi poţiune ca şi Ethelcrunta. Era Poţiunea făcută de Marcellus…

Marcia oftă zgomotos când auzi numele lui Marcellus, dar nu mai zise nimic.

— Avea de gând să o bea el însuşi, dar nu era gata şi atunci Ethelcrunta i-a luat-o şi a băut-o. Marcellus a fost foarte tulburat. Apoi Ethelcrunta a înşfăcat-o pe Jen şi a dus-o la Râu, dar pe jos era gheaţă şi ea – Ethelcrunta – a căzut în apă şi s-a înecat, după cum şi merita, iar apoi Marcellus a zis că îi va prinde fantoma în portretul ei oficial şi îl va sigila într-o cameră, fiindcă ştia că ea va deveni un Spirit material şi în scurtă vreme va fi întocmai ca şi cum ar fi fost vie, doar că va putea trăi veşnic, ceea ce ea de fapt şi dorea, iar…

— Opreşte-te! zise Marcia. Simt că mă apucă iar durerea de cap.

— Deci VaiVaiul este şi el un Spirit material şi de aceea muşcă oamenii, se grăbi Septimus să încheie înainte ca Marcia să îl poată opri.

Când ajunseră la podeţul de lemn de peste şanţul de Apărare, Marcia se opri o clipă să îşi adune gândurile. De fapt, ascultase cu atenţie cuvintele lui Septimus.

— Cine ştie de ce e în stare acum Spiritul material al Ethelcruntei? zise ea ca pentru sine. Trebuie să o sigilăm cât mai repede, Septimus.

Podeţul se îndoi gata-gata să se rupă sub greutatea lui Scuipăfoc. Când ajunseră în faţa uşilor Palatului îi întâmpină Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la uşă. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Silas Heap, te rog, Hildegarde, spuse

Marcia răstit. Fără întârziere.

— Cred că este în pod, Doamnă Marcia, zise Hildegarde, uitându-se cu teamă la Scuipăfoc.

Lui Hildegarde nu prea îi plăceau reptilele şi în Palat erau deja mult prea multe pentru gustul ei – Ţestoasele clămpănitoare din şanţul de Apărare şi armata de Şopârle-de-Pajişte a lui Billy Pot.

— Bine, zise Marcia, poate că face în sfârşit ceva ca lumea, cu toate că m-aş cam îndoi. Spre bucuria lui Hildegarde, se întoarse apoi spre Septimus şi îi spuse: Nu aduce dragonul în Palat. Du-l în spate. Sunt sigură că domnul Pot îţi va fi recunoscător pentru încă nişte contribuţii.

Zicând acestea, Marcia o luă repede prin Pasajul Central. Aproape imediat se auzi un bufnet puternic: se izbise de femeia de serviciu şi îi răsturnase găleata.

Septimus o lăsă pe Marcia să îi spună năpăstuitei femei de serviciu unde să pună găleata de acum încolo şi o luă pe aleea care înconjura Palatul. Scuipăfoc tropăia în urma lui, de parcă era legat cu o sfoară nevăzută.

* * *

După ce se rătăci de câteva ori, Marcia nimeri podul. Când ajunse, cearta era în toi.

— Uite ce e, Gringe. Eu nu sunt răspunzător dacă tu nu poţi să îţi stăpâneşti Pedestraşii. Atacantul meu nu ar fi aruncat nimic jos de pe tabla de joc.

— Ba era chiar Atacantul *tău*, bombănea Gringe. Al meu îşi vedea de treaba lui când

deodată s-a trezit aruncat cât colo. Nici măcar nu ştiu unde s-a dus.

— Nu ştiu unde s-au dus cu *toţii*, zise Silas îmbufnat, aşezându-se în patru labe ca să se uite pe sub podele. Cred că nu îi vom mai vedea niciodată. *Îhî*.

— Silas Heap, ce faci aici? se auzi vocea aspră a Marciei din celălalt capăt al podului.

Simţindu-se vinovat, Silas sări în sus şi se lovi cu capul de o grindă joasă.

— Au!

Când îl văzu pe Vrăjitorul Neobişnuit că se apropie, cu mantia fluturând, cu ochii scăpărând scântei şi faţa crispată de furie, Gringe simţi că îl ia cu leşin.

— Tocmai ne pregăteam să punem tabloul la loc, zise el. Pe cinstea mea.

— Cinstea nu e un cuvânt pe care l-aş asocia neapărat cu tine, se răţoi Marcia la el, deşi nu avea întru totul dreptate.

— Nu te pierde cu firea, Marcia, făcu Silas. Gata, treaba e ca şi făcută. Nu înţeleg de ce faci atâta tevatură.

— De aceea, Silas Heap, eşti doar un Vrăjitor Obişnuit. Această cameră a fost sigilată cu un scop: să ţină fantoma Reginei Ethelcrunta sigilată înăuntru, împreună cu scârboşenia aceea de animal de companie, ce-o mai fi şi acela. Dihania umblă prin Castel, muşcă oamenii şi împrăştie Molima.

— Ia mai slăbeşte-mă, se înfurie Silas. Mă

scoţi răspunzător şi de Molimă acum?

— Tu i-ai dat drumul, Silas, şi nimeni altcineva. Chiar din clipa când ai fost atât de nătâng să desigilezi portretul, a izbucnit Molima, ba, mai rău încă, o avem şi pe Regina Ethelcrunta pe cap.

— Dar e doar o *fantomă*, Marcia, protestă Silas. De ce te ambalezi aşa? Sunt o droaie de fantome prin partea locului şi o mulţime dintre ele chiar îţi dau bătaie de cap, mult mai mult decât ea. De pildă, e ăla care fluieră fără încetare, apoi…

— Taci din gură, Silas. Ethelcrunta nu e o fantomă obişnuită. E primejdioasă. Ia gândeşte-te puţin: a fost închisă într-o cameră sigilată de fiul ei, propriul ei fiu, fiindcă ştia de ce este în stare.

— Cum adică, în stare? întrebă Silas, căruia începea să nu îi miroasă a bine.

— Şi-a omorât copiii, Prinţesele. Moştenitoarele îndrituite la tron. Iar acum umblă de capul ei, în Timpul nostru, şi vrea să facă aceleaşi mârşăvii.

— Cum? sări Silas. Doar nu vrei să spui… pe Jenna…

— Ba chiar asta vreau să spun. Iar acum Jenna s-a întors…

— S-a întors Jenna! se bucură Silas. E bine, sănătoasă?

— Pentru moment. Ea şi Septimus…

— *Septimus*. Vasăzică e adevărat, sunt bine amândoi? Silas simţi că i s-a luat o piatră de pe

inimă. Parcă nu mai avea chef să se ia la harţă cu Marcia.

— Hai, dă-ne o mână de ajutor, Marcia, zise el. Vom sigila tabloul cât ai zice peşte, nu-i aşa, Gringe?

Gringe dădu din umeri. Din partea lui, era doar o partidă de Contraofensivă – încă una! – căreia Silas Heap îi punea capăt înainte de vreme.

Chiar când tabloul era împins încet prin cameră, Gondola Regală a Reginei Ethelcrunta trecea prin blocada anti Molimă din dreptul Steiului Corbului. Pescarii aflaţi pe puntea vaselor se cutremurară când un vânt rece suflă în pânze şi făcu frânghiile să scoată un fel de zumzăit nepământean. Regina Ethelcrunta era singură – VaiVaiul stătea la pândă în faţa Scriptoriului, aşteptând să muşte scribii care plecau seara de la lucru. Pe când Gondola Regală trecea de blocadă şi se îndrepta pe Râu în sus, spre pontonul Palatului, un zâmbet se lăţi pe faţa Ethelcruntei, fiindcă ţinea în mână pistolul de argint al Jennei.

Iar în pistolul de argint pusese glonţul destinat Jennei: P.I. pentru Prinţesa Infantă.

Sus în pod, portretul Reginei Ethelcrunta nu se lăsa cu una, cu două. Silas era convins că îl muşcase, iar Gringe simţea că parcă îl ciupeşte un crab uriaş de braţe în timp ce târa tabloul spre camera desigilată. Pe la jumătatea podului, Gringe scoase un urlet şi dădu drumul tabloului, care ateriză pe degetele lui Silas. Marcia ajunsese la capătul răbdării.

— Daţi-vă la o parte! ţipă ea. Îl voi trimite eu în cameră.

Silas făcu o mutră îngrozită.

— Nu se poate. Nu poţi şti *unde* se va opri.

— Să nu mă înveţi tu pe mine cum să îmi fac meseria, Silas Heap, se răsti Marcia la el. Va merge acolo unde îl trimit eu.

— Eu nu aş fi atât de sigur, Marcia, mormăi Silas.

Marcia nu îi răspunse. Îşi aduna forţa magică de care avea nevoie pentru Farmecul de Trimitere – şi avea nevoie de multă forţă. Silas văzu cum ceaţa magică – un fel de abur purpuriu, scânteietor – începe să apară în jurul Marciei, până când Marcia fu complet învăluită. Cât despre Gringe, el rămase chiar cu gura căscată atunci când Marcia, cu ochii ţintă la portret, începu să îngâne:

Mergi unde te Trimit în Cale nu-mi mai Sta Rămâi la Nesfârşit *în Camera ta*!

În aceeaşi clipă, Marcia avu sentimentul îngrozitor că greşise ceva. Şi atunci îşi aduse aminte de cuvintele înţelepte ale lui Alther: *Spune exact ceea ce vrei să spui*, *Marcia*, *nu lăsa nimic la voia întâmplării*. Era însă prea târziu. Ceaţa magică învălui portretul, aşa cum şi trebuia. Portretul Reginei Ethelcrunta se ridică, aşa cum şi trebuia. Se făcu ghem, aşa cum şi trebuia, după care ieşi în viteză pe fereastră, aşa cum *nu* trebuia.

Marcia se aplecă afară să vadă ce se

întâmpla. Urmări portretul cum zboară prin aer, trece prin zidul foişorului şi se opreşte în… Camera Reginei.

Se aştepta la un comentariu usturător din partea lui Silas, dar nu îl auzi. Silas plecase.

Gondola fantomă nu făcea niciun zgomot şi de aceea Jenna nu o auzi când trase la pontonul Palatului. Dormi liniştită mai departe. Răţuşca, în schimb, se trezi. Simţea în aer ceva îngrozitor, care îi aducea aminte de un loc oribil, unde mirosea a portocale.

Într-un Timp îndepărtat, Snorri Snorrelssen, care nu mai era singură acum, stătea alături de Nicko Heap pe Calea Vaselor şi se uita cum curge Râul Pe când privea spre şanţ cu gândul aiurea, din nou Snorri văzu *prin ochii lui Ulir*. Văzu *Gondola Regală care trăsese lângă ponton. O* văzu *pe Regina Ethelcrunta cum se ridică, ţinând în mână pistolul, şi* văzu *soarele iernatic reflectat pentru o clipă în argintul strălucitor al armei când Ethelcrunta înălţă pistolul şi îl îndreptă spre Jenna, care dormea pe mal.*

* * *

Deşi erau despărţite de cinci sute de ani, Ulir era încă pisica lui Snorri şi se supunea încă poruncilor stăpânei sale. La ordinul lui Snorri, ţâşni în sus ca o săgeată şi se repezi drept spre fantomă, numai că, de această dată, Ethelcrunta, care era mai materială, îi răspunse. O izbi cât putu de tare cu pistolul şi Ulir se prăbuşi cu un mieunat jalnic, care o trezi pe Jenna.

Jenna sări în capul oaselor, încă adormită. Nu înţelegea ce vede – Ulir întinsă pe pajişte, şi o răţuşcă fără pene care alerga în cerc, piuind ca un ceas micuţ deşteptător.

Pe pajiştea Palatului, Alice auzise mieunatul lui Ulir şi văzuse sclipirea soarelui pe pistolul de argint.

— Ce ciudat, îi zise ea lui Alther, care moţăia alături, se întâmplă ceva lângă ponton.

Alther deschise ochii şi văzu ceea ce Alice nu putea să vadă. Înnebunit de spaimă, se repezi spre Râu.

— Alther! strigă Alice şi se luă după el. Alther, ce e acolo?

Atunci când Regina Ethelcrunta coborî maiestuoasă din

Gondola Regală, Jenna simţi că o învăluie un val de frig, de parcă se cufundase într-o apă rece. Ethelcrunta ridică pistolul de argint şi, fără să se grăbească, îl aţinti spre Jenna. Abia atunci îşi dădu şi ea seama despre ce era vorba. În aer plutea un *pistol*, pistolul ei. Cel pe care îl avusese Vânătorul atunci când o căuta ca să o ucidă. Cel pe care îl dăduse în păstrare Mătuşii Zelda. Atunci cum de era *îndreptat asupra ei* acum?

Alther ajunse lângă Jenna ca o vijelie, chiar în momentul în care Regina Ethelcrunta ridica pistolul de argint şi îl aţintea către Jenna.

— Fugi! ţipă el către Jenna.

Se aruncă asupra Ethelcruntei, dar ea trecu prin el ca un cuţit prin unt. Alther se prăbuşi,

doborât de răutatea Spiritului material.

Jenna ezită.

Ethelcrunta apăsă pe trăgaci.

Se auzi pocnetul puternic al pistolului, Alice Nettles se năpusti spre Jenna, şi glonţul de argint îşi găsi ţinta.

Glonţul intră în inima lui Alice şi acolo rămase, o biluţă de metal pe care erau scrijelite două litere: P.I. Atunci când se născuse, Alice Nettles fusese botezată Iona de mama ei, Betty Pot, dar fusese crescută de mătuşa ei, Mary Nettles, căreia îi plăcuse mai mult numele Alice. Un glonţ de argint nu poate fi însă păcălit.

Rugul

P

pentru Alice nu mai exista speranţă. Era întinsă pe ponton, cu un zâmbet împăcat pe faţă, înconjurată de Silas şi Marcia, care dăduseră fuga atunci când se auzise împuşcătura, şi de Alther şi Jenna, care o ţinea în braţe pe Ulir, inconştientă. Alături de Alther se afla pistolul pe care Ethelcrunta îl azvârlise cât colo, dezgustată. În timp ce o mângâia uşor pe Alice pe păr, Alther începu să îşi dea seama că, în cele din urmă, după atâţia ani, aveau să fie împreună, ba chiar se întrebă dacă nu cumva la asta se gândise şi Alice când se aruncase în faţa pistolului şi de aceea părea atât de împăcată acum.

Marcia rupse tăcerea încordată.

— Jenna, de acum încolo stai numai lângă mine. Nu eşti în siguranţă atât timp cât

Ethelcrunta nu e sigilată. Iar acum, unde e blestematul de dragon? Cred că de data asta îl putem folosi la ceva.

Jenna încuviinţă din cap. Gândindu-se ce bine ar fi fost să o aibă acolo şi pe Snorri, se uită în jur după Ethelcrunta. Nu văzu nimic, dar îşi dădu seama că *nimic era* exact ceea ce voia Ethelcrunta ca ea să vadă. Cu grijă, se ridică şi o puse pe Ulir pe pătură. Pisica roşcată se mişcă, deschise ochii şi se uită la Jenna cu privirea pierdută, înceţoşată.

Jenna luă de jos răţuşca fără puf, care tremura înfrigurată, şi o aşeză între labele lui Ulir, ca să se încălzească. Apoi ea şi Marcia plecară în căutarea dragonului. Scuipăfoc era în grădină şi înfuleca fericit merele căzute pe jos, scoţând nişte zgomote pline de entuziasm. Septimus auzise pocnetul împuşcăturii, dar îşi închipuise că făcea parte din procesul de digestie la dragoni. Aştepta bătând din picior ca Scuipăfoc să înghită şi ultimele mere şi nu le văzu pe Marcia şi Jenna când se apropiară de el. Nu o văzu nici pe Regina Ethelcrunta care se ţinea scai de Jenna, deşi, dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi remarcat un fel de îngroşare a aerului, căci Ethelcrunta devenea tot mai materială.

Dar prin ochii lui Ulir, *Snorri o* văzu *pe Ethelcrunta urmărind-o pe Jenna la fel cum îşi urmăreşte un tigru prada*.

Marcia se apropie de Septimus.

— Vezi ce faci cu dragonul, Septimus. Avem nevoie de Foc acum, chiar în această clipă.

— Nu ştie să facă Foc, zise Septimus.

— Ba ştie, îl corectă Jenna.

— Nu, nu ştie.

— Ba ştie. Uită-te la ochii lui. Au inelul roşu de Foc. Septimus se ridică pe vârfuri şi se uită în ochii nemişcaţi ai dragonului. Aşa era: în jurul irisului verde strălucitor se vedea un cerc subţire, roşu.

— De unde până unde? întrebă el bănuitor.

— Am fost nevoită să îl pun să facă Foc, îi explică Jenna.

— Bine, dar e dragonul meu, zise Septimus, supărat că nu fusese prezent la un moment atât de important.

— Gata cu cearta, spuse Marcia. Nu are importanţă al cui dragon este. Haideţi cu mine, zise şi ieşi cu paşi hotărâţi din grădină.

Văzând că obiectul Căutării lui se îndepărtează, Scuipăfoc înghiţi pe nerăsuflate şi ultimul măr, scoase un râgâit care mirosea a cidru şi o tuli în urma lui Septimus. Fu cât pe ce să treacă tropăind prin Regina Ethelcrunta, dar aceasta se trase la o parte exact la timp, după care se luă iar după Jenna.

Ethelcrunta nu avea de gând să se lase păgubaşă, într-adevăr, ratase un prilej bun, dar nici prin gând nu îi trecea să renunţe; era hotărâtă să o urmărească pe Jenna oriunde s-ar fi dus. Timpul era de partea ei – putea aştepta oricât, până când se ivea un prilej potrivit. Într-o zi Jenna se va apropia prea tare de un parapet, va fi în

calea unui cal nărăvaş, îşi va încălzi mâinile lângă un foc bun… iar ea, Ethelcrunta, Regina îndrituită, va fi acolo – *pregătită*.

Pe când Jenna o urma pe Marcia pe pajiştea Palatului, se înfioră şi îşi frecă ceafa – o simţea ciudat de rece. Se uită în spate, dar nu văzu nimic.

Marcia se opri în mijlocul pajiştii dintre Palat şi Râu.

— Septimus, zise, am nevoie de Foc chiar acum.

— Nu ştiu cum să fac, răspunse el posac.

A

— Îţi arăt eu, Sep, se oferi Jenna.

Scoase cutia de tablă din buzunarul tunicii, o deschise şi îi întinse lui Septimus Focul. Septimus nu păru deloc impresionat, dar luă bucata de piele de dragon şi o studie cu atenţie.

— Doar atât trebuie să spui? Doar Foc?

Jenna făcu semn că da.

— Eşti sigură că nu mai e şi altceva, Jen?

— Bineînţeles că sunt sigură, oftă Jenna. Am încercat chiar eu.

Septimus nu părea convins, dar trase aer în piept, îl privi pe Scuipăfoc în ochii cu inele de foc şi spuse tare şi apăsat:

— Foc!

Dragonul avea combustibil berechet – stomacul îi era plin cu oasele Turmei Sacre din Sam – şi îi păru bine că se putea face util. Dinăuntrul lui răzbătu un huruit profund care făcu pământul să se cutremure şi aerul să vibreze

prelung şi ameninţător. Huruitul era din ce în ce mai puternic, pe măsură ce presiunea gazelor creştea, până când ţâşniră prin nările umflate ale lui Scuipăfoc şi se aprinseră, devenind o flacără dogoritoare.

Toată lumea sări înapoi. Regina Ethelcrunta îşi frecă mâinile cu bucurie răutăcioasă; nici nu visase că prilejul mult dorit se va ivi atât de curând. Ce putea fi mai grozav decât un brânci scurt în calea Focului unui dragon? Nimeni nu va putea să o salveze pe Jenna la timp. Nu din asemenea flăcări. Cine ar fi crezut că băgăcioasa asta de Marcia Overstrand îi va oferi atât de curând o ocazie? Ethelcrunta pluti prin aer, aşteptând nerăbdătoare ca Jenna să se mai apropie puţin – atâta doar cât să o poată împinge uşor…

Departe, peste *Timp*, *Snorri era disperată*. *O* văzu *pe Ethelcrunta*, văzu Focul *şi o* strigă *pe Ulir*, *dar pisica roşcată*, *încă leşinată*, *nu făcu nicio mişcare*.

— Ai grijă să nu se stingă Focul, Septimus! strigă Marcia ca să acopere vuietul gazelor şi al focului. Iar *acum*, zise doar pentru ea însăşi, acum să facem Rugul. Staţi cu toţii deoparte!

Ceaţa magică o învălui din nou pe Marcia. Când fu sigură că Magia ei era împlinită şi ea era complet protejată, Marcia se duse la Scuipăfoc, din ale cărui nări continua să curgă Foc. Dragonul o privi bănuitor cu ochii lui încercuiţi de roşu, dar nu se mişcă. Apoi, spre uimirea lui Septimus şi a

Jennei.

Marcia îşi băgă mâna în jetul de flăcări şi scoase o mână de Foc* O răsuci în palme până când ajunse ca un cocoloş de cocă roşu arzător, pe care îl aruncă în aer şi intonă:

Foc curat, Acum iscat, Fă un Rug Adevărat.

Cocoloşul de Foc se umflă până ajunse cât o minge mare. Concentrându-se cu putere, Marcia îl făcu să coboare, şi globul strălucitor, cu miezul purpuriu intens, rămase plutind la câteva palme deasupra pământului, arzând cu o flacără puternică, portocalie. Rugul era gata.

Scuipăfoc, rămas fără combustibil, îşi opri Focul. Pe când zgomotul puternic al Rugului se stingea, Septimus şi Jenna se apropiară de flăcări ca să vadă cum purcede Marcia la cea de-a doua parte a planului – Farmecul de Du-te şi Adu. Nevăzută de nimeni – nici măcar de Alther, care era aplecat asupra lui Alice –, faţa ascuţită a Ethelcruntei se lumină de bucurie răutăcioasă. Jenna se afla din nou la doar un pas de foc. Ethelcrunta păşi îndărătul Jennei, şi mâna ei descărnată aproape atingea spatele fetei, aşteptând momentul potrivit pentru un brânci final.

Numai Snorri văzu *primejdia*. *„Ulir nu mă va auzi”*, *îi spuse ea lui Nicko*. *„Dar poate că mai e un ultim lucru… nu ştiu dacă îl pot face, dar trebuie să încerc”*. *Şi atunci Snorri făcu ceva ce nu îndrăznise niciodată să facă*. Chemă *un Spirit peste Timp*. *În taverna „*La *Firidă fantoma uluită a*

lui Olaf Snorrelssen se trezi ridicată în sus, *târâtă prin mulţimea de fantome şi, încălcând toate Regulile Fantomelor, aruncată înspre Palat. Şi atunci Snorri îşi* văzu *pentru prima oară tatăl.*

Acum, hotărî Ethelcrunta, era momentul să o arunce pe Jenna în flăcări. *Acum*. Ethelcrunta îşi întinse mâinile – şi Olaf Snorrelssen o prinse de încheieturi. Nu ştia de ce face asta, dar o făcu.

— Ia mâna de pe mine, nerodule! ţipă Ethelcrunta.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Olaf Snorrelssen decât să-i dea drumul Spiritului descărnat şi colţuros, dar nu putea. *Ceva* nu-l lăsa s-o facă. Jenna simţi o furnicătură ciudată pe ceafă. Se uită din nou în spate, dar nu văzu nimic din lupta care se ducea pentru ea între cele două fantome. În ciuda căldurii flăcărilor, se înfioră şi se întoarse să o privească pe Marcia.

Marcia începuse deja Farmecul de Du-te şi Adu. Prin lumina purpurie a focului şi prin ceaţa magică, Jenna văzu cum portretul Reginei Ethelcrunta şi al VaiVaiului iese afară prin zidul foişorului. Marcia îl aducea cum aduci un peşte agăţat în undiţă – se zbătea şi se sucea, plesnea aerul şi se trăgea înapoi – dar nu se putea împotrivi şi se apropia din ce în ce mai mult de Rug.

Ethelcrunta îl văzu şi ea şi, dându-şi seama exact ce o aştepta, îşi înteţi eforturile de a se smulge din strânsoarea lui Olaf Snorrelssen. Dacă urma să ajungă în Rug, nu avea de gând să fie

singură – o va lua pe Jenna cu ea. Dar Olaf Snorrelssen, care fusese puternic şi musculos în timpul Vieţii lui, ţinu strâns braţele Reginei Ethelcrunta, împiedicând-o să îi dea Jennei acel brânci pe care şi-l dorea atât.

Acum portretul plutea deasupra flăcărilor, încercând până în ultima clipă să reziste. Ceaţa purpurie din jurul Marciei se îndesi, şi deodată un trosnet răsunător făcu să vibreze zidurile Palatului – Marcia învinsese. Portretul renunţă să se mai împotrivească şi, cu un zgomot puternic, se lăsă supt de Rug. În clipa următoare explodă cu o flacără neagră mistuitoare. Scoţând un ţipăt înfiorător, Ethelcrunta dispăru şi ea, înghiţită de Foc-Ethelcrunta cea Groaznică nu mai era.

Snorri râse uşurată. Fără tragere de inimă – căci i-ar fi plăcut să vadă *mai mult pe tatăl ei – îl lăsă pe Olaf Snorrelssen să* se întoarcă *în siguranţa din taverna „La* Firidă unde *rămase multe ceasuri năucit,* cu *halba în mână şi întrebându-se de ce nu-i iese din minte imaginea limpede a unei fete care semăna atât de mult cu draga lui Alfrun.*

Dar Farmecul de Du-te şi Adu nu se încheiase. Un punct negru apăru pe cer, deasupra acoperişului Palatului, şi un vaier înspăimântător răsună: „Vai-vai, vai-vai!” Sucindu-se şi zbătându-se, plesnind aerul cu coada, cu ochii roşii, bulbucaţi de spaimă, sclipind în lumina flăcărilor, VaiVaiul Ethelcruntei se îndreptă spre Rug şi, cu un vaiet îngrozitor, pieri în flăcări la fel ca şi

stăpâna lui.

Acum, în adâncul Focului se întâmpla ceva. În centrul flăcărilor purpurii se vedea o sclipire aurie. Jenna şi Septimus priviră fascinaţi cum strălucirea deveni tot mai intensă, până când nu se mai putură uita la ea. Tocmai când se întorceau să plece, se auzi o bufnitură – ceva ieşise afară din Foc, pe iarbă, şi văzură cu uimire că era coroana Ethelcruntei, care se rostogolea pe pajişte spre Râu. Jenna se repezi după ea, întinse mâna, dar nu reuşi să o prindă – şi coroana căzu în Râu şuierând şi scoţând aburi. Jenna se aruncă pe mal, băgă mâinile adânc în apa rece ca gheaţa şi prinse coroana chiar când începea să se lase încet spre fundul albiei.

Triumfătoare, şi cu apa şiroind pe ea, ţinând pentru prima oară în mâini Adevărata Coroană, Jenna se duse să se aşeze lângă Silas, Alther şi Alice, care zăcea pe ponton, palidă şi împăcată.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, Alice. Mulţumesc. Mă voi gândi întotdeauna la tine când voi purta această coroană.

— Alice a făcut un lucru minunat, spuse Silas, încă şocat de ce se întâmplase. Dar… ăăă… poate că deocamdată e mai bine să nu-i spui mamei tale totul.

— O să afle curând, Silas, spuse Alther. Până mâine-dimineaţă o să ştie tot Castelul.

— Asta mă şi îngrijorează, spuse Silas posomorât. Apoi îi zâmbi Jennei. Dar tu te-ai întors cu bine acasă, şi asta-i tot ce contează.

Jenna nu răspunse. Brusc îşi dădu seama cum se simte Silas. Nu-i putea spune acum. Nu despre Nicko. Nu încă.

Marcia stinse Rugul. Lumina purpurie a flăcărilor păli şi fu înlocuită de lumina amurgului. Marcia, Septimus şi Scuipăfoc se alăturară grupului trist de pe ponton. Marcia îşi scoase 524 Septimus Heap: Leacuri mantia groasă de iarnă, căptuşită cu blană indigo, o împături şi o puse cu grijă sub capul lui Alice.

— Cum te simţi, Alther? îl întrebă, îngrijorată. Alther clătină din cap dar nu scoase un cuvânt.

Jenna privea tăcută Coroana. Deşi stătuse ani de zile pe capul ţâfnoasei Regine Ethelcrunta, frumuseţea şi puritatea Adevăratei Coroane erau neştirbite. Ba dimpotrivă, eliberată parcă, mângâiată de ultimele raze ale soarelui, coroana sclipea mai tare decât sclipise vreodată pe capul Reginei Ethelcrunta.

— Acum e a ta, Jenna, zise Marcia. Ţii în mâini Adevărata Coroană, cea de care Ethelcrunta i-a lipsit pe urmaşii ei.

Se lăsă întunericul. Fără ca cineva să bage de seamă, vârful negru al cozii lui Ulir se întinse peste roşcatul blănii de pisică şi o preschimbă în ceea ce era ea în realitate – o creatură a nopţii. Ulir Noptatica stătea ca un sfinx şi ochii ei verzi vedeau doar ceea ce îi cerea Snorri să vadă.

Departe, într-un alt Timp, Snorri Snorrelssen o văzu pe Jenna ţinând Coroana, îşi dădu seama că era în siguranţă şi îi dădu drumul lui Ulir. „*Du-*

te, Ulir", şopti ea. „Du-te cu Jenna până când mă întorc eu".

Ulir se ridică, ieşi din umbre şi îşi luă locul lângă Jenna.

— Salut, Ulir, zâmbi Jenna mângâind pantera şi scărpinând-o după urechi. Te-ai întors. Hai cu mine, am ceva de făcut.

Când orologiul Palatului bătu miezul nopţii şi flăcăruile celor o sută şi una de lumânări pe care Jenna le pusese în ferestre luminară noaptea, fluturară cu toţii mâinile către Barca de Plecare a lui Alice. Pe pontonul Palatului, Alther stătea tăcut alături de tânăra fantomă a lui Alice Nettles, aşa cum avea să stea un an şi o zi, fiindcă, după Regulile Fantomelor, orice fantomă trebuie să petreacă un an şi o zi în locul unde a părăsit viaţa, iar Alther nu avea de gând să o lase pe Alice singură atâta vreme.

— Uf, oftă Marcia când barca, luată de curent, îşi începu lunga călătorie spre Tărâmul de Dincolo. Ce zi… Sper că pentru mâine nu ţi-ai făcut cine ştie ce planuri, Septimus.

Septimus clătină din cap. Nu era chiar adevărat; avea un plan pentru a doua zi – dar se gândi că Marcia nu ar aprecia prea mult dacă i-ar povesti în detaliu cum avea el de gând să-l salveze pe Marcellus Pye de la o soartă mai cumplită decât moartea şi să-şi recupereze Amuleta Zborului.

Aşa că îi zâmbi candid Marciei şi-i spuse:

— Mâine mă duc la pescuit.

POATE VREŢI SĂ AFLAŢI DESPRE…
regina ethelcrunta şi portretul din pod

După ce căzu în Râu, Regina Ethelcrunta nu mişcă niciun deget ca să se salveze. La urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Abia aştepta să intre în viaţa veşnică. Stătea întinsă pe fundul apei, privind în sus, dar nu după multă vreme îşi dădu seama că se simte cam ciudat: parcă era goală pe dinăuntru şi, de fapt, parcă nici nu era acolo. Din ce în ce mai enervată, se uita la carena Gondolei Regale, care rămase acolo ore în şir, deoarece mai-marele vâslaşilor se temea să plece.

Încet, încet, Ethelcrunta prinse a înţelege că poţiunea lui Marcellus nu avusese niciun efect – rămăsese tot o fantomă obişnuită. Nedându-şi seama că poţiunea avusese totuşi un oarecare efect şi că acum era un Spirit material – adevărul este că e greu să îţi dai seama de la început – Ethelcrunta stătea întinsă pe fundul apei, spumegând de furie, cu ochii la valurile iscate la suprafaţă.

Când Marcellus reuşi în sfârşit să îi dea de urmă, Ethelcrunta fierbea de furie. Ei, dar asta se întâmplă la treisprezece zile după ce căzuse în Râu şi se înecase. Atunci fu convocată de fiul ei la miezul nopţii. Cu toate că dădea din picioare şi zbiera cât putea de tare, Ethelcrunta nu avu de ales: zbură prin aerul îngheţat al nopţii, iar fulgii uriaşi trecură prin ea, îngheţându-i măruntaiele apoase. Ţipetele nu îi fură de niciun folos, căci se

trezi trasă în camera ascunsă sub streaşină, în cel mai îndepărtat colţ al Palatului, unde o aşteptau Marcellus Pye şi Julius Pike, Vrăjitorul Neobişnuit. Alkimistul în robă neagră şi Vrăjitorul Neobişnuit în robă purpurie stăteau de o parte şi de alta a unui tablou: portretul ei şi al VaiVaiului, în mărime naturală.

Ethelcrunta se pricepea îndeajuns la Magie ca să îşi dea seama ce aveau de gând, dar era neputincioasă. Izbi din picioare şi muşcă, zgârie şi sfâşie, dar totul fu în zadar. Julius Pike şi Marcellus Pye forţară Spiritul material al Ethelcruntei să intre în portret şi să se alăture VaiVaiului, pe care Marcellus îl prinsese şi îl omorâse cu o zi înainte. După ce terminară, proptiră portretul de perete şi sigilară camera. Şi acolo rămaseră Ethelcrunta şi VaiVaiul, până când Silas Heap desigilă camera, cinci sute de ani mai târziu.

prinţesa esmeralda

După ce Marcellus o sigila pe Ethelcrunta în portret şi fu sigur că spiritul ei nu îi mai putea căşuna vreun rău Esmeraldei, trecu pe Calea Reginei şi îi aduse Esmeraldei ştirea. La început, Prinţesei îi păru bine că nu mai avea de ce se teme dinspre partea mamei ei, până când îşi dădu seama că, de fapt, mama ei murise. După aceea, Esmeralda rătăci multă vreme prin Mlaştinile Ierboase, gândindu-se la mama ei şi la surorile dispărute. Nu vru să se întoarcă la Castel şi petrecu câţiva ani în căsuţa Brodei. Însă când Veni

Vremea, Esmeralda se întoarse şi îşi luă locul cuvenit, de Regină.

Esmeralda se strădui să fie o bună Regină, dar nu izbuti niciodată să se dezbare de o oarecare nervozitate, datorată fără îndoială faptului că o avusese pe Ethelcrunta ca mamă. Se căsători cu un fermier arătos, un băiat cu scaun la cap şi picioarele pe pământ, care avea o livadă de meri la capătul Podului Fără întoarcere, şi avu două fiice, Daisy şi Boo, care deveniră pe rând Regine, fiindcă Daisy avu cinci fii dar nicio fiică.

După Marele Dezastru Alkimie – când stătuse o săptămână încheiată alături de Marcellus şi îl ajutase să sigileze Tunelurile de Gheaţă – Esmeralda rămase cu o durere de cap care nu îi mai trecu şi, ca urmare, îşi petrecea mai tot timpul într-un salonaş aflat în partea din spate a Palatului, cu perdelele trase, în timp ce Prinţesa Daisy conducea cu multă pricepere în locul ei.

coroanele

De când existaseră Regine în Palat, acestea purtaseră Adevărata Coroană. Se spunea că fusese făcută din cel mai fin şi magic aur cunoscut vreodată – aurul ţesut de Păianjenii din Aurum. Coroana data fără nicio îndoială de dinainte de venirea lui Hotep-Ra, cel care clădise Turnul Vrăjitorilor, însă, odată cu dispariţia Ethelcruntei, Adevărata Coroană fu pierdută şi prezicerea Ethelcruntei se adeveri – Esmeralda nu ajunse să poarte Adevărata Coroană.

Esmeraldei nu îi păsă câtuşi de puţin. „Ce e

dus, e bun dus”, spunea ea. În schimb, voia o coroană nouă, care să fie doar a ei şi, pe deasupra, în pas cu moda. Ca o adevărată fiică a mamei sale, Esmeralda obţinea întotdeauna ceea ce îşi dorea. Avu deci o coroană strălucitoare, deşi cam încărcată. Fu încoronată în sala tronului în ziua Solstiţiului de Vară, care se nimeri să fie ploioasă, iar după ceremonie, mândră nevoie mare de Coroana nou-nouţă, se duse să-i facă o vizită Corabiei-Dragon. Dragonul ridică dintr-o sprânceană când văzu atâtea diamante şi alte nestemate, dar nu zise nimic. O vreme, Esmeralda nu se despărţi nici măcar o clipă de coroană; o purta peste tot, până când îi înţepeni gâtul şi atunci, de voie, de nevoie, o scotea când mergea la culcare.

Aceasta era coroana furată de Custodele Suprem multe sute de ani mai târziu. Drept urmare, Jenna rămase fără coroană, până când Adevărata Coroană se rostogoli afară din Rug şi îşi regăsi stăpâna îndrituită.

vaivaiul

Ethelcrunta îl găsise pe VaiVai în grădina Palatului, când era mică. Lighioana îşi luase tălpăşiţa de pe o corabie când îşi dăduse seama că bucătarul avea de gând să o fiarbă în supa pentru cină ca să se răzbune fiindcă fusese muşcat rău de gleznă în dimineaţa aceea. Spre seară, bucătarul începu să aiureze şi echipajul rămase fără cină. Trei săptămâni mai târziu, bucătarul îşi dădu sfârşitul, fiindcă VaiVaiul purta Molima în

muşcătura lui.

Ethelcrunta îşi dădu repede seama de puterile VaiVaiului şi nu îşi mai încăpea în piele de bucurie că găsise o unealtă atât de folositoare. Mama ei fu îngrozită, dar nu îndrăzni să facă nimic, fiindcă Ethelcrunta (sau Ethel cea Cumplită, cum i se spunea deja) dorea să ţină VaiVaiul şi, chiar şi la cei nouă ani pe care îi avea atunci, obţinea întotdeauna absolut tot ce voia.

VaiVaiul avusese o viaţă lungă, în ciuda încercărilor unor nenumăraţi servitori ai Palatului de a l-o curma. Se spunea că Ethelcrunta ţinea mai mult la VaiVai decât la propriile ei fiice – ceea ce, desigur, era perfect adevărat.

caltaboşul umflat şi fudul

Deşi Caltaboşului Umflat şi Fudul nu i se spusese aşa din copilărie, numele lui adevărat era aproape la fel de catastrofal: Aloysius Umbrela! Tyresius Dupont. Al doilea nume fusese trecut din greşeală de funcţionarul de la primărie, care notase un ordin imperativ adresat de tatăl micuţului Aloysius mamei sale, şi anume să ia umbrela de pe piciorul lui.

Tânărul Aloysius Umbrela! era singurul copil la părinţi. Ce îl deosebea de ceilalţi copii de vârsta lui e faptul că se credea mai deştept decât oricine din jur. Când avea zece ani, mama lui, plictisită să tot primească de la fiul ei lecţii despre cum să ţeasă ciorapii, îi găsi o slujbă la Palat ca Ajutor de Mesager al celui de-al Patrulea Secretar al Păstrătorului Piedicii Regale de Pus la Uşă. Mai

departe… nimeni nu i-a mai putut pune piedică lui Aloysius Umbrela! A avansat prin propriile-i puteri în complicata ierarhie a Palatului, până când a ajuns el însuşi Păstrător al Piedicii Regale de Pus la Uşă – şi asta la frageda vârstă de paisprezece ani.

La vârsta de douăzeci de ani, Aloysius Umbrela! deveni ajutor de Vătaf al Reginei Ethelcrunta, după ce Vătaful însuşi căzu la pat din cauza unei intoxicării alimentare – una dintre multele de care suferise de când Aloysius Umbrela! îşi luase locul lângă el la săptămânala Cină a Servitorilor. Vătaful nu se vindecă niciodată pe de-a-ntregul, iar postul îi fu oferit lui Aloysius Umbrela! Deşi la acea vreme i se spunea deja Caltaboşul, nu căpătă porecla întreagă decât după ce petrecu încă trei ani îndopându-se cu mâncărurile din bucătăria Palatului.

După ce fugise din Palat, îngrozit fiindcă o pălmuise pe Regina Ethelcrunta, Aloysius Umbrela! plecă pe furiş spre Port, chiar în noaptea aceea, şi acolo se îmbarcă pe prima corabie gata să ridice ancora. Îşi petrecu restul zilelor într-un orăşel dintr-o Tară îndepărtată, deosebit de caldă, unde lucra ca inspector de canale în timpul zilei. Nopţile şi le petrecea călcând cu mare grijă resturile zdrenţuite ale panglicilor costumului de Vătaf al Reginei.

adevărata oglindă a timpului

În Vremurile Vechi au existat multe Oglinzi Adevărate ale Timpului, dar de-a lungul veacurilor

s-au pierdut, au fost distruse sau – cum s-a întâmplat cu Oglinda lui Marcellus – s-au dezintegrat din cauza forţelor contrare ale Timpului. La vremea la care Marcellus Pye ajunsese un tânăr Alkimist talentat, toate Oglinzile dispăruseră deja.

Marcellus citi tot ce putu găsi despre Oglinzile Timpului şi află multe lucruri: că aveai nevoie de două, între care să existe o legătură, şi că orice i se întâmpla uneia urma să i se întâmple şi celeilalte. Mai află că atunci când treceai prin una te trezeai într-un loc fără Timp, iar ca să ajungi în alt Timp trebuia să treci prin cealaltă oglindă. Dar nu reuşi să găsească nicăieri formula secretă a Timpului.

Încet-încet, Marcellus deveni obsedat de descoperirea formulei, şi după trei ani de cercetări avu noroc. Într-o după-amiază umedă de iarnă, în care trebuia să îşi viziteze mama, dădu întâmplător peste formulă într-un vechi text îngropat sub un teanc de terfeloage într-un colţ din fundul Scriptoriului. Marcellus memoră formula şi imediat după aceea arse textul la flacăra lumânării lui, căci nu voia ca şi altcineva să mai descopere secretul. Dar regretă curând, pentru că primele două

Oglinzi pe care le făcuse nu funcţionau cum trebuie, căci doar îl treceau printr-un perete solid – lucru care, deşi uluitor în sine, nu era de ajuns pentru Marcellus, a cărui ambiţie era să se mişte neîngrădit prin Timp.

Marcellus hotărî că şi aşa, aceste Oglinzi puteau fi de folos, încuie fiecare Oglindă astfel încât doar Cheia lui să o poată deschide şi le puse în rame de aur bogat împodobite. Îi dărui una mamei sale, în semn de împăcare, după una din numeroasele lor certe. Ethelcruntei puţin îi păsă de Oglindă: o puse în Camera Veşmintelor Reginei şi în clipa următoare uită de ea. Aceasta este Oglinda prin care Septimus a fost târât înapoi în Timp.

Pe cea de-a doua Marcellus i-o dărui Scribului Şef al Scriptoriului, care, fiindcă era un bărbat vanitos, se bucură grozav să aibă propria lui oglindă – un obiect incredibil de scump în acea vreme. Nu îşi dădu seama că Marcellus o folosea pentru a avea acces în secret la Camera Ermetică. Aceasta este Oglinda prin care Jenna, Ulir şi Septimus s-au întors în propriul lor Timp.

După aceste două eşecuri, Marcellus se încuie în camera lui şi se hipnotiză, până când îşi aminti fiecare literă din formula pentru Oglinda Adevărată a Timpului – sau cel puţin aşa era el convins. Într-un experiment inovator îndrăzneţ, Marcellus uni cele două Oglinzi, şi încercarea lui reuşi. Adevărata Oglindă a Timpului era imensă, extraordinar de fragilă – şi foarte periculoasă. După ce Marcellus o instală în Marea Cameră de Tămăduire, trimise prin ea mai mulţi scribi, dar niciunul nu se întoarse. Iar după ce şi cel mai bun prieten al său dispăru prin Oglindă, Marcellus se hotărî să nu rişte folosind-o chiar el şi încuie uşile.

Acum Marcellus devenea tot mai încrezător. Continuă să experimenteze. Voia un obiect uşor şi portabil, pe care să-l poată folosi pentru a afla secretele Alkimiştilor întunecaţi din Ţinuturile Nopţilor Lungi. După ce se scurseră un număr favorabil de zile – o sută şaizeci şi nouă (de treisprezece ori treisprezece) – Marcellus reuşi să creeze o pereche potrivită de Oglinzi. Păstră una la Castel, iar pe cealaltă l-o trimise în taină, pe Calea Reginei, soţiei sale, Broda Pye, cu instrucţiuni precise să o ducă în Port. Marcellus plecă şi el în Port şi supraveghe încărcarea Oglinzii pe corabia sa – dar în timpul nopţii, prima noapte pe care o dormea pe vas, căpitanul lipsit de scrupule şi plin de datorii o fură şi l-o vându lui Drago Mills ca Oglindă Nouă de Lux. Fără să ştie că fusese jefuit, Marcellus călători până în Ţinuturile Nopţilor Lungi, şi nu descoperi înşelătoria decât în momentul în care mărfurile din cală erau descărcate. Furios, se întoarse în Port, hotărât să-şi găsească Oglinda furată, şi descoperi că fusese confiscată şi ţinută sub sechestru în Depozitul Numărul Nouă. Cu toate eforturile sale, Marcellus nu reuşi să o recupereze. Aceasta este Oglinda prin care au intrat Jenna, Nicko, Snorri şi Ulir – şi pe care a distrus-o Scuipăfoc.

Cealaltă Oglindă din pereche, pe care Marcellus o păstrase în Marea Cameră de Alkimie şi Tămăduire, pregătită pentru a-l purta în orice Timp în Ţinuturile Nopţilor Lungi, nu mai era de

niciun folos. Scârbit, Marcellus o băgă într-un dulap, care, mulţi ani mai târziu, ajunse în Palat, folosit ca dulap de haine pentru Ajutoarele de Bucătar. Aceasta este Oglinda prin care au ieşit Jenna, Nicko, Snorri şi Ulir şi au păşit în Timpul lui Marcellus.

După aceasta, Marcellus renunţă să mai facă Oglinzi şi decise că preferă aurul – cel puţin când e vorba de aur ştii la ce să te aştepţi.

hugo picioruş

Hugo nu îl uită niciodată pe Septimus şi lucrurile învăţate de la el despre Arta Tămăduirii. După ce Sir Hereward îl dusese acasă şi mama lui fusese fericită să îl revadă, Hugo înţelese că ai lui ţineau totuşi la el, lucru care îi dădu mai multă încredere în sine. Când Marcellus Pye îl găsi citind o carte despre Arta Tămăduirii în loc să stea de pază la uşă, cum fusese pus, nu se supără câtuşi de puţin şi îl luă ca Ucenic Tămăduitor. Mai târziu, Hugo deveni într-adevăr un Tămăduitor foarte bun, dar nu reuşi niciodată să o vindece pe Esmeralda de durerile de cap.

mama lui snorri

Alfrun Snorrelssen se trăgea dintr-o veche familie de Neguţători şi de aceea era obişnuită cu exodul anual al corăbiilor şi Neguţătorilor către Ţara Mică şi Ploioasă de Peste Mare. În fiecare an, după ce cădea prima brumă – şi îngheţul venea devreme la această latitudine nordică –, şlepurile Neguţătorilor plecau pe mare, cu cala plină de blănuri, mirodenii, lână, catran, dar şi tot felul de

nimicuri şi flecuşteţe care se vindeau bine. Nu se întorceau decât mult după Ziua Solstiţiului de Iarnă. Alfrun Snorrelssen ştia întotdeauna când urma să se întoarcă Olaf al ei, aşa că, atunci când se apropia vremea întoarcerii, prietenele o întrebau întruna: „Alfrun, Alfrun, vezi corăbiile?” Şi Alfrun le vedea fără greş. Doar în anul când Olaf Snorrelssen plecă pentru ultima oară, atunci când prietenele o întrebară dacă vede corăbiile, Alfrun clătină din cap. Chiar şi când flota de şlepuri ale Neguţătorilor îşi făcu apariţia la orizontul cenuşiu, Alfrun continuă să clatine din cap, numai că de această dată de disperare, fiindcă înţelesese ce se întâmplase – Olaf al ei nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Fetiţa lui Alfrun, Snorri, crescu înconjurată de mătuşi, unchi, bunici, veri şi verişoare. Snorri era un copil voios, guraliv şi aşa rămase până la vârsta de paisprezece ani, când găsi Scrisorile de împuternicire prin care tatăl ei îl numea pe întâiul său născut – fie el băiat sau fată – Moştenitor al Negoţului său. Snorri deveni tăcută şi îngândurată. Până atunci nu se gândise prea mult la tatăl ei, dar acum tânjea să plece pe mare pe urmele lui, să meargă prin locurile pe unde mersese şi el, în Castelul din Ţara Mică şi Ploioasă de Peste Mare şi, mai presus de toate, să bea Springo Special în faimosul birt al lui Sally Mullin. În afară de asta, fiind o Văzătoare de Spirite, îşi dorea nespus să se întâlnească cu fantoma tatălui ei.

Când o anunţă pe mama ei că vrea să plece să facă Negoţ, Alfrun Snorrelssen se sperie de moarte. Îi povesti fiicei ei despre primejdiile care îi pândesc pe călătorii pe mare, îi spuse că e prea tânără ca să facă Negoţ, că era fată, şi fetele nu fac

Negoţ, şi, pe deasupra, că nu are habar de preţurile lânii şi calitatea dimiei.

Într-adevăr, Snorri nu avea habar dar voia să înveţe. Iar când mama ei găsi un teanc de Manuale ale Neguţătorului îndesate sub pat şi le aruncă în sobă, Snorri o luă pe Ulir, ieşi trântind uşa şi nu se opri decât în port, unde se urcă la bordul lui *Alfrun*. Mama ei ghici unde se dusese dar o lăsă în pace, gândindu-se că după o noapte petrecută în frig, în cabina strâmtă a şlepului, îi va veni mintea la cap. Dimineaţa însă, Snorri ieşi în larg, profitând de reflux. Prinse vântul de miazăzi şi în scurtă vreme se apropia de coasta de unde avea să ia prima încărcătură de mărfuri. Alfrun Snorrelssen aproape că îşi pierdu minţile de durere. Trimise o barcă rapidă pe urmele ei, dar vântul era puternic şi, deşi vâslaşii zăriră şlepul, nu izbutiră nici măcar să se apropie de el. Snorri plecase în lume şi Alfrun ştia că nu era decât din vina ei.

tatăl lui snorri

Olaf Snorrelssen se bucură foarte tare când află că soţia lui, Alfrun, aştepta primul lor copil. Se duse de îndată cu Scrisorile de împuternicire la Oficiul Ligii şi ceru insistent ca primul lui copil –

fie el băiat sau fată – să îi fie Moştenitor. Apoi plecă din nou să facă Negoţ, dar cu inima grea, şi numai după ce o asigură pe Alfrun că nu va mai pleca decât când copilul va fi îndeajuns de mare ca să poată merge împreună.

Era destul de târziu când ajunse la Castelul din Ţara Mică şi Ploioasă de Peste Mare şi nu găsi o tarabă prea bună la Târgul Neguţătorilor. În seara aceea se duse la „Calcanul zâmbăreţ”, una dintre tavernele preferate de Neguţătorii din Nord, aflat afară din Castel. Voia să îşi înece necazul aşa cum şi-l înecau de obicei Neguţătorii din Nord şi ca urmare fuseseră daţi afară din toate birturile şi hanurile din Castel. Noaptea, când se întorcea la şlep pe Podul Fără întoarcere, se împiedică şi se lovi cu capul de parapet. Era singur, aşa că nu ştiu nimeni de el până a doua zi dimineaţă, când un fermier care mergea la piaţă îl găsi mort şi îngheţat.

Stafia lui Olaf Snorrelssen bântui pe lângă pod un an şi o zi, căci toate fantomele trebuie să rămână un an şi o zi în locul unde au devenit fantome. Nu dori să se arate nimănui, dar din cauza lui podul fu învăluit într-o suflare de gheaţă şi mulţi se plângeau că îi apucă idei negre când trec pe acolo. Taverna „Calcanul zâmbăreţ” fu cât pe ce să dea faliment fiindcă oamenii nu prea se mai încumetau să treacă peste pod după ce se lăsa întunericul. După un an şi o zi, Olaf Snorrelssen pluti până la bodega „La firidă” şi acolo rămase.

ALFRUN

Alfrun lâncezi în Docul de Carantină cât fu iarna de lungă şi în cele din urmă ajunse să aibă aerul neîngrijit şi mirosul de mucegai al ambarcaţiunilor părăsite. Când veni primăvara, Jenna descoperi unde se află *Alfrun* şi o rugă pe Jannit Maarten să o aducă la atelierul de bărci din Castel. Dar înainte să apuce Jannit să o ia de acolo, *Alfrun* dispăruse.

băiatul lup

După ce plecă de pe *Alfrun*, Băiatul Lup traversă Râul şi pe malul celălalt îl găsi pe Sam Heap care îl aştepta. Sam rânji cu gura până la urechi văzându-l cum asuda învârtind zbaturile bărcuţei roz. Fu primit cu chiote de bucurie în Tabăra băieţilor, acolo unde locuiau ceilalţi fraţi Heap. Băiatul Lup fu atât de bucuros că se întorsese încât nu luă în seamă glumele usturătoare făcute pe seama gustului său în materie de bărci. Pe de altă parte, fu dezamăgit că nu reuşi să convingă pe niciunul dintre fraţii Heap să îl ajute să îl găsească pe Septimus. Dându-şi seama că oricât de bine s-ar fi priceput să ia urma cuiva, nu avea cum să dea de prietenul său 412, Băiatul Lup se gândi că Mătuşa Zelda era singura care putea să îl scoată din încurcătură. Plecă pe Râu în jos spre Port, în bărcuţa roz care stârnise atâtea comentarii răutăcioase, iar apoi o luă de-a lungul Drumului de Piatră, care ducea în Mlaştinile Ierboase. Fiindcă era într-adevăr priceput la luarea urmei, găsi urmele lăsate de Smârcan şi merse după ele. Ajunse cu bine la

căsuţa Mătuşii Zelda, iar acolo se întâlni cu Jenna, care tocmai venise pe Calea Reginei ca să îi înapoieze pistolul de argint Mătuşii Zelda.

Băiatul Lup rămase la Mătuşa Zelda. În cele din urmă, aceasta renunţă să îl mai înveţe să citească şi se apucă să îi povestească despre lucrurile pe care el chiar voia să le afle – despre lună şi stele, ierburi şi poţiuni şi multe alte lucruri din înţelepciunea Vrăjitoarelor Albe. Băiatul Lup se dovedi a fi un elev silitor şi talentat, aşa că, nu după multă vreme, Mătuşa Zelda începu să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea face o abatere de la tradiţie, aşa încât Băiatul Lup să îi poată urma ca Păzitor.

lucy gringe

Lucy Gringe ajunse cu bine în Port cu barca lui Nicko. Era aproape miezul nopţii, aşa că legă barca de un inel fixat în parapetul Portului, se înveli cu pelerina dăruită de Simon şi încercă să adoarmă.

A doua zi dimineaţă, Lucy cumpără o plăcintă de la Plăcintăria Docherilor. Maureen, proprietăreasa prăvăliei, văzu că Lucy era palidă şi îngheţată de frig şi o îmbie să stea lângă focul din bucătărie cât mănâncă plăcinta. Lucy era moartă de foame şi mai cumpără două plăcinte una după alta, plus trei căni de cacao fierbinte, le termină cât ai zice peşte şi adormi lângă foc. Maureen o lăsă să doarmă, iar ceva mai târziu, când se trezi, Lucy se revanşă spălând vasele şi servind clienţii. Maureen o plăcu pe Lucy şi fu

bucuroasă de ajutorul primit. Îi oferi un pat într-un colţ al bucătăriei şi mâncare în schimbul muncii în prăvălie. Lucy acceptă, fiindcă îi părea bine să aibă un adăpost cald, o proprietăreasă cumsecade şi, mai ales, fiindcă nu ducea lipsă de clienţi pe care putea să îi întrebe despre soarta lui Simon.

Spre marea dezamăgire a lui Lucy, niciunul dintre muşterii nu îl văzuse pe Simon, dar într-o seară, târziu, pe când stătea singură lângă focul pe cale să se stingă, Lucy zări într-un colţ un şobolan care ciugulea nişte firimituri rămase după ce măturase ea prin bucătărie. Îi plăceau şobolanii şi, măcar că Maureen o îndemna să îi gonească, nu se îndura. Se uită cu atenţie la şobolan şi zise în şoaptă:

— Stanley?

Şobolanul scăpă firimiturile din gură.

— Ce? făcu el.

— Stanley. Eşti Stanley, nu-i aşa? repetă Lucy. Mai ţii minte, te-am hrănit cu biscuiţi după ce m-a închis tata în casă. Eşti un pic mai gras decât atunci.

— Nici tu nu te-ai împuţinat, Lucy Gringe, i-o întoarse Stanley – lucru cât se poate de adevărat, căci Lucy nu se abţinea când era vorba de plăcinte.

Aşa se face că, după atâta amar de vreme, Lucy Gringe găsi drumul spre Simon Heap. Stanley, fost Şobolan Mesager şi membru al Serviciului Secret Şobolănesc, ştia unde se află

Simon. Lucy fu nevoită să îndure multe ore vorbitul în dodii al lui Stanley ca să îşi poată da seama, punând cap la cap crâmpeie de amintiri, unde se afla Simon. Numai că, atunci când Stanley se învoi să o ducă pe Lucy în Tărâmurile Rele, venise deja Marele îngheţ şi se văzură nevoiţi să aştepte să se desprimăvăreze. Pe la sfârşitul acelei primăveri, Lucy şi Simon erau din nou împreună.

Elogii pentru Septimus Heap Cartea întâi Magie

O fascinantă şi încântătoare primă carte a acestei serii. *Kirk iis Reviews*

Amuzament, mister şi nişte personaje grozav de simpatice.

VOYA

Cartea a doua Zborul

Teribil de captivantă. Fanii primei cărţi vor fi încântaţi de această continuare a poveştii lui Septimus Heap. *VOYA*

+. SERIA SEPTIMUS HEAP bestseller internaţional www.corint junior.ro

9789731281292